



*Peygamberler tam olarak ne dediler?
Bunları biliyor musunuz?
Bunların bir önemi var mı?*

PEYGAMBERLERİN

Bütün Söyledikleri

John R. Cross

PEYGAMBERLERİN Bütün Söyledikleri

Bu kitap *EMMAUS YOLUNDA: Peygamberler Ne Anlatmak İstiyor?* (İstanbul: YYY, 2005) adlı eserin 2. basımıdır.
Yayın hakları © GoodSeed® International'a aittir.

Copyright © 2005, 2015 by GoodSeed® International
P.O. Box 3704, Olds, AB T4H 1P5 Canada / Kanada

*Turkish translation of: **All that the Prophets have Spoken***
Copyright © 2001 GoodSeed International.

Türkçe tercüme ve düzeltme işleri: Sibel SEL, Göksel ERDOĞDU,
Hande TAYLAN, Kubilay AVŞER, Alan WHITE

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, Kutsal Kitap Türkçe
Yeni Çeviri'den veya Kitabı Mukaddes Eski Çeviri'den alınmıştır.

Kitabı Mukaddes © Kitabı Mukaddes Şti. (The Bible Society in Turkey)

Kutsal Kitap © The Bible Society in Turkey (Kitabı Mukaddes Şti.),
The Translation Trust (Yeni Yaşam Yayınları), 1987, 1994, 2001, 2008.
Tüm yayın hakları Kitabı Mukaddes Şirketi'yle Yeni Yaşam Yayınları'na
aittir ve izin ile kullanılmıştır.

ISBN: 978-1-927429-45-7

201709-560-0000

*... Musa ve bütün peygamberlerle başlayarak, tüm
Kutsal Yazılar'da söylenenleri onlara açıkladı ...*

İçindekiler

Önsöz	vii
Birinci Bölüm	
1 Giriş	9
2 Durumu Doğru Kavramak	10
3 Eşsiz Bir Kitap	12
İkinci Bölüm	
1 Başlangıçta Tanrı	19
2 Melekler, Gök Cisimleri ve Yıldızlar.	24
Üçüncü Bölüm	
1 Gök ve Yer.	29
2 İyi Olduğunu Gördü.	33
3 Erkek Ve Kadın	38
Dördüncü Bölüm	
1 Şeytan	47
2 Tanrı Dedi Mi?	50
3 Neredesin?	56
4 Ölüm	59
Beşinci Bölüm	
1 Paradoks	67
2 Kefaret (Günahların Bağışlanması)	71
3 Hanok Peygamber.	81
4 Nuh Peygamber.	81
5 Babil	89
Altıncı Bölüm	
1 Eyüp Peygamber	93
2 İbrahim Peygamber.	94
3 İçten İman.	96
4 Hacer Ve İsmail	98
5 İsmail Ve İshak.	100
6 RAB Sağlar	102
Yedinci Bölüm	
1 Yakup ve Yahuda.	109
2 Musa Peygamber	111
3 Firavun ve Fısıh Bayramı	113
Sekizinci Bölüm	
1 Ekmek, Bildircin ve Su	121
2 On Emir.	124
3 Mahkeme	130

Dokuzuncu Bölüm

1 Buluşma Çadırı	137
2 İmansızlık	146
3 Hakimler, Krallar ve Peygamberler	149

Onuncu Bölüm

1 Melek Cebrail	159
2 Mesih	166
3 Bilgeler Arasında	173
4 Yahya Peygamber	174

On Birinci Bölüm

1 Ayartma	181
2 Güç Ve Şöhret	183
3 Nikodim	185
4 Ret	188
5 Yaşam Ekmeği	191

On İkinci Bölüm

1 Paçavralar	195
2 Yol	197
3 Plan	199
4 Lazar	201
5 Ölümler Diyarı	204
6 Kabul ve İhanet	206

On Üçüncü Bölüm

1 Bahçe	211
2 Kafatası Denilen Yer	214
3 Boş Mezar	225

On Dördüncü Bölüm

1 Yabancı	233
2 Yasa ve Peygamberler	235
— Adem'den Nuh'a —	
3 Yasa ve Peygamberler	241
— İbrahim'den Yasa'ya —	
4 Yasa ve Peygamberler	248
— Çadırdan Tunç Yılana —	
5 Yasa ve Peygamberler	253
— Yahya'dan Dirilişe —	

On Beşinci Bölüm

1 Peygamberlerin Bütün Söyledikleri	261
2 İsa Göksel Ortama Döner	262
3 Peygamberlerin Söylediklerine İnanıyor Musunuz?	263

Ekler	266
--------------------	-----

Tanrı hakkındaki zamirler ve belirli isimlerde, basılmış Kutsal Kitap uygulamalarıyla tutarlı olarak büyük harfler kullanılmıştır.

Peygamberlerin Bütün Söyledikleri, Kutsal Kitap ve Kitabı Mukaddes olmak üzere Kutsal Kitap'ın Türkiye'deki yeni ve eski çevirilerinden alıntı yapmıştır.

Bütün ayetler, italiklerle ve girintilenmiş olarak aktarılmıştır. Ayetlerin bazılarında vurgu amacıyla kalın harfler kullanılmıştır. Ayet metinlerindeki köşeli parantezler, açıklama amaçlı ekleri belirtmektedir.

Önsöz

Çeşitli inanç sistemlerinin bulunduğu bir dünyada yaşıyoruz. Bunları din, inanç, tarikat ya da kendi düşünceleri doğrultusunda hareket eden tuhaf kişilerin sistemleri olarak kabul etseniz bile, insanların inançları göz ardı edilemez. Tarih, savaşlarla ve din kavgalarıyla doludur. Geçmişte bu savaşlar yerel düzeydeydi; ancak günümüzün gittikçe küreselleşen dünyasında, farklı inançlara sahip insanlar birbirine karşı kıskırtılıyor, bu nedenle de büyük anlaşmazlıklar çıkma olasılığı artıyor.

Komşularımızın neye ve niçin inandığını bilmek zorundayız. Onlarla asla aynı düşüncede olmayabiliriz, ancak insanların neye inandığını bilirsek en azından mantıklı bir tartışma zemini oluşturabiliriz. Böylece komşularımız, onları anladığımızı bilir ve kendilerini fazla tehdit altında hissetmez.

Peygamberlerin Bütün Söyledikleri adlı bu kitap, tarih boyunca dünyada en çok okunan ve üzerinde en fazla tartışılan Kutsal Kitap'la ilgilidir. Eski Antlaşma'yla Yeni Antlaşma'yı gerçekten anlamak istiyorsanız, o zaman bu kitap tam size göredir.

Bu kitapta mümkün olduğunca nesnel olmaya çalıştım. Bu gerçekten kolay değildir. Peygamber yazıları, içeriğinden dolayı üzerinde önemle durulmasını gerektirir. Yine de Kutsal Yazılar'ı açıkça anlatmaya çalıştım, kendi kendini açıklamasına olanak sağladım, ancak kendi sonuçlarınızı çıkarmayı size bıraktım. Neye inanacağınıza kendiniz karar vereceksiniz.

Kutsal Yazılar'ı veri kabul ettiğim için bazıları beni nesnel olmamakla suçlayabilir. Tanrı Sözü kendini bu şekilde ifade ettiği için bu riski göze almam gerektiğini düşündüm. Başka türlü metne sadık kalamazdım. Yazımda, peygamberlerin söylediklerine sadık kalmaya özen gösterdim. Kutsal Yazılar, ifade etmek istediklerini oldukça doğrudan anlatır. Bu gerçeği her tür belirsizlikten kaçınarak yansıtmaya çalıştım.

Uzun zaman önce yazılan peygamberlerin bildirilerini anlamak istiyorsanız, *Peygamberlerin Bütün Söyledikleri* adlı bu kitabı okuyun. İçeriği sizi şaşırtabilir!

Birinci Bölüm

1 Giriş

2 Durumu Doğru Kavramak

3 Eşsiz Bir Kitap

1 Giriş

İ.S. 33 civarı. Öğle güneşi her tarafı kavuruyor. Her yer sessiz. Boğucu sıcak yüzünden kuşlar bile ötmek istemiyor. Kleopas, tozlu yoldaki kuru bir çamur parçasına ayağıyla vurdu, derin bir nefes aldı ve bezgin bir iç çekişle yanaklarını şişirdi. Gözlerini kısarak sisin içine baktı. Önündeki bayır zar zor seçiliyordu. Emmaus, yani köyü, birkaç kilometre ötedeydi. Oraya vardıklarında güneş batmış olacaktı. Normalde Yeruşalim'den daha erken ayrılırlardı çünkü on kilometrelik bir yürüyüştü. Ancak sabah daha somut haberler alabilmek için gecikmişlerdi.

Tedirgin olan yol arkadaşı sorusunu yineleyince, Kleopas yoğun düşüncelerden silkinip o ana geri döndü. İkisi son birkaç yılın olaylarını en küçük ayrıntısına kadar konuşup tartışmıştı. Kleopas yorgundu; ancak daha da önemlisi, Yeruşalim'de yaşanan olaylar aklını karıştırıyordu. Artık yaşam yanıt vermekten çok soru soruyor gibiydi.

Yamaç aşağı zorlu bir yürüyüşten sonra bir dönemece saptılar ve yabancıyla işte tam o zaman karşılaştılar.

Saatler sonra aynı gün, aynı gece, aceleyle Yeruşalim'deki arkadaşlarının yanına geri döndüler. Kan ter içindeydiler. O Yabancı'nın kendileriyle birlikte nasıl yürümeye başladığına dair iyi bir açıklama yapamadılar.... Kleopas önce yabancının büyük bir kayanın gölgesinden çıktığını düşündü ama bu, arkadaşının açıklamasına uymuyordu. Sonunda, yabancının nereden geldiğini bilmediklerini söylediler. Kleopas çekinerek yabancının 'sanki birden bire ortaya çıktığını' söyledi. Açıklaması kavurucu sıcak ve güneş yüzünden pek inandırıcı bulunmadı.

Bir şeyden emindiler. Yabancı eski kitaplardan, Kutsal Kitap'tan bahsediyordu...

Sonra Musa'nın ve bütün peygamberlerin yazılarından başlayarak, Kutsal Yazılar'ın hepsinde kendisiyle ilgili olanları onlara açıkladı.

Luka 24:27

Yabancının Kutsal Yazılar'la ilgili açıklamaları çok anlamlıydı. Ayrıca bir de azar içeriyordu.

*"Sizi akılsızlar! **Peygamberlerin bütün söylediklerine** inanmakta ağır davranan kişiler!" diyordu.*

Luka 24:25

Kleopas ve arkadaşları peygamberlere inanmakta geç kalmış olmalarına rağmen, yabancı onlara peygamberlik mesajını

açıkladıktan sonra, bütün ümitsizlik ve şüphelerinden arındılar. Bu yeni anlayış onları öylesine coşturmuştu ki, arkadaşlarına bu *Yabancı*dan bahsetmek için hemen Yeruşalim'e koştular. Emmaus yolunda duydukları mesajı, arkadaşlarının da bir şekilde duyması gerekiyordu.

Yabancı, Kutsal Kitap hakkında birçok insanı şaşırtan, derin bir anlam içeren neler mi söylemişti? Bu kitap da bunu irdelemektedir. Bunu açıkça anlayabilmek için, *Yabancı'nın* yaptığını yapalım, yani Kutsal Yazılar'ın başlangıcına dönüp PEYGAMBERLERİN BÜTÜN SÖYLEDİKLERİNE bir bakalım.

2 Durumu Doğru Kavramak

Biraz düşünürseniz, hayatınızın birkaç saatini Tanrı Sözü'nü anlamaya ayırmanın çok akıllı ve mantıklı bir karar olduğunu görürsünüz.

Çünkü Kutsal Yazılar hem yaşam hem de ölüm hakkında çok derin sözler içerir.

Antik çağlarda yazılmış olan kutsal yazılardan oluşan Kitabı Mukaddes ya da Kutsal Kitap, yüzyıllar boyunca en çok satılan kitap olmuştur. Dahası, tarihte en çok okunan, en çok dile çevrilen ve en çok basılan kitaptır. Bilgili olduğunu iddia eden herkes onun temel içeriğini anlamalıdır.

Bir Yapboz

Kutsal Yazılar'ı anlamaya başlamak, birçok bakımdan bir ev inşa etmeye ya da bir yapboz veya maketin parçalarını yerleştirmeye başlamak gibidir. Tanrı Sözü'nü doğru yorumlamak için çok olan parçaların doğru yerleştirilmesi gerek. Bunu kesinleştirmek için her gün okul derslerinde kullanılan dört tane evrensel öğrenim ilkesini uygulayacağız.

1. Öncelik İlkesi

Birinci ilke, yeni bir konu öğrenirken, *"ilk önce en önemli bilgiyi öğrenin"* der. Örneğin, bir inşaatçı birisine bir evin nasıl yapıldığını anlatırsa, sağlam bir temelin atılmasını, düz duvarların dikilmesini ve çatının su geçirmez bir şekilde döşenmesini vurgular. Mobilyayı seçmek ya da evin rengi gibi şeyleri sonraya bırakır.

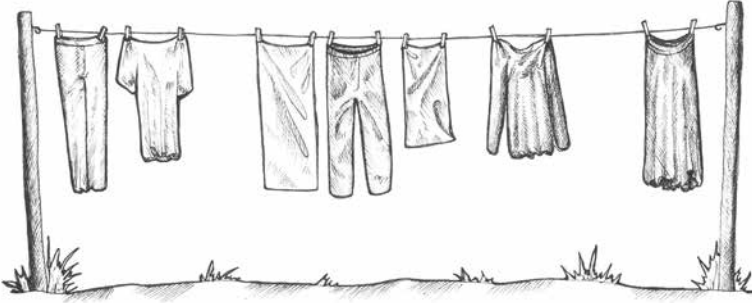
Kutsal Yazılar da buna benzer bir şekilde çok çeşitli konular içerir. Ancak hepsi eşit derecede önemli değildir. Bu kitapta, önemli bir temaya, Tanrı Sözü'ndeki en önemli temaya odaklanacağız.

Bunu anladıktan sonra, Kutsal Yazılar sizin için basit ama derin bir anlam içerecek.

2. Öyküyü Anlatma İlkesi

İkinci ilke sezilebilir. Bir öyküyü okuduğumuz zaman, onuncu bölümden başlayıp sonra altıncı, sonra ikinci ve en sonunda da dokuzuncu bölümü okumayız. Bir öyküyü anlayabilmek için, *baştan başlayıp düzenli bir şekilde sona doğru gitmek gerektiğini* hepimiz biliriz. Buna karşın birçok kişi Kutsal Kitap'ı parça parça okuyarak anlamını karıştırır.

Kutsal Kitap'ın büyük bir kısmı öykü biçiminde olduğu için onun doğal tarihsel sırasını izleyeceğiz. Aynı zamanda *Öncelik İlkesini* uygulayarak büyük çamaşırların ilk önce birbirinden aralıklı olarak çamaşır ipine asılması gibi, en önemli öykülerini ilk önce anlatacağız. Bu özet eksiksiz olmadığı için öykü ipinde aralar olması beklenir.



Resmin bütününi gördükten sonra isterseniz ipteki aralar doldurulabilir. Mecazi çamaşır ipine asılan öyküler, Kutsal Kitap'taki her öyküyü içeremeyeceği halde, inceleyeceğimiz olaylar bir tek sürekli mesaj oluşturmaktadır.

3. Matematik İlkesi

Üçüncü ilke yukarıdaki ilkelere yeni bir boyut katar: *Öğrenirken, basitten başlayarak karmaşığa doğru gidin*. Örneğin, anaokuluna giden çocukların eğitimine cebirle başlanmaz. Bunun yerine bir elma artı bir elma eşittir iki elma gibi temel aritmetikle başlanır. Zamanla $E=MC^2$ gibi karmaşık matematiğe ilerlenir. Anaokulunda cebir öğretilseydi çocukların kafaları karışardı.

Kutsal Kitap'ı öğrenirken de aynı şey geçerlidir. Esaslar atlanırsa, bulanık anlayışa tuhaf kavramlar girebilir. Bu sorundan sakınmak amacıyla öykümüzü önce kazandığımız bilgiler üzerine bina edeceğiz.

4. Açıklık İlkesi

Dördüncü ilke kelimeler ve konularla ilgilidir. Kelimelerin anlamları asırların geçmesiyle değişebilir, ama Kutsal Yazıların bir kelimenin anlamını sabit tutan bir sistemi vardır. Kutsal Yazılar bir kelimeyi tanımlamak için bir öykü anlatır. Bu öykü içinde kelimenin anlamını öğreniriz. Bundan dolayı anlamı değiştirilemez. Buna göre açıklık ilkesi bize, “*Tanrı Sözü’nün kendi sözcüklerini tanımlamasına saygı gösterin*” der.

Konulara gelince, şu örneği verebiliriz: Bilim okurken genellikle astronomi, kimya ya da biyoloji gibi konuları ayrı ayrı, karıştırmadan, okuruz. Aynı derste güneş sistemi ve bir hücrenin yapısını konu alan bilgileri dinlemek bir öğrencinin kafasını karıştırabilir. Dersin konusu yeni ya da alışılmamış olduğu zaman, açıklık ilkesi öğretmenin konuları tek tek öğretmesini önerir. Biz de bu kitapta böyle yapacağız.

Bu dört ilkeyi uygularken, Tanrı Sözü’nü açık bir şekilde anlayacağız; yapbozun parçaları doğru bir şekilde yerleşecek.

3 Eşsiz Bir Kitap

Kutsal Kitap’ın eşsiz olduğundan hiç şüphe yok. Aslında altmış altı kitabın bir araya getirilmesiyle oluşmuştur. Kutsal Yazılar’ın ne kadar eşsiz olduğunu anlatan bir yazar şöyle der:

Bu kitap:

1. 1500 yıldan uzun bir sürede yazıldı;
2. 40 nesilden uzun bir sürede yazıldı;
3. yaşamın her kesiminden gelen 40’tan fazla yazar tarafından kaleme alındı ...

Musa, Mısır’daki üniversitelerde eğitim görmüş politik bir lider

Petrus, bir balıkçı

Amos, bir çoban

Yeşu, orduda bir general

Nehemya, bir saki

Daniel, bir başbakan

Luka, bir doktor

Süleyman, bir kral

Matta, bir vergi tahsildarı

Pavlus, bir haham

4. farklı yerlerde yazıldı:

*Musa doğada
Yeremya bir zindanda
Daniel bir yamaçta ve bir sarayda
Pavlus bir tutukevinde
Luka yolculuk sırasında
Yuhanna Patmos adasında
Diğerleri askeri bir seferberliğin zulmü altında*

5. farklı zamanlarda yazıldı:

*Davut savaş sırasında
Süleyman barış döneminde*

6. farklı ruh hallerinde yazıldı:

Bazıları coşkun doruklarında, diğerleriye acı ve çaresizlik içinde

7. üç kıtada yazıldı:

Asya, Afrika ve Avrupa

8. üç dilde yazıldı:

İbranice, Aramice ve Grekçe

9. Son olarak da, içeriği yüzlerce tartışmalı konuyu kapsar. Ancak Kutsal Kitap yazarlarının anlatımı, Yaratılış'tan Vahiy'e kadar uyum ve süreklilik içerir. Anlatılan, tek bir öyküdür...¹

İşte bizim, tanrıbilimsel terimler kullanmadan sade bir dille irdelemek istediğimiz de bu *anlatılan tek öyküdür*. Kutsal Yazılar'ın eşsiz özelliklerinin birisi, Tanrı'nın bunların Kendi sözleri olduğunu belirtmesidir.

Tanrı'nın Nefesiyle Esinlendirilmiş

Kutsal Kitap'ta şöyle der:

*Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir...*² 2. Timoteos 3:16

Kutsal Yazılar'ın Tanrı *nefesi olma* kavramı, başlı başına bir araştırma konusudur. Aynen insan benliğinin derinliklerinden gelen bir soluk gibi, Kutsal Yazılar da mutlak biçimde Tanrı ürünü kabul edilmelidir. Tanrı ve Sözleri birbirinden ayrılamaz. Bu yüzden Kutsal Yazılar'dan *Tanrı Sözü* olarak bahsedilir.

Peygamberler

Çok basit bir anlatımla diyebiliriz ki, Tanrı bazı insanlara kendisi hakkında bilinmesini istediği şeyleri söyledi, o insanlar da bunları yazdı. Bu insanların çoğuna peygamber deniyordu.

Tanrı eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. İbraniler 1:1

14 ♦ Peygamberlerin Bütün Söyledikleri

Eski çağlarda peygamber, Tanrı sözlerini insanlara ileten haberciydi. Mesaj çoğunlukla günlük yaşamın çeşitli durumlarıyla ilgiliydi. Ancak hemen her zaman, peygamberler gelecekte olacakları da katıyordu. Geleceğin önceden haber verilmesinin pratik bir yönü vardı; peygamberin gerçek olup olmadığının anlaşılmasını sağlayan etkin bir sınavdı.

Eğer bir peygamber RAB'bin adına konuşur, ama konuştuğu söz yerine gelmez ya da gerçekleşmezse, o söz RAB'den değildir.

Yasa'nın Tekrarı 18:22

Bir peygamberin ilettiği mesaj, peygamberliklerinin tam olarak gerçekleşmesiyle onaylanıyordu. Yüzde yüz doğru olması gerekiyordu. Hiç hata payı yoktu.

Ancak, kendisine buyurmadığım bir sözü benim adıma söylemeye kalkışan ya da başka ilahlar adına konuşan peygamber öldürülecektir.

Yasa'nın Tekrarı 18:20

Tanrı peygamberlere, kendi istediklerini aynen yazacak şekilde yol gösteriyordu. Tanrı aynı zamanda, kendi sözünü yani Tanrı Sözü'nü insan yazarın kendine özgü bir tarzla, ancak hatasız yazmasına da izin veriyordu. Bu insanların kendi özel düşüncelerini mesaja katma özgürlüğü yoktu. Ayrıca yazdıkları kendi hayal ürünleri de değildi.

Öncelikle şunu bilin ki, Kutsal Yazılar'daki hiçbir peygamberlik sözü kimsenin özel yorumu değildir. Çünkü hiçbir peygamberlik sözü insan isteğinden kaynaklanmadı. Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar Tanrı'nın sözlerini ilettiler. 2. Petrus 1:20-21

Tanrı insanın bir şeyler yazma çabasını onaylayıp mühürlemiyordu. Yöneltilen³ diye çevrilen asıl sözcük Tanrı Sözü'nün başka yerinde, felçli bir adamın taşınmasıyla ilgili olarak kullanılır. Aynen felçli adamın kendi başına yürümeyeceği gibi, peygamberler de Kutsal Yazılar'ı kendi eğilimleri doğrultusunda yazmadı.

Aslına Mutlak Uygunluk

Peygamberler Tanrı Sözü'nü, çoğunlukla hayvan derisi veya bitki liflerinden yapılan parşömenlere yazdılar. Bu orijinallere asıl nüsha denir.

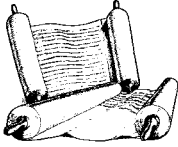
Asıl nüshaların yaşam süreci sınırlı olduğundan bu elyazmalarının kopyaları çıkarıldı. Hem de ne kopyalar! Hepsi elle yazılmıştı! Yazarlar kopyaladıklarının bizzat Tanrı Sözü olduğunu bildiğinden, ortaya tüm zamanların en dikkate değer fotokopi çalışmaları çıktı. İbranice metinleri yazarken... *Metnin aslına mutlak biçimde sadık*

*kalmak için izledikleri süreç ne kadar sıkıcı ve yorucu olursa olsun, her tür önlemi aldılar. Her kitaptaki harfler tek tek sayılıyor ve ortadaki harf belirtiliyordu. Aynı şekilde, ortadaki kelime de kaydediliyordu.*⁴

Aslına sadık kalma amacıyla, bu işlem hem kopya hem de asıl nüshada uygulanıyordu.

Yazmanlar aslına öylesine sadıktı ki, Lut Gölü Tomarları bulunup (yazılışı İ.Ö. 100) yüzyıllar boyunca tekrar tekrar kopyalanan bin yıl sonraki (İ.S. 900) elyazmalarıyla karşılaştırıldığında, metinler arasında önemli farklar olmadığı görüldü.⁵

Lut Gölü Tomarları



İ.Ö. 100

1000 yıllık kopyalama sürecinde önemli farklar olmamıştır.

Keşiften Önceki En Eski Elyazmaları



İ.S. 900

İ.S. birinci yüzyılda yaşayan Yahudi tarihçi Josephus, bu durumu halkına şöyle özetler: Ulusumuza ait bu kitaplara verdiğimiz değer, yaptıklarımızdan açıkça anlaşılıyor. Çünkü üzerinden onca zaman geçmiş olmasına rağmen, hiç kimse onlara ekleme yapacak, içeriğini çıkaracak ya da onlarda bir değişiklik yapacak kadar cüretkar olmadı. Yahudiler doğal olarak... bu kitapları ilahi kabul edip onlara saygı duyuyor.⁶

Onlar metinlerde değişiklik yapmanın, Tanrı'nın işine karışmak olduğuna inanıyordu. Bugün elimizdeki metinlerin, peygamberlerin yazdığıyla aynı olduğuna inanmamız için yeterli neden var.

Çeviriler

Asıl nüshalar İbranice, Aramice ve Grekçe olarak yazılmıştı. Tabii kopyaları da aynı dillerdeydi. Çoğumuz bu dilleri bilmediğimiz için, Kutsal Yazılar diğer birçok dile çevrildi. Bu çevirilerin temelinde kökleri çok eskiye uzanan özgün dilindeki bir metin vardır.

Örneğin, Eski Antlaşma çevirileri (Yasa Kitabı, Yazılar ve Peygamberler) bugün bile okunabilen ve Mesih'in doğumundan yüz yıl önce kaleme alınan elyazmalarına dayanır. İsa, İbranice Kutsal Yazılar'ın Kendisinden en az 150 yıl önce tamamlanan Grekçe bir çevirisinden alıntı yapmıştır. Bu çeviri hâlâ mevcuttur ve okunabilecek durumdadır. Mesih'in yaşamını anlatan Yeni Antlaşma ikinci yüzyıldan itibaren kalma 2700'den fazla Grekçe

16 ❖ Peygamberlerin Bütün Söyledikleri

elyazmasına dayanır. Bugün okuduklarımızın doğruluğunu kontrol etmek için, bu eski kaynakların herhangi birinden yararlanılabilir. Şundan bir kez daha emin olabiliriz ki, eski peygamberlerin yazdıklarıyla bugün okuduklarımız gerçekten de aynıdır.

Peygamberler, Tanrı'nın, yazılı Sözü'nü asla değiştiremeyecek şekilde koruyacağına bizzat tanıklık ederler.

Ot kurur, çiçek solar, ama Tanrımız'ın sözü sonsuza dek durur.
Yeşaya 40:8

İsa Mesih de şöyle der,

Size doğrusunu söyleyeyim, yer ve gök ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile yok olmayacak.
Matta 5:18

Tanrı yücedir ve karakterine uygun olarak, Sözü'nü fevkalade şekilde korumuştur.

Tanrı Sözü

Çevirilerle ilgili ayrıntıları hatırlayıp hatırlamamanız o kadar önemli değil. Asıl unutulmaması gereken, Kutsal Yazılar'ın

Tanrı'nın yazılı Sözü, insanlığa mesajı olduğudur. Onu okurken Tanrı'nın bize konuştuğunu söyleriz. Böyle bir iddia karşısında, en ilgisiz insanın bile durup söylenenleri düşünmesi gerekir.

Ya RAB, sözün göklerde sonsuza dek duruyor. Mezmur 119:89

KUTSAL KİTAP REHBERİ

Kutsal Kitap'ın çoğu baskısının altmış altı kitaba, bu kitapların da bölümler ve ayetlere ayrıldığını öğrenmek, Tanrı Sözü'nü nasıl izleyeceğini bilmeyenlere yardımcı olabilir.

Mesih'in gelişinden önceki Kutsal Yazılar'a *Eski Antlaşma*, geri kalanına da *Yeni Antlaşma* adı verilir.

Eski Antlaşma tarihsel açıdan üç kategoriye ayrılır:

1. Musa'nın Yasası: Kişiye bağlı olarak bu bölüme bazen Musa'nın Kitapları (Tora), Yasa Kitabı, Tevrat veya Musa'nın Beş Kitabı da denir.
2. Yazılar: Bunlara bazen Mezmurlar, Şiir Kitapları, Davut'un Mezmurları veya Zebur da denir.
3. Peygamberler.

Yasa ve peygamberler deyimini, Kutsal Yazılar'ın yaklaşık üçte ikisini oluşturan Eski Antlaşma'nın bütünü için kullanılır.

Geri kalan üçte birlik bölüm Yeni Antlaşma'dır. Yeni Antlaşma, İsa'nın hayatını içerir. Bu bölüme kişiye bağlı olarak, Müjde veya İncil de denir.

Dünyanın birçok yerinde Kutsal Yazılar, kitap anlamına gelen Latince köklü *Bible* kelimesi ile anılır. Kutsal Kitap sözcüklerinin kullanımı, belli bir inanç grubuyla özdeşleştirilmemelidir. Şu anda okuduğunuz kitapta Tanrı Sözü, Söz ve tabii Kutsal Yazılar gibi bizzat Kutsal Kitap'ta bulunan terimler kullanacağız.

İkinci Bölüm

1 Başlangıçta Tanrı

2 Melekler, Gök Cisimleri ve Yıldızlar

1 Başlangıçta Tanrı

Tanrı yücedir! Kutsal Yazılar bunu tekrar tekrar vurgular. Tanrı'nın yüceliği, Kutsal Kitap'ın daha ilk cümlesindeki çok önemli iki kelimeyle belirtilir:

Başlangıçta Tanrı...

Yaratılış 1:1

Tanrı'nın varlığına dair bir tartışma söz konusu değildir; var olduğu kabul edilir. Tanrı hep vardır.

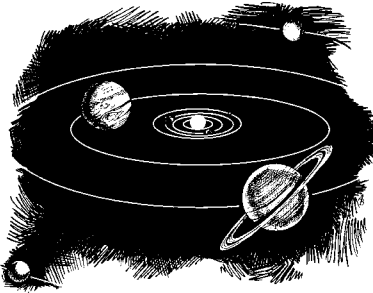
Tanrı Sonsuzdur

Tanrı her zaman vardı. Bitkilerden, hayvanlardan, insanlardan, yeryüzünden ve evrenden önce de Tanrı vardı. O'nun öncesi yoktu, sonu da olmayacaktır. Tanrı her zaman vardı ve her zaman var olacaktır. Kutsal Yazılar, Tanrı'nın sonsuz geçmişten sonsuz geleceğe kadar var olacağını söyler. Tanrı sonsuzdur. Tanrı'nın peygamberlerinden biri olan Musa şöyle yazmıştır:

Dağlar var olmadan, daha evreni ve dünyayı yaratmadan, öncesizlikten sonsuzluğa dek Tanrı sensin.

Mezmun 90:2

Sonsuz bir Tanrı kavramını algılamak bizler için çok zor. Aklımızı öylesine zorluyor ki, çoğu zaman *imkansız* diye niteleyip belleğimize dosyalıyoruz. Ancak algılamamızı sağlayabilecek bazı göstergeler var. Örneğin, sonsuzluğu evrenle karşılaştırabiliriz.



Çoğumuz, yörüngelerinde dönen gezegenler tarafından çevrelenen güneşi, yani güneş sistemini algılayabilir. Uçsuz bucaksız olduğunu biliyoruz, ama günümüzde insansız uzay araçları, en uzak mesafeleri bile ulaşılabilir hale getirdi. Şimdi bir adım daha ileri gidip,

evreni ölçmeye başlayalım. Eğer bir uzay gemisine binip, ışık hızıyla yolculuk yapabilseydik, dünya çevresinde *bir saniyede yedi kez* dönerdik! Nasıl, turu beğendiniz mi? Yoksa biraz fazla mı hızlıydı? Aynı hızla uzaya yönelseydik iki saniye sonra Ay, dört dakika sonra Mars ve beş saat sonra da Plüton'a ulaşırdık. Ondan sonra da sıra galaksimiz olan SAMANYOLU'na gelirdi.

**Işık hızıyla dünya
çevresinde bir
saniyede yedi
kez döner...**



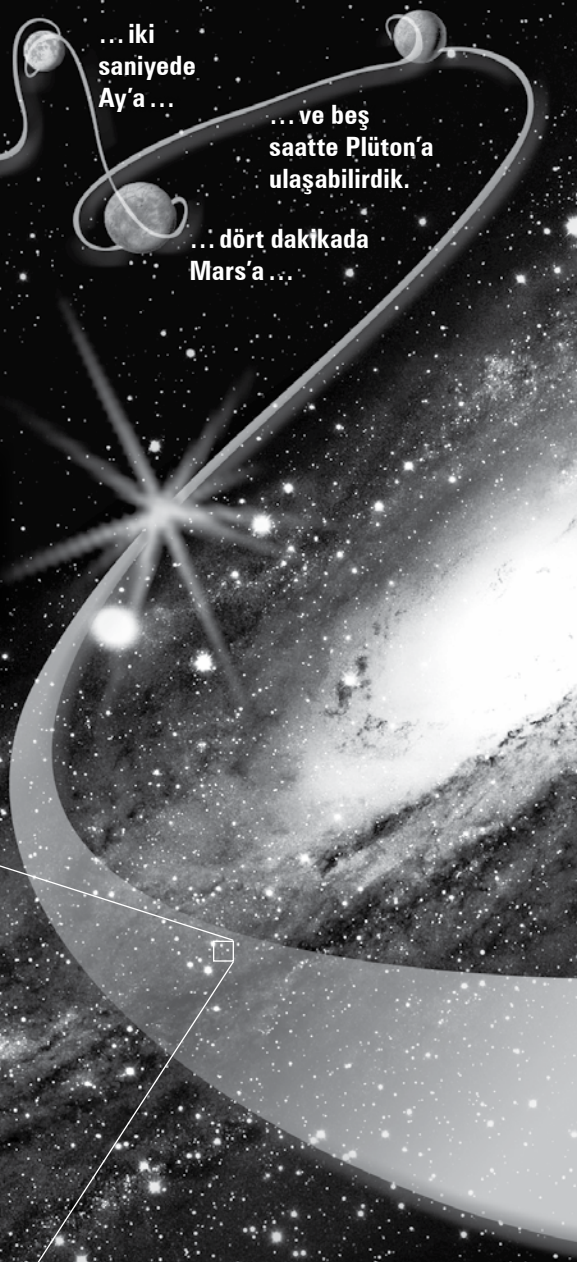
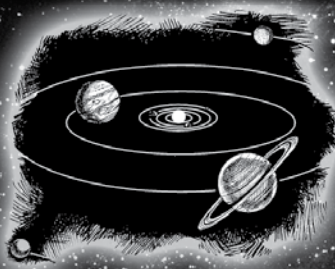
**... iki
saniyede
Ay'a ...**

**... ve beş
saatte Plüton'a
ulaşabilirdik.**

**... dört dakıkada
Mars'a ...**

**Işık hızıyla, en yakın yıldız 4,3
yılda ulaşabilirsiniz. Bu da saniyede
300.000 kilometre hız yapmak ve toplam
40.682.300.000.000 kilometre yol kat
etmek anlamına gelir.**

**Yıldızımız olan Güneş, Samanyolu
Galaksisi'nin kenarına yakın bir
yerdedir. Yörüngelerinde dönen
gezegenlerle tüm güneş sistemi, bu
kutunun içine sığabilir.**



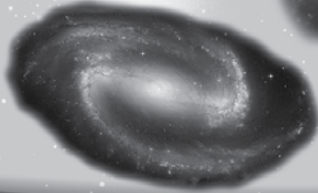
Samanyolu Galaksisi

Gece gökyüzünde görülen yıldız kümesi, Samanyolu Galaksisi denilen dev bir yıldız topluluğunun parçasıdır. Işık hızıyla Samanyolu'nun bir tarafından diğer tarafına varmak 100.000 yıl sürer. Evrende, çoğu milyarlarca yıldızdan oluşan, 100 milyar galaksi bulunduğu tahmin ediliyor. Galaksiler kümeler ve süper kümeler halinde bulunur. Bizim kümemizde yaklaşık yirmi galaksi ve içinde bulunduğumuz süper kümede de binlerce galaksi var.

İsminizin bir yıldız verilmesini ister misiniz?²

Şu anki dünya nüfusuna göre, 16 galaksiye isminiz verilebilirdi. Bu da *milyarlarca* yıldızın sizin adınızı taşıması anlamına gelir.

Işık hızıyla en yakın galaksiye
2.000.000 yılda ...



... ve en yakın galaksi
kümesine 20.000.000
yılda varabilirsiniz.



Bu
noktada,
evrendeki
yolculuğunuz
daha yeni
başlamış
sayılır.

22 ♦ Peygamberlerin Bütün Söyledikleri

Evet, sonsuz bir Tanrı düşüncesini kavramak zor; ancak evrenin büyüklüğünü de öyle. Her ikisi de akıl karıştırıyor, ama her ikisi de gerçek. Kutsal Kitap bu noktayı özellikle vurgular. Tanrı'nın sonsuz varlığı, yüceliğinin doğal bir parçası olduğundan, Tanrı Sözü bundan O'nun adı olarak bahseder...

... RAB'be, ölümsüz Tanrı'yı...

Yaratılış 21:33

Tanrı'nın İsimleri

Tanrı'nın, her biri O'nun karakteri ve yüceliğiyle ilgili bir özelliğini belirten birçok ismi ve unvanı vardır. Burada üçünü inceleyeceğiz:

1) Ben Ben'im

Tanrı, "BEN BEN'İM" dedi... "Beni size BEN BEN'İM diyen gönderdi."

Mısırdan Çıkış 3:14

Bu ifadeye en yakın açıklama şöyle olabilir: *Ben var olanım veya ben kendiliğinden var olanım.* Tanrı kendi gücüyle vardır. Bizim yiyecek, su, hava, uyku, ışık gibi sayısız temel ihtiyacımız olmasına rağmen, Tanrı'nın bunlara ihtiyacı yoktur. O'nun hiçbir şeye ihtiyacı yoktur! O kendiliğinden var olandır, Ben Ben'im'dir.

2) RAB (Yahve)

Ben Ben'im unvanı, anlamı *Yahve* kelimesinin içeriğinde bulunduğundan, Kutsal Yazılar'da sık kullanılmaz. Ahmet, Ayşe gibi insanların özel isimleri olduğu gibi Tanrı'nın da özel ismi vardır. Özel adı *Yahve'* dir. Kutsal Kitap çevirilerinde saygı göstermek üzere "RAB" unvanı ile çevrilir.

Senin gibisi yok, ya RAB [Yahve], sen büyüsun, adın da büyüktür gücün sayesinde.

Yeremya 10:6

RAB adı hem Tanrı'nın kendiliğinden var olma durumunu vurgular, hem de O'nun her şeyden yüce olmasına dikkat çeker. O, rablerin Rabbi'dir.

3) En Yüce

Bu isim RAB adıyla birleşerek, Tanrı'nın mutlak egemenliğini vurgular.

Senin adın RAB'dir, anlasınlar yalnız senin yeryüzüne egemen en yüce Tanrı olduğunu.

Mezmurlar 83:18

Aynen eski kralların ülkelerindeki mutlak hakimiyeti gibi, Tanrı da evrenin kralıdır ve en yüce Tanrı'dır. Yalnızca *Tanrı* kelimesi bile, O'nun mutlak egemenliğini vurgular. *Tanrı* kelimesinin anlamı *güçlü olan, yüce önder, üstün ilahi varlık* demektir.

RAB kutsal tapınağındadır, O'nun tahtı göklerde, bütün insanları görür, herkesi sınar.
Mezmurlar 11:4

Tanrı göklerden hükmeder. Gökler hakkında fazla bilginiz yok, ancak bildiğiniz kadarı bile inanılmaz. Bu konuyu ilerde daha ayrıntılı biçimde tartışacağız. Şimdilik, yüce Tanrı'nın mutlak egemen olduğunu bilmek yeterli.

Tek Bir Tanrı

En yüce terimi, Tanrı'nın sorgulanamaz biçimde eşsiz olduğunu belirtir. Bu da O'nun yüceliğinin bir başka yönüdür. O'nun bir benzeri daha yoktur. Yalnızca O her şeyin mutlak RABBİ'dir.

RAB benim, başkası yok. Benden başka Tanrı yok... Yeşaya 45:5
... Benden önce bir tanrı olmadı, benden sonra da olmayacak.
Yeşaya 43:10

Başında büyük bir Tanrı bulunan bir tanrılar hiyerarşisi yoktur. Kendiliğinden var olmuş veya yaratılmış başka hiçbir tanrı yoktur.

... RAB diyor ki, "İlk ve son benim, benden başka Tanrı yoktur."
Yeşaya 44:6

Kutsal Yazılar yalnızca bir Tanrı olduğunu vurgular.

Oysa tek Yasa koyucu, tek Yargıç vardır; kurtarmaya da mahvetmeye de gücü yeten O'dur...
Yakup 4:12

Ruh

Bu konuyu kapatmadan önce, son bir şeyi anlamamız gerekiyor. Kutsal Yazılar Tanrı'nın görünmez olma nedenini şöyle açıklar:

Tanrı ruhtur...
Yuhanna 4:24

Ölen bir arkadaşınızın cenazesini düşünün. Bedeni orada, peki ama arkadaşınız nerede? O gitti. Arkadaşınızın ruhu artık burada değil. Bir insana baktığımızda sadece bedenini görürüz. Onun gerçek varlığını, yani ruhu görmeyiz.

Kutsal Yazılar'ın insan ruhunun zaman sürecinde bir noktada başlayıp, sonsuza kadar yaşadığını çeşitli şekillerde anlattığını göreceğiz. Ancak Tanrı farklıdır. O'nun ne öncesi vardı, ne de sonu olacak. O sonsuz geçmişten sonsuz geleceğe kadar yaşayan yegane sonsuz ruhtur.

Tanrı: Ruh'tur.

Sonsuzdur.

Ben Ben'imdir – kendiliğinden vardır.

En Yüce Tanrı'dır, her şeyin mutlak hakimidir.

Tek Tanrı'dır.

2 Melekler, Gök Cisimleri ve Yıldızlar

Tanrı'nın ilk yaratma eylemi Kutsal Kitap'ın çeşitli bölümlerinde anlatılır. Ruhsal varlıklar ile ilgilidir.

İsimler

Kutsal Yazılar ruhsal varlıklara bazıları tekil, bazıları çoğul olmak üzere birçok değişik isim verir. Biz onlara çoğunlukla melek deriz. Ancak Tanrı Sözü onları tanımlamak için birçok deyim kullanır: Keruv, Seraf, melekler, Başmelek, sabah yıldızları ... liste böyle sürüp gider. Hepsinden toplu olarak gök cisimleri veya yıldızlar* olarak bahsedilir.

*Geceleyin gökte görünen yıldızlarla karıştırılmaması gerekir.

... Bütün gök cisimleri sana tapınır. Nehemya 9:6

Her birinin kendine özgü ismi olabilir. Ancak sadece Cebrail ve Mikail gibi birkaç tanesinden isimle bahsedilir.

Gözle Görülmezler ve Sayılamazlar

Tanrı gibi, ruhsal varlıklar da görünmez. Bizim gibi etten kemikten vücutları yoktur. Onları göremediğimiz halde, her yerdedirler. Kutsal Yazı şöyle der:

... onbinlerce meleğe ...

İbraniler 12:22

Yalnızca Tanrı'nın göksel tahtının çevresindekileri belirtmek için kullanılan sayı, toplamın ne kadar akıl almaz olduğunu gösteriyor.

Sonra tahtın, yaratıkların ve ihtiyarların çevresinde çok sayıda melek gördüm, seslerini işittim. Sayıları binlerce binler, onbinlerce onbinlerdi.

Vahiy 5:11

Hizmetkârlar

Ruhsal varlıklar Tanrı'ya hizmet etmek ve O'nu hoşnut etmek için yaratıldı. Onlara *elçi ruhlar* denir.

RAB'be övgüler sunun, ey sizler, O'nun melekleri, O'nun sözünü dinleyen, söylediklerini yerine getiren güç sahipleri! RAB'be övgüler sunun, ey sizler, O'nun bütün göksel orduları, isteğini yerine getiren kulları!

Mezmurlar 103:20-21

Bütün melekler ... hizmet etmek için gönderilen görevli ruhlar değil midir?

İbraniler 1:14

Melek kelimesi, *haberci* veya *hizmetkâr* anlamına gelen Grekçe *angelos* sözcüğünden çevrilmiştir. Onları Tanrı yarattığı için, O'na aittirler ve O'nun her istediğini yaparlar.

Yaratan-Sahip

Sahip anlamına da gelen yaratan kavramı, paraya bağlı sanayileşmiş ekonomimizde eski gücünü yitirdi. Bir gün, Papua Yeni Gine’de bir kabilenin yaşadığı köyden geçiyordum. ‘*Bu kürek kimin? Şu kano kimin?*’ gibi sorduğum bütün sorulara, sahibini belirten bir yanıt aldım. Sahibinin kim olduğunu nasıl bildiklerini sorduğumdaysa, bana kuşkuyla baktılar. ‘*Sahibi tabii ki onu yapan kişi!*’ Yaratan–sahip ilişkisi çok güçlüydü. Küreği kırıp kıramayacağımı sorduğumda, bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını açıkça belittiler. Çünkü yaratan–sahiple başım derde girebilirdi. Bir adım ileri giderek, sahibinin kırıp kıramayacağını sordum. Bütün kabile omuz silkip kafa salladı: ‘*Sahibinin kırması sorun değil. Çünkü o yaptı.*’

Melekleri Tanrı yarattığı için, O’nun sahip olduğu varlıklar sayılmaları normaldir. Tanrı’ya ait olduklarına göre, O’nun hizmetkârları ve habercileri olarak emirlerini yerine getirmeleri gerekir. Bu, eski usul bir kölelik yöntemi değildir. Zoraki bir tutsaklıkla hiçbir ilgisi yoktur. Melekler daha iyi bir Yaratan–Sahip bulamazdı.

Sıradışı Zeka ve Güç

Buyruklarını yerine getirebilmeleri için, Tanrı melekleri çok zeki ve güçlü yarattı. Bu varlıklardan bazıları, diğerlerinden daha yetenekliydi. Melekler, içlerinde hiç kötülük olmadan mükemmel yaratılmıştı. Ancak onlar robot değildi. Kendi iradeleri doğrultusunda seçme yeteneğine sahiptiler.³

Benzer ama Farklı

İnsan onlar kadar güçlü ve akıllı olmamasına rağmen, meleklerle arasında bazı benzerlikler vardır. Kutsal Yazılar, Tanrı’nın insanı,

Meleklerden biraz aşağı... yarattığını söyler.

Mezmun 8:5 (Eski çeviriden)

Aralarında benzerlik olmasına rağmen, melekler insandan farklıdır. Onlar asla ölmez.⁴ Onlar asla evlenmez ve çoğalmaz.⁵ Normalde görünmemelerine rağmen, belli görevler sırasında kendilerini görünür hale getirirler. İnsanlarla konuşurken o kişinin anlayabileceği bir dil kullanırlar.

Meshedilmiş Keruv

Yaratılan en güçlü, en akıllı ve en güzel ruh bir keruv idi. Adı *parlak olan* veya *sabah yıldızı* anlamına gelen *Parlak Yıldız*’dı (Lusifer⁶).

Ey parlak yıldız, seherin oğlu...

Yeşaya 14:12

Parlak Yıldız'dan meshedilmiş melek diye bahsedilir. *Meshedilme* kelimesinin kökü, Tanrı için özel bir görev yapacak bir insanın veya bir şeyin üzerine yağ sürüldüğü eski bir ayine dayanır. Bu görev kutsal kabul edilirdi, ciddiye alınırdı.

*Meshedilmiş, koruyucu bir Keruv olarak seni oraya yerleştirdim.
Tanrı'nın kutsal dağındaydın... Yaratıldığın günden sende
kötülük bulunana dek yollarında kusursuzdun.*

Hezekiel 28:14-15

Sabah Yıldızı, görevi gereği sürekli Tanrı huzurundaymış gibi görünüyor. Belki diğer melekleri temsil ediyor, Yaratan-Sahip'e tapınma ve övgüde onlara yol gösteriyordu. Meshedilmiş bu melek üzerine sonra daha çok konuşacağız.

Tapınma

Tapınma kelimesi, *kişinin değerini beyan etme* anlamına gelir. Kutsal Yazılar, bütün meleklerin Tanrı'ya tapındığını söyler.

... Hepsine sen can verdin. Bütün gök cisimleri sana tapınır.

Nehemya 9:6

Tanrı mutlak egemen olduğu ve değerinin beyan edilmesini hak ettiği için bu çok uygundur. Buna karşılık, ben bir arkadaşımın yaptığı işlerle övünürsem, biri çıkıp arkadaşımın bu kadar övgüyü hak edip etmediğini sorgulayabilir. Ancak Kutsal Yazılar, yüce Tanrı'nın bütün övgüleri hak ettiğini söyler. Tanrı'yı aşırı bir şekilde övmek imkânsızdır.

*"Rabbimiz ve Tanrımız! Yüceliği, saygıyı, gücü almaya layıksın.
Çünkü her şeyi sen yarattın; hepsi senin isteğinle yaratılıp
var oldu."*

Vahiy 4:11

...sen ulusun, harikalar yaratırsın, tek Tanrı sensin.

Mezmur 86:10

Bütün Melekler Yaratılışı İzler

Tanrı'nın yaratma işlemi başlamıştı. Bütün gök cisimleri coşku içinde izlerken, Tanrı bir sonraki büyük sanat eserini yaratmaya koyuldu.

Tanrı'nın Eyüp Peygamber'e söyledikleri, bize Yaratan'ın benzersiz yüceliğini anlatır:

Ben dünyanın temelini atarken sen neredeydin? Anlıyorsan söyle. Kim saptadı onun ölçülerini? Kuşkusuz biliyorsun! Kim çekti ipi üzerine? Neyin üstüne yapıldı temelleri? Kim koydu köşe taşını, sabah yıldızları (ya da ruhsal varlıklar) birlikte şarkı söylerken, ilahi varlıklar sevinçle çığırışırken?
Eyüp 38:4-7

Üçüncü Bölüm

1 Gök ve Yer

2 İyi Olduğunu Gördü

3 Erkek Ve Kadın

1 Gök ve Yer

Kutsal Kitap'taki ilk kitabın adı Tekvin ya da Yaratılış'tır.

Yaratılış başlangıç demektir.

Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı. Tanrı'nın Ruhuları suların üzerinde hareket ediyordu.

Tanrı, "Işık olsun" diye buyurdu ve ışık oldu. Tanrı ışığın iyi olduğunu gördü ve onu karanlıktan ayırdı. Işığa "Gündüz", karanlığa "Gece" adını verdi. Akşam oldu, sabah oldu ve ilk gün oluştu.

Yaratılış 1:1-5

Yoktan Var Eden

"Başlangıçta Tanrı... **yarattı**." Yaratmak, derin bir güç sergilemektir. Tanrı'nın her şeyi hiçbir şeyden yarattığının bilincine varmaksa daha da inanılmazdır. Bizler insanlar olarak yaratıcıyız ama bunu ancak daha önceden var olan maddelerle yaparız. Yağlı boya ve tuval kullanarak resimler yaparız. Tahta, harç ve tuğlalarla evler yaparız. Ama Tanrı yarattığında hiçbir şey kullanmadı.

Her Şeye Gücü Yeten

Hiçbir madde, hiçbir plan, hiçbir atölye olmadan yaratmak bizim için tamamen yabancı olan yetenekler gerektirir.

Sınırsızdır anlayışı...

Mezmun 147:5b

O gerçekten her şeye egemendir.

Her Şeyi Bilen

Tanrı yücedir. Yalnızca güçlü değil, aynı zamanda bilgedir. O her şeyi bilendir.

Rabbimiz büyük ve çok güçlüdür, sınırsızdır anlayışı.

Mezmun 147:5

Tanrı her şeyi bilir. Daha fazla bilgi almak için mühendis veya mimarla konuşmasına gerek yoktur. O'nun bilgeliği sınırsızdır. Tanrı yaratırken bir başkasının projesiyle sınırlı kalmamıştır.

Aynı Anda Her Yerde

İnsan bir yapıyı inşa ederken veya maddeyi şekillendirirken, atölye ya da stüdyo gibi bir çalışma yerine ihtiyaç duyar. Oysa yarattığını şekillendirirken Tanrı'nın atölyeye ihtiyacı yoktu. Çünkü Kutsal Yazılar Rab'bin aynı anda her yerde olduğunu söyler.

Ben yalnızca yakındaki Tanrı mıyım? Uzaktaki Tanrı da değil miyim?” diyor RAB, “Kim gizli yere saklanır da onu görmem?” diyor RAB, “Yeri göğü doldurmuyor muyum?” diyor RAB.

Yeremya 23:23-24

Her şeyi bilen, her şeye egemen ve aynı anda her yerde şeklindeki bu üç özellik, tek tek ve birlikte Tanrı yüceliğini bildirir. Ancak üç özelliğin hatasız birleşimi, içinde yaşadığımız karmaşık dünyayı yaratabilirdi.

Gücüyle yeryüzünü yaratan, bilgeliğiyle dünyayı kuran, akılla gökleri yayan RAB'dir.

Yeremya 51:15

Melekler o kadar güçlü ve akıllı olmalarına rağmen, bu özelliklerin hiçbirine sahip değildir. Peki ya bizler? Böyle bir yeteneğin yanına bile yaklaşamayız. En basit nesneleri yapmak için bile, ortak çabaya ihtiyacımız vardır. Örneğin, diyelim ki okulların toplantı salonlarında bulunanlar gibi açılır kapanır metal bir sandalye yapmaya karar verdik. Başlangıç olarak madene ihtiyacımız var.

Peki ama gerekli madeni nereden bulabiliriz?

Kayalardan.

Gerekli madenin hangi kayalarda olduğunu kim bilecek?

Demir cevheri içeren kayaları bulmak için maden bulma konusunda uzman bir jeolog ve bir maden arayıcıya ihtiyacımız var.

Diyelim ki doğru kayaları bulduk, peki sonraki adım nedir? Kayalar yerin içinde!

Dinamit ve madencilikte kullanılan çeşitli malzemeyi yapmayı bilen birine ihtiyacımız var. Yer altındaki cevheri doğru biçimde çıkaracak madenciler bulmalıyız. *Ancak bir demir cevheri kütlesinden hâlâ bir sandalye yapamazsınız.*

Önce eritilmesi gerekir. *Kayaları eritecek kadar güçlü bir ateş yakabilir misiniz?*

Madenleri eritip alaşım hazırlayacak birilerine ihtiyacımız var.

Diyelim ki bu kişileri bulduk, peki ya sonra?

Bize bir çelik topağı hazırladılar. Bu noktada sadece külçenin üzerine oturabiliriz. Tabii önce soğuması gerekir! Ancak bir sandalye yapacaksak, bu külçeyi doğru kalınlıkta bir metal parçası haline getirebilecek birine ihtiyacımız var. Sonra da çeliği büküp kaynak yapmak zorundayız.

Kaynak mı?

Sanırım elektrikten ve onu üretmekten anlayan birilerine ihtiyacımız var.

Gördüğünüz gibi, bir sandalye yapmak karmaşık bir iş. Üstelik daha boya aşamasına gelmedik bile. Kullanılan metale ve istediğimiz renge uygun boyaya da ihtiyacımız olacak.

Sandalyenin ayakları ne olacak?

Ayaklar plastik.

Plastik mi?

Hımm. Bu petrol ürünleri anlamına gelmez mi? Şimdi bir bakalım. Petrol kuyusu açmak için ...!???

Oysa sadece metal bir sandalye yapmak istemiştik. En basit nesneyi yaratmak için bile yüzlerce insanın ortak bilgi ve yeteneğine gereksinim var. **Hiç kimse hepsini tek başına bilemez.**

İster melek ister insan olsun, hiçbirimiz her şeyi *bilen*, yoktan var etme *gücüne* sahip ve *her yerde* olabilen yüce Tanrı'yla kıyaslanamayız. O yaptığı objeyi istediği yere koyabilir. Tanrı tektir.

Ey Egemen RAB! Büyük gücünle, kudretinle yeri göğü yarattın.

Yapamayacağın hiçbir şey yok.

Yeremya 32:17

Tanrı Buyurdu

Bu muazzam yaratılış öyküsü sade, kısa ve öz anlatılır. En çarpıcı bilgiler yalnızca birkaç kelimeyle aktarılır. Örneğin, Kutsal Kitap metninde Tanrı'nın yaratılışı nasıl gerçekleştirdiğine şöyle bir *değnilir*. Tanrı bu iş için ellerini ya da herhangi bir alet kullanmadı. Sadece evrene *buyurdu* ve her şey var oldu.

Tanrı, "Işık olsun" diye buyurdu ...

Yaratılış 1:3

Evrenin Tanrı'nın buyruğuyla yaratıldığını ...

İbraniler 11:3

Böyle bir yetenek, bizim hayal gücümüzü aşar. Bırakın metal bir sandalyeyi, evreni buyurarak var etmeyi algılayamayız. Zaten gerçekten yüce olan bir Tanrı'dan da başka ne beklenir ki? İnsan bunu düşününce, O'nun aynı derecede güçlü olduğunu da anlıyor. Kutsal Kitap bu gerçeği doğrular.

Gökler RAB'bin sözüyle, gök cisimleri ağzından çıkan solukla yaratıldı ... Bütün yeryüzü RAB'den korksun, dünyada yaşayan herkes O'na saygı duysun. Çünkü O söyleyince, her şey var oldu; O buyurunca, her şey belirdi.

Mezmurlar 33:6,8-9

İşte her şey böyle başladı. Tanrı ışığın var olmasını buyurdu. Işığa gündüz dedi, karanlığa da gece. Kutsal Yazılar'a göre, yaratılışın ilk günü tamamlanmıştı.

Tanrı Aynı Anda Her Yerdedir

Tanrı'nın bütün sıfatları aynı derecede kolay algılanamaz. Tanrı'nın *gücü her şeye yettiğini*, Tanrı'nın *her şeyi bildiğini*, bir şekilde O'nun aynı anda her yerde olduğundan daha kolay algılayabiliriz. Ancak Kutsal Yazılar tekrar tekrar Tanrı'nın *her yerde olduğunu* bildirir.

Bu fikir üzerinde biraz düşünürseniz, aslında insanı rahatlattığını görürsünüz. Ailemden ayrılıp yolculuğa çıktığımda, Tanrı'nın onlarla birlikte olduğunu bilmek isterim. Aynı zamanda, Rab'bin benimle birlikte olmasını da arzu ederim. Başım derde girdiğinde, yardım istemek için *Tanrı'yı aramak* zorunda kalmak istemem; O ANDA yardıma ihtiyacım olabilir. Doğal olarak aynı şeyi ailem için de isterim.

Diğer taraftan, Tanrı'nın her yerde olduğunu bilmek, korkutucu da olabilir. Eğer yanlış yaparsam, saklanacak yer yok demektir.

İ.Ö. 10. yüzyılda, Davut Peygamber Tanrı tarafından iletilen şu sözleri yazdı:

Nereye gidebilirim senin Ruhun'dan, nereye kaçabilirim huzurundan?

Göklere çıksam, oradasın, ölümler diyarına yatak sersem, yine oradasın. Seherin kanatlarını alıp uçsam, denizin ötesine konsam, orada bile elin yol gösterir bana, sağ elin tutar beni. Desem ki, "Karanlık beni kaplasın, çevremdeki aydınlık geceye dönsün." Karanlık bile karanlık sayılmaz senin için, gece, gündüz gibi ışıldar, karanlıkla aydınlık birdir senin için.

Mezmun 139:7-12

Tanrı'nın *aynı anda her yerde olduğu* gerçeği, *panteizm* kavramıyla karıştırılmamalıdır. Kısaca anlatmak gerekirse, panteizme göre Tanrı her şeydedir ve her şey Tanrı'dır. Buna karşılık Kutsal Kitap, Rab'bin yarattıklarından ayrı olduğunu, onların parçası olmadığını bildirir. Kutsal Yazılar Tanrı'yı bir çeşit soyut güç ya da üstün gerçeklik olarak değil, bir varlık olarak tanımlar.

Bilmiyor musun, duymadın mı? Ebedi Tanrı, RAB, bütün dünyayı yaratan, ne yorulur ne de zayıflar, O'nun bilgisi kavranamaz.

Yeşaya 40:28

Eski Ama Doğru

Yüzyıllar önceki ortak kanıya göre yeryüzü düzdü. Bu düşüncenin temelinde Kutsal Kitap yoktur. Kutsal Kitap yeryüzünün yuvarlak olduğunu ima eden bir kelime kullanır:

Gökkubbenin üstünde oturan RAB'dir ... Yeşaya 40:22

Bazı eski insanlar dünyanın güçlü bir temel üzerine oturduğunu ya da efsanevi bir tanrı tarafından taşındığını düşünüyordu. Eyüp Peygamber şöyle yazmıştır:

O ... hiçliğin üzerine dünyayı asar. Eyüp 26:7

17. yüzyılda Galileo teleskopu keşfedene kadar, Batlamyus'un 2. yüzyılda düzenlediği 1.022 yıldızlık liste bu konuda güvenilir sayılıyordu. Çıplak gözle sadece 5.000 kadar yıldız görülmesine rağmen, Kutsal Kitap ilk sayfalarından itibaren yıldız sayısından şöyle bahseder:

... kıyıların kumu kadar ... Yaratılış 22:17

Bilimdeki keşifler, Kutsal Kitap'ın tarih, coğrafya ve doğal dünya ile ilgili bildirilerini onaylasa da, herhangi bir kitabın Tanrı Sözü olduğunu bilim asla kanıtlayamaz. Bilim ruhsal gerçeği kanıtlayamaz. Daha sonra Kutsal Kitap'ın kendisinin Tanrı'nın esinlendirilmiş sözü olduğunu nasıl kanıtladığını göreceğiz.

2 İyi Olduğunu Gördü

Tanrı'nın yaratma eylemi başlamış, artık perde açılmıştı. Bütün melekler izlerken, gökyüzü ve yeryüzü sahneye çıktı. Mutlak Tanrı'nın sözüyle her yer aydınlandı. Birinci perde tamamlanmış, birinci gün sona ermişti. Yaratılışın bundan sonraki beş gününde, Tanrı'nın görkemli eserinin beş perdesi daha vardı.

Bilmiyor musunuz, duymadınız mı? Başlangıçtan beri size bildirilmedi mi? Dünyanın temelleri atılalı beri anlamadınız mı? Gökkubbenin üstünde oturan RAB'dir, yeryüzünde yaşayanlarsa çekirge gibidir. Göklere perde gibi geren, oturmak için çadır gibi kuran O'dur. Yeşaya 40:21-22

Kutsal Yazılar yeryüzünü bir çadıra benzetir. Orası yaşanabilir bir yer, evrenin en eşsiz evidir. Ancak dünya gezegeninin yaşama uygun hale gelmesi için, belli başlı yapılara ihtiyaç vardır. Meleklerin sessizlik içinde olduğunu görüyoruz. İkinci gün perde açılır ve *kubbe* yaratılır. Kubbe mi? Nasıl mı? Bakalım ...

İkinci Gün

Tanrı, “Suların ortasında bir kubbe olsun, suları birbirinden ayırsın” diye buyurdu. Ve öyle oldu. Tanrı gökkubbeyi yarattı. Kubbenin altındaki suları üstündeki sulardan ayırdı. Kubbeye “Gök” adını verdi. Akşam oldu, sabah oldu ve ikinci gün oluştu. Yaratılış 1:6-8

Tanrı dünyayı yarattığında, yeryüzü suyla kaplıydı. İkinci gün, dünyanın bugünkünden farklı olduğuna dair ilk belirtiyi görüyoruz. Kutsal Yazılar, Tanrı’nın suyun bir kısmını alıp gökkubbeye çıkardığını söyler. Bazı yorumcuların burada sadece bulutlardan bahsedildiğini düşünmesine rağmen, bazıları yerküreyi saran şeffaf bir su buharı tabakasının varlığından bahsedildiğini öne sürer. *Gökkubbedeki sular* bir tabaka olsun ya da olmasın, iklimin bugünkünden özde farklı olduğuna dair kanıtlar var. Yalnızca tropik iklim hakimmiş gibi görünüyor. Daha fazla su buharı içeren bir atmosferin, bir çeşit *sera etkisine* neden olacağı biliniyor. Her şeyin şimdiki duruma nasıl geldiğini daha sonra göreceğiz. Durum ne olursa olsun, Kutsal Yazılar’a göre, Tanrı belki de şu anda atmosfer dediğimiz tabakayla eş anlamlı bir gökkubbe* yarattı.

* *Gökkubbe* boşlukla eş anlamlıdır ve yeryüzünün atmosferi ya da uzayın derinlikleri olarak kullanılabilir.

Üçüncü Gün

Üçüncü gün başlarken, gökkubbenin altındaki su hâlâ büyük bir okyanustan oluşuyordu ve görünürde hiç kara parçası yoktu. Tanrı bir kez daha buyurdu.

Tanrı, “Göğün altındaki sular bir yere toplansın, kuru toprak görünsün” diye buyurdu ve öyle oldu. Kuru alana “Kara”, toplanan sulara “Deniz” adını verdi. Tanrı bunun iyi olduğunu gördü.

Tanrı, “Yeryüzü bitkiler, tohum veren otlar, türüne göre tohumu meyvesinde bulunan meyve ağaçları üretsın” diye buyurdu ve öyle oldu. Yeryüzü bitkiler, türüne göre tohum veren otlar, tohumu meyvesinde bulunan meyve ağaçları yetiştirdi. Tanrı bunun iyi olduğunu gördü. Akşam oldu, sabah oldu ve üçüncü gün oluştu.

Yaratılış 1:9-13

Üçüncü gün iki bölüme ayrılabilir: Önce, kara parçaları ortaya çıktı. Anlaşıldığı gibi, okyanus tabanı çöküp suyun dolmasını sağlayacak geniş çanaklar oluşurken, suyun derinliklerinden kara parçaları yükseldi. Sonra, bitkiler ve ağaçlar yaratıldı.

Tanrı başlangıçtan beri dünyayı yaşanır hale getiriyordu. Artık fiziksel ihtiyaçlarımızı karşılamak amacıyla bitkiler yaratılmıştı; beslenmek için yiyecek, solumak için oksijen ve barınak yapmak için ağaç...

Çünkü gökleri yaratan RAB, dünyayı yaratıp biçimlendiren, pekiştiren, üzerinde yaşanmasın diye değil, yaşansın diye biçimlendiren RAB –Tanrı O’dur– şöyle diyor: “RAB benim, başkası yok.”

Yeşaya 45:18

Dördüncü Gün

Yaratılışın ilk gününde Tanrı, ışık buyurarak karanlığın perdesini kaldırmıştı. Dördüncü gün Tanrı ışık kaynaklarını yarattı.

Tanrı şöyle buyurdu, “Gökkubbede gündüzü geceden ayıracak, yeryüzünü aydınlatacak ışıklar olsun. Belirtileri, mevsimleri, günleri, yılları göstereyin.” Ve öyle oldu.

Tanrı büyüğü gündüze, küçüğü geceye egemen olacak iki büyük ışığı ve yıldızları yarattı.

Tanrı bunun iyi olduğunu gördü. Akşam oldu, sabah oldu ve dördüncü gün oluştu.

Yaratılış 1:14-16,18-19

Tanrı’nın Güneş’i yaratmadan ışığı yaratmasını garip buluyorsanız, Tanrı için ışık yaratmanın ışık kaynaklarını yaratmak kadar kolay olduğunu hatırlamanız gerekir.

“... Her şeyi yaratan, gökleri yalnız başına geren ... RAB benim.”

Yeşaya 44:24,28

Mevsimleri göstereyin diye ayı, batacağı zamanı bilen güneşi yarattın.

Mezmur 104:19

Düzen

Güneş, Ay ve yıldızlar, Baş Tasarımcı’nın düzene meraklı bir Tanrı olduğunu gösteriyor. Düzen evrenin kuralıdır. Bir atom saati dakikliğiyle işler ve bir bakıma zaman göstergesidir. Kesinliğinden emin olduğumuzdan, yıllar sonraki gel git tablolarını şimdiden hazırlayabiliyoruz. Uzak gezegenlere tam olarak programlanan* tarihte varacağından emin olduğumuz için, uydular gönderiyoruz. Gezegenin tümü, güneşin doğuş ve batış düzenine bağlıdır. Bu düzen olmadan, hiçbir şey hayatta kalamaz.

*NASA’nın gönderdiği Galileo adlı insansız uzay aracı, 6 yıl süren yolculuktan sonra tam olarak planlanan tarihte Jüpiter’e vardı.

Evrende gözlemlediğimiz düzen, bütün cisimlere egemen olan fizik yasaları sonucudur. Bu yasaları astronomi, biyoloji, fizik ve kimya gibi çeşitli bilimler aracılığıyla inceleyebiliriz. Tanrı evreni inanılmaz bir kesinlikte bir arada tutmak için bu fizik yasalarını koydu.

Her şeyden önce var olan O’dur ve her şey varlığını O’nda sürdürmektedir.

Kolosaliler 1:17

Bu yasaları öylesine kanıksamış durumdayız ki, onlar olmasa dünyanın nasıl bir yer olacağını düşünmüyoruz bile. Örneğin, yer çekiminin birkaç günde bir, rastgele durduğunu varsayalım. Dünyaya karmaşa ve ölüm egemen olurdu. Caddelerimizdeki trafik lambaları, dur işaretleri ve hız sınırları sanki biri tarafından aniden ortadan kaldırılmış gibi olurdu. Yasalar bir amaç için vardır. Yasalar, bir şeyin nasıl işleyeceğini belirleyen değişmez sınırlardır.

*Gün senindir, gece de senin, ay ve güneşi sen yerleştirdin.
Yeryüzünün bütün sınırlarını sen saptadın ... Mezmur 74:16-17*

Doğa yasalarına neredeyse içgüdüsel bir biçimde büyük saygı gösteririz. Örneğin, bir yamacın kenarında çok dikkatli yürürüz. Çünkü yerçekimi yasasına karşı gelmenin, ciddi sonuçlar doğuracağını biliriz. *Nerede bir yasa varsa, her zaman bir de sonucu vardır.* Fazla gözü pek değilsek, aynen salgından kaçır gibi bu sonuçlardan da kaçırız.

Bu yasalar –bu yapı ve düzen– Tanrı’nın doğasının yansımasıdır. Tanrı böyledir.

Beşinci Gün

Beşinci gün Tanrı, tüm deniz canlılarını ve kuşları yarattı.

Ve Allah dedi: Sular canlı mahlûkların sürülerile kaynaşsın, ve yerin üstünde, gökler kubbesinin yüzünde kuşlar uçsunlar. Ve Allah büyük deniz canavarlarını, ve suların kendileriyle kaynaştığı cinslerine göre hareket eden her canlı mahlûku, ve cinsine göre her kanatlı kuşu yarattı; ve Allah iyi olduğunu gördü.

Akşam oldu, sabah oldu ve beşinci gün oluştu. Tekvin 1:20-21, 23

Altıncı Gün

Altıncı gün Tanrı’nın yaratma eyleminin doruk noktasıydı. Tanrı altıncı güne karada yaşayan hayvanları yaratmakla başladı.

Ve Allah dedi: Yer, cinslerine göre canlı mahlûkları, sığırları, ve sürünen şeyleri, ve cinslerine göre yerin hayvanlarını çıkarsın; ve böyle oldu.

Ve Allah yerin hayvanlarını cinslerine göre, ve sığırları cinslerine göre, ve toprakta sürünen her şeyi cinsine göre yaptı; ve Allah iyi olduğunu gördü.

Tekvin 1:24-25 (Kitabı Mukaddes)

Cinsler

Sırasıyla üç, beş ve altıncı günlerde bitkilerin, deniz canlılarının, kuşların ve hayvanların kendi cinslerine göre çoğalmaları buyruldu. *Kendi cinslerine göre ne demektir?* Basit anlatımla, kediler kedi,

köpekler köpek ve filler de fil yavrular. Lale soğanı ektiğimizde, sedir ağacı çıkacak diye endişelenmemize gerek yoktur.

Yaratıklar, farklı türlere dönüşebilmelerine rağmen, hâlâ aynı cinstir.¹ Örneğin, çeşitli at türleri üretebilir ve Arap atı ya da İngiliz atı gibi türler elde edebilirsiniz. Ancak hepsi sonuçta attır. Yeni bir ekleme yapılmamıştır. Aslında her biri, üretildikleri melezlerden daha az genetik bilgi içerir. Diğer taraftan, cinsler sabit olduğundan, bir çiftçinin komşunun koyunlarının kendi otlığına girip, oğlunun midilli atıyla çiftleşmesi gibi bir endişesi olamaz. Bir kez daha, Tanrı'nın düzeni sağlamak için sisteme fiziksel yasalar getirdiğini görüyoruz.

Mükemmel, Kusursuz, Kutsal

Evren yaratılırken, Kutsal Yazılar sürekli şunu tekrarlar:

... *Bunun iyi olduğunu gördü.*

Yaratılış 1:25

Bu da, anlam yüklü o özlü ifadelerden biridir. Tanrı yaratırken, her şeyi gerçekten iyi yaptı.

Tanrı'nın yolu kusursuzdur, RAB'in sözü arıdır... Mezmur 18:30

Biz insanlar asla kusursuz bir şey yapamayız. Ürettiğimiz şey, kabul edilebilir durumda olabilir; yine de hataları vardır. Ama Tanrı yarattığında, her şeyi kusursuz yaptı.

Kutsal Yazılar Tanrı'nın mükemmel ve kusursuz olduğunu bildirir. O'nun mükemmelliğini anlatmak için *kutsal* ve *doğru* gibi sözcükler kullanırız.

... *Her Şeye Egemen RAB, kutsal, kutsal, kutsaldır...* Yeşaya 6:3

... *Kutsal Tanrı doğruluğuyla kutsal olduğunu gösterecek.*

Yeşaya 5:16

Tanrı Sözü'nü irdelemeye devam ederken, bu açıklamalara daha derinden bakacağız. Ancak şimdilik, Tanrı'nın mükemmel doğasını anlatmak için pak, *kutsal* ve *doğru* sözcüklerinin kullanıldığını bilmemiz yeterli.

Tanrı'nın mutlak kutsallığı asla abartılmış olmaz. Bu, öykünün tamamında gözden kaçırılmaması gereken bir noktadır. Yapbozun dışarıda bırakılamayacak bir parçasıdır. Okumaya devam ederken bu aklınızda olsun.

Mükemmellik Tanrı'nın karakterinin ayrılmaz parçasıdır. O'nun yüceliğinin diğer bir özelliğidir. Mükemmel olduğu için, sadece mükemmeli yaratabilirdi. İleride göreceğimiz gibi, yaratılış değişti; ancak başlangıçta doğrudur! Tanrı *onun iyi olduğunu* söyledi. Mükemmeldi!

Tanrı Önem Verir

Tanrı bütün bitki ve hayvanları siyah beyaz yaratabilirdi. Ancak her şeyi sonsuz çeşitlilikteki renk ve tonda yarattı. Yalnızca renkleri yaratmakla kalmadı, renkleri görebilecek gözler de yarattı.

Tanrı çeşitli ve lezzetli yiyecekler yarattı. Rab sonsuz tatlar yaratmakla kalmayıp, neredeyse sonsuz çeşitlilikteki yemek pişirme tarzları arasındaki ince farkların keyfini çıkarmamız için bize damak zevki de verdi.

Diğer birçok şeyin yanı sıra, çiçeklere koku verdi ve çeşitli kokuları algılayabilmek için burnu yarattı.

Tanrı yarattığı bitki sayısını birkaç çeşitle sınırlı tutabilirdi. Aslında birkaç tanesi, ihtiyaçlarımızı karşılamaya yeterli olabilirdi. Ancak inanılmaz bir çeşitlilik görüyoruz. Bu da Tanrı'nın gerçekten özen gösterdiğini kanıtlıyor. Kutsal Yazılar şöyle der:

...Zevk almamız için bize her şeyi bol bol veren Tanrı...

1.Timoteos 6:17

Tanrı hem çok çeşitlilik yaratma yeteneğine ve gücüne sahiptir, hem de bu güç, sevgi ve özenle birleşmişti. Tanrı yücedir. Varlığını çevremizdeki dünyada yaptığı iyiliklerle gösterir.

Tanrı yarattıklarıyla insanoğlunu etkilemeye hâlâ devam ediyor. Görüp anlayamadığımız için, yüzyıllar boyunca birçok şey insanın gözünden kaçtı. Ancak elektron mikroskopları, atom parçalayıcıları, yörüngede dönen teleskopları ve diğer teknolojileri geliştirdikçe, gözden kaçan bu alanların bazılarını görmeye başladık. Yaptığımız keşifler bizi sıkmadı, aksine keşiflerimiz arttıkça daha fazla büyülendik, daha fazla etkilendik ve bilmediğimizin daha çok bilincine vardık. Ancak hayranlık uyandıran Tanrı'nın yarattığı her şey baştan beri oradaydı.

RAB büyüktür, yalnız O övgüye yaraşıktır, akıl ermez büyüklüğüne.

Mezmur 145:3

Altıncı gün güneş batmadan, Tanrı'nın evreni tamamlanmadan önce, atılacak bir adım daha vardı. Bu adım erkek ve kadının yaratılmasıydı.

3 Erkek Ve Kadın

Altıncı Gün (Devamı)

Altıncı gün hayvanların yaratılmasıyla başladı. Artık öykünün odak noktası değişiyordu. Tanrı o ana kadar, yeryüzünü *yaşanabilir*

hale getirmeye çalışıyordu. Yaratılışı izleyen melekler, büyük son için Tanrı'nın aklından geçenleri merak etmiş olmalı. Dünya onlar için mi hazırlanıyordu? Meleklerin böyle bir varsayımda bulunup bulunmadığını bilmiyoruz. Ancak Tanrı'nın insanı yaratmak için izlediği yol sürprizlerle doluydu.

Tanrı, "İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer* yaratalım" dedi... "yeryüzünün tümüne egemen olsun."*

Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı. Yaratılış 1:26-27

* "*İnsanı kendi suretimizde yaratalım*" derken Tanrı'nın kiminle konuştuğunu merak ediyor olabilirsiniz. Bu konuya daha sonra geleceğiz.

Tanrı'nın Sureti

Kutsal Yazılar, Rab'bin insanı *Tanrı'nın suretinde* yarattığını söyler. Tabii bu, O'nun kopyası olduğumuz anlamına gelmez. Hiçbirimiz her şeyi bilen, her şeye egemen olan ve aynı anda her yerde bulunabilen kişiler değiliz. Ayrıca Kutsal Kitap, bizim *küçük tanrılar* olduğumuzu da söylemez. İnsan daha çok, aslının görüntüsünü yansıtan bir ayna gibidir; aslının aynı değildir. Bir bakıma, insanlara baktığınızda, Tanrı ile ortak birçok şey görürsünüz.

Öncelikle, Tanrı insana **akıl verdi**. Tanrı bir bakıma kendi zekasından bize dokundurup geçti. Zekamız sayesinde araştırabiliyor, algılayabiliyor ve yaratabiliyoruz ki bunlar Tanrı'nın özellikleridir. Ancak aklımız olduğu halde, her şeyi bilmiyoruz. Aslında dünyaya geldiğimizde çok az şey biliriz. Bütün *bildiklerimizin* öğrenilmesi gerekir.

Tanrı ayrıca insana çeşitli **duygular** verdi. *Hissedebilme* yeteneği, insan olmanın çok önemli bir bölümüdür. *Duygularımız* olmasa, başkalarına karşı tepkimiz aynen bir robot gibi soğuk ve programlı olurdu. Kutsal Yazılar bize Rab'bin, duygusuz bir robotun aksine, merhametli ve şefkatli olduğunu, haksızlıklar karşısında öfkelenildiğini söyler. Sevgi ve merhametten yoksun, acımasız ve hiçbir şeyden etkilenmeyen bir tanrı, gerçekten korkutucu olurdu. Tanrı *duyguları* olan bir varlık olduğu için, bize de *duygular* verdi.

Tanrı insana aynı zamanda **irade** de verdi. Kendi kararlarımızı alma yetisini çoğunlukla sıradan bir şey gibi kabul ederiz. Ancak insanoğluna sonsuz çeşitlilik veren şey, seçme ve tercihte bulunma yeteneğidir. Bazıları pilav sever bazıları da patatesi tercih eder. Kahvaltıda portakal suyu, üzüm, elma yiyebilirsiniz. Seçenekler sınırsızdır.

Seçme yetisi bizleri özgürce karar veremeyen robotlardan ayırır. Onlar sadece programlandığı biçimde davranır. Bir robot gibi değil de kendi isteğiyle Tanrı'nın izinden gitsin, zekasıyla Tanrı'nın onunla ilgilendiğini algılasın ve böylece Tanrı'nın onun iyiliğini düşündüğünü anlasın diye insana *irade* verildi.

Akıllı, duygular ve irade, Tanrı suretinde yaratılmanın özellikleridir. Bunu başka örneklerle de açıklayabiliriz, ama şimdi öykümüze devam edelim. Kutsal Yazı şöyle der:

RAB Tanrı Adem'i topraktan yarattı ve burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu. Yaratılış 2:7

Yaşam soluğu sözcüğü çoğunlukla *ruh* veya insanın soyut varlığıyla aynı bağlamda düşünülür. Bu da Tanrı suretinin başka bir yansımasıdır, çünkü Tanrı da Ruh'tur. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bedenleri olmadığı için ruhlar görülemez. Ancak Tanrı insanı yaratırken, ona ruhunun içinde barınabileceği etten ve kemikten, *topraktan* bir *beden* verdi. Beden tamamlanıp oluşuktan sonra, sonsuza kadar cansız bir şekilde orada yatabilirdi; ama Tanrı yaşam soluğunu insana üfledi ve beden can buldu. Yalnızca Tanrı can verebilir. Hiçbir insan veya melek bu yeteneğe sahip değildir. Tanrı'nın kendi yarattığı varlıklardan tamamen farklı olduğunu bir kez daha görüyoruz. O hepsinden yücedir.

Bir Arkadaş

Tanrı'nın yarattığı ilk ve tek erkek, adı *insan* anlamına gelen *Adem*'dir. Tanrı sonra kadını yarattı.

Sonra, "Adem'in yalnız kalması iyi değil" dedi, "Ona uygun bir yardımcı yaratacağım." Yaratılış 2:18

RAB Tanrı Adem'e derin bir uyku verdi. Adem uyurken, RAB Tanrı onun kaburga kemiklerinden birini alıp yerini etle kapadı. Adem'den aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaratarak onu Adem'e getirdi.

Adem de karısı da çıplaktılar, henüz utanç nedir bilmiyorlardı. Yaratılış 2:21-22,25

Bu ayetler ateşli tartışmalara neden olmuştur. Bazılarına göre, Tanrı kadını ikinci sınıf vatandaş olarak yaratmıştı. Bu doğru değildir. Tanrı kadını, erkeğin kölesi olsun diye topuğundan değil, arkadaşı olsun diye kaburgasından yarattı. Adem karısına, *can veren* anlamına gelen *Havva* adını verdi.

Mükemmel Bahçe

RAB Tanrı doğuda, Aden'de bir bahçe dikti. Yaratığı Adem'i oraya koydu. Bahçede iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaç yetiştirdi...

Yaratılış 2:8-9

Dünyadaki tüm bahçeler ve hayvanat bahçeleri, Tanrı'nın bahçesiyle kıyaslanamaz. Orası türlü türlü bitkilerin bulunduğu, berrak sularında çeşitli balıkların yüzdüğü, inanılmaz çeşitlilikte hayvanın yaşadığı, tarif edilemez güzellikte mükemmel bir cennetti! Orada hava da farklıydı. Kutsal Yazı şöyle der:

*... Çünkü RAB Tanrı henüz yeryüzüne yağmur göndermemişti ...
Yerden yükselen buhar bütün toprakları suluyordu. Yaratılış 2:5-6*

Aden bahçesinin neye benzediğini tam olarak bilmiyoruz; ancak Tanrı'nın Adem ile Havva'nın yaşam savaşı verdiği bir bahçe yaratmadığı açıkça anlaşılıyor. Bahçede bolluk vardı ve Tanrı ihtiyaçları olan her şeyi yeterli ölçüde sağlıyordu. Orası yaşamak için mükemmel bir yerdi.

Yaratan - Sahip

Tanrı Adem ile Havva'ya Aden'de yaşamak isteyip istemediklerini sormadı, çünkü onlar için neyin en iyi olduğunu biliyordu. Tanrı kimseye danışmadan hareket edebilirdi. Yaratan olarak aynı zamanda Sahip'ti. (Kabile örneğini hatırlayın: Küreği yapan kişi, aynı zamanda onun sahibidir.)

RAB'bindir yeryüzü ve içindeki her şey, dünya ve üzerinde yaşayanlar ...

Mezmur 24:1

Bilin ki RAB Tanrı'dır. Bizi yaratan O'dur, biz de O'nunuz ...

Mezmur 100:3

Nasıl ki Tanrı tarafından yaratıldıkları için melekler O'nundu, insan da Tanrı tarafından yaratıldığı için O'na aitti. Meleklerle Tanrı'nın hizmetkârı olma görevi verildiği gibi, Tanrı insanı da yeryüzünden sorumlu yaptı.

RAB Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem'i oraya koydu.

Yaratılış 2:15

Aden bahçesine yerleştirilmeleri konusunda Tanrı'nın Adem ile Havva'nın fikrini sormaması, seçenekleri olmadığı anlamına gelmez. Tanrı insanı yaratırken, ona irade, yani seçebilme yeteneği verdi. Ancak sevgi gibi konularda, başka alternatif yoksa seçim yapma yeteneği bir anlam taşımaz. Bu yüzden Tanrı insana, iki ağaç şeklinde çok basit bir seçenek sundu.

...Bahçenin ortasında yaşam ağacıyla iyiyi kötüyü bilme ağacı vardı.

Yaratılış 2:9

Sözü geçen ilk ağaç, *yaşam ağacıdır*. İnsan bu ağacın meyvesini yerse, sonsuza kadar yaşayacaktı. Hiç sorun yoktu.

Ancak ikinci ağaç konusunda bir uyarıda bulundu. Bu, *iyiyle kötüyü bilme ağacıydı*. Adem ve Havva *iyinin* ne olduğunu biliyordu, ama *kötü* farklı bir meseleydi. İkisi de mükemmel yaratılmıştı ve günahsızdı. Deneyimleri Tanrı'nın iyiliğiyle sınırlıydı. Kutsal Yazılar'a göre, Adem ile Havva bu ağacın meyvesini yerse, iyiyi olduğu kadar kötüyü de bileceklerdi.

Ona, “Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin” diye buyurdu, “**Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme.** Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.” Yaratılış 2:16-17

Daha önce, örneğin yerçekimi gibi Tanrı'nın fiziksel yasalarına karşı gelmenin sonuçları olduğunu belirtmiştik. *Yasaya karşı gelmenin sonuçları vardır* prensibi, tüm Tanrı yasaları ve buyrukları için geçerlidir. Bu olayda Tanrı insana basit bir yasa bildirmişti. “O ağacın meyvesini yeme.” Bu buyruğa karşı gelmenin sonucu da belliydi; insan ölecekti. Ölümü daha sonra ayrıntılı biçimde irdeleyeceğiz.

Bu ağaç, insanı robottan ayırıyordu. İnsanın yemek ya da yememek, itaat etmek ya da etmemek gibi bir seçeneği vardı. Bu seçenek sayesinde, Adem ve Havva yalnızca programlandığı gibi davranan androidlerden ayrılıyordu. “*Sana itaat edeceğim*” demek üzere programlanan bir insanla, kendi özgür iradesiyle itaat eden arasında büyük bir fark vardır. *Seçebilme* yeteneği, *itaat* kelimesine anlam ve derinlik kazandırır. Seçim bir ilişkiyi hakiki kılar.

İlk insana getirilen bu yasaklama, aslında onu hiç de zora sokmuyordu. Meyveleri boldu.

Bahçede iyi meyve veren **türlü türlü güzel ağaç** yetiştirdi ... Yaratılış 2:9

Tanrı Kendi Yüceliği İçin Yarattı

Tanrı Adem ve Havva'ya bir seçenek sunmakla, kendi başlarına iş yapmalarını amaçlamıyordu. Aslında insan, Tanrı'nın görkemini yansıtmak, O'nu yüceltmek için yaratılmıştı.

... Rabbimiz ve Tanrımız! Yüceliği, saygıyı, gücü almaya layıksın. Çünkü her şeyi sen yarattın; hepsi senin isteğinle yaratılıp var oldu. Vahiy 4:11

Bir oğul babasına itaat ederek onu yüceltir. Tanrı ile insan ilişkisi de böyledir. İnsan yaratıldığında ona irade verilmişti. Böylece yaptığı seçimlerle Rab'bi yüceltecekti. Tanrı tüm evrenin Yaratıcısı olarak, insan tarafından her zaman yüceltilmeyi hak eder. O'na gereken saygıyı göstermek, bizim yararımıza bir durum oluşturur.

Kutsal Yazılar, Tanrı'nın onun için hazırladığı plan doğrultusunda hareket eden insanın en büyük mutluluğa, doyuma ve gerçeğe ulaşacağını bildirir.

Onları kutsayarak, “Verimli olun, çoğalın” dedi, “Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun.”

Yaratılış 1:28

Tanrı'nın Dostu İnsan

Tanrı Adem ve Havva'yla yakından ilgileniyordu. Tüm ihtiyaçlarını karşılamaya hazırды.

“İşte yeryüzünde tohum veren her otu, tohumu meyvesinde bulunan her meyve ağacını size veriyorum. Bunlar size yiyecek olacak. Yabani hayvanlara, gökteki kuşlara, sürüngenlere – soluk alıp veren bütün hayvanlara– yiyecek olarak yeşil otları veriyorum.” Ve öyle oldu.

Yaratılış 1:29-30

Kutsal Yazı, Tanrı'nın akşam serinliğinde gelip insanla yürüdüğünü anlatır. Bu kavramı algılamak bizim için çok zor. İnsanın Tanrı huzurunda yaşaması, şimdi mantık dışı geliyor. Belli ki değişen bir şeyler var. Kutsal Yazılar Tanrı'nın uzak ve gizemli bir Yaratıcı olmadığını, Adem ve Havva'nın dostu olduğunu açıkça belirtir. Dahası, Adem ve Havva tamamen günahsız olduğundan, Tanrı'nın huzuruna çıkabilecek kadar mükemmeldiler. *Yalnızca mükemmel insanlar² mükemmel Tanrı'nın huzuruna çıkabilir.*

İdeal bir aile ilişkisi, ebeveynlerin çocuğa sevgi ve ilgi göstermesi, buna karşılık çocuğun da itaat ederek ebeveynlerini yüceltmesidir. İşte Adem ve Havva'nın Tanrı ile ilişkisi de böyleydi. Tanrı onlara sevgi ve ilgi gösteriyor, onlar da severek Tanrı'ya itaat ettiklerinden O'nu yüceltiyorlardı. Tanrı böyle yaratmıştı.

Yaratılış Tamamlanıyor

*Tanrı yarattıklarına baktı ve **her şeyin çok iyi olduğunu** gördü.*

Akşam oldu, sabah oldu ve altıncı gün oluştu.

Yaratılış 1:31

Bir projeye çoğunlukla büyük bir istekle başlarız, zaman zaman çaba gösteririz ve sonunda tükenerek yarım kalan projeyi rafa kaldırırız; ancak Tanrı başladığı işi bitirir. Planlarımız konusunda fikir değiştirebiliriz; ama Tanrı asla değiştirmez.

... RAB'in planları sonsuza dek sürer, yüreğindeki tasarılar kuşaklar boyunca değişmez.

Mezmun 33:11

Yaratılış tamamlanmıştı. Artık dinlenip keyfini çıkarmanın vakti gelmişti! Kutsal Yazılar, Tanrı'nın yedinci gün yorulduğu için değil, yaratılış tamamlandığı için dinlendiğini söyler.

Peki Ya Evrim?

Kutsal Yazılar evrimden söz etmez. Yaratılış–Evrım tartışmasından kaynaklanan anlaşmazlıklar, dinle bilim arasında bir tartışma başlattı. Bu kitabın yazılma amacı bu konu değil, ama kısaca değinmek istiyoruz.

Öncelikle, evrimi bilim, yaratılışı din olarak adlandırmak pek doğru değil. Charles Darwin 1859’da teorisini ilk kez yayınladıktan sonra, klasik Darwinizm’in yerini büyük ölçüde Neo-Darwinizm ve Sıçramalı Denge teorisi aldı. Bu iki teori arasında büyük farklar vardır. Çıkış noktalarına açıklık getiren ve herkesçe kabul edilen veriler mevcut değildir. Bu konuda bilgi sahibi birçok kişi, evrimin yalnızca bilim olmadığını, temel din kavramlarını da içerdiğini iddia ediyor. Bu din, Tanrı’nın varlığını inkar ederek, inanç ilkelerini büyük ölçüde zaman ve rastlantıya dayandırmayı tercih ediyor. *Molekülden insana* teorisinin evrimin temel fizik kurallarına uymadığına işaret ederler.

Diğer taraftan, yaratılışı doğrudan din kategorisine sokmak da doğru olmayabilir. Birçok bilim adamı bu karmaşık evrenin ancak bir veya bir grup tasarımcı (Tanrı gibi) sayesinde var olabileceği sonucunu çıkarıyor. Bilimsel açıdan, dünyanın en alt düzeyde bile değişmez ve karmaşık³ bir yapıya sahip olduğunu belirtiyorlar. Bu kadar karmaşık bir yapı ve düzenin, ancak sıfırdan başlayarak planlanabileceğini, rastlantı sonucu oluşamayacağını söylüyorlar. Bu bilim adamlarından bazıları, Kutsal Kitap’a iman etmemesine rağmen, Kutsal Yazılar’ın önemini de kabul ediyor. Diğer gruba çoğunlukla yaratılışı destekleyen bilim adamları denilir.

1960’lı yılların ortasından itibaren, bu konuda yazılan kitap sayısında patlama oldu (Ekler bölümüne bakın). Bu kitapların çoğu sıradan insanların anlayabileceği niteliktedir. Kararınızı vermeden önce, okuyup araştırmanızı öneririm.

Bazıları yaratılışın dinozorlarla bağlantısını merak ediyor. Kutsal Yazılar açısından, Tanrı’nın onları da diğer hayvanlarla birlikte yarattığına inanmamak için hiçbir neden yok. Dinozorların insanla aynı dönemde yaşadığına dair kanıtlar mevcut.

Bazıları yeryüzünün yaşını merak ediyor. Bunlardan bazılarına göre Dünya çok yaşlı, ama Kutsal Yazılar'ı dikkate alırsak çok uzun bir süreçten söz edilmez. Evrenin yaşını belirlemek çabasıyla, bilim adamlarının sayısız astronomik, Güneş ve Dünya bağlamlı, biyolojik saat modeli⁴ geliştirdiği bir gerçek, ama bu modellerden mantıklı hesaplar çıkmasına rağmen, aslında hepsi varsayıma dayanıyor. Ayrıca hesaplanan yaşlar bilim adamlarını düşündürüyor. Kullanılan saate bağlı olarak, dünyanın yaşı birkaç binle milyarlarca yıl arasında değişiyor. Darwin'in teorisine göre biyolojik evrim 400 milyon yıllıktı. Bugünkü ortak tahmine göreyse 4,6 milyar yıldan başlıyor. Kimin saati doğru?

Kutsal Kitap'ta anlatılanlara uyan mantıklı bir yanıt var mı? Kutsal Yazılar'a göre, Tanrı'nın gelişmiş bir dünya yarattığını biliyoruz. Adem yaratıldığı gün büyük ağaçlar arasında yürümüş, dev hayvanları hayranlıkla seyredebilir ve gece gökyüzündeki yıldızlara bakmış olabilir. Belki de, *"Vay canına! Burası uzun zamandır var"* diye bile düşünmüştür. Yine de Tanrı ona, tüm evreni neredeyse altı günde işlevsel halde yarattığını söylemiş olmalı. Bilim adamları da aynen Adem gibi, geçmiş gözlemledikleriyle anlamaya çalışıyor. Bununla birlikte Tanrı Sözü dünyanın başlangıcını bir görgü tanığının, yani bizzat Tanrı'nın gözüyle anlatmaktadır.

Tanrı evreni yarattığını söylerken ciddi miydi? Kime inanacağız? Kimin sözüne güvenmeliyiz? Yüzyıllar önce bir kral dünyadaki yerini düşünüp tarttı:

Seyrederken ellerinin eseri olan gökleri, oraya koyduğun ayı ve yıldızları, soruyorum kendi kendime: "İnsan ne ki, onu anasın, ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?"

Neredeyse bir tanrı yaptın onu, başına yücelik ve onur tacını koydun.

Ellerinin yapıtları üzerine onu egemen kıldın, her şeyi ayaklarının altına serdin; davarları, sığırları, yabanıl hayvanları, gökteki kuşları, denizdeki balıkları, denizde kıpırdayan bütün canlıları. Ey Egemenimiz RAB, ne yüce adın var yeryüzünün tümünde!

Mezmurlar 8:3-9

Dördüncü Bölüm

1 Şeytan

2 Tanrı Dedi Mi?

3 Neredesin?

4 Ölüm

1 Şeytan

Yaratılış Tanrı'nın onaylamasıyla sona erdi. *Çok iyi* olduğunu söyledi. Her şey mükemmeldi. Acı, hastalık, hayatta kalma savaşı, anlaşmazlık ve en önemlisi de ölüm yoktu. Tanrı ile insan arasında eşsiz bir ilişki, paydaşlık ve arkadaşlık vardı. Aden yaşamak için mükemmel bir yerdi. Her şey çok iyiydi.

Günümüzde ise acı ve hastalıklar var. Yalnızca en güçlüler hayatta kalıyor. Bazen, keşke tek sorunumuz sözel anlaşmazlıklar olsa diye düşünüyoruz. Oysa çoğu zaman, dünyanın birçok yerinde savaş egemen oluyor. Dünya sanki zorbalarla dolu; büyük balık küçüğü yutuyor. İster aile içinde ister ülke yönetiminde olsun, gücün yanlış kullanımı toplumu rahatsız ediyor. Her şey ters gidiyor, parçalanıyor ya da yıpranıyor. Hayvanlar aleminden insanoğluna kadar, yaşamın her karesi mücadele dolu. Dünya *pek de iyi bir yer değil*. Peki ne oldu?

Parlak Yıldız

Her şey Aden bahçesinde başladı. Kutsal Yazılar Parlak Yıldız'dan şöyle söz eder:

Sen Tanrı'nın bahçesi Aden'deydin ... çeşit çeşit değerli taşla bezenmiştin ...

Hezekiel 28:13

Hatırlayacağınız gibi, ismi aynı zamanda *sabah yıldızı* anlamına gelen Parlak Yıldız, Tanrı'nın yarattığı en güçlü ruhtu. *Keruvlar* denilen melekler sınıfındaydı. Tanrı'nın ona verdiği sorumluluklardan dolayı Tanrı huzurundaydı.

Meshedilmiş, koruyucu bir Keruv olarak ... Tanrı'nın kutsal dağındaydın ...

Hezekiel 28:14

İnanılmaz derecede güzel ve bilge olarak tanımlanan Parlak Yıldız mükemmeldi.

Yaratıldığın günden sende kötülük bulunana dek yollarında kusursuzdun.

Hezekiel 28:15

Kusursuzlukta örnek biriydin, bilgeliğin ve güzelliğin eksiksizdi.

Hezekiel 28:12

Parlak Yıldız en güçlü melek olmasına rağmen, diğer ruhsal varlıkları yönettiğine dair doğrudan bir belirti yoktur.

Gurur

Tarihte bir sonraki olayın ne zaman gerçekleştiği tartışmaya açıktır. Yaratılış tamamlandıktan kısa süre sonra olabilir. *Zaman*

hakkında görüş ayrılıkları olabilir, ancak *neler* olduğu açıktır. Kutsal Kitap, Parlak Yıldız'ın kibirli olmaya başladığını söyler. Güzelliği ve bilgeliğinin *aklını başından aldığı* söylenebilir. Gurur beraberinde hırs getirmişti. Sabah Yıldızı beş kez “Ben” demişti. Bu *Ben’ler* hakkında kapsamlı bir araştırma yapılabilir, ancak kısaca, Parlak Yıldız'ın göksel bir isyan çıkarmayı amaçladığını söylemek yeterli olur.

*Ey parlak yıldız, seherin oğlu... İçinden,
“Göklere çıkacağım” dedin,
“Tahtımı Tanrı’nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım;
ilahların toplandığı dağda, Safon’un doruğunda oturağım.
Bulutların üstüne çıkacak,
kendimi Yüceler Yücesi’yle eşit kılacağım.”* Yeşaya 14:12-14

Yüceler Yücesi Tanrı’nın isimlerinden birisidir.

Parlak Yıldız yalnızca göklere çıkmak istemekle kalmıyor, aynı zamanda Yüceler Yücesi’yle eşit olmayı da tasarlıyordu. Parlak Yıldız, Tanrı’nın yerine kendi geçmek için bir darbe yapmaya kararlıydı. O zaman, PARLAK YILDIZ bütün meleklerin efendisi olacak ve tüm evrene PARLAK YILDIZ hükmedecekti. Parlak Yıldız'ın yüreği gurur ve hırs doluydu.

Parlak Yıldız'ın planının tek zayıf noktası, Tanrı’nın her şeyi bilmesiydi. Tanrı *her şeyi bildiği* için Parlak Yıldız'ın aklından geçenleri de biliyordu. Kutsal Yazılar, Tanrı’nın gururdan nefret ettiğini söyler. Sevmediği şeylerin başında gurur gelir.

RAB’bin nefret ettiği altı şey, iğrendiği yedi şey vardır: Gururlu gözler...
Süleyman’ın Özdeyişleri 6:16-17

Parlak Yıldız Tanrı’nın onun için tasarlarına kasten karşı çıkıyordu. Tanrı’nın meleklerini robot gibi yaratmadığını unutmamamız gerek. Yaratılıştan kendi iradeleri vardı. Kendi istekleriyle Mutlak Tanrı’ya boyun eğip hizmet etme seçeneğine sahiptiler. Ancak melek olmak Parlak Yıldız’a yetmiyordu. Daha büyük hedefleri vardı. Gurura kapıldı ve isyankar olmayı seçti. Parlak Yıldız hem tasarımı hem de Tasarımcı’yı hor görüyordu. Hor görmenin sözlük anlamı *aşağı görmek, hakir görmek, nefret etmektir*.

Tanrı Parlak Yıldız'ın bu davranışını *günah* olarak niteledi.

Yargı

Tanrı mükemmel olduğu için, Parlak Yıldız'ın günahını önemsiz kabul edip hoşgörü gösteremezdi. *Mükemmellik, doğası gereği kusursuzluğu gerektirir*. Peygamber Yazıları’nda bu gerçeği defalarca göreceğiz.

Doğru olan Tanrı, asla yanlış yapmaz.

Tanrı'nın *kutsallığı* günaha izin vermez.

Günahsız olan Tanrı, huzurunda günaha hoşgörü göstermez.

Bu, evrene hükmeden bütün fizik kuralları kadar katı bir gerçektir.

Tanrı, Parlak Yıldız'ın günahına hemen karşılık verdi. Parlak Yıldız'ı göklerdeki konumundan uzaklaştırdı.

...günah işledin. Bu yüzden kirlî bir şey gibi seni Tanrı'nın dağından attım ... Ey koruyucu Keruv. Güzelliğinden ötürü gurura kapıldın, görkeminden ötürü bilgeliğini bozdun. Böylece seni yere attım ...

Hezekiel 28:16-17

Parlak Yıldız savaşmadan teslim olmadı. Hâlâ çok güçlü bir varlıktı ve dahası, diğer birçok melek de onu izledi. Kutsal Yazılar olanlarla ilgili bazı kesin ayrıntılar verir. Olanları anlamamanızı kolaylaştırmak için, içeriği birleştirdim. *Kimden* söz edildiğine dair karışıklığın, metnin ikinci bölümünde ortadan kalktığını göreceksiniz.

Ardından gökte başka bir belirti görüldü: ... kıvılcıklı büyük bir ejderhaydı bu ... Kuyruğuyla gökteki yıldızların üçte birini sürükleyip yeryüzüne attı ...

Gökte savaş oldu. Mikail'le melekleri ejderhayla savaştılar. Ejderha kendi melekleriyle birlikte karşı koydu, ama gücü yetmedi. Bu yüzden gökteki yerlerini yitirdiler.

Büyük ejderha –İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan– melekleriyle birlikte yeryüzüne atıldı.¹

Vahiy 12:3-4, 7-9

İblis, Şeytan, Cinler

Metinde meleklerin üçte birinin Parlak Yıldız'ın başlattığı isyana katıldığı belirtiliyor. Böylece Parlak Yıldız, İblis ya da Şeytan olarak anılmaya başladı. Tanrı'nın isimlerinin O'nun niteliklerini tanımlaması gibi, Parlak Yıldız'ın isimleri de onun karakterini ortaya koyar. Şeytan, *hasım* veya *düşman* demektir; İblis ise *suçlayıcı* veya *iftiracı* anlamındadır. Şeytan'ı izleyen asi meleklerle de *cin* ya da *kötü ruhlar* denir.

Ateş Gölü

İblis ve cinlerinin Tanrı tarafından gökten atılması, bu asi ruhların yargılanmasının ilk aşamasıydı. Kutsal Yazılar Tanrı'nın onlar için mutlak bir ceza hazırladığını söyler.

... İblis'le melekleri için hazırlanmış sönmez ateş ... Matta 25:41

Sözü geçen yerden genelde *Ateş Gölü* olarak bahsedilir. Şeytan ve cinlerini, alevler arasında komplo hazırlarken gösteren karikatürler çizilir. Ancak Tanrı Sözü bize Şeytan'ın henüz oraya gitmediğini bildirir. Evet gökten atıldı, ama Ateş Gölü'ne değil. O ve cinlerinin karışacağı birçok olaydan sonra, Şeytan sonsuza kadar orada cezasını çekecek. Gelecekteki bu zamanla ilgili olarak Kutsal Yazı şöyle der:

Onları saptıran İblis... ateş ve kükürt gölüne atıldı. Gece gündüz, sonsuzlara dek işkence çekeceklerdir. Vahiy 20:10

Şeytan ve yandaşı olan cinler Tanrı huzurundan kovulmuş olmalarına rağmen hâlâ çok güçlü ve bilgeydiler. Onlar artık Yüceler Yücesi Tanrı'nın düşmanıydı. Kıran kırana bir savaş olacaktı. Şeytan Tanrı'nın yapmayı planladığı, Tanrı'nın temsil ettiği iyi olan her şeye karşı çıkacak, elinden geleni yapacaktı.

2 Tanrı Dedi Mi?

Tanrı insanı yarattığında, onu dünyaya bırakıp arkasını dönüp gitmedi. Kutsal Yazılar'a göre, Tanrı Aden bahçesindeki Adem ile Havva'nın yanına geliyordu. Sıradan bir olaymış gibi bahsedildiğinden, bu ziyaretlerin düzenli olduğunu varsayabiliriz. Adem ve Havva kendilerini Yaratan-Sahip'le yakın ilişki içindeydi; Tanrı bütün ihtiyaçlarını karşılıyordu.

Aldatıcı

Ancak Şeytan gizlice Aden bahçesine girdi. Gelişi borazanlarla duyurulup kim olduğu ve neden geldiği ilan edilmedi. Şeytan bunu yapmayacak kadar kurnazdı. Kutsal Yazılar Şeytan'ın en büyük aldatıcı-iblis olduğunu söyler. O her zaman gerçeği çarpıtır.

Siz babanız İblis'tensiniz... O başlangıçtan beri katildi. Gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylemesi doğaldır. Çünkü o yalancıdır ve yalanın babasıdır. Yuhanna 8:44

Orijinal Grekçe metinde *yalan* kelimesinin karşılığı olarak, gerçeği bilinçli ve kasıtlı çarpıtmak anlamına gelen *pseudos* kullanılmıştır. Bu kelimeyi biz de kullanıyoruz. *Taklit* anlamına geliyor.

Birkaç yıl önce, popüler bir haber dergisinde Şeytan'la ilgili bir makale okudum. Kafasında boynuzları ve sivri bir kuyruğu olan, elinde tırmık tutan kırmızı giysili bir varlık olarak resmedilmişti. Bu tanım çok korkunçtu. Kutsal Kitap'taki tanıma göre, resim son derece yanıltıcıydı. Kutsal Yazı şöyle der:

... Şeytan da kendisine ışık meleği süsü verir. 2. Korintliler 11:14

Göz alıcı şekillere bürünerek, elinden geldiğince Tanrı'yı taklit eder. Işık saçan bir melek ya da uygun dini giysiler içindeki nabza göre şerbet veren bir insan, Şeytan'ı daha iyi tanımlar. Şeytan dini çok sever. Gerçeği kolayca taklit edebilir. Ona güvenilmez; çünkü doğası hilekâr ve sahtekârdır, kasten yalan söyler.

Eminim Şeytan *elinde tırmıkla kırmızı giysili* resmini çok beğenmiştir. İnsanlar yanlış yönde yanlış şeye bakarken onları kandırmak daha kolaydır.

Aldatma

Böylece Şeytan tüm kurnazlığıyla Aden bahçesine girdi. Borazanlar ve karşılama töreni yoktu. Çoğunlukla İblis'le özdeşleştirilen bir sürüngeçen olan yılan şeklinde geldi. Kutsal Yazılar hem insanlar hem de hayvanların içinde yaşayan, onlar aracılığıyla konuşan veya anormal davranmalarına neden olan kötü ruhlarla ilgili birkaç olaydan bahseder. Bu kez Şeytan bir sürüngeçen aracılığıyla konuşuyordu. Havva'ya seslendi.

RAB Tanrı'nın yarattığı yabancı hayvanların en kurnazı yıldı. Yılan kadına, "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi" diye sordu. Yaratılış 3:1

Bir yılanın konuşabilmesi, Havva'yı rahatsız etmiş gibi görünmüyor. Hiç şüphesiz her gün Tanrı'nın yarattığı yeni ve büyüleyici bir şey keşfediyordu. Belki bunun da yeni yaratıklardan biri olduğunu düşündü, tam olarak bilmiyoruz.

Şüphe

Durum ne olursa olsun, Şeytan'ın Havva'ya Tanrı ile ilgili bir soru sorarak yaklaşması ilginçtir. Aklına daha önce hiç düşünmediği bir şey sokmuştu; *yaratılan Yaratıcı'ı sorgulayabilir*. Soru alçakgönüllü bir tonda sorulmuştu, "Tanrı gerçekten ... dedi mi?"

"Yani gerçekten, Tanrı bunu gerçekten söyledi mi?"

Bu, *şaka yapıyor olmalısın* yaklaşımıyla Şeytan insanın, Tanrı Sözü'nü doğrudan kabul ettiği için oldukça akılsız veya saf olduğunu ima ediyordu.

"Belki de Tanrı sizden iyi bir şey esirgiyordur. Nereden biliyorsun? Belki de Tanrı görüldüğü kadar iyi ve sevecen değildir!"

Tanrı'nın tamamen dürüst ve içten olmadığı ima ediliyordu. Şeytan sanki insanla ilgileniyor onun çıkarlarını gözetiyor gibi davranıyordu. İblis, Tanrı'nın iyiliğini sahteymiş gibi göstermeye

çalışıyordu. Sapkın mantığıyla Tanrı Sözü'nü sorguluyor ve bunu yaparken şüphe tohumları ekiyordu.

Şeytan ayrıca Tanrı'nın getirdiği yasakları abartıyordu. Tanrı *her ağacın meyvesinin yenmesini YASAKLAMAMIŞTI*. Sadece *bir ağaçtan bahsetmişti*: İyi ve kötüyü bilme ağacı. Ancak bu abartı beklenen tepkiyi doğurdu.

Kadın, "Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz" diye yanıtladı. "Ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz" dedi. Yaratılış 3:2-3

Tanrı'nın savunulmaya ihtiyacı olmadığı halde, Havva O'nu savunmaya çalıştı. Bu çabasıyla Tanrı buyruğuna ekleme yapmış oldu. Tanrı insana o ağacın meyvesini *yememesini* söylemişti. Ama asla *dokunamayacaklarını* söylememişti. Tanrı sözüne *ekleme* yaparsanız, her zaman ondan bir şey *eksiltmiş* olursunuz. İnsanların Tanrı Sözü'ne kendi düşüncelerini ekleyip çıkarmaları, Şeytan'ın uzmanlık alanına girer. *Ah ne küçük bir ekleme yapılmıştı!* Ancak Şeytan'ın istediği de buydu. Duvar da bir çatlak oluşmuştu.

İnkâr

*Yılan, "Kesinlikle ölmezsiniz" dedi, "Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek **Tanrı gibi olacaksınız.**"* Yaratılış 3:4-5

Tanrı Sözü'nü sorgulamakla yetinmeyen Şeytan, doğrudan onu inkâr ediyordu. Tanrı'ya açıkça yalancı diyordu! Tanrı'nın Adem ile Havva'nın çok fazla şey öğrenmesinden korktuğu için, ağacı yasakladığını ima ediyordu. Şeytan doğruyla yanlış zekice birbirine karıştırmıştı. İyiyle kötüyü öğrenip gözlerinin açılacağı doğruydu, ama Tanrı'nın bütün özelliklerine sahip olacakları yanlıştı. Ayrıca, ölmeyecekleri de yalandı. Şeytan kendi deneyimlerinden Tanrı Sözü'ne karşı gelmenin ne gibi sonuçlar doğuracağını bildiği halde, yok etme planına katılması için insanı acımasızca kandırdı.

İtaatsizlik

Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi. Yaratılış 3:6

Şeytan amacına ulaşmıştı. Kahkahasının Aden bahçesinde yankılandığını neredeyse duyabilirsiniz. Şeytan her zamanki gibi, verdiği zararı onarmak için hiçbir şey yapmadı. Zaten asla yapmaz. Kutsal Yazı şöyle der:

... İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşiyor.

1. Petrus 5:8

İblis kemirdikten sonra sizi kemiklerinizle baş başa bırakır. Zevk, eğlence, hoş vakit sağlayan biri olarak ortaya çıkabilir. Ancak bütün bunlar geçicidir ve çoğunlukla da boştur. Gerçekte Şeytan asla verici değildir. Verdiği tek şey acı bir hayal kırıklığıdır. Kötü niyetli bir oyun arkadaşı ve zalim bir yoldaştır.

Yıllarca Tanrı buyruğuna doğrudan karşı geldiği için kadın suçlandı. Bununla birlikte Havva Şeytan'la konuşurken, kocasının da yanında olduğu anlaşılıyor. Adem karısının o meyveyi yemesini önleyebilirdi. Aslında kendisi de yemek zorunda değildi. Ancak ikisi de yedi.

Adem ve Havva'nın yaptığı şey, anneleri izin vermediği halde sokakta oynayan çocukları anımsatıyor. Söz dinlemeyen çocuklar, neyin güvenli ve eğlenceli olduğunu *annelerinden daha iyi* bildiğini sanır. Güvenlik konusunda annelerine tamamen güvenmediklerini gösterirler. Onun yetkisine karşı çıkarlar. Aynı şekilde Adem ile Havva da onlar için neyin iyi olduğunu Tanrı'dan iyi bildiklerini düşünerek günah işlediler. Seçimleri, onları Yaratan'a tam olarak güvenmediklerini gösteriyordu. Yani Tanrı'nın gerçeği söylediğinden emin değillerdi.

Adem ile Havva'nın İblis'i yalancılıkla suçlamak için birçok nedeni vardı. Ancak onlar Tanrı yerine Şeytan'a inanmayı tercih etti. Tanrı'nın buyruklarına karşı gelip, İblis'in isyancı saflarına katıldılar. Kutsal Yazı şöyle der:

...*Dünyayla dost olmak isteyen, kendini Tanrı'ya düşman eder.

Yakup 4:4

*Şeytan'dan etkilenen dünya anlamında.

Taraf tutmanın doğal sonucu budur. Adem ile Havva Tanrı'nın arkadaşlığına sırt çevirip Şeytan'a katıldı. Yasak olanı yaşamak için, mükemmel bir dünyayı reddettiler.

Bozulan Arkadaşlık

Ancak böyle bir seçimin bazı sonuçları olması kaçınılmazdı. Daha önce de gördüğümüz gibi, *yasaya karşı gelmenin sonuçları vardır*. Kutsal Yazılar günahın bedelinin ağır olduğunu bildirir. Adem ve Havva'nın Şeytan'ın yalanlarına inanmaya cüret etmesi, Tanrı ile insan arasındaki ilişkide büyük bir gedik açtı. Mükemmel bir Tanrı yarı dostluk içeren veya kısmen ihanet bulunduran bir sadakate izin vermezdi. Güven olmadığı sürece, hiçbir ilişki yürümezdi. Arkadaşlık sona ermişti.

Bu yüzden Tanrı... onları yüreklerinin tutkuları içinde ahlaksızlığa teslim etti. Tanrı'yla ilgili gerçeğin yerine yalanı koydular. Yaradan'ın yerine yaratığa tapıp kulluk ettiler. Oysa Tanrı sonsuza dek övülmeye layıktır! ...² Romalılar 1:24-25

İncir Yaprakları

İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar...

Yaratılış 3:7

Adem ve Havva bir terslik olduğunu hemen anladı. Suçluluk ve utanma gibi daha önce hiç bilmedikleri, çok rahatsız edici duygular hissediyorlardı. Dehşet içindeydiler! Tanrı Sözü korktuklarını söyler. İlk kez çıplak olduklarını fark ettiler ve çevreye bakınıp bir çözüm aradılar.

... Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar.

Yaratılış 3:7

Belki de dış görünüşlerini düzeltirlerse, Tanrı'nın içindeki değişiklikleri fark etmeyeceğini düşünüyorlardı. Kendilerine çeki düzen verip, hiçbir şey olmamış gibi davranabilirlerdi. Bu, yanlış bir dünyayı düzeltmek için insanın gösterdiği ilk çabaydı.

Ya Kötü Ruhlar, Cinler Ve Kara Büyü?

Dünyanın her tarafında insanlar kötü ruhların gücünden korunmak için yollar arar. Bazıları muska takar, bazıları evlerine fetişler koyar, iksirler içer ya da ruhsal rehberlerini ziyaret eder. Diğerleri kazadan korunma umuduyla evlerine veya arabalarına girerken, Tanrı adını anar veya çeşitli dualar eder. Bazılarıysa kötülükten korunmak için "koruyucu ruhlara" adaklar sunar.

Bütün bu düşüncelerin çıkış noktası Tanrı değil, insandır. Kutsal Yazılar, Şeytan ve cinlerinin bazı mucizeler yaratabildiğini söyler. Ancak kötü ruhlar güçlü olmalarına rağmen *gücü her şeye yeten* değildir. Bütün kötü ruhlar ve kara büyüden mutlak biçimde daha güçlü olan Tanrı'yı dinlersek, ruhlar aleminden korkarak yaşamamıza gerek kalmaz.

RAB'in adı güçlü kuledir, Ona sığınan doğru kişi için sığınaktır.

Süleyman'ın Özdeyişleri 18:10

... Rab'de, O'nun üstün gücüyle güçlenin... Şeytan'ın bütün ateşli oklarını söndürebileceğiniz iman kalkanını alın.

Efesliler 6:10, 16

İncir yaprakları çözümünde bir tek sorun vardı: İşe yaramadı! Dış görünüşün iyi olması, içteki gerçeği değiştirmiyordu. Mükemmellik yitirilmişti. Suçluluk duygusuyla doluydular. Suç mühürlenmişti.

Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duyduklar. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler...

Yaratılış 3:8

Yalnızca suçlu insanlar kaçıp gizlenir; dostunuz olan birinden saklanmazsınız. Artık Tanrı ile insan arasında bir engel ve uçurum oluşmuştu. Dostluk sona ermişti.

Tanrı Aşırı Titiz Mi?

Bazıları, 'Ama çok küçük bir günahtı, yalnızca meyveden bir lokma ısırmışlardı!' diyebilir. Doğru. Tanrı insanın yoluna büyük bir engel koymamıştı. Aslında hiçbir engel yoktu. Adem ve Havva'nın meyvelerini serbestçe yiyebileceği düzinelerce ağaç vardı. Bu, sınavların en küçüğüydü; ancak insanın insan olduğunu, özgür iradeye sahip olduğunu tanımlıyordu.

Diyelim ki nişanlı bir genç kız var ve nişanlısı dünyanın en iyi insanı gibi görünüyor. Genç kızı gerçekten seviyor; onun için fedakarlıklar yapıyor, üzüldüğü zaman teselli ediyor, neşesini paylaşıyor ve onu sevdiğini söylüyor. Sonra kız nişanlısının başka seçeneği olmadığını öğreniyor. O *sevmek* üzere programlanmış. Bu korkunç bir hayal kırıklığı olurdu. Her şey yapay, anlamsız ve boş görünürdü ve zaten gerçekte de öyle olurdu.

İnsana basit ve uyulması kolay bir seçenek sunulmuştu. Ancak bu seçenek büyük bir fark yarattı: *Yemek* ya da *yememek*

İtaat etmek ya da *etmemek*

Sevmek ya da *sevmemek* seçeneği, insanı tanımlıyordu.

İnsan robot değildi. Kendi özgür seçimiyle sevebilirdi. Adem ile Havva'nın birbirlerine duydukları sevgi gerçektir, yapay değildi. İlk başta Tanrı'ya karşı sevgi ve sadakatleri de gerçektir.

Sınav tek başına önemsiz gibi görünmesine rağmen, en küçük konularda bile Tanrı'ya karşı gelmek ciddi bir durumdur. Kutsal Kitap Tanrı'nın mükemmel, kutsal ve adil olduğunu söyler. En küçük günaha bile hoşgörü göstermez. O'na karşı gelmenin yanlış olduğunu açıkça belirtir. Bu günahtır.

3 Neredesin?

Şeytan Adem ile Havva'yı kandırıp, Tanrı'yla eşit olabileceklerini düşünmelerini sağlamıştı. Aslında Tanrı'yla eşit olmak Şeytan'ın en büyük isteğiydi. Ancak Tanrı insanı, kendi içgüdüleri ve düşünceleri doğrultusunda hareket etmek üzere yaratmadı. Önemli olan Tanrı buyruğunu yerine getirmektir ve O şöyle diyordu:

... iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.

Yaratılış 2:17

Yediler ve bir anda her şey değişti. Aynen Tanrı'nın dediği gibi oldu. Tanrı Sözü değişmemişti. Zaten asla değişmez.

Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler.

Yaratılış 3:8

Tanrı'nın yaklaştığını duyunca kaçıp bahçenin çalılıkları arasında gözden kaybolan Adem ile Havva'nın o sırada ne düşündükleri yazılı değildir. Ebeveynleriniz evde yokken yanlış bir şey yaptıysanız, onların geldiğini görünce... Sanırım anladınız. Ancak Adem ile Havva'nın karşı geldiği ebeveynleri değildi. Onlar evrenin Rab'bi, Kutsal Egemen Tanrı'nın buyruğuna karşı gelmişlerdi. Yaratana-Sahip ne diyecekti? Her şeye Egemen Tanrı ne yapacaktı?

RAB Tanrı Adem'e, "Neredesin?" diye seslendi.

Yaratılış 3:9

Adem ile Havva yüzlerinde masum bir ifadeyle başlarını uzattı. 'Aa... Bizi mi arıyorsun?' der gibiydiler. Adem konuştu:

Adem, "Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim" dedi.

Yaratılış 3:10

Konuşurken büyük bir hata yaptı. Okula gitmeyip, sonra da annesinin ağzından mazeret kağıdı yazan bir çocuk gibi, daha önce hiç korku hissetmediği ve çıplaklığının onu rahatsız etmediği gerçeğini gözden kaçırdı. Tanrı şöyle dedi:

RAB Tanrı, "Çıplak olduğunu sana kim söyledi?" diye sordu.

"Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?"

Yaratılış 3:11

Sorular, Sorular!

Tanrı bütün bu soruları neden soruyordu? Her şeyi bilen Tanrı, Adem ile Havva'nın *nerede* saklandıklarını bilmiyor muydu? Tanrı kendilerini *neden* çıplak hissettiklerini bilmiyor muydu? Tanrı'nın yetenekleri suçluların yasak meyveden yiyip yemediklerini soracak kadar sınırlı mıydı? Aslında Tanrı *her şeyi* biliyordu, ancak Adem ile

Havva'nın olanları düşünüp tartmasına yardımcı olmak için sorular soruyordu. Rab'be karşı gelmişlerdi! *Tanrı yerine Şeytan'a inanmışlardı.*

Kutsal Yazılar'ı irdelerken, insanın her şeyi açıkça algılamasına yardım etmek için Tanrı'nın sık sık sorular sorduğunu göreceğiz.

Tanrı'nın Suçu

Tanrı'nın soruları Adem ve Havva'ya işledikleri günahı kabullenme fırsatı verdi.

Adem, "Yanıma koyduğun kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim" diye yanıtladı. Yarattılış 3:12

Adem meyveyi yediğini bir bakıma kabul ediyordu. Ancak Tanrı'nın yarattığı kadın verdiği için yemişti. Adem kurbandı! "Her şey Tanrı'nın suçuydu." "Eğer Tanrı kadını yaratmasaydı... kadın bana meyveyi vermez, ben de yemezdim." Gördüğünüz gibi, asıl suçlu Tanrı'ydı!

RAB Tanrı kadına, "Nedir bu yaptığın?" diye sordu. Kadın, "Yılan beni aldattı, o yüzden yedim" diye karşılık verdi. Yarattılış 3:13

Nihayet gerçek ortaya çıkmıştı! İkisi de suçlu değildi. Suçlu olan yıldı. Havva da kurbandı. Tanrı yılanları yaratmamış olsaydı... Havva da günah işlemezdi. Ortalığı karıştıran Tanrı'ydı!

Gerçekte, Adem ve Havva seçim haklarını kullanıp günah işledi. Tanrı onlara gerçeği itiraf etme fırsatı verdi. Ama onlar suçlarını inkâr edip bu fırsatı kaçırdı.

Ne Dediler?	Ne Demeliydiler?
Adem: Adem, "Yanıma koyduğun kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim" diye yanıtladı. Havva: Kadın, "Yılan beni aldattı, o yüzden yedim" diye karşılık verdi.	Adem: "Tanrım Seni büyük hayal kırıklığına uğrattım. Meyveyi yememe konusundaki buyruğuna itaat etmedim. Günah işledim. Lütfen beni bağışla." Havva: "Rab Tanrı, buyruğuna karşı gelerek ben de günah işledim. İlişkimizin eskisi gibi olmasını istiyorum. Lütfen ne yapmam gerektiğini söyle."
Mağdur zihniyeti. Başkalarını suçlamak.	Davranışlarının sorumluluğunu kabul ediyor. Düzeltilmek için yollar arıyor.

Adam ve Havva önce yanlış bir şey *yaptı*, sonra da yanlış *cevaplar* verdi. Suçluluk ve utanç, günahlarını Tanrı'ya itiraf etmelerine neden olmalıydı. Bunun yerine, itaatsizliklerinin sorumluluğunu üstlenmeyerek günahlarına günah kattılar. Ancak Tanrı yine de

onları yok etmedi. Eğer yargıç, jüri ve cellat biz olsaydık, ikisini de ortadan kaldırırdık. Ancak Tanrı hayal bile edemeyeceğimiz kadar merhametlidir.

Vaat

İnsanın işlediği ilk günahın insanlığın geri kalanı üzerinde ciddi sonuçları oldu. Göreceğimiz gibi, Adem ile Havva tüm insan ırkını temsil ediyordu. İşledikleri günah laneti de beraberinde getirdi. Ancak Tanrı sevgisinden dolayı bir vaatte bulundu:

Bunun üzerine Rab Tanrı yılanı, “Bu yaptığından ötürü... Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.”

Yaratılış 3:14-15

Bu sözlerin daha yakından incelenmesi gerekir. Tanrı kadınlarla yılanların birbirinden nefret edeceğini söylemiyordu. Verdiği vaat iki tarafa yönelikti:

İblis ve yandaşları	Kadın ve erkek çocuğu
<i>Bunun üzerine Rab Tanrı yılanı,</i>	
<i>“Bu yaptığından ötürü...</i>	<i>kadını, onun soyuyla...</i>
<i>... senin soyunu</i>	<i>Onun soyu</i>
<i>birbirinize düşman edeceğim.</i>	<i><u>ezecek,</u></i>
<i>senin başını</i>	<i>onun topuğuna</i>
<i>sen</i>	
<i>salıdıracaksın.”</i>	

Rab Tanrı bir gün insanı Şeytan’dan kurtaracağını söylüyordu. Kadından doğan bir erkek çocuk, Şeytan’ın başını *ezip* öldürecekti. Evet, Şeytan da çocuğa zarar verecekti; ama yalnızca topuğuna *saldırıp*, geçici bir yara açacaktı.

Bu, Havva’nın soyunun geleceğiyle ilgili birçok vaadin ilkiydi. Bu erkek çocuk *Vaat Edilen Kurtarıcı* olarak bilinecekti, çünkü insanlığı günahın sonuçlarından ve Şeytan’ın etkisinden *kurtaracaktı*. Bu haber Adem ile Havva’yı çok sevindirmiş olmalı.

Bir KURTARICI vaat etmesi Tanrı’nın doğasını açıklayan isimlere bir yenisini daha ekler. *Kurtaran* ya da KURTARICI da denilebilir.

*... Benden başka Tanrı yok, adil Tanrı ve **Kurtarıcı** benim. Yok benden başkası. Ey dünyanın dört bucağındakiler, bana dönün, kurtulursunuz. Çünkü Tanrı benim, başkası yok. Yeşaya 45:21-22*

Lanet

Daha önce de gördüğümüz gibi, günahın her zaman sonuçları vardır. Nasıl ki yerçekimi kuralına karşı gelmenin sonucu düşüp yaralanmaksa, Tanrı Sözü'ne karşı gelmenin de bir bedeli vardır. Tanrı, Adem ile Havva'nın işlediği günaha göz yumarak, 'Unutun gitsin' ya da, 'İstemedен oldu. Görmezden gelelim' veya, 'Yalnızca küçük BİR günah' diyemezdi. Olanlar olmuştu. Adem ile Havva suçluydu. Bir tek günah yargıya yol açtı. Bir tek günah beraberinde korku ve utanç getirdi. Bir tek günah, başka günahlara yol açtı. Dünya ve üzerindeki her şey lanetlendi. Hayvanlar, deniz, kuşlar, hatta toprak bile etkilendi. Artık yaratılış mükemmel değildi. Kutsal Yazı lanetin sonucuyla ilgili şöyle der:

Bütün yaratılışın ... inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz.

Romalılar 8:22

Bundan böyle insan dünyaya doğum ağrılarıyla gelip, ölüm acıları içinde terk edecekti. Dünyadaki yaşamı adaletsizlik, alın teri ve acılarla dolu olacaktı. Tanrı Adem'e şöyle dedi:

RAB Tanrı Adem'e, "... Meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için Toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi, "Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın.

Toprak sana diken ve çalı verecek, Yaban otu yiyeceksin.

Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin."

Yaratılış 3:17-19

İster gerçek ister sembolik olsun, hayatın dikenleri ve güçlükleri yüzünden insan varlığı acılar ve yaşam mücadelesiyle dolu olacaktı. İnsan acılardan oluşan zincirleme bir reaksiyon başlatmıştı. Ancak insanın işlediği günahın en kötü sonucu, Tanrı'nın onları önceden uyardığı şeydi: Ölüm!

4 Ölüm

Ona, "Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin" diye buyurdu. "Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün."

Yaratılış 2:16-17

Adem ve Havva Tanrı buyruğuna karşı gelmeye karar verdiklerinde, aslında Tanrı'nın sözünü tutup tutmayacağını sınıyorlardı. Tanrı söylediklerinde ciddi mi? İnsan gerçekten ölür mü? Yoksa Tanrı boş a tehditler mi savuruyor? Kutsal Yazı bunun yanıtını özellikle vurgular:

Yerin ve göğün ortadan kalkması, Kutsal Yasa'nın ufacık bir noktasının yok olmasından daha kolaydır.

Luka 16:17

Ölümünden söz etmeyi sevmeyiz. Bu bir tabudur. Yolculuklarımız sırasında, dünyanın en uzak köşelerinde yaşayan insanları ziyaret ettim ve ölümden hoşnut olan hiçbir topluma rastlamadım. Birçok yeni kazılmış mezar, kilise mezarlığı ve ormanda bulundum. Hepsinin ortak bir paydası vardı: Acı. İnsan aklına kazınmış bir gerçek olarak ölüm tek anlama gelir: Ayrılık. Sevilen kişi bir daha dönmek üzere aramızdan ayrılır. O anda hissettiğimiz yitirme ve ayrılık duygusu, aslında bizi Kutsal Yazılar'ın ölüm kelimesine verdiği anlama daha da yaklaştırır. Tanrı Sözü'ne göre, ölüm bir çeşit *ayrılık* ima eder. Yok olma veya var olmama anlamına *gelmez*.

Ölümü çıkış noktasından farklı bağlamda düşünmemek gerekir. Nedeni günahıdır. Kutsal Yazılar ölümden yanlıştın bedeli veya ödülü olarak bahseder. Aynen insanın çalışması karşılığı ücret alması gibi...

'...günahın ücreti ölüm...' dır.

Romalılar 6:23

Kutsal Yazılar *ölüm*den çeşitli şekillerde söz eder. Burada üçünü ele alacağız.

1. Sona Eren İlişki (İnsan ruhunun Tanrı'dan ayrılması)

Tanrı, Adem'le Havva'ya itaat etmeleri için bir tek kural vermişti. Ona itaat ettikleri sürece güvende ve emniyettediler ama ona karşı geldiklerinde bunun sonuçları kötü oldu. Kusursuz bir Tanrı, Kendisine sadakatin bölünmesine izin veremezdi. Güven olmadıkça hiçbir ilişki var olamaz. Adem ve Havva'nın İblis'in yalanlarını izleme seçimleri, RAB ve insanın ilişkisinde büyük bir uçurum oluşturdu. Dostlukları bozulmuştu.

Ancak sonuçları bu kadarla kalmıyordu. Adem ile Havva'nın çocukları, çocuklarının çocukları, aslında onlardan beri tüm insanlık, Tanrı'dan uzaklaştırılmış bir dünyaya doğuyor.

Tanrı ile insan arasındaki ilişki öylesine bitmiş, öylesine derin ve öylesine bütündür ki, fiziksel anlamda yaşamamıza rağmen, Tanrı tüm insan ırkını şöyle görür:

... içinde yaşadığınız suçlardan ve günahlardan ötürü ölüydünüz.

Efesliler 2:1

Burada gözden kaçırmamamız gereken bir etken var. Size bir olay anlatayım.

Hayatımın önemli bölümünü tropik ülkelerde yaşayarak geçirdim. Eşimle birlikte bir süre, alçak sütunlar üzerine inşa edilmiş bir evde yaşadık. Bir gün, çok iri bir sıçan evimizin altındaki boşluğa girip öldü.

Sıçan ne yazık ki tam küçük yatak odamızın altında ölmüştü. Sıcak ve nemli iklimde çürüyen leş, yatak odamızda, *tiksindirici* kelimesine yeni bir anlam katan dayanılmaz bir kokuya neden oluyordu. Leş öylesine iğrenç kokuyordu ki, artık o odada uyumamız mümkün değildi. Evin başka bir bölümüne çekilmek zorunda kaldık.

Ertesi sabah oğlum Andrew, bir çözüm bulabileceğini söyledi. Uzun bir sopa aldı ve evin altındaki boşluğa uzatarak sıçan ölüsünü yavaş yavaş dışarı çekmeye başladı. Sıçan ölüsü yaklaşınca, Andrew tiksintiyle geri çekilip, 'Baba, bu leş kurtlanmış' dedi. Olamaz! Andrew eline plastik bir torba geçirip evin altına doğru uzandı. Zavallı yarattığı kuyruğundan tutarak, kurtlanmış leşi dışarı çekti. Sıçan ölüsünü kendinden uzak tutarak, bahçemize bitişik ormana doğru koştu ve hızla uzağa fırlattı.

Eğer sıçan Andrew'un düşüncelerini okuyabilseydi, 'Git buradan!' dediğini duyabilirdi. Eğer sıçan konuşup, 'Ne kadar süreyle?' diyebilseydi, Andrew'un yanıtı, 'Sonsuza kadar' olurdu.

Ölü sıçan aslında Tanrı'nın günaha iki farklı yaklaşımını gösteriyor.

- ❖ İlki, aynen sıçan yüzünden eşimle birlikte başka odada uyumak zorunda kalışımız ve aynen Andrew'un iğrenç leşi fırlatıp huzurundan uzaklaştırması gibi, Tanrı da günahkâr insandan uzaklaştı. Kutsal Yazı şöyle der:

... suçlarınız sizi Tanrınız'dan ayırdı. Günahlarınızdan ötürü O'nun yüzünü göremez ... oldunuz. Yeşaya 59:2

Bazen insanlar Tanrı'nın çok uzakta olduğunu söylüyor. Kutsal Yazılar da insanın Yaratan'a YABANCILAŞTIĞINI belirtir:

... Tanrı'ya yabancı ve düşmandınız. Koloseliler 1:21

Kutsallık, günahattan ayrı olmayı gerektirir. Tanrı Sözü günahı çürük bir şeye benzetir. Çürük bir sıçan bize nasıl iğrenç gelirse, günah Kutsal Rab'be öyle gelir. Pis kokan bir leşe yakın uyumamız doğal olmadığı gibi, mükemmel Tanrı'nın huzurunda günaha izin vermesi de doğal değil:

Kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin. Haksızlığı hoş göremezsin ... Habakkuk 1:13

Günah, saf suyla dolu bir bardağa konulan bir damla siyanür gibidir. Çok az bile olsa her şeyi mahveder. Günah her insanın yaşamına nüfuz ettiğinden Tanrı Kendisini bütün insanlıktan ayırmıştır.

- ❖ Böylece sıçan ölüsü örneğindeki ikinci noktaya geliyoruz. Tanrı'ya göre O'ndan ne kadar süreyle uzak kalmalıyız? Yanıt

oldukça açık. *Sonsuza kadar!* Günahın sonuçları sonsuza kadar sürer. Aynen sıçan ölüsüyle gelecek hafta ya da herhangi bir gün birlikte yaşamak istemeyeceğimiz gibi, Tanrı da huzurunda günaha azla izin vermeyecektir.

Bu durumu kabullenmek kolay değil, ama okumaya devam edin. İyi haber geliyor. Ancak şu an için, Kutsal Yazılar insanla Tanrı'nın ilişkisinin sona erdiğini söylerken, bunu önemle vurguladığını anlamalıyız. İlişki kesildi; bitirildi.

2. Bedenin Ölümü (Ruhun bedenden ayrılması)

Fiziksel ölümü algılamak zor değil, çünkü buna çok alıştık. Ancak Adem ile Havva bağlamında anlamamız gereken bir şey daha var.

Bir ağacın, üzerinde yapraklar olan bir dalını kestiğinizde yapraklar hemen solup ölmez. Aynı şekilde Tanrı Adem'e, "*ondan yediğin gün kesinlikle ölersün*" dediğinde, Adem'in meyveyi yer yemez düşüp öleceğini kastetmiyordu. Adem'in yaşam kaynağının kesileceğini, aynen dal gibi zamanla bedeninin yaşlanıp çalışamaz hale geleceğini kastediyordu. Bedenler,

...ölüp toprak olurlar.

Mezmurlar 104:29

Beden ölmesine rağmen, ruh yaşamaya devam eder. Tanrı Sözü ruhun ölümsüz olduğunu bildirir.

3. Gelecekteki Sevinci Kaybetmek – İkinci Ölüm (İnsan ruhunun Tanrı'dan sonsuza kadar ayrılması)

Kutsal Yazılar Tanrı'nın ölümden sonra insana harika bir mekan hazırladığını söyler. Bu mekanın adı *cennettir*. Cennet insanın gelecekteki sevinci için Tanrı tarafından tasarlanmış inanılmaz bir yerdir. Bu planın bir parçası da sonsuz yaşamdır. Yalnızca günahtan, acılardan ve ölümden arınmak bile harika bir şey olmalı.

Ancak sonsuz yaşam gibi **sonsuz ölüm** de vardır. Kutsal Kitap *ölüm* kelimesini bazen, insan için tasarlanmış, *Tanrı'nın ilk baştaki planının ölümü* bağlamında kullanır. Bazen de belki de fiziksel ölümden sonra gerçekleştiği için *ikinci ölüm* de denir. *İkinci ölüm* cennete gitmeyecekler içindir. Kutsal Yazılar bu kişilerin, Tanrı tarafından Şeytan ve cinlerini cezalandırmak amacıyla özel olarak yaratılan, *Ateş Gölü'*ne gideceğini söyler.

...ateş gölü ikinci ölümdür.

Vahiy 20:14

Kutsal Kitap ^a*kükürtle yanan ateş gölüne diri diri atılmaktan* ve ^b*gece gündüz sonsuzlara dek işkence görmekten* bahseder. Burası mutluluktan yoksun ^c*acı dolu bir yerdir*. Kutsal Yazılar ^d*kurtlardan*,

^ekaranlıktan, ağlayanlar ve öfkeyle dişlerini gıcırdatanlardan, ^fsusuzluktan kavrulan ve bu yaşamı anımsayarak başkalarının da onlara katılmasını istemeyen insanlardan söz eder. Orası insanların arkadaşlarıyla birlikte zevk ve sefa içinde eğlendiği değil, herkesin tek başına acı çektiği bir yerdir.

Ama korkak, imansız, iğrenç, adam öldüren, fuhuş yapan, büyücü, putperest ve bütün yalancılara gelince, onların yeri, kükürtle yanan ateş gölüdür. İkinci ölüm budur. Vahiy 21:8

^aVahiy 19:20.
Fiziksel beden ölmesine rağmen ruh yaşamaya devam eder.
^bVahiy 20:10
^cMezmur 116:3
^dMarkos 9:48
^eMatta 8:12;
22:13; 25:30
^fLuka 16:24

Kitabın ilerleyen bölümlerinde insanın kaderini daha ayrıntılı biçimde irdeleyeceğiz.

Günahkâr Doğa

Adem'in soyuna artık nesiller boyunca babadan oğla aktarılan günah ve ölüm egemendi. Elmadan elma, kediden kedi, günahkâr insandan da günahkâr çıkması gibi herkes babasının aynıydı.

Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi. Romalılar 5:12

Adem'in günahı yüzünden, onun soyundan gelen herkes kalıtım yoluyla onun günahkâr doğasına sahip olacaktı. O öldüğü için soyundan gelenler de ölecekti.³

Çoğu zaman günahkâr kelimesinin karşılığı olarak bir dizi suç sıralarız. Ancak Kutsal Yazılar bundan fazlası olduğunu söyler. İnsanın *doğası günahkârdır*. Buna çoğu zaman *Adem'in doğası* denir. Bu doğa, var oluşun bir durumu veya ifadesidir. Örneğin, doktoru arkadaşına kalp rahatsızlığı olduğunu söyledi. Bu *durum* kendini *belirtilerle* ortaya koyuyor. Merdiven çıktığında, nefes nefese kalıyor ve kızarıyor. Bu gibi durumlarda, dilinin altına bir nitroglicerinin tableti atıyor. Aynı şekilde, bütün insanlarda günahkâr doğa diye adlandırılan bir *tutum* olduğunu söyleyebiliriz. Bu *tutumun belirtileri*, işlenen günahlardır.

Dürüst Bir Tanrı

Günah ve ölümle ilgili bütün bu sözler ürkütücü geliyorsa, Tanrı'nın hoş olmayan konuları güzel hale getirmediğini unutmamak gerekiyor. O her şeyi olduğu gibi söyler. Günah ve ölüm tüm insanlığın ortak özelliğidir ve Kutsal Yazılar'ın bu konular hakkında ne dediğini bilmemiz gerekir. Zaten mükemmel bir Tanrı'dan da gerçeği söylemesi beklenir.

Genetik Bilimin Bulguları Neler?

'Dış görünümündeki farklılıklara rağmen bütün insanların tek bir bireyin bulunduğu tek bir yerden geldiğini anlıyoruz. Daha önce fark etmediğimiz kadar kapsamlı, bir çeşit biyolojik kardeşlik bağı var.' Harvard'lı paleontolog ve makale yazarı Stephen Jay Gould, 1988'de Newsweek dergisinde yayınlanan "Adem ve Havva'yı Arayış"⁴ başlıklı makalesinde böyle diyordu.

Makaleye göre, "... moleküler biyoloji dalındaki bilim adamları ... yaptıkları uluslar arası gen araştırmasında, onları tek bir kadına yönlendiren bir DNA izi buldular. Hepimiz o kadının soyundan geliyoruz" ... "İrklar arasında olası farklar bile bulunmuyor."

Kutsal Yazı şöyle der:

Adem karısına Havva adını verdi. Çünkü o bütün insanların annesiydi.

Yaratılış 3:20

1995'te Time⁵ dergisinde yayınlanan kısa makalede ise, "... şu anda dünyadaki herkeste bulunan ortak kromozomda genetik özelliği olan atamız Adem'in varlığına dair" bilimsel kanıtlar bulunduğu yazıyordu. Kutsal Yazı şöyle der:

...Tanrı, bütün ulusları tek insandan türetti ve onları yeryüzünün dört bucağına yerleştirdi.

Elçilerin İşleri 17:26

İnsan DNA'sı üzerindeki bu araştırmalar, hepimizin bir erkek ve bir kadının soyundan geldiğini gösteriyor. Bazı bilim adamları buna katılıyor, bazıları da katılmıyor. Bu görüşe katılanlar bile, bu insanların Kutsal Kitap'ta söz edilen Adem ile Havva olmayabileceğini belirtiyor. Hatta bu iki insan bir arada yaşamamış bile olabilir. Durum ne olursa olsun, bulguların Tanrı Sözü'yle aynı bağlamda olması ilginç.

Bu buluş ve modern moleküler biyolojideki diğer buluşlar, Kutsal Yazılar'ın binlerce yıl önce hepimizin yakın akraba olduğu yolundaki bildirisini teyit ediyor.

Doğduğumuzda Doğamız Saf Mı?

Çocukların günahattan arınmış mükemmel bebekler olarak doğduğu yaygın bir inanç ve öğreti haline geldi. Peki ama bu konuda Kutsal Yazılar ne diyor? Gerçekten de doğduğumuzda doğamız saf mı?

Kutsal Yazılar'ın önemli birçok bölümünü yazmış *Davut* Peygamber'e göre saf değil.

Nitekim suç içinde doğdum ben, günah içinde annem bana hamile kaldı.

Mezurlar 51:5

Kitabı Tanrı Sözü'nde yer alan *Eyüp* Peygamber'e göre değil.

Kim temizi kirliden çıkarabilir? Hiç kimse!

Eyüp 14:4

Bizzat yaşadığımız deneyimlere göre de değil.

Aranızdaki kavgaların, çekişmelerin kaynağı nedir? Bedeninizin üyelerinde savaşılan tutkularınız değil mi?

Yakup 4:1

Kendimize bazı düşündürücü sorular sormalıyız. Yalan söylemeyi, itaat etmemeyi, bencil ve kavgacı olmayı bize ebeveynlerimiz mi öğretti? Hayır. İnsan doğasının günah işlemeyi öğrenmesine gerek yoktur. Bu gibi davranışlar doğamızda vardır.

Günah bulaşıcı hastalık gibidir. Kutsal Yazılar, Adem'in günahkâr doğasının (belirtileri ve sonuçlarıyla birlikte) hepimize bulaştığını söyler.

Batı Afrika ülkesi Senegal'de yaşayan Wolof halkının, bu temel gerçeği vurgulayan birkaç özdeyişi vardır:

- ❖ Salgın, onu başlatanla sınırlı kalmaz.
- ❖ Sıçrayan ceylandan tünel kazan yavru ceylan çıkmaz.
- ❖ Fareden tünel kazmayan yavru çıkmaz.
- ❖ Kütüğü suda uzun zaman bıraksanız bile asla timsah olmaz.

Adem günah işlediği için, günahkâr doğası kalıtım yoluyla tüm soyuna geçti.

Beşinci Bölüm

- 1** Paradoks
- 2** Kefaret (Günahların Bağışlanması)
- 3** Hanok Peygamber
- 4** Nuh Peygamber
- 5** Babil

1 Paradoks

İlk birkaç bölümde Tanrı hakkında biraz bilgi edindik. İlerleyen bölümlerde daha fazla bilgi edineceğiz. Ama önce Tanrı'nın birkaç özelliğini, insanın içine düştüğü kötü durumla karşılaştırmalıyız.

Tanrı'nın belirlediği ve evreni yöneten fizik yasaları gibi, Tanrı'yla insan arasındaki ilişkiyi yönlendiren ruhsal yasalar olduğunu da anlamamız gerekir. Nasıl ki fizik ve kimya çevremizdeki dünyayı anlamamıza yardım ediyorsa, bu ruhsal yasaları bilmek de yaşam ve ölümü algılamamızı sağlar. Bu ruhsal yasaları anlamak zor değildir. Önce insanın durumunu ele alalım.

İnsanın Sorunu

Adem'le Havva'nın seçiminden ötürü insanlık şimdi, bir madalyonun iki yüzü gibi, iki yönü olan bir sorunla karşı karşıyadı.

- ❖ İstemediğimiz bir şeyimiz var: **bir günah borcu.**
- ❖ İhtiyacımız olan ama sahip olmadığımız bir şey var: **kusursuzluk.**

Bunu daha ayrıntılı bir biçimde açıklayayım.

1. Bizim bir günah borcumuz var.

Yüzyıllar önce Orta Doğu'da bir kişi borç aldığı anda, her iki tarafın da ödenecek miktarı unutmaması için resmi bir belge hazırlanırdı. Borçlarını ödeyemeyenler, yasa karşısında suçlu kabul edilirdi. Kutsal Yazılar ahlak bağlamında günahın da bir borç olduğunu belirtir. Ödenmesi gereken bir bedel vardır. Karşımızdaki,

'...günahın ve ölümün yasası...' dır.

Romalılar 8:2

Ruhsal Yasa bu konuda şöyle der:

Ölecek olan günah işleyen kişidir...

Hezekiel 18:20

Tanrı, Adem'le Havva'ya, sözüne itaatsizlik ederlerse öleceklerini söylediğinde bu kuralla uyarıyordu. Bu yasa, günah borcunun ödenmesinin tek yolunun onun ölüm ile ödenmesi olduğunu bildirir. Bunun da üç bölümlü bir anlamı vardır.

Bu durumda ortaya şöyle bir soru çıkıyor: *Bu borcu ödeyebilecek miyiz?* Bunun yanıtı şartlı *evettir*. Suçluluk, utanç, üzüntü, kayıp ve acı gibi şeyler yaşadığımızda günahın sonuçlarının bedelini ödemekteyiz. Ama bazı insanlar bu sonuçlarla başa çıkmasını çok güzel öğrenmişlerdir. Zamanla suçluluk ve acılarını aşarlar. Ama ölümden sonra durum böyle olmayacaktır.

İkinci Ölüm sonsuza kadar var olduğundan, *ödenmiş* kabul etmek zor, çünkü işlem asla tamamlanmıyor. Ödemek için, ölümün bütün sonuçlarına katlanmak zorundayız. Aslına bakarsanız, düşünen birçok insan ödemekte isteksiz davranıyor. Asıl sorunsu ödemek *zorunda* olmamız. Bu borç bize ait. İnsanlık bir ikilem içinde.



Günah borcumuz bir şekilde silinerek günahın bu korkunç sonuçları bir şekilde ortadan kaldırılsaydı bile, sahip olmadığımız bir şeye ihtiyacımız olduğundan Rab'le birlikte yaşayamazdık.

2. Kusursuzluğa ihtiyacımız var.

Kusursuz bir Tanrı'yla kusursuz bir Cennet'te sadece kusursuz insanlar yaşayabileceğinden, bizleri Tanrı'nın kutsal huzurunda kabul edilir kılacak bir iyilik düzeyine bir şekilde erişmemiz gerekmektedir. Kutsal Kitap şöyle der:

Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab'bi göremeyecek.

İbraniler 12:14

Bu iyilik ya da doğruluğun Rab'bin doğruluğuna eşit olması lazımdır. Bu tür bir kusursuzluğa kimse yaklaşamadığından bir sorunumuz var.

Özet

O zaman karşımızda çifte bir soru var: Bütün sonuçlarıyla birlikte günah borcumuzdan nasıl kurtulabiliriz? Ve, Tanrı'nın huzuruna kabul olunabilmemiz için Tanrı'nın doğruluğuna eşit olan bir doğruluğu nasıl kazanabiliriz?

Bunu şu şekilde de söyleyebiliriz: İnsanlığın yaratılış bakımından Tanrı'nın huzurunda yaşamak üzere tasarlanmış olduğunu gördük. Ama insan Rab'be itaatsizlik ettiğinde tüm varlığı değişmişti. Kendisini Tanrı için kabul edilebilir kılan o günahsız doğayı kaybetmişti. Öyleyse insan, kusursuz Tanrı'yla yaşamasına izin veren o kusursuzluğu nasıl geri kazanabilir? Kutsal Yazılar'ı okumaya devam ederken bu soruları aklımızda tutacağız.

Artık insanın ikilemini belirlediğimize göre, dikkatimizi Rab'be çevirip bunun O'nu nasıl etkilediğini görelim.

Tanrı'nın Durumu

Tanrı'nın durumunu anlamak için, O'nun karakterinin bir özelliği olan iki farklı sıfatı irdelemeliyiz.

1. Tümüyle Adil

Rab'bin tamamen günahsız mükemmel bir Tanrı olduğunu gördük. Günahsız olması, Tanrı'nın doğru ve adil olması da demektir.

O Kaya'dır, işleri kusursuzdur, bütün yolları doğrudur. O haksızlık etmeyen güvenilir Tanrı'dır. Doğru ve adildir. Yasa'nın Tekrarı 32:4

İnsanlar arasında ayırım yapmadığı için Tanrı'nın iyi bir yargıç olduğunu söyleyebiliriz.

Çünkü Tanrınız RAB, tanrıların Tanrısı, rablerin Rabbi'dir. O kimseyi kayırmayan, rüşvet almayan, ulu, güçlü, heybetli Tanrı'dır. Yasa'nın Tekrarı 10:17

Tanrı yasalarını eşit ve adil biçimde uygular. Dünyevi yaşamda bir insan suçunu gizleyebilir, yalan söyleyebilir, yargıca rüşvet verebilir ya da yakalanmaz. Ancak Tanrı katında hiçbir suçlunun günahı yanına kalmaz. Tanrı'nın adaletinden hiç kimse kaçamaz.

Tanrı her işi, her gizli şeyi yargılayacaktır, ister iyi ister kötü olsun. Vaiz 12:14

Doğruluk ve adalet Tanrı'nın mükemmel doğasının temelidir.

Tahtın adalet ve doğruluk üzerine kurulu ... Mezmurlar 89:14

Çünkü Rab doğrudur, doğruları sever ... Mezmurlar 11:7

Tanrı mükemmel olduğu için mutlak adaletine güvenebiliriz. Bundan hoşnut oluruz. Ama sizlere kötü bir haberimiz var! Mükemmel adalet günahın suça eşit oranda cezalandırılmasını gerektirir. Verdiği ceza, Tanrı'nın günahı ne kadar ciddiye aldığını gösterir. Daha önce de gördüğümüz gibi, Kutsal Yazılar günah borcumuzun ancak her anlamda ölümle ödenebileceğini belirtir.

Bu gerçekten iyi bir haber değil. Neyse ki, burada devreye Tanrı doğasının diğer bir özelliği giriyor.

2. Tümüyle Sevecen

Tanrı yalnızca mükemmel bir şekilde adil değil, aynı zamanda sevgi doludur. Tanrı doğası gereği sever.

... Tanrı sevgidir.

1.Yuhanna 4:8

- ❖ Tanrı dünyayı yaratırken bir bakıma sevgi ve ilgisini gösterdi.

Zevk almamız için bize her şeyi bol bol veren Tanrı'ya umut bağlasınlar.

1. Timoteos 6:17

- ❖ Ama sonra Tanrı daha derin, hak edilmeyen bir sevgi gösterdi. Bu sevgi çoğunlukla *lütuf, merhamet, iyilik ve şefkat* kelimeleriyle tanımlanır.

Şükredin tanrılar Tanrısı'na, Sevgisi sonsuzdur; Şükredin rabler Rabbi'ne, Sevgisi sonsuzdur;

Mezmurlar 136:2-3

Tanrı'yla bahçedeki ilişkiyi bozan Adem'le Havva'ydı ama Tanrı değişmemiştir. Rab onları hâlâ seviyordu.

Sadece onların günahını sevmiyordu.

İkilem

İnsanlığın günah-ölüm açmazını göz önünde bulundurarak düşündüğünüzde Tanrı'nın adil ve sevgi dolu özellikleri bir ikilem yaratır. Örneğin, Tanrı'nın tamamen adil olması için, kurallarına karşı geldiğinde bunların yerine getirilmesini istemesi lazımdır. Buna hiçbir istisna olamaz. Bu da hepimizin günah borcumuzu ödememiz, yani ölmemiz gerektiği anlamına gelir. Ama Tanrı sevgi dolu olduğundan bizi yok etmek gibi bir arzusu yoktur. Sonsuzluk boyunca Kendisiyle birlikte yaşamamızı ister.

Tanrı'nın karakterinin iki niteliği de eşittir. Tanrı sevgisi Tanrı adaletinden fazla değildir Rab her zaman Kendi kusursuz doğasıyla tutarlı bir şekilde hareket ettiğinden her iki niteliğini de eşit bir şekilde dışa vurabilmelidir. *"Tanrı nasıl hem adil, hem de sevgi dolu olabilir?"* diye sorulur. Okumaya devam ettikçe bu sorunun yanıtını bulacağız.

Günah Hiçbir Zaman Görmezden Gelinmez

Rab'bin günaha bakışını bilmek, Tanrı'nın insanlığa mesajını doğru bir şekilde çözmenin anahtarıdır. Kutsal Yazılar, Tanrı'nın bizim günah borcumuz hakkında bir şey yapması gerektiğini söyler. Tanrı onu görmezden gelip yokmuş gibi davranamaz. Günahı görmezden gelmek O'nun doğasına, Kendi kutsal karakterine aykırıdır. Bu yüzden Tanrı her günahı, ya burada, yeryüzünde ya da fiziksel ölümden sonra yargılar. Bu bakımdan %100 tutarlıdır. İstisnasız hepimizin ölmemiz gerekmektedir.

Hepimizin öleceği kesin, toprağa dökülüp yeniden toplanamayan su gibiyiz ...

2. Samuel 14:14

Tanrı fiziksel bedenlerimizin ölmesine izin verdiği halde, sevgisinden dolayı ölüm cezasının sonsuzluğundan kurtulmamız için bir yol sunar.

...sürgüne gönderilen kişi kendisinden uzak kalmasın diye çözüm yolları düşünür.

2. Samuel 14:14

Tanrı, fiziksel ölümümüze izin verse de ölümün sonsuzlarca sürecek sonuçlarından kurtulma yolunu sevecenlikle sağlar. Aynı zamanda tekrar huzurunda yaşamamızı mümkün kılar. O halde Tanrı aynı anda hem günahı yargılayıp hem de kurtulmamızı nasıl sağlamaktadır? Tanrı bizi cezalandırmadan günahı nasıl cezalandırır? Bu konuları gelecek bölümlerde ele alacağız.

Kibir

Devam etmeden önce son bir konu daha var. Kutsal Yazılar Şeytan'ın isyan çıkarmasının nedeninin kibir olduğunu söyler. Bizler çoğunlukla gururu iyi bir şey olarak kabul ederiz, ama Kutsal Kitap Tanrı'dan kibir yüzünden yardım istemediğimizi söyler. Çoğu zaman, alçakgönüllü davranıp Tanrı'dan yardım istediğimizi söyleyemeyecek kadar gururlu oluruz.

...Tanrı kibirlilere karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder.

1.Petrus 5:5

Kendi gururumuz tarafından yönetilmek ve başkalarının bizim hakkımızda ne düşündüğü konusunda endişe etmek yerine, Kutsal Kitap şöyle der:

RAB şöyle diyor: "Bilge kişi bilgeliğiyle, Güçlü kişi gücüyle, Zengin kişi zenginliğiyle övünmesin. Dünyada iyilik yapanın, Adaleti, doğruluğu sağlayanın Ben RAB olduğumu anlamakla Ve beni tanımakla övünsün övünen. Çünkü ben bunlardan hoşlanırım" diyor RAB.

Yeremya 9:23-24

2 Kefaret (Günahların Bağışlanması)

Meyveyi yedikten sonra Adem ile Havva'nın yaptığı ilk iş, incir yapraklarıyla örtünmek oldu. Adem örtünmüş olmasına rağmen Tanrı'ya kendini çıplak hissettiğini söylemişti. Bunun bir nedeni vardı. Kutsal Yazı şöyle der:

...RAB insanın gördüğü gibi görmez; insan dış görünüşe, RAB ise yüreğe bakar.

1. Samuel 16:7

Örtünme çabaları boşunaydı. Tanrı onların içini görüyor, yüreklerini okuyordu.

Kutsal Yazı Tanrı'nın Adem ile Havva'nın kendilerini geliştirme çabalarını kabul etmediğini söyler. İncir yaprakları çıplaklıklarını örtüyordu, ama yürekleri günah doluydu. İnsanın kendini içsel ve dışsal anlamda değiştirmesiyle günahı arınamayacağını onlara öğretmek istedi. *İncir yaprağı*ndan önlüklerini kabul etmedi.

Giysile

Tanrı'nın kabul edebileceği giysileri, onlara ancak Tanrı verebilirdi. Tanrı hayvanları öldürdü ve ...

RAB Tanrı Adem'le karısı için deriden giysiler yaptı, onları giydirdi.

Yaratılış 3:21

Bu, *günahın ölüm getirdiğinin* canlı göstergesiydi. Adem ve Havva daha önce ölüm görmemişti. Eğer izledilerse, toprağa dökülen kan, hayvanın gözlerinin donuklaşp son nefesini vermesi ve onun geldiğini anlamak onlar için sarsıcı bir deneyim olmuştur. Her ne şekilde olursa olsun, Tanrı ölüm gibi korkunç bir gerçeği hemen anlamalarını sağladı. Onların giyinmesi için hayvanlar can verdi.

Dışlanma

İnsan günah işlediği halde hâlâ Aden bahçesinde yaşıyor ve yaşam ağacına yaklaşabiliyordu. Bu ağacın meyvesini yemek, insanın sonsuza kadar yaşayacağı anlamına gelirdi. Bu yüzden Tanrı insanı bahçeden kovdu.

*Sonra, "Adem iyiyle kötüyü bilmekle *bizlerden biri gibi oldu" dedi, "Artık yaşam ağacına uzanıp meyve almasına, yiyip ölümsüz olmasına izin verilmemeli."...*

Böylece RAB Tanrı, yaratılmış olduğu toprağı işlemek üzere Adem'i Aden bahçesinden çıkardı. Onu kovdu.

Yaşam ağacının yolunu denetlemek için de Aden bahçesinin doğusuna Keruvlar ve her yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi.

Yaratılış 3:22-24

*Bizler kelimesine dikkatinizi çekmek isterim. Kutsal Kitap tek bir Tanrı olduğunu açıkça belirttiği için Tanrı'nın, **bizlerden biri gibi oldu** derken kimi kastettiğini merak edebilirsiniz. Kutsal Yazılar'ı incelemeye devam ettikçe, bu sorunun yanıtını öğreneceğiz.

Bu bir merhamet göstergesiydi. Tanrı insanların sonsuza kadar günah içinde yaşamasını istemiyordu. Bütün günahkârlar yüzyıllar boyunca yaşayıp, bugün hâlâ hayatta olsaydı, dünyanın nasıl bir yer olacağını düşünebiliyor musunuz? Tanrı insanı Aden bahçesinden çıkararak, günahın zaman içinde etkisini göstermesini,

yani fiziksel ölümün gerçekleşmesini sağladı. Ancak Tanrı'nın planı bedenın ölümüyle sınırlı değildi. İnsanı ikinci ölümden, Ateş Gölü'nden kurtarmayı planlıyordu.

Kayin Ve Habil (bkz. soy ağacı sf. 156-157)

Adem karısı Havva ile yattı. Havva hamile kaldı ve Kayin'i doğurdu. "RAB'bin yardımıyla bir oğul dünyaya getirdim" dedi. Daha sonra Kayin'in kardeşi Habil'i doğurdu. Habil çoban oldu, Kayin ise çiftçi.

Yaratılış 4:1-2

Kayin ve Habil, Aden bahçesi dışında doğdu. Adem'in Havva'yla birleşmesi sonucu doğduklarından, Adem'in günahkâr doğasına sahiptiler ve Tanrı'ya yabancılaşmışlardı. Tanrı *adil* olabilmek için ruhsal yasasını uygulamak zorundaydı. Kayin ve Habil'in de günahları yüzünden ölmesi gerekiyordu. Ancak Tanrı sevgisinden ve merhametinden dolayı, yargıdan kurtulmaları için bir çözüm sundu. Bu çözümün iki boyutu vardır:

İçsel – Tanrı'ya İman Etmek

Kayin ve Habil Tanrı'ya güvenmeli, Rab'bin söylediklerinin doğru olduğuna inanmalıydı. Örneğin, Tanrı Adem ve Havva'ya KURTARICI'nın Şeytan'ın başını ezip onları günahın sonuçlarından kurtaracağını vaat etmişti. *Bu mümkün müydü? Doğru muydu? Tanrı bu konuda ciddi miydi?* Kayin ve Habil Tanrı'ya inanıp inanmama konusunda kendi kararlarını vermek zorundaydı.

Dışsal – Bir Görsel Eğitim Aracı

Tanrı aynı zamanda onlara günahtan kurtulmanın *neye mal olacağını* göstermek istiyordu. Bu oldukça güçlü bir görsel aracı içeriyordu.

Kutsal Yazılar'ın kapsamlı biçimde incelenmesi,¹ Tanrı'nın Kayin ve Habil'e bir hayvan alıp öldürmelerini ve kanını *sunağa akıtmalarını söylediği anlaşılıyor. Bunun nedeni neydi? Tanrı neden bu kadar açık bir buyruk vermişti? Kutsal Yazı şöyle der:

*Sunak, kurban kesilen taş veya toprak platformdu.

... kan dökülmeden bağışlama olmaz.

İbraniler 9:22

Bu ayeti, açıklayıcı ekler kullanarak biraz açalım.

... kan dökülmeden [kan dökülerek ölüm olmadan] [günah borcu için] bağışlama olmaz.

İbraniler 9:22

Tanrı insanın günah borcunun, ancak ölümle ödenebileceğini veya bağışlanabileceğini söylüyordu. Peki ama neden kan?

Çünkü canlılara yaşam veren kandır. Ben onu size sunakta kendinizi günahtan bağışlatmanız için verdim. Kan yaşam karşılığı günah bağışlatır.

Levililer 17:11

Kurban kanı kavramının iki yönü vardır:

- ❖ **İnsanın yerine:** Normalde insanın günahları yüzünden ölmesi gerekirdi. Ancak Tanrı, gelecekteki bazı olaylar doğrultusunda, insanın yerine bir bedel olarak masum bir hayvanın ölümünü kabul edeceğini söylüyordu. Cana karşılık can. Suçlunun yerine ölen masum. Kurban, *günah ve ölüm yasasına* itaat edildiğinin ve adaletin yerine geldiğinin göstergesiydi. Peki ama kurban kan dökmeden, örneğin boğularak öldürülemez miydi?
- ❖ **Kefaret:** Tanrı, kanın günahları bağışlayacağını söyledi. ‘Günahları bağışlatmak’ diye çevrilen İbranice sözcüğü olan *kafar*, ‘örtmek’ anlamına da geliyor. Dökülen kan insanın günahının örtüsü olarak onu *kaplayacağından*, Tanrı insana bakınca artık günah görmeyecekti. Aralarındaki ilişki yeniden düzelecekti. İnsan fiziksel anlamda yine ölecekti, ama bunun sonsuz sonucundan kurtulacaktı (yani, Ateş Gölü’ne atılıp Tanrı’dan sonsuza kadar uzaklaştırılmak).

Tanrı’ya iman aracılığıyla, insanın günahları bağışlanacak ve Tanrı ile insan arasında yeni bir ilişki kurulacaktı.

Tanrı buyruklarını unutmadan, Kayın ve Habil’in öyküsüne dönüp neler olduğunu görelim.

Günahların Bağışlanması-Kefaret

Kefaret diye çevrilen İbranice sözcük, ‘günahların bağışlanması’ diye çevrilebilir. Tanrı yasasına göre, günahın cezası ölümdü. Tanrı, masum kurbanın öldüğünü görünce, ruhsal yasasının yerine geldiğini kabul edip hoşnut oldu.

Sunakta hayvan kurban edilmesi insanı günahlarından arındırmıyordu. İnsan hâlâ günahkardı. Kurban yalnızca günahın bağışlanması için ölümün gerçekleşmesi ve kan dökülmesi gerektiğini gösteriyordu. Kan günaha karşılık bir *örtüydü*. Aynen Tanrı’nın Adem ve Havva’nın çıplaklığını kabul edilebilir giysilerle örtmesi gibi, insanın günahının örtüsü de kandı ve insan Tanrı tarafından kabul edildi. Rab’bin, insanın günahını geçici olarak silip görmezden geldiğini söylemek doğru olur.

İki Kurban

... Habil çoban oldu, Kayin ise çiftçi. Günler geçti. Bir gün Kayin toprağın ürünlerinden RAB'be sunu getirdi. Habil de sürüsünde ilk doğan hayvanlardan bazılarını, özellikle de yağlarını getirdi...

Yaratılış 4:2-4

Hem Kayin hem de Habil Rab'be kurban getirdi. Daha önce dediğimiz gibi, Tanrı'nın onlara böyle yapmalarını buyurduğu anlaşılıyor. Tanrı, davranışlarıyla Sözü'nün doğruluğuna güvendiklerini göstermelerini istiyordu. Ancak bir sorun vardı. Her ikisi de sunular getirmesine rağmen, ortada bir eşitsizlik vardı.

Habil kesilip kanı akıtılacak bir hayvan getirdi; bu iyiydi. Bu, Kutsal Yazı'da okuduklarımızla uyum içindeydi. Kayin ise bahçesinde yetiştirdiği ürünlerden getirdi. Sebzelerin akacak kanı yoktur. Kayin bir kurban sunuyordu, ama bu yanlış¹ bir kurbandı. Adem'le Havva'nın örtünmek için kullandığı *incir yapraklarına* benzer bir çözüm bulmuştu.

Ret

... RAB Habil'i ve sunusunu kabul etti. Kayin'le sunusunu ise reddetti...

Yaratılış 4:4-5



Tanrı Kayin'in sunusunu reddetti. Kayin'in iki hatası vardı:

Birincisi, davranışları aslında Tanrı'ya güvenmediğini ortaya koyuyordu.

İkincisi, Kayin kendi bildiğine göre davranmakla hata yaptı. Ancak Tanrı, kendi gözünde doğru olanı yapma konusunda kişisel düşünceleri kabul etmez. İnsan sadece iyi niyetli davranıyor olabilir; ancak içtenlik yeterli değildir ve açığı kapatmaz.

Özgür düşüncüyü çoğunlukla iyi kabul ederiz ve bunda doğruluk payı da vardır. Bununla birlikte dikkatli olmamız gerekir. Özgür bir kişi, aynı zamanda ben merkezci de olabilir. *Ben bildiğimi yaparım* yaklaşımı kimin haklı kimin haksız, kime verilir kime verilmeyeceği gibi konulara, hatta ülke yönetimlerine uygulandığında, iş çıkırından çıkabilir.

Kayin *kendi bildiğini yapıyordu*. Adem ve Havva gibi Tanrı buyruklarını göz ardı ediyordu. Neyin doğru olduğunu Tanrı'dan iyi bildiğini düşünüyordu.

Kabul

Diğer taraftan Habil Tanrı'nın buyurduğu kurbanı, yani kanı dökülecek masum bir hayvanı sunmuştu. Habil kendi günahları yüzünden ölmeyi hak ediyordu; ama Tanrı merhametinden dolayı, onun yerine hayvanın ölmesine izin verdi. Habil kurbanı Tanrı'ya sunarken, Tanrı'nın bir şekilde sözünü tutup onu günahın korkunç cezasından kurtarmak için bir KURTARICI göndereceğine iman ediyordu. Habil'in KURTARICI'nın bunu nasıl gerçekleştireceğini bilip bilmediğinden emin değiliz. Ancak Habil'in Tanrı'nın günaha getirdiği çözüme iman ettiği açık.

Habil'in Tanrı'ya Kayin'den daha iyi bir kurban sunması iman sayesinde oldu. İmanı sayesinde doğru biri olarak Tanrı'nın beğenisini kazandı. Çünkü Tanrı onun sunduğu adakları kabul etti...

İbraniler 11:4

Habil Tanrı'ya imanla yaklaştığı için, sunduğu kurban günahın kefareti-örtüsü oldu. Tanrı Habil'e baktığında onda artık günah görmüyordu. Bir bakıma günahı görmezden geliyordu. Tanrı'ya göre Habil artık O'nun huzuruna kabul edilebilirdi.

Tanrı'nın Sevecenliği

Kayin'e gelince, o Tanrı'dan hoşnut değildi.

... Kayin çok öfkeleni, suratını astı.

RAB Kayin'e, "Niçin öfkelendin?" diye sordu, "Niçin surat astın? Doğru olanı yapsan, seni kabul etmez miyim? Ancak doğru olanı yapmazsan, günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor. Ona egemen olmalısın." Yaratılış 4:5-7

Tanrı Kayin'e başının derde gireceğini, günahkâr doğasının onu yok edeceğini sevecen bir şekilde anlatmaya çalıştı. Habil gibi davranırsa, onun da kabul edileceğini belirtti. Kayin'in yanıt verdiğine dair bir kayıt bulunmuyor. Kayin yalnızca surat asıyordu.

Sorular, Sorular

Kayin kardeşi Habil'e, "Haydi, tarlaya gidelim" dedi. Tarlada birlikteyken kardeşine saldırıp onu öldürdü.

RAB Kayin'e, "Kardeşin Habil nerede?" diye sordu...

Yaratılış 4:8-9

Aynen Adem ile Havva'yı sorgulaması gibi, Rab şimdi de Kayin'e sorular soruyordu. Neler olduğunu öğrenmek için sorular sormaya ihtiyacı yoktu; Tanrı zaten her şeyi bilir. Burada da neler olduğunu çok iyi biliyordu. Kayin'e günahını itiraf etme fırsatı veriyordu. Ancak aynen Adem ve Havva gibi, Kayin'in sözleri de yüreğindeki ortaya koydu.

Kayin: *"Bilmiyorum, kardeşimin bekçisi miyim ben?" diye karşılık verdi.*

Tanrı: *"Ne yaptın?" dedi, "Kardeşinin kanı topraktan bana sesleniyor."*

Yaratılış 4:9-10

Günahı saklamak mümkün değildir. Kayin kardeşini öldürdü, sonra da sorgulamadan kurtulmak için tartışma başlatmaya çalıştı. Tanrı parmağıyla Kayin'i işaret etti: Sen yaptın! Kayin'in yaptıklarından dolayı pişmanlık duyduğuna dair bir kayıt yok. Tanrı onu yok edebilirdi, ama merhametinden dolayı, onu başka bir bölgeye gönderdi. İnsan ırkı skandalı bir başlangıç yaptı.

Şit (bkz. soy ağacı sf. 156-157)

Adem karısıyla yine yattı. Havva bir erkek çocuk doğurdu. "Tanrı Kayin'in öldürdüğü Habil'in yerine bana başka bir oğul bağışladı" diyerek çocuğa Şit adını verdi. Şit'in de bir oğlu oldu, adını Enoş koydu.

O zaman insanlar RAB'bi adıyla çağırmaya başladı.

Yaratılış 4:25-26

Şit *doğuştan günahkâr* olmasına rağmen, Habil gibi Tanrı'ya iman etti. Tanrı KURTARICI'yı Şit ve onun soyundan gelenler aracılığıyla gönderecekti. Tanrı verdiği sözü tutuyordu.

Ölüm

Adem konusunu yavaş yavaş bitirelim. Kutsal Yazı kalabalık bir ailesi olduğunu ve fazlasıyla uzun yaşadığını söyler. Bazı araştırmacılar, ilk yaratılıştaki mevcut bir sera etkisinin insanı zararlı kozmik ışınlardan koruduğunu, böylece ilk tarihi kayıtlarda belirtildiği gibi inanılmaz derecede uzun yaşadıklarını öne sürüyor. Bazılarıysa, bozulmaya yol açan değişimlerin henüz başlangıç aşamasında olduğunu, bu yüzden daha uzun yaşadıklarını söylüyor. Bu teorilerde doğruluk payı olabilir. Bilim adamları, insan ömür boyunun genetik sınırlamayla belirlendiğine gittikçe daha fazla inanıyor. İlk başta bu genetik ömür boyu sınırı, çok daha uzun olarak ayarlanmış olabilir. Olası değişim nedenini daha sonra göreceğiz. Nedeni ne olursa olsun, Kutsal Kitap Tanrı Sözü'nün sonunda Adem için gerçekleştiğini söyler.

Şit'in doğumundan sonra Adem 800 yıl daha yaşadı. Başka oğulları, kızları oldu. Adem toplam 930 yıl yaşadıktan sonra öldü.

Yaratılış 5:4-5

Şit Ve Kayın Kimle Evlendi?

Kutsal Kitap Adem ile Havva'nın başka kızları ve oğulları olduğunu söyler. Tarihin bu döneminde, kız ve erkek kardeşlerin birbirleriyle evlendiği ima ediliyor. Çocukların ortak gen havuzunda, değişim geçirmiş önemli sayıda gen birikmesi için yeterli süre olmadığından, bu çeşit aile içi evliliklerden zararlı sonuçlar çıkamazdı. Kutsal Kitap'ın daha sonraki tarihinde, bu çeşit evliliklerin yasaklandığını görüyoruz.

Öldüğü Zaman Habil'e Ne Oldu?

Kutsal Yazı öldürüldükten sonra Habil'in ruhunun nereye gittiğini açıkça söylememesine rağmen, diğer Kutsal Yazılar'dan ölenlerin Tanrı'nın iman edenler için hazırladığı, cennet denilen bir yere gittiğini biliyoruz. Bazı araştırmacılar, tarihin o döneminde cennetle göksel ortamın farklı yerler olduğunu söylemesine rağmen, artık aynı yerden bahsedildiği konusunda hepsi hemfikir.

Belki de insan beyninin algılaması zor olacağından, Kutsal Yazılar cennet konusuna fazla açıklık getirmez. Oraya bakmasına izin verilen bir peygamber, gördüklerini anlatmak için somut kelimeleri bulamadığından dolayı ancak mecazi bir şekilde anlatabildi. Tanrı'nın altı günde yarattığı dünyaya baktığınızda, çok uzun bir süreçte yapabileceklerini düşünmek oldukça sarsıcı. Kutsal Yazılar cennetin gerçek insanların yaşadığı gerçek bir yer olduğunu söyler. Aden'e benzer, ama kıyaslanamayacak kadar iyidir.

İnsanın günahkar doğası orada yok olur.

Oraya murdar hiçbir şey, iğrenç ve aldatıcı işler yapan hiç kimse asla girmeyecek; yalnız adları ... yaşam kitabında yazılı olanlar girecek.

Vahiy 21:27

İnsan Tanrı tarafından tamamen kabul edilebilir şekilde aklanacak. Rab'bi görme düşüncesi hakkında Davut Peygamber şöyle der:

... ben doğruluk sayesinde yüzünü göreceğim senin, ... suretini görmeye doyacağım.

Mezmurlar 17:15

İnsanla Tanrı arasındaki eşsiz ilişki yeniden kurulacak.

... "İşte, Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak."

Vahiy 21:3

Yaşamla ilgili her şey mükemmel olacak.

(Tanrı) Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı. Tahtta oturan, "İşte her şeyi yeniliyorum" dedi...

Vahiy 21:4-5

Cenaze törenleri veya bozulan ilişkiler, mezarlar veya acı ayrılıklar, hastaneler veya evsizlik, sakatlıklar veya hastalıklar, koltuk değnekleri veya bastonlar olmayacak.

Bunların yerine, cennet sonsuz sevinç ve mutlulukla dolu bir yer olacak.

... Bol sevinç vardır senin huzurunda, sağ elinden mutluluk eksilmez.

Mezmurlar 16:11

Bedenlerimiz zaman ve mekanla sınırlı kalmayacak. Belki de istediğimiz yere anında gidebileceğiz. Açıkça anlaşılıyor ki, dünyadan tanıdığımız veya bildiğimiz insanlarla karşılaşacağız.

Cennetin en azından bir bölümünde, büyük bir şehir olacak. Şehrin yalnızca yüzde yirmi beşi bile kullanılsa, 20 milyar insanın rahatça sığacağı tahmin ediliyor. Bu şehrin adı Yeni Yeruslaim'dir.

... bana ... kutsal kenti, Yeruslaim'i gösterdi. Kentin ısıltısı çok değerli bir taşın, billur gibi parıldayan yeşim taşının ısıltısına benziyordu. Büyük ve yüksek surları ve on iki kapısı vardı. Kapıları on iki melek bekliyordu ...

Vahiy 21:10-12

Kentin kapıları gündüz hiç kapanmayacak, orada gece olmayacak.

Vahiy 21:25

... Kentin anayolu cam saydamlığında saf altındandı.

Vahiy 21:21

Melek bana Tanrı'nın ... tahtından çıkan billur gibi berrak yaşam suyu ırmağını gösterdi.

Vahiy 22:1

Orası bildiğimiz hiçbir şehre benzemez. Kirlilik, paslanma, çürüme, hırsızlık veya suç yoktur. En küçük ayrıntısına kadar mükemmeldir. Cennetteki herkes sonsuza kadar orada yaşar.

... Çıra ışığına da güneş ışığına da gereksinimleri olmayacak. Çünkü Rab Tanrı onlara ışık verecek ve sonsuzlara dek egemenlik sürecekler.

Vahiy 22:5

... hep RAB'in evinde oturacağım.

Mezmurlar 23:6

Belki de bu bölümü, yalnızca göksel ortamla sınırlı olmadığı halde, Tanrı'nın neler planladığını anlatan, aşağıdaki ayetle bitirebiliriz:

"Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir insan yüreği kavramadı."

1.Korintliler 2:9

3 Hanok Peygamber

Kutsal Yazılar'da Şit'in doğumundan hemen sonraki nesillerden fazla söz edilmez. *Hanok* adında birinden kısaca bahsedilir. Hanok günahın bedelinden onu ancak Rab'bin kurtarabileceğine inanan bir Tanrı adamıydı. Onun hakkında yazılanlara göre:

Tanrı yolunda yürüdü, sonra ortadan kayboldu; çünkü Tanrı onu yanına almıştı. Yaratılış 5:24

Kutsal Kitap'a göre Hanok öyle bir Tanrı adamıydı ki, Tanrı onu ölmeden doğrudan cennete aldı. Bu olayın Kutsal Yazılar'ın sadece bir yerinde daha gerçekleştiğini görüyoruz. İlerleyen bölümlerde, iman hakkında daha fazla bilgi edinip, Tanrı tarafından kabul edilmek için neden temel unsur olduğunu öğreneceğiz.

İman sayesinde Hanok ölümü tatmamak üzere yukarı alındı. Kimse onu bulamadı, çünkü Tanrı onu yukarı almıştı. Yukarı alınmadan önce Tanrı'yı hoşnut eden biri olduğuna tanıklık edildi. İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır. Tanrı'ya yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir. İbraniler 11:5-6



Son cümle her şeyi açıkça özetliyor. Tanrı'ya yaklaşmak için O'nun var olduğuna ve O'nunla ilişki kurmanın yolunu açacağına iman etmelisiniz.

4 Nuh Peygamber

Çoğu insan Tanrı Sözü'nü bir dizi şaşırtıcı mucize olarak görür. Gerçekteyse, mucizeler çok nadir oluyordu. Çarpıcı bir olay olması için, yüzyıllar geçmesi gerekmişti. Öykümüzün bu noktasında, Kutsal Yazılar dünya tarihindeki bir sonraki büyük olayın en az on nesil geçmeden gerçekleşmediğini bildirir. Bu nesillerin her biri, dünya nüfusunun ciddi biçimde arttığı uzun bir yaşam sürecini temsil eder.

Yüzlerce yıl geçmiş, ancak Tanrı *Vaat Edilmiş Kurtarıcı'yı* gönderme vaadini unutmamıştı. Her nesilde Tanrı'ya iman edenler vardı. Adem 930 yaşına kadar yaşamıştı, bu yüzden neredeyse bin yıl boyunca insanlar bu ilk erkek ve kadından Tanrı ve O'nun yollarını öğrenebilirlerdi. Kutsal Kitap şöyle der:

...kendini tanıksız bırakmadı

Elçilerin İşleri 14:17

Dünya nüfusunun hızla artmasına rağmen, Tanrı'ya iman edenlerin sayısı aynı oranda artmıyordu. Kutsal Kitap, bir avuç insan hariç, herkesin Tanrı'ya sırtını döndüğünü bildirir.

Şiddet

İnsanlık yalnızca Tanrı'yı inkâr etmekle kalmamış, aynı zamanda büyük bir istek ve kararlılıkla Şeytan'ın peşine takılmıştı. Kutsal Yazı şöyle der:

RAB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, akli fikri hep kötülükte.

Tanrı'nın gözünde yeryüzü bozulmuş, zorbalıkla dolmuştu. Tanrı yeryüzüne baktı ve her şeyin ne denli bozulduğunu gördü. Çünkü insanlar yoldan çıkmıştı.

Yaratılış 6:5,11-12

Her akşam haberlerde, bazı ülkelerdeki anarşi, savaş, şiddet ve tecavüz olaylarının televizyon ekranlarını doldurduğunu düşünürseniz, durumun nasıl olduğunu anlarsınız. Kutsal Yazı insanın düşüncelerinin sürekli kötülük üzerine yoğunlaştığını söyler. Sapkınlık ve karışıklık hakimdi. Dünya yaşamak için tehlikeli bir yer haline gelmişti.

Buna ek olarak, o zamanki toplum kendine dönük yaşamaya odaklıydı.² İnsan Tanrı planını küçümseyerek, O'nun buyruklarına uymayı içermeyen bir yaşam felsefesi geliştirmişti. Doğruluk insanın aklından çıkmıştı, ama günah için aynısını söyleyemeyeceğiz.

Tanrı'yı bildikleri halde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar. Ölümsüz Tanrı'nın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara, sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler.

Bu yüzden Tanrı, birbirlerinin bedenlerini aşağılasınlar diye, onları yüreklerinin tutkuları içinde ahlaksızlığa teslim etti. Tanrı'yla ilgili gerçeğin yerine yalanı koydular. Yaradan'ın yerine yaratığa tapıp kulluk ettiler. Oysa Tanrı sonsuza dek övülmeye layıktır! Amin.

İşte böylece Tanrı onları utanç verici tutkulara teslim etti. Kadınları bile doğal ilişki yerine doğal olmayanı yeğlediler. Aynı şekilde erkekler de kadınla doğal ilişkilerini bırakıp birbirleri için şehvetle yanıp tutuştular. Erkekler erkeklerle utanç verici ilişkilere girdiler ve kendi bedenlerinde sapıklıklarına yaraşan karşılığı aldılar.

*Tanrı'yı tanımakta yarar görmedikleri için Tanrı onları yararsız düşüncelere, yakışsız davranışlara teslim etti. Her türlü haksızlık, kötülük, açgözlülük ve kinle doldular. Kıskançlık, öldürme hırısı, çekişme, hile, kötü niyetle doludurlar. Dedikoducu, yerici, Tanrı'dan nefret eden, küstah, kibirli, övünge, kötülük üreten, anne baba sözü dinlemeyen, anlayışsız, sözünde durmaz, sevgiden yoksun, acımasız insanlardır. Böyle davrananların ölümü hak ettiğine ilişkin Tanrı buyruğunu bildikleri halde, bunları yalnız yapmakla kalmaz, yapanları da onaylarlar.*³ *Romalılar 1:21-32*

Kutsal Yazı tarihin bu döneminde insanın ruhunu günaha sattığını söyler. Ancak daha önce de gördüğümüz gibi, günahın bir bedeli vardır. Her zaman vardı. Nasıl ki yerçekimi kuralına karşı gelmenin bedeli düşüp yaralanmaksa, Tanrı Sözü'ne karşı gelmenin de sonuçları vardır. Tanrı günaha göz yumamazdı. Kutsal Kitap Tanrı'nın bu olanlardan dolayı kederlendiğini söyler:

“Yarattığım insanları ... yeryüzünden silip atacağım” dedi ...
Yaratılış 6:7

İnsan Tanrı'yı dışlayan bir yaşam felsefesi geliştirmiş olmasına rağmen, Tanrı insanı hâlâ davranışlarından sorumlu tutuyordu.

Nuh (bkz. soy ağacı sf. 156-157)

Ancak bir adam ve ailesi farklıydı. Kutsal Yazı şöyle der:

Ama Nuh RAB'bin gözünde lütuf buldu ... Nuh doğru bir insandı. Çağdaşları arasında kusursuz biriydi. Tanrı yolunda yürüdü.
Yaratılış 6:8-9

Nuh doğru bir insan olmasına rağmen, Tanrı Sözü onun yine de günahkâr olduğunu açıkça belirtir. Günah ve ölüm yasasına göre, Nuh'un günahları yüzünden ölmesi gerekiyordu. Kutsal Kitap Nuh'un Tanrı'ya bir kurban sunduğunu belirtir ki bu da ölüm cezasını masum bir hayvanla ödemesi gerektiğini bildiğini gösteriyor. Nuh Tanrı'nın bir şekilde onu günahın sonuçlarından kurtaracağına inanıyordu. Kutsal Yazılar, Nuh Tanrı'ya iman ettiği için, Rab'bin onu doğru kabul ettiğini söyler. *“... Tanrı yolunda yürüdü”* sözleri, Nuh'un Tanrı ile doğru ilişki içinde olduğunu gösterir.

Tanrı Nuh'a, “İnsanlığa son vereceğim” dedi, “Çünkü onlar yüzünden yeryüzü zorbalıkla doldu. Onlarla birlikte yeryüzünü de yok edeceğim. Kendine gofer ağacından bir gemi yap. İçini dışını ziftle, içeriye kamaralar yap.”
Yaratılış 6:13-14

Kaçış Yolu

Tanrı Nuh'a bir gemi yapmasını söyledi. Bu bir sandal değildi, günümüzün açık deniz şileplerine benzeyen büyük bir gemiydi.

Birkaç güvertesi, havalandırma sistemi ve yalnızca bir kapısı vardı. Gemi ağaçtan yapıldı ve eskiden gemilerin su almaması için yaygın olarak kullanılan zift sürüldü.⁴ 1844'te bir benzeri olan Büyük Britanya gemisi inşa edilene kadar, Nuh'un Gemisi tüm zamanların en büyük gemisiydi. Nuh'un Gemisi'nin ölçüleri, hâlâ büyük ve dengeli bir gemi için ideal kabul ediliyor. Hızlı gitmesi için değil, yalnızca yaşam kurtarmak için yapılmıştı. Tanrı Nuh'a şöyle dedi:

*"Yeryüzüne tufan göndereceğim. Göklerin altında soluk alan bütün canlıları yok edeceğim. Yeryüzündeki her canlı ölecek. Ama seninle bir *antlaşma yapacağım.*

*vaat veya sözleşme

Oğulların, karın, gelinlerinle birlikte gemiye bin.

Sağ kalabilmeleri için her canlı türünden bir erkek, bir dişi olmak üzere birer çifti gemiye al. Çeşit çeşit kuşlar, hayvanlar, sürüngenler sağ kalmak için çiftler çiftler sana gelecekler. Yanına hem kendin, hem onlar için yenebilecek ne varsa al, ilerde yemek üzere depola."

Nuh Tanrı'nın bütün buyruklarını yerine getirdi. Yaratılış 6:17-22

İtaat

Nuh Tanrı'ya inandığı için O'na itaat etti. Yine de Tanrı'nın verdiği talimatları yerine getirmek kolay değildi. Nuh daha önce, özellikle de bu boyutta bir gemi inşa etmemişti.

Tanrı tufanın 120 yıl içinde başlayabileceğini ima etti.⁵ Nuh bu süre içinde hem geminin yapımını denetledi, hem de dinleyenlere yargının yaklaşmakta olduğunu haber verip onları uyardı.⁶

RAB Nuh'a, "Bütün ailenle birlikte gemiye bin" dedi, "Çünkü bu kuşak içinde yalnız seni doğru buldum."

Yaratılış 7:1

Nuh RAB'bin bütün buyruklarını yerine getirdi.

Yaratılış 7:5

Nuh, oğulları Sam, Ham, Yafet, Nuh'un karısıyla üç gelini tam o gün gemiye bindiler.

Onlarla birlikte her tür hayvan –evcil hayvanların, sürüngenlerin, kuşların, uçan yaratıkların her türü– gemiye bindi. Soluk alan her tür canlı çiftler çiftler Nuh'un yanına gelip gemiye bindi. Gemiye giren hayvanlar Tanrı'nın Nuh'a buyurduğu gibi erkek ve dişiydi. RAB Nuh'un ardından kapıyı kapadı. Yaratılış 7:13-16

Tek Kapı

Geminin yüklenmesi yedi gün sürdü. Birkaç istisna haricinde, Nuh gemiye her türden birer çift aldı. Nesli tükenmiş türler de dahil, gemide hepsini barındıracak kadar yer vardı. Hayvanların geminin yüzde altmışını kapladığı tahmin ediliyor.⁷ Kalan bölüm

büyük olasılıkla yiyecekler için ayrılmıştı. Gemiye genç hayvanların alınması da yer kaybını önlemiş olmalı. Hatta yiyecekten tasarruf yapmak için bazıları kış uykusuna yatmış olabilir. Tabii ki Tanrı her tür ihtiyaçlarını kendi belirlediği şekilde karşılamıştır.

*Tanrı Nuh'a, gemiye "temiz sayılan hayvanların" hepsinden yedişer çift almasını söyledi (bunlar kurban sunmak için iyiydiler). Bakınız Yaratılış 7:2,3 ve 8:20.

Yükleme tamamlandıktan sonra, Tanrı kapıyı kapadı. Yargı günü gelip sular yükselmeye başladığında, Nuh gemiye binmek için kapıya vuranlara, kapıyı açmadı. Nuh ve ailesinin şiddetli tufanda kapının kırılmasından korkması için bir neden yoktu. Kapıyı Tanrı kapadığı için tamamen güvendediler. Orası güvenli ortama açılan tek kapıydı. Tanrı kendine iman edenleri içeri kapadı, karşı gelenleriyse dışarıda bıraktı.

Tanrı merhametlidir. İnsanlığa günah işlemekten vazgeçip merhametine sığınmaları için 120 yıl süre tanıdı. Ancak artık süre dolmuştu. Aynen Tanrı'nın dediği gibi yargı gerçekleşmişti. İnsan bazen tehditler savurur, ama yerine getirmez. Oysa Tanrı verdiği sözü hep tutar.

Nuh altı yüz yaşındayken, o yılın ikinci ayının on yedinci günü enginlerin bütün kaynakları fışkırdı, göklerin kapakları açıldı. Yeryüzüne kırk gün kırk gece yağmur yağdı. Yaratılış 7:11-12

Enginlerin Kaynakları Ve Göklerin Kapakları

Öncelikle, toprak yarıldı ve yer altı suları fışkırdı. Kutsal Yazı *enginlerin bütün kaynaklarının fışkırdığını* anlatır. Aşırı basınç yüzünden, suyun yukarı fışkırdığı tahmin ediliyor. Sonra *göklerin kapakları açıldı* ve atmosferdeki suyla birlikte yeniden yeryüzüne indi.

Bu olayı tanımlamak için kullanılan İbranice kelime, *korkunç tufan* anlamına gelir. Kutsal Yazılar'da bu kelime yalnızca bu tufanı tanımlamak için kullanılır. Böyle bir tufan bir daha asla olmadı. Tufan sırasında olanların çoğu doğal bilimle açıklanabileceğini düşünürken gücü her şeye yeten Tanrı'nın bu tufanı ve korkunç sonuçlarını istediği gibi yaratabileceğini unutmamalıyız.

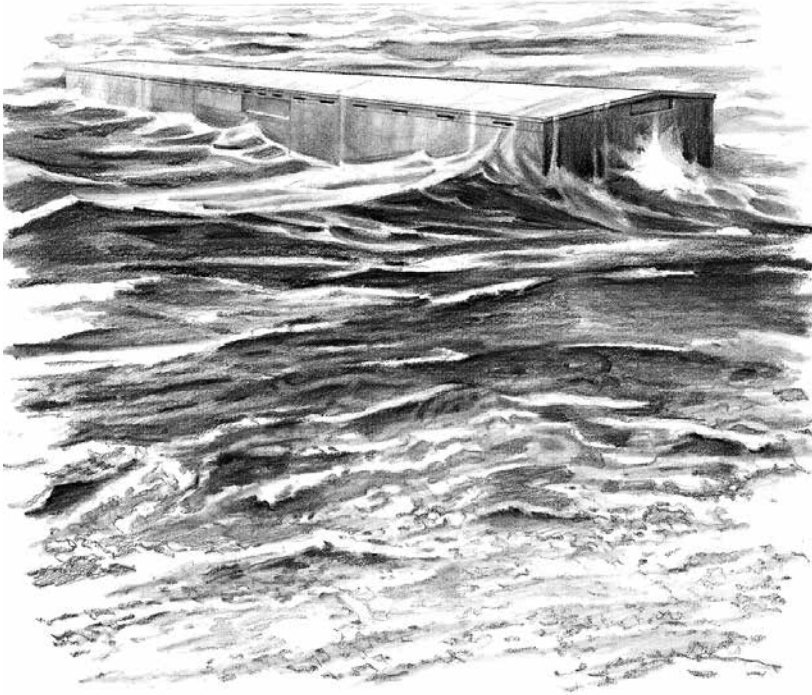
Yağmur kırk gün sürdü. Ancak metinden 150 gün boyunca yer altı *kaynaklarından* su fışkırdığı anlaşılıyor.

Tufan kırk gün sürdü. Çöğalan sular gemiyi yerden yukarı kaldırdı. Sular yükseldi, çoğaldıkça çoğaldı; gemi suyun üzerinde yüzmeye başladı. Sular öyle yükseldi ki, yeryüzündeki bütün yüksek dağlar su altında kaldı. Yaratılış 17-19

Yeryüzünde yaşayan bütün canlılar yok oldu ... soluk alan bütün canlılar öldü. RAB insanlardan evcil hayvanlara, sürüngenlerden

kuşlara dek bütün canlıları yok etti, yeryüzündeki her şey silinip gitti. Yalnız Nuh'la gemidekiler kaldı. Yaratılış 7:22-23

Sonra Tanrı Nuh'u gemideki evcil ve yabanıl hayvanları anımsadı. Yeryüzünde bir rüzgar estirdi, sular alçalmaya başladı. Enginlerin kaynakları, göklerin kapakları kapandı. Yağmur dindi. Sular yeryüzünden çekilmeye başladı. Yüz elli gün geçtikten sonra sular azaldı. Yaratılış 8:1-3



Tufandan önce, dağların şimdiki kadar yüksek olmadığı sanılıyor. Eğer yerkürenin şimdiki yüzeyini alıp dümdüz yapabilseydik, dünyayı yaklaşık üç kilometre derinliğinde su kaplardı. Kutsal Yazılar tufandan sonra bugün gördüğümüz dağların yükselip, vadilerin de çökerek büyük olasılıkla okyanus tabanlarını oluşturduğunu söyler.

... Sular dağların üzerinde durdu. Senin azarlamandan kaçtılar; Gürlemenin sesinden Onlar için kurduğun yere acele kaçtılar; Dağlar yükseldiler, vadiler indiler. Onu geçmesinler diye sen onlara sınır koydun; Yeri kaplamak için geri gelmezler.

(Mezmlar 104:6-9 (Kitabı Mukaddes))

Farklı Bir Gezegen

Nuh ve ailesi 371 gün boyunca gemide kaldıktan sonra, Tanrı kapıyı açıp onları dışarı çıkardı. Sular o günden çok önce çekilmiş ve gemi dağlık bir bölgede karaya oturmuştu. Gemiden

çıktıklarında, toprak hem kuruydu hem de yeniden verimli hale gelmişti. Bu eskisinden çok farklı bir gezegendi; şu anda üzerinde yaşadığımız dünyaydı.

Tanrı Nuh'a, "Karın, oğulların ve gelinlerinle birlikte gemiden çık" dedi, "Kendinle birlikte bütün canlıları, kuşları, hayvanları, sürüngenleri de çıkar. Üresinler, verimli olsunlar, yeryüzünde çoğalsınlar."

Nuh karısı, oğulları ve gelinleriyle birlikte gemiden çıktı.

Nuh RAB'be bir sunak yaptı. Orada bütün temiz sayılan hayvanlarla kuşlardan yakmalık sunular sundu.

Yaratılış 8:15-18,20

Bir Vaat

Nuh gemiden indikten sonra ilk yaptığı iş, bir sunak yapıp Tanrı için masum hayvanların kanını akıtmak oldu. Kurban günahı ortadan kaldırmıyordu. Ancak günahın cezasını ödemek için neyin gerekli olduğunu gösteriyordu: Ölümle dökülen kan! Bu da Nuh'un Tanrı'ya, O'nun vaadine, kendini ve ailesini bir şekilde günahın sonuçlarından kurtaracağına iman ettiğini gösteriyordu. Tanrı hoşnut oldu.

Tanrı, Nuh'u ve oğullarını kutsayarak, "Verimli olun, çoğalıp yeryüzünü doldurun" dedi.

Yaratılış 9:1

"Sizinle ve gelecek kuşaklarınızla... antlaşmamı sürdürmek istiyorum. Sizinle antlaşmamı sürdüreceğim: Bir daha tufanla bütün canlılar yok olmayacak. Yeryüzünü yok eden tufan bir daha olmayacak."

Tanrı şöyle sürdürdü konuşmasını: "Sizinle... sonsuza dek sürecek antlaşmamın belirtisi şu olacak: Yayımı bulutlara yerleştireceğim ve bu, yeryüzüyle aramdaki antlaşmanın belirtisi olacak."

Yaratılış 9:9,11-13

Tanrı yeryüzünü bir daha tufanla yok etmeyeceğini vaat etti. Yağan her yağmurda, gökkuşağı bu vaadi hatırlatacaktı. Tufanın üzerinden binlerce yıl geçmesine rağmen, Tanrı sözünü tuttu.

Gemiden çıkan Nuh'un oğulları Sam, Ham ve Yafet idi. Ham Kenan'ın babasıydı. Nuh'un üç oğlu bunlardı. Yeryüzüne yayılan bütün insanlar onlardan üredi.

Yaratılış 9:18-19

İnsan artık yeni bir başlangıç yapıyordu.

(Nuh) Toplam dokuz yüz elli yıl yaşadıktan sonra öldü.

Yaratılış 9:29

Ya Dinozorlar, Fosiller, Kömür Ve Petrol?

Dinozor kelimesine Kutsal Kitap'ta rastlanmaz. Bu kelime 1841'de bir İngiliz anatomi uzmanı tarafından ortaya atıldı. Ancak Kutsal Yazılar'ın ilk kitaplarında, şu anda benzeri olmayan hayvanlardan söz edilir. Sözü geçen hayvanların daha büyük olan ikisi, bulunan fosillerle ilginç bir benzerlik gösterir.⁸

Kutsal Kitap'ın söylediklerinden, dinozorların Tanrı tarafından yaratılıp, baştan itibaren insanla birlikte yaşadığını varsayabiliriz. Dinozorların çoğunun yaşamları boyunca büyümeyi sürdüren sürüngenler olduğu anlaşılıyor. Yaşam süreçleri tufandan önceki insanlar kadar uzunsa, bu bazılarının neden o kadar büyük olduğunu açıklayabilir.

Kutsal Kitap, gemiye her cins kara hayvanından bir çift bindirilmesinin emredildiğini yazar. Yer kazanmak ve tufandan sonraki yıllarda, üreme

*Çoğu insan 900 yıldan uzun yaşıyordu.

süresini uzatmak için yalnızca genç hayvanların alınması mantıklıydı. Bir dinozorun boyu ortalama küçük bir at kadar ve en büyük dinozorlar bile doğduklarında bir futbol topu kadar olduğundan, yapılan hesaplarda gemide onlara yetecek kadar yer bulunduğu anlaşılıyor.

Dinozorların neden yok olduğuna dair sadece tahminde bulunabiliriz. Son birkaç on yılda, birçok yaratığın nesli tükendi. Ancak yakın zamanda gerçekleşen bu olaylarda bile gerçek nedeni tanımlamak zor. Binlerce yıl önceyi tanımlamaksa daha güç. Tufandan sonra iklim tamamen değişmiş gibi görünüyor. O yüzden, bu gibi hayvanların yaşamını sürdürmesinin zor olabileceği tahmin ediliyor.

Tufanın neden olduğu koşullar, doğada gördüğümüz birçok soruyu yanıtlıyor. Örneğin, tufanın yol açtığı dev boyutlardaki tortu, aşırı su, büyük miktardaki erozyon, şimdi bulduğumuz kömür ve petrol yataklarıyla fosilleri açıklıyor. Fosillerin çoğu, büyük bir felaket sonucu çok kısa sürede dev mezarlara gömüldüklerine dair birçok kanıt sunuyor. Örneğin balık gibi iyi korunmuş bir fosil, leş yiyiciler, bakteriler ve çürüme özelliklerini yok etmeden çok kısa zamanda sertleşen tortul tabaka arasına gömüldüğünü gösteriyor.

Yaratılış-Tufan konusunu ele alan birçok düşündürücü kitap yazıldı. Gördüklerimizin birçoğuna mantıklı açıklamalar getiriyorlar. Aklınıza takılan sorular varsa, kitabın sonunda bulunan ekte bu konularda incelemeler sunan kaynak listesi bulabilirsiniz.

5 Babil

Yaratılış'ın onuncu bölümü çoğunlukla “Uluslar Tablosu” olarak bilinir. Nuh'un üç oğlundan başlamak üzere, belli başlı etnik grupların nereden geldiğini anlatır. Bölüm aşağıdaki ayetle sona erer:

Tufandan sonra kayda geçen, ulus ulus, boy boy yeryüzüne yayılan bütün bu insanlar Nuh'un soyundan gelmedir.

Yaratılış 10:32

Bir kez daha yüzyıllar geçti ve dünya nüfusu arttı. Öykümüzün bu bölümünde tarihçilerin medeniyetin beşiği olarak adlandırdığı, şu anda Irak olan eski Mezopotamya'dan bahsedeceğiz.

Başlangıçta dünyadaki bütün insanlar aynı dili konuşur, aynı sözleri kullanırlardı. Doğuya göçerlerken Şinar bölgesinde bir ova bulup oraya yerleştiler

Birbirlerine, “Gelin, tuğla yapıp iyice pişirelim” dediler. Taş yerine tuğla, harç yerine zift kullandılar. Sonra, “Kendimize bir kent kuralım” dediler, “Göklere erişecek bir kule dikip ün salalım. Böylece yeryüzüne dağılmayız.”

Yaratılış 11:1-4



İnsanın Gündemi

Tufandan sonra Tanrı insana şöyle dedi:

“Verimli olun, çoğalıp yeryüzünü doldurun.”

Yaratılış 9:1

İnsan artık yalnızca gündemi değiştirmeye çalışmakla kalmıyor, katkıda da bulunuyordu.

Birincisi: İnsan herkesin aynı yerde kalıp, büyük bir şehir inşa etmesine karar verdi. Bu Tanrı buyruklarına doğrudan karşı gelmekti. İnsan bir kez daha, neyin doğru olduğunu *Tanrı'dan iyi bildiğini* düşünüyordu.

Gördüğünüz gibi insanın itaat sorunu var. Çocuklara anne ve babalarına itaat etmemeyi öğretmeye neden gerek olmadığını hiç merak ettiniz mi? Çünkü karşı gelmek insanın doğasında var. Biz insanlar genelde emir almaktan hoşlanmayız. Kendi istediğimizi yapmayı tercih ederiz. İşte Babil halkının sorunu da buydu.

İkincisi: İnsan şehrin yanı sıra, kendini yüceltmek için bir de kule inşa etmek istedi. İnsanlar,

... ün salalım ... diyordu.

Yaratılış 11:4

Şeytan'ın kulaklarına neler fısıldadığını adeta duyabiliyoruz. Zaten onun en büyük isteği de buydu.

Tanrı'nın bu planlarda yer almaması dikkat çekicidir. İnsan önemli bir *kişi* olup *ün salmaya* çalışırken işin içine mutlaka kibir karışır. Bu durumda, Tanrı resmin dışında kalmak zorundadır. O kadar göz alıcı, yüce, görkemli ve güçlü bir Tanrı'nın yanında, insanın kendini yüceltmeye çalışması akıl almaz bir durum. O'nun yanında *ün salmaya* çalışan herkes gülünç duruma düşer. Daha önce de gördüğümüz gibi, Kutsal Yazılar yalnızca Tanrı adının yüceltilmeye layık olduğunu söyler.



Bu yüzden insanın planları Rab'bin buyruklarıyla örtüşmüyordu. İnsan bir kez daha En Yüce Olan Tanrı'dan bağımsız hareket ediyordu. Kutsal Kitap'ta bildirilen ilk örgütlenmiş dini oluşum Babil'dir. Babil Kutsal Yazılar'da sık sık insanın din çabalarına örnek olarak kullanılır. Göklere yükselen bir kule inşa etmeye çalışan insanlar, Tanrı'ya ulaşmanın yolunu bulduklarını sanıyorlardı. Kavurucu sıcakta köle gibi çalışıp çamur topladıklarını, tuğla pişirdiklerini ve aralarına zift sürdüklerini gözünüzün önünde canlandırın. Göklere ulaşmak için çok çabalamış olmalılar. Ama işe yaramadı! Tanrı'ya ulaşmanın bir tek yolu vardır.

Din kelimesinin en doğru tanımı **insanın Tanrı'ya ulaşma çabasıdır**. İnsan doğası gereği çok dindar olma eğilimindedir. Tanrı'yı bulmak için sürekli yeni yollar arar veya yaratır. Bu umutsuz bir arayıştır. Kutsal Yazılar'ın insan ırkının ruhsal bir boşluğa düştüğünü, yani KAYBOLDUĞUNU ve tek başına Tanrı'ya giden yolu bulamadığını söylediğini göreceğiz. İnsan hem günahlarından arınamıyor hem de Rab tarafından kabul edilmek için doğru olanı yapamıyor.

Dinin aksine Tanrı Sözü, Tanrı'ya ulaşan tek gerçek yolun Rab tarafından sunulduğunu söyler. Tanrı merhametli olduğu için insana uzandı ve ona günahın cezasından kurtulma yolunu gösterdi. Bizi kurtaran Tanrı'dır. O Kurtarıcı'dır. Kutsal Yazılar Rab'bin

...sürgüne gönderilen kişi kendisinden uzak kalmasın diye
çözüm yolları ...

2.Samuel 14:14

düşündüğünü açıkça bildirir.

Babil halkı bu gerçeği göz ardı etti. Tabii etkileyici binalar inşa etme çabaları Tanrı'nın dikkatinden kaçmadı. Tanrı neler olduğunun farkındaydı.

RAB insanların yaptığı kentle kuleyi görmek için aşağıya indi.⁹ "Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar" dedi.

Yaratılış 11:5-6

Tarih Tanrı'nın haklı olduğunu kanıtladı. Ortak bir dil teknolojik gelişme sürecini hızlandırır. Bu her zaman böyle olmuştur. Koşullar gelişip rahatladıkça, insanın Tanrı'ya olan ihtiyacı azalır. Tanrı insana özgür irade vermesine rağmen, insanın O'ndan bağımsız yaşamasını istemez.

Dağılış

Öykü çok açık. Tanrı insanın meydan okumasına karşı harekete geçti. Tanrı şöyle dedi:

"Gelin,* aşağı inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar."

Böylece RAB onları yeryüzüne dağıtarak kentin yapımını durdurdu.

Yaratılış 11:7-8

Tanrı onları dağıtırken yeni diller verdi. Tanrı mükemmel bir iş yaptı. Yeni bir dil öğrenmeye karar veren herkes, sadece kapris uğruna yeni bir dil yaratılamayacağını iyi bilir. Tanrı'nın yarattığı dillerin bazıları öylesine karmaşıktır ki, en iyi dil uzmanlarının çözmesi bile yıllar sürebilir. Çözdüklerinde bile tam olarak anlayamazlar.

İnsanların inşa ettiği şehir yok olmadı. Ona karışıklık anlamına gelen yeni bir isim verildi.

Bu nedenle kente Babil adı verildi. Çünkü RAB bütün insanların dilini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı.

Yaratılış 11:9

*Bir kez daha biz şeklinde bir kullanım var. Kutsal Kitap bir tek Tanrı olduğunu açıkça bildirir. O halde Tanrı biz derken kimi kastediyordu? Bunu daha sonra göreceğiz.

Altıncı Bölüm

- 1 Eyüp Peygamber**
- 2 İbrahim Peygamber**
- 3 İçten İman**
- 4 Hacer Ve İsmail**
- 5 İsmail Ve İshak**
- 6 RAB Sağlar**

1 Eyüp Peygamber

Kutsal Yazılar, Tanrı'nın tarihin akışına ancak Babil'de dilleri karıştırmamasının üzerinden birçok nesil geçtikten sonra tekrar müdahale ettiğini bildirir. Bütün bu yıllar içinde Tanrı, bir KURTARICI göndereceğine dair vaadini unutmadı. Çoğu insan Tanrı'yı aklına bile getirmedeği halde, her nesilde O'nun vaatlerine iman edenler vardı. Bunlardan biri de *Eyüp* adında bir peygamberdi.

Eyüp akla hayale gelmeyecek duygusal ve fiziksel acılara katlanmış olan Tanrı yolundaki bir adamdı. Tanrı, Eyüp'e ve insanlığa önemli bir ders vermek için İblis'in Eyüp'ün bütün malını mülkünü, ailesini ve sağlığını almasına izin verdi. Ancak Eyüp, bütün bu üzüntülerin içinde bile, en kötü sorununun günah sorunu yani doğmuş olduğu günahlı konum olduğunu biliyordu. Tanrı'yla bir konuşmasında RAB'be şöyle dedi:

Sabun otuyla yıkansam, ellerimi kül suyuyla temizlesem, beni yine pisliğe batırırsın, giysilerim bile benden tiksindir.

Eyüp 9:30-31

Eyüp vücudunu yıkayarak, kutsal ve günahsız Tanrı'nın gözüne giremeyeceğini biliyordu. Dışı temiz olsa bile aslında günahın sonuçlarını hak eden bir günahkârdı. Eyüp Tanrı'nın günahlarını yargılamasından korkuyordu. Onun adına Tanrı'ya yaklaşılabilecek, bir elini Eyüp'e bir elini Tanrı'ya uzatıp ara buluculuk yaparak merhamet dileyecek biri olmasını istiyordu.

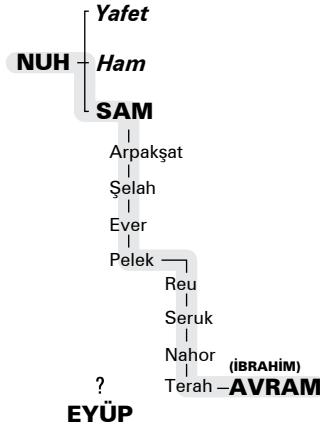
*Keşke aramızda bir hakem olsa da, elini ikimizin üstüne koysa!
Tanrı sopasını (yargısını) üzerimden kaldırsın ...* *Eyüp 9:33-34*

Eyüp günahlarının bedeli olarak düzenli biçimde hayvan kurban etmesine rağmen, kurbanın günah borcunu silemeyeceğinin farkındaydı. Bu sadece geçici bir çözüm, bir örtüyüdü. Belki de hem bunu hem de Tanrı'nın yüceliğini ve mutlak kutsallığını bildiği için çok önemli bir soru sormuştu:

...Ama Tanrı'nın önünde insan nasıl haklı (ya da doğru) çıkabilir?

Eyüp 9:2

Eyüp günahlarından nasıl arınacağını ve Tanrı'nın kutsal huzuruna kabul edilebilmek için nasıl O'nun kadar doğru olabileceğini



düşünüyordu. Tanrı'nın yanıtı belki de şöyle özetlenebilir: *"Eyüp, bana güven. Günah sorununa bir çözüm bulacağım. Benim kutsal huzuruma kabul edilmen için gerekli doğruluğu sağlayacağım. Bana güven."*

Eyüp de aynen böyle yapar ve Tanrı'ya güvenir. İnsanlığı günahın korkunç sonuçlarından bir şekilde kurtarmak için Tanrı'nın Adem ve Havva'ya vaat ettiği MESHEDİLMİŞ KURTARICI'dan bahseder; Eyüp bu KURTARICI'nın kendi Kurtarıcı'sı olduğunu söyler:

Oysa ben kurtarıcımın yaşadığını, sonunda yeryüzüne geleceğini biliyorum. Derim yok olduktan sonra, yeni bedenimle Tanrı'yı göreceğim. O'nu kendim göreceğim, kendi gözlerimle, başkası değil. Yüreğim bayılıyor bağrımda!

Eyüp 19:25-27

Eyüp öldüğü zaman Tanrı'yı göreceğini biliyordu. Tanrı'ya güvendiği ve O'nunla doğru ilişki içinde olduğu için bunu sabırsızlıkla bekliyordu. Eyüp'ün VAAT EDİLEN KURTARICI'ya neden *kurtarıcım* dediğini daha sonra göreceğiz.

2 İbrahim Peygamber

Tanrı vaadine iman eden diğer iki kişi de Avram ve Saray'dı.

Saray kısrıldı, çocuğu olmuyordu.

Yaratılış 11:30

Avram günümüzde Irak olan ülkede, Babil'in hemen güneyindeki Ur şehrinde doğdu. RAB'bin buyrukları doğrultusunda, evini terk edip Harran'a yerleşti. Tanrı onunla ikinci kez orada konuştu.

RAB Avram'a, "Ülkeni... bırak, sana göstereceğim ülkeye git" dedi...

Avram RAB'bin buyurduğu gibi yola çıktı... Avram Harran'dan ayrıldığı zaman yetmiş beş¹ yaşındaydı.

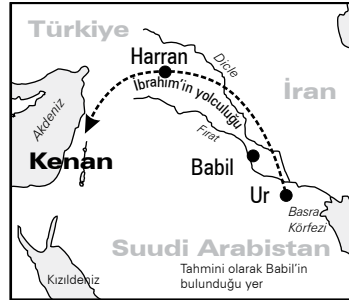
Yaratılış 12:1,4

Bu Avram için büyük bir adımdı. Atlasa bakmak, ülke hakkında internetten bilgi almak ya da bir seyahat şirketiyle anlaşmak gibi olanaklara sahip değildi. Nereye gittiğini bile bilmiyordu! Tanrı ona söylememişti. Yolculuk sırasında, Tanrı'nın her gün ona yol göstereceğine güvenmek zorundaydı. Gittiği yer, günümüzde Filistin olarak bilinen Kenan ülkesiydi.

... Kenan ülkesine doğru yola çıktı. Oraya vardılar ...

Avram kendisine görünen RAB'be orada bir sunak yaptı.

Yaratılış 12:5,7



Avram, Tanrı'nın kendisini günahın sonuçlarından kurtaracağına iman ettiği için, *günahlarının kefareti-örtüsü* olarak sunakta kan akıttı. Hayvan adaklar yalnızca günahı arınmak için neye ihtiyaç duyulduğunun göstergesi olduğu halde, Avram, adağının, ölüm cezasının yerini alması gerektiğini bildiğinin açık kanıtıydı. Geçmişte Habil, Nuh ve diğer bütün doğru insanların yaptığı gibi Tanrı'ya iman etti.

Avram yarı göçebe bir yaşam sürdü. Öyle ki, yerel halk ona *uzaklardan gelen gezgin* anlamını çağrıştıran *İbrani* adını taktı. Böylece Avram ve onun soyundan gelenler *İbraniler* olarak anıldı.

Dört Vaat

Tanrı Avram'a dört belirgin vaatte bulundu:

1. *Seni büyük bir ulus yapacağım ...*²
2. *Sana ün kazandıracağım ...*³
3. *Seni kutsayanları kutsayacak, seni lanetleyeni lanetleyeceğim ...*
4. *Yeryüzündeki bütün halklar senin aracılığınla kutsanacak.*

Yaratılış 12:2-3

Tanrı **kutsaması** lütf ve iyilik, **laneti**yse beladır.

Tanrı'nın birinci vaadi Avram için iyi haberdi. Büyük bir ulus olabilmek için çocukları olması gerekiyordu. Ancak Avram'ın hiç çocuğu yoktu ve Saray artık çocuk doğurabilecek yaşta değildi. Bu yüzden Avram bunun nasıl gerçekleşeceğini anlamadı. Ama Tanrı vaat ettiğine göre doğru olmalıydı.

Son vaat ilkiyle bağlantılıydı ve doğrudan KURTARICI'yı ima ediyordu. Tanrı Avram'a MESHEDİLMİŞ OLAN'ın onun soyundan geleceğini ve böylece herkesin kutsanacağını söylüyordu. Kutsal Yazılar Avram'ın Tanrı'ya iman ettiğini ve KURTARICI'nın geleceği günü görmeyi coşkuyla beklediğini söyler.⁴

Bundan sonra RAB bir görümde Avram'a, "Korkma Avram" diye seslendi, "Senin kalkanın benim. Ödülün çok büyük olacak."

Avram, "Ey Egemen RAB, bana ne vereceksin?" dedi, "Çocuk sahibi olamadım ..."

Sonra Avram'ı dışarı çıkararak, "Göklere bak" dedi, "Yıldızları sayabilir misin? İşte, soyun o kadar çok olacak."

Avram RAB'be iman etti, RAB bunu ona doğruluk saydı.

Yaratılış 15:1-2,5-6

Son ayet anlam yüklüdür. Çok derin anlam içeren üç sözcüğü irdeleyeceğiz. Bunlar *doğruluk*, *saydı* ve *iman etti* sözcükleridir. Sonuncusu çok önemli olduğundan ona bir bölüm ayıracağım.

Doğruluk

Daha önce *doğruluk* sözcüğünün Tanrı'nın mükemmelliği ile ilgili kullanıldığını gördük. Yani, Tanrı hatasız, kutsal, pak, temiz, tümüyle lekesiz ve günahsızdır. Böyle bir mükemmellik insanın erişebilme gücünden çok ötesinde. Bazı insanların iyi yaşadıkları söylenebilir, ama hiç kimse kendisinin hatasız olduğunu iddia etmez.

İşte, önemli olan bu. Tanrı huzurunda yaşayabilmek için insan, Tanrı doğruluğuna eşit bir doğruluğa sahip olmalı. İnsan açısından bu imkânsızdır. Ancak Kutsal Kitap diyor ki, Avram böyle bir doğruluğu, kendi içinde bulduğu için değil, Tanrı bu doğruluğu ona *saydığı* için aldı.

Saydı

'*Saydı*' şeklinde tercüme edilen Kutsal Kitap'ın Grekçe kelimesi *aktarma* ile ilgili güçlü bir sözcüktür. Bu kelime farz ile değil, gerçek durum ile ilgilidir. Az önce parasız olsanız da, arkadaşınız sizi arayıp banka hesabınıza 200 TL'yi *aktardığını* bildirirse, artık o paraya sahipsiniz. Bu sadece bir farz değil, tamamlanmış, *sayılan* bir değer.

Kutsal Yazılar, **Rab**'bin Avram'a doğruluğu *saydığını* (aktardığını) söylüyor. Bu doğruluğun kaynağı Avram değil, Rab'dir. Avram birdenbire bu dünyada mükemmel bir yaşam sürdürmeye başlamadı; tersine, Tanrı Avram'ın artık cennette oturduğu gibi ona baktı. İş bitti, sormaya gerek yok. Rab'bin huzurunda yaşayabilmek için Avram'ın artık bütün ihtiyaç olduğu şeylere sahipti.

Şimdiki soru şu: Avram Rab önünde bu doğruluğu nasıl aldı? Yanıt, bakacağımız üçüncü kelimede bulunuyor.

Avram RAB'be iman etti, RAB bunu ona doğruluk saydı.

Yaratılış 15:6

Avram Rab'be iman etti. Tanrı'nın sözüne güvendi.

3 içten iman

Üçüncü kelime olan *inanç* kolayca yanlış anlaşılabilir. Bunun hakkına Tanrı Sözü'nde görüldüğü şekliyle bazı şeyleri anlamalıyız:

- ❖ *İnanç, iman, güven* ve *itimat* kelime ya da kavramları çoğunlukla birbirlerinin yerine kullanılır:

Avram Rab'be inandı .	Tanrı'nın söylediklerine inandı .
Avram Rab'be iman etti .	Tanrı Sözü'ne imani vardı .
Avram Rab'be güvendi .	Tanrı'nın güvenilir olması gerektiğini biliyordu.
Avram Rab'be itimat etti .	Sadece Tanrı'ya güveniyordu .

- ❖ İçten imanın temelinde duygular değil kanıtlar vardır. Bir iskemleye oturduğunuzda sizi taşıyacağını bilirsiniz. Oturma nedeniniz iskemlelerden çok hoşlanmanız ya da çok sevmeniz değildir. İskemlenin sağlam olduğunu gözlemler ve bu gerçekten yola çıkarak oturursunuz. Avram'ın inancının temelinde de gerçek, yani Tanrı vaadi vardı. Bu basit bir matematik hesaptı.

+ Tanrı, 'Bir oğlun olacak' dedi.
Tanrı yücedir, her şey yapabilir.
= Avram'ın bir oğlu olacak.

- ❖ Önemli olan *ne kadar* iman⁵ ettiğiniz değil, *kime* iman ettiğinizdir. Sahte bir tanrıya çokça imanın bir faydası olmaz ama göreceğimiz gibi, Rab'be sallantılı bir iman bile Avram için bir fark yaratmıştı. Önemli olan kişinin sahip olduğu iman miktarı değil, neye iman ettiğidir.
- ❖ Kutsal Kitap'a uygun gerçek iman, gerçekleri akılsal olarak kabul etmekle kalmaz. Sadece akılsal onay gerçek iman değildir.

İnanç aşağıdaki örnekle açıklanabilir: İki arkadaş eğlence parkına gider. Biri diğerine, 'Hız treninin raydan çıkmayacağına inanıyor musun?' diye sorar. Diğeri, 'Tabii ki inanıyorum' diye yanıt verir. O zaman birinci arkadaş şöyle der, 'O halde binelim!' Eğer ikinci arkadaş isteksiz davranıp binmemek için bahaneler bulmaya başlarsa, gerçekten inanıp inanmadığı tartışılabilir. Ağzıyla inandığını söylemesine rağmen, asıl önemli olan yüreğinde şüphe olmasıdır. Hız treni insanda endişe yaratabilir ve binmemek için başka iyi nedenler de olabilir. Ancak önemli olan şu ki, davranışlarımızı belirleyen etken inanç ya da imandır.

Avram'ın imanı kabullenmenin ötesindeydi. Hayatını ve adını ortaya koydu, bu doğrultuda hareket etti. Tanrı'ya inandığı için itaat etti ve bilmediği bir ülkeye doğru yola çıktı. İman ettiği için Tanrı'nın onu günahın sonuçlarından kurtaracağına güvenerek adaklar sundu.

Avram'ın itaat etme nedeninin Tanrı'ya veya başkalarına, Rabbe ne kadar içten iman ettiğini kanıtlamak olmadığını anlamak önemlidir. Nedeni Tanrı'ya güvenmesiydi. Bunun doğal sonucu olarak da Tanrı'nın ondan istediklerini yaptı.

Daha önce aynı madalyonun iki yüzü sorusu olan, "Tanrı'nın huzuruna kabul edilmek için günah borcumuzdan nasıl kurtulup Tanrı'nın doğruluğuna eşit bir doğruluk kazanabiliriz?" sorusunu sormuştuk. Bu sorunun ikinci kısmına Kutsal Kitap'ın çözümü basittir: Rab'be güvenin, vaatlerine inanın, doğruluğu Tanrı sağlayacaktır. Kutsal Kitap, Avram'ın Tanrı'nın sözünü yerine getireceğine çok büyük güveni olduğundan şöyle yaptığını söyler:

Çünkü mimarı ve kurucusu Tanrı olan temelli kenti bekliyordu.
İbraniler 11:10

Avram, Cennet'i bekliyordu. Bedeni sonunda öleceği halde, Tanrı'nın kendisine sonsuza dek Rab'le yaşamak için ihtiyacı olan doğruluğu vermiş olduğunu biliyordu.

Ama hâlâ, "Avram'ın günah borcu ödenmemişse nasıl Cennet'te yaşayabilirdi?" sorusuyla karşı karşıyayız. Bu, madalyonun diğer yüzü sorunuydu. Günah borcundan kurtulmak ve doğruluğa ihtiyacı olmak birbirinden ayrılamayacak konulardır. Günahın sorunları hâlâ başa çıkılması gereken bir şeydi. Avram Cennet'e gidecekse borç nasıl ödenecekti?

Doğrusunu isterseniz, Tanrı'nın günah borcunun ödenmesi konusunda planları vardı. Avram'ın sadece Rab'bin Kendi sözünü yerine getireceğine güvenmesi gerekiyordu. Kurtarıcı Rab'dir.

4 Hacer Ve İsmail

Yıllar geçip Avram ve Saray'ın hâlâ çocuğu olmayınca, soruna kendileri bir çözüm bulmaya karar verdiler. Çocuk sahibi olamayanların o dönemde başvurduğu yaygın bir yöntem doğrultusunda, Saray cariyesi Hacer'i Avram'a verdi. Avram'ın Hacer'den *İsmail* adında bir oğlu oldu. Artık Avram'ın soyu devam edebilecekti. Tanrı vaadi gerçekleşmişti. Ancak bir sorun vardı. Bunu Tanrı'nın yöntemiyle değil kendi yöntemleriyle çözmüşlerdi.

Avram doksan dokuz yaşındayken RAB ona görünerek, "Ben Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'yım" dedi, "Benim yolumda yürü, kusursuz ol... Artık adın Avram değil, İbrahim olacak. Çünkü seni birçok ulusun babası yapacağım."
Yaratılış 17:1,5

Tanrı'nın söyledikleri adı artık İbrahim olan Avram için sorun teşkil etmiyordu. Çünkü soyunu devam ettirecek biri vardı. Hacer ona İsmail adında bir oğul vermişti.

Tanrı, "Karın Saray'a gelince, artık ona Saray demeyeceksin" dedi. "Bundan böyle onun adı Sara olacak. Onu kutsayacak, ondan sana bir oğul vereceğim. Onu kutsayacağım, ulusların anası olacak. Halkların kralları onun soyundan çıkacak."

Yaratılış 17:15-16

Bu pek iyi bir haber değildi. Tanrı neden Sara'dan bahsetmişti? Hacer'den haberi yok muydu? İbrahim'in İsmail adında bir oğlu vardı. VAAT EDİLEN KURTARICI onun soyundan gelemez miydi? KURTARICI'nın neden Sara'nın soyundan gelmesi gerekiyordu? Sara çok yaşlıydı! Bu imkansızdı!

İbrahim yüzüstü yere kapandı ve güldü. İçinden, "Yüz yaşında bir adam çocuk sahibi olabilir mi?" dedi. "Doksan yaşındaki Sara doğurabilir mi?"

Sonra Tanrı'ya, "Keşke İsmail'i mirasçım kabul etseydin!" dedi.

Yaratılış 17:17-18

İbrahim Tanrı'ya İsmail'in aday olduğunu söylüyordu.

Tanrı, "Hayır. Ama karın Sara sana bir oğul doğuracak, adını İshak koyacaksın" dedi. "Onunla ve soyuyla antlaşmamı sonsuza dek sürdüreceğim. İsmail'e gelince, seni işittim... Soyunu büyük bir ulus yapacağım. Ancak antlaşmamı gelecek yıl bu zaman Saranın doğuracağı oğlun İshak'la sürdüreceğim."

Yaratılış 17:19-21

Gördüğünüz gibi, Tanrı yalnızca kendi buyruğu doğrultusunda yapılanları yüceltir. Sara bir yıl sonra VAAT EDİLEN çocuğa kavuştu ve Tanrı çocuğa İshak adını verdi. Tanrı İsmail'i de unutmadı. Onları daha sonra yeniden ele alacağız.

Üç Konuk

Böylece İbrahim ve Sara beklemeye başladı. Bu arada Tanrı onlara tekrar göründü. Bu kez insan şeklindeydi ve yanında yine insan şeklinde iki melek vardı.

RAB: "Karın Sara nerede?"

İbrahim: "Çadırda"

RAB: "Gelecek yıl bu zamanda kesinlikle yanına döneceğim"...
"O zaman karın Sara'nın bir oğlu olacak."

Sara RAB'bin arkasında, çadırın girişinde durmuş dinliyordu. İbrahim ile Sara kocamışlardı, yaşları hayli ileriye. Sara adetten kesilmişti. İçin için gülerek, "Bu yaştan sonra bu sevinci tadabilir miyim?" diye düşündü, "Üstelik efendim de yaşlı."

RAB (İbrahim'e): “Sara niçin, ‘Bu yaştan sonra gerçekten çocuk sahibi mi olacağım?’ diyerek güldü? RAB için olanaksız bir şey var mı? Belirlenen vakitte, gelecek yıl bu zaman yanına döndüğümde Sara’nın bir oğlu olacak.”

Sara: ... korktu, “Gülmedim” diyerek yalan söyledi.

RAB: “Hayır, güldün.”

Yaratılış 18:9-15

Düşüncelerinin her şeyi bilen Tanrı tarafından okunması, Sara için bir vahiy gibi olmalı. Güldüğünü inkâr etmeye çalıştı. İnkâr, Tanrı karşısında işe yaramaz. Tanrı, “Hayır, güldün” dedi. Tanrı herkesi yaptıklarından sorumlu tutar.

İbrahim ve Sara Tanrı’nın sözünü yerine getireceğine inanıyordu, ama gördüğünüz gibi imanları inişli çıkışlıydı. Şüpheyi düştükleri oluyordu. Ancak Tanrı’nın en iyi yanlarından biri, hardal tanesi⁵ kadar iman bile yücelteceğini söylemesidir. Hardal tanesi çok küçüktür. *Önemli olan imanın büyüklüğü değil, kişinin kime iman ettiğidir.* İbrahim ve Sara Tanrı’ya iman ediyordu.

5 İsmail Ve İshak

RAB verdiği söz uyarınca Sara’ya iyilik etti ve sözünü yerine getirdi. Sara hamile kaldı; İbrahim’in yaşlılık döneminde, tam Tanrı’nın belirttiği zamanda ona bir erkek çocuk doğurdu. İbrahim Sara’nın doğurduğu çocuğa İshak adını verdi.

Yaratılış 21:1-3

Tanrı yaşlı olmalarına rağmen İbrahim ve Sara’ya verdiği sözü tuttu. Tanrı her zaman sözünü tutar ve imkansızı gerçekleştirerek sevindirir. İbrahim’in artık iki oğlu vardı: Sara’dan doğan İshak ve Hacer’dan doğan İsmail. Bu yaşlı adamın başka çocukları da olduysa da hakkında en fazla bilgi sahibi olduğumuz bu ikisidir.

İsmail yaklaşık on altı, İshak da iki yaşındayken, hem İsmail’in yaşamını hem de dünya tarihini değiştiren bir olay gerçekleşti.

Ne var ki Sara, Mısırlı Hacer’in İbrahim’den olma oğlu İsmail’in alay ettiğini ... gördü.

Yaratılış 21:9

İsmail İshak’la alay ediyordu. 16 yaşındaki İsmail Tanrı’nın planını anlamadı. Bu plan İshak’ın, dünyaya peygamberler, Kutsal Yazılar ve nihayet bizzat KURTARICI’nın kendisini çıkaracak büyük bir ulusun babası olacağı planıydı. Sara da İsmail’in oğluyla alay etmesinden hoşlanmıyordu.

İbrahim’e, “Bu cariyeyle oğlunu kov” dedi, “Bu cariyenin oğlu, oğlum İshak’ın mirasına ortak olmasın.”

Bu İbrahim'i çok üzdü, çünkü İsmail de öz oğluydu.

Yaratılış 21:10-11

Tanrı'nın VAAT EDİLEN KURTARICI'nın İshak'ın soyundan geleceğini söylemiş olması, İsmail'in İbrahim'in öz oğlu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. İbrahim doğal olarak oğlunu seviyordu. Karısının kendi oğlunu korumak istemesinden kaynaklanan kıskançlığıyla oğluna duyduğu sevgi arasında kalmıştı.

Ancak Tanrı İbrahim'e, "Oğlunla cariyen için üzülmə" dedi, "Sara ne derse onu yap. Çünkü senin soyun İshak'la sürecektir. Cariyenin oğlundan da bir ulus yaratacağım, çünkü o da senin soyun."

Yaratılış 21:12-13

Tanrı bir bakıma İbrahim'e Hacer'i özgür bırakmasını söylüyordu.

İbrahim sabah erkenden kalktı, biraz yiyecek, bir tulum da su hazırlayıp Hacer'in omzuna attı, çocuğunu da verip onu gönderdi. Hacer Beer-Şeva Çölü'ne gitti, orada bir süre dolaştı.

Tulumdaki su tükenince, oğlunu bir çalının altına bıraktı.

Yaklaşık bir ok atımı uzaklaşıp, "Oğlumun ölümünü görmeyeyim" diyerek onun karşısına oturup hıçkırığa hıçkırığa ağıladı.

Yaratılış 21:14-16

Hacer'in çaresizliğini tahmin edersiniz. Yardım edecek kimsesi ve evi yoktu. Kendi açısından oğlu için en iyi olanı yapıyordu. Ağlarken Tanrı'nın onunla ve İsmail'le ilgilendiğini unutmıştı.

Tanrı çocuğun sesini duydu. Tanrı'nın meleği göklerden Hacer'e, "Nen var, Hacer?" diye seslendi, "Korkma! Çünkü Tanrı çocuğun sesini duydu. Kalk, oğlunu kaldır, elini tut. Onu büyük bir ulus yapacağım."

Sonra Tanrı Hacer'in gözlerini açtı, Hacer bir kuyu gördü. Gidip tulumunu doldurdu, oğluna içirdi.

Çocuk büyürken Tanrı onunlaydı. Çocuk çölde yaşadı ve okçu oldu.

Yaratılış 21:17-20

Kutsal Yazılar Tanrı'nın büyürken İsmail'in yanında olduğunu söyler. Rab KURTARICI'yı İshak aracılığıyla gönderecek olmasına rağmen, yine de İsmail'i kutsamak istiyordu. Rab bütün insanların Tanrısı olmak ister. Tanrı'nın istediği şekilde O'na yaklaşan her birey Rab'be ulaşma imkanına sahiptir.

Tanrı'nın söz verdiği gibi İsmail büyük bir ulus oldu. Günümüzde Arap uluslarının çoğunun kökleri doğrudan ona dayanır.

Paran Çölü'nde yaşarken annesi ona Mısırlı bir kadın aldı.

Yaratılış 21:21

6 RAB Sağlar

Kutsal Yazılar'da İbrahim'in yaşamı boyunca asla unutamayacağı bir olay anlatılır.

Daha sonra Tanrı İbrahim'i denedi. "İbrahim!" diye seslendi.

İbrahim, "Buradayım!" dedi.

Tanrı, "İshak'ı, sevdiğin biricik oğlunu al, Moriya bölgesine git" dedi, "Orada sana göstereceğim bir dağda oğlunu yakmalık sunu olarak sun."

İbrahim sabah erkenden kalktı, eşeğine palan vurdu. Yanına uşaklarından ikisini ve oğlu İshak'ı aldı. Yakmalık sunu için odun yardıktan sonra, Tanrı'nın kendisine belirttiği yere doğru yola çıktı. Üçüncü gün gideceği yeri uzaktan gördü. Uşaklarına, "Siz burada, eşeğin yanında kalın" dedi, "Tapınmak için oğlumla birlikte oraya gidip döneceğiz."

Yakmalık sunu için yardığı odunları oğlu İshak'a yükledi. Ateş ve bıçağı kendisi aldı. Birlikte giderlerken İshak İbrahim'e, "Baba!" dedi.

İbrahim, "Evet, oğlum!" diye yanıtladı.

İshak, "Ateşle odun burada, ama yakmalık sunu kuzusu nerede?" diye sordu.

İbrahim, "Oğlum, yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı kendisi sağlayacak" dedi. İkisi birlikte yürümeye devam ettiler.

Tanrı'nın kendisine belirttiği yere varınca İbrahim bir sunak yaptı, üzerine odun dizdi. Oğlu İshak'ı bağlayıp sunaktaki odunların üzerine yatırdı. Onu boğazlamak için uzanıp bıçağı aldı. Ama RAB'bin meleği göklerden, "İbrahim, İbrahim!" diye seslendi.

İbrahim, "İşte buradayım!" diye karşılık verdi.

Melek, "Çocuğa dokunma" dedi, "Ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin."

İbrahim çevresine bakınca, boynuzları sık çalılara takılmış bir koç gördü. Gidip koçu getirdi. Oğlunun yerine onu yakmalık sunu olarak sundu. Oraya "RAB sağlar" adını verdi. "RAB'bin dağında sağlanacaktır" sözü bu yüzden bugün de söyleniyor. RAB'bin meleği göklerden İbrahim'e ikinci kez seslendi, "RAB diyor ki, kendi üzerime ant içiyorum. Bunu yaptığın için, biricik oğlunu esirgemediğin için seni fazlasıyla kutsayacağım; soyunu göklerin yıldızları, kıyıların kumu kadar çoğaltacağım. Soyun

*düşmanlarının kentlerini mülk edinecek. Soyunun aracılığıyla
yeryüzündeki bütün uluslar kutsanacak. Çünkü sözümü dinledin.*

Yaratılış 22:1-18

Bu öykünün içeriği zengindir. İlk bakışta Tanrı çocuk kurban edilmesini onaylıyor gibi görünebilir! Ama daha derinden inceleyelim.

Oğlunu Al

Buyruk çok açık. Tanrı İbrahim'e oğlunu alıp sunakta kurban etmesini, yani öldürmesini söyler. Tanrı Sözü'nde İbrahim'in tek oğlundan bahsedilmesi, İbrahim'in başka çocuğu olmadığı anlamına gelmez. MESHEDİLMİŞ OLAN, İbrahim'in Tanrı'nın sözünü ettiği oğlunun soyundan gelecekti. İbrahim yıllarca bu çocuğu beklemişti. Tanrı İshak adındaki oğlun soyundan büyük bir ulus yaratacağını ve VAAT EDİLEN KURTARICI'nın bu soydan geleceğini söylemişti. Tanrı buyruğu çok açıktı ve ölen bir erkek evladın çocukları olamazdı!

Tanrı buyruğu İbrahim'i şaşırtmış olabilir. Büyük olasılıkla diğer uluslarda, tanrıları hoşnut etmek için çocuk kurban edilmesinin yaygın bir uygulama olduğunu biliyordu. Şimdiyse Tanrı'nın oğlunu kurban etmesini buyurması, İbrahim'in Yaratan hakkında bildiği her şeye aykırıydı. Tanrı sevdiği için İshak'ın birçok çocuğu olacağını vaat etmişti. Tanrı'nın daha önceki vaadiyle, yeni buyruğu arasında uyum sağlamanın dünyevi bir yolu yoktu. Yine de İbrahim Tanrı'ya mutlak biçimde güvenebileceğini bildiği için, buyruğa uydu. Oğlunu çağırdı, eşeğine palan vurdu ve sunu için gerekli malzemeyi alarak Rab'bin buyruğunu yerine getirmek üzere yola çıktı. O anda yüreği acı dolu olmalı! İtaat etmek İbrahim için çok büyük bir adımdı, ama bu adım Tanrı'nın doğruluğuna mutlak imanını gösteriyordu.

Kutsal Yazılar İbrahim'in düşünceleri konusunda tahmin yürütmemize gerek bırakmaz. İshak'ı kurban ederse, Tanrı'nın kendisini öldükten sonra dirilteceğine iman eden İbrahim, Tanrı vaadine mutlak biçimde uydu.

*İbrahim sınılandığı zaman imanla İshak'ı kurban olarak sundu ...
İbrahim Tanrı'nın ölüleri bile diriltebileceğini düşündü; nitekim
İshak'ı simgesel şekilde ölümden geri aldı. İbraniler 11:17,19*

Kutsal Yazılar Tanrı'nın İbrahim'in imanını sınadığını söyler. Birkaç sayfa sonra bunun nedenini öğreneceğiz.

İbrahim, oğlu ve iki hizmetkâr Moriya bölgesine doğru gider. Yaklaşmaya başladıkları zaman, İbrahim ve oğlu yola yalnız devam eder. İbrahim bıçakla ateşi, oğlu da odunları taşır. Oğul yolda bir

ara babasını sorgular. Çocuk hiç şüphesiz birçok sunuya tanıklık etmişti ve en önemli unsurun yani kurbanlık hayvanın olmadığını anlaması için fazla zeki olması gerekmiyordu. Kuzu neredeydi?

... İshak, "Ateşle odun burada, ama yakmalık sunu kuzusu nerede?" diye sordu.

Yaratılış 22:7

İshak'ın komşu ülkelerdeki dinlerde yaygın bir uygulama olan çocuk kurban edilmesini düşünüp düşünmediğini merak etmemek elde değil. O da Rab'be içten iman ediyordu. Babası kuzuyu Tanrı'nın sağlayacağını söylediğinde, yola kendi isteğiyle devam etti. Kutsal Kitap'ta birlikte gittikleri söylenir.

Tanrı onlara, Moriya bölgesindeki dağlardan birinin üzerinde sunağı hazırlayacakları yeri gösterdi. Uzun yıllar sonra, Moriya dağına Yahudi tapınağı ve daha sonra da El-Aksa Camii inşa edildi.

Oğlunu Bağlar

Tanrı'nın kendisine belirttiği yere varınca İbrahim bir sunak yaptı, üzerine odun dizdi. Oğlu İshak'ı bağlayıp sunaktaki odunların üzerine yatırdı.

Yaratılış 22:9

İbrahim'in oğlu bebek değildi. Oğlan kelimesinin İbranice karşılığı askerlik çağına kadar genç erkekleri tanımlamak için kullanılır. Yani çocuk karşı koyabilecek yaşta ve İbrahim yaşlı olmasına rağmen aralarında bir mücadele olduğundan bahsedilmez. Belli ki çocuk babasına kendi isteğiyle boyun eğmişti. Bu da Tanrı Sözü'ne iman ettiğini bildiği babasına ne kadar güvendiğini gösterir.

Sunakta bağlandıktan sonra İbrahim'in oğlu artık savunmasızdı. Kurban edilmesi için Tanrı'nın vereceği emri bekliyordu. Kurtulması mümkün değildi. Kutsal Yazı İbrahim'in elini uzatıp bıçağı aldığını söyler. Yaşlı adamın elinin titrediğini tahmin edebiliyoruz. Çenesi kasılmıştı, kalbi durmak üzereydi. Bu onun oğluydu!

İnanılmaz gergin bir an olmalı. Titreyen el yavaşça havaya kalkar, bıçak alaca karanlıkta parlar. Beyin yapılacak işe odaklanmıştır ve sonra ... sonra Tanrı araya girer. Tanrı'nın meleği göklerden İbrahim'e seslenir:

Melek, "Çocuğa dokunma" dedi, "Ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin."

Yaratılış 22:12

Ağlamış olmalılar. Baba oğlun ne kadar rahatlayıp gözyaşlarına boğulduğunu tahmin edebilirsiniz. Tanrı araya girmişti! Ölüm buyruğu, en azından oğul için kalkmıştı. Ancak ölüm hâlâ vardı.



Onun Yerine/Bedel

Kutsal Yazı Tanrı'nın bir hayvan sağladığını söyler.

İbrahim çevresine bakınca, boynuzları sık çalılara takılmış bir koç gördü...

Yaratılış 22:13

Böylece koç, çalılardan kurtulma çabasıyla kendine zarar veremezdi.

...Gidip koçu getirdi. Oğlunun yerine onu yakmalık sunu olarak sundu.

Yaratılış 22:13

Ölüm gerçekleşti, ama İbrahim'in oğlu yerine koç öldü. Koç öldüğü için çocuk kurtuldu. Tanrı bir temsilci sağladı. İbrahim, Tanrı'nın

...Sıkıntı anlarındaki Kurtarıcısı!... olduğunu anladı.

Yeremya 14:8

Oraya "Yahve yire" (RAB sağlar) adını verdi. "RAB'bin dağında sağlanacaktır" sözü bu yüzden bugün de söyleniyor.

Yaratılış 22:14

İbrahim'in dağa RAB sağlar adını verdiğini fark ettiniz mi? Tanrı'nın oğluna karşılık bir kurban sağladığını gördük; o halde dağa neden RAB sağladı adını vermedi? Bunun yanıtını daha sonraki bir bölümde öğreneceğiz.



Çıkarması Gereken Ders

Öykü Tanrı'nın İbrahim'e verdiği sözü yeniden teyit etmesiyle sona erer. Çoğalacak ve tüm İsrail ulusu onun soyundan gelecektir. Tanrı vaadi, MESHEDİLMİŞ OLAN'ın İbrahim ve İshak'ın soyundan geleceğini bildirir. O'nunla tüm ulusların kutsanacağı söylenir.

"RAB diyor ki, kendi üzerime ant içiyorum... Soyunun aracılığıyla yeryüzündeki bütün uluslar kutsanacak. Çünkü sözümü dinledin."

Yaratılış 22:16,18

Tanrı'nın İbrahim'den oğlunu kurban etmesini istemesi *insanlık tarihinde bir kez yaşanacak bir talepti*. Tanrı bazı gerçekleri yalnızca İbrahim'e değil, hepimize iletmek istedi. Bunlar yargı, iman ve bedel karşılığı kurtulmayla ilgili gerçeklerdir.

Tanrı'nın İbrahim'in oğlunu ölüm hükmü altına alması gibi tüm insanlık da ölüme⁶ mahkumdur. İshak kendisini kurtaramazdı, ama İbrahim, seven Tanrısı'nın bu durumu bir şekilde farklı bir hale getireceğine inanarak Rab'be güvendi. Tanrı da araya

girdi. Bir bedel sağlayarak kurtuluş yolunu açtı. Bu, yaşama karşı yaşamdı, suçlunun yerine masumun ölmesiydi.

Aynen Habil'in yerine ölmesi için sunduğu adak gibi, koç da İbrahim'in oğlunun yerine öldü. Tanrı Habil'in adağını onayladığı gibi, İbrahim'in oğlu yerine adak olarak bir koç sağlamayı uygun gördü. Bu Tanrı'nın fikriydi. İnsan Tanrı'nın gösterdiği yolu izledi ve Tanrı Sözü'nün doğruluğuna iman etti.

Yedinci Bölüm

1 Yakup ve Yahuda

2 Musa Peygamber

3 Firavun ve Fısıh Bayramı

1 Yakup ve Yahuda

Kocamış, yaşama doymuş, iyice yaşlanmış olarak son soluğunu verdi. Ölüp atalarına kavuştu. Oğulları İshak'la İsmail onu ... Makpela Mağara'sına gömdüler ... Böylece İbrahim'le karısı Sara oraya gömüldüler.

Yaratılış 25:8-10

İbrahim öldüğüne göre şimdi ne olacaktı? Tanrı'nın dediği gibi, İsmail'in soyundan büyük uluslar doğdu. Tanrı, İshak'a verdiği sözü yineleyerek, KURTARICI'nın geleceği bir ulusun atası olacağını söyledi. İsmail ve İshak uzun bir yaşam sürdükten sonra öldüler.

Yakup

İshak'ın iki oğlu vardı: Esav ve Yakup. Yaşamını kendi düşünceleri doğrultusunda tasarlayıp, kendi istediklerini yapan Esav, Kayın'e benziyordu. Diğer taraftan Yakup, Tanrı'ya iman ettiğinden, Rab onu doğru kabul etti. Yakup sık sık sunakta Tanrı'ya kurban adaklar sunuyordu.

i.Ö. 2000

i.Ö. 1900

(AVRAM)
İBRAHİM
(SARA)
SARA
(SARAY)

İSHAK

YAKUP
(İSRİL)

Esav

Ruben
Şimon
Levi
YAHUDA
Dan
Naftali
Gad
Aşer
İssakar
Zevulun
Yusuf
Benyamin

Yakup ... Bir sunak yaparak oraya El-Beytel adını verdi. Çünkü ... Tanrı orada kendisine görünmüştü.

Yaratılış 35:6-7

Yakup Tanrı Sözü'ndeki öğretilere iman ediyordu.

... kan dökülmeden bağışlama olmaz.

İbraniler 9:22

Çünkü canlılara yaşam veren kandır. Ben onu size sunakta kendinizi günahdan bağışlatmanız için verdim. Kan yaşam karşılığı günah bağışlatır.

Levililer 17:11

Yakup hayatta fazla başarılı olamamasına rağmen, imanının mutlak odak noktası Tanrı'ydı. Yakup'un ismi daha sonra *Tanrı galip gelir* anlamına gelen *İsrail* olarak değiştirildi. Tanrı İbrahim ve İshak'a verdiği vaadi Yakup'a da yineledi. Rab Yakup'a şöyle dedi:

... Atan İbrahim'in, İshak'ın Tanrısı RAB benim ... Yeryüzündeki bütün halklar sen ve soyun aracılığıyla kutsanacak.

Yaratılış 28:13-14

Tanrı Yakup'un soyundan gelecek biri aracılığıyla bütün ulusların kutsanacağını söylerken, VAAT EDİLEN KURTARICI'yı ima ediyordu.

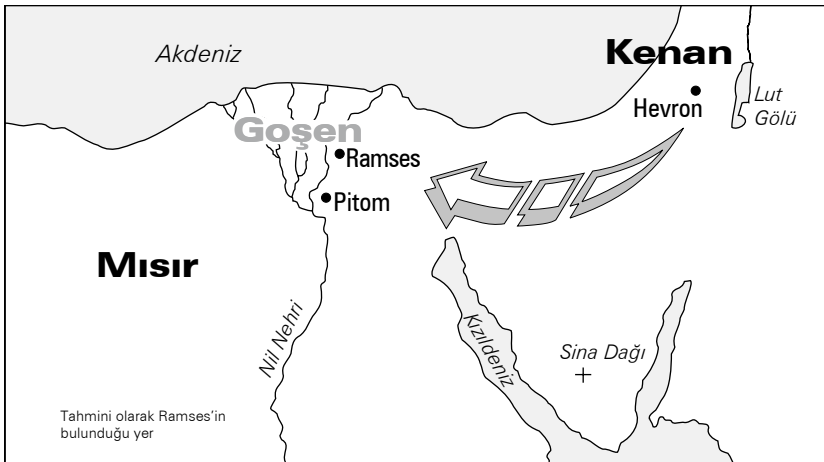
Yakup'un (ya da İsrail'in) on iki oğlu vardı ve bunların soyundan on iki oymak geldi.¹ Yakup ölmeden önce, oğlu *Yahuda*'ya KURTARICI'nın onun soyundan geleceğini söyledi.

İbrahim, İshak ve Yakup, Kenan ülkesinde yarı göçebe yaşam sürdürdüler. Yakup, yaşamının son yılında ülkede kıtlık baş gösterince oğulları ve onların aileleriyle birlikte Mısır'a göç etti. O sıralar sayıları yalnızca yetmişti. Mısır onları iyi karşıladı ve iyi davrandı. Yakup'un on iki oğlundan biri olan Yusuf yıllar önce Mısır'a köle olarak götürülmüş, Tanrı buyrukları doğrultusunda yeteneklerini akıllıca kullanarak Mısır firavununun vazgeçilmez sağ kolu olmuştu. Firavun bu yüzden Yusuf'un ailesine iyi davranıp onlara verimli Nil deltasında Goşen denilen bölgede toprak verdi. Kıtlık sona erene kadar yerleştikleri bu yerde kaldılar.

Üç yüz elli yıl geçtiği halde hâlâ Mısır'daydılar. Tabii bu zamana kadar Mısır'daki İsraililer'in sayısının iki buçuk milyona ulaştığı tahmin ediliyor. İbrahim, İshak ve Yakup'un soyundan gelenler gerçekten büyük bir ulus olmuştu, ancak yanlış ülkedeydiler. Onlara Mısır'daki Goşen değil, Kenan ülkesi vaat edilmişti. Bununla birlikte Tanrı vaadini unutmamıştı. Yetmişi birden Kenan ülkesindeki kıtlıktan kaçmadan önce Yakup'a şöyle demişti:

"Seninle birlikteyim. Gideceğin her yerde seni koruyacak ve bu topraklara geri getireceğim. Verdiğim sözü yerine getirinceye kadar senden ayrılmayacağım."

Yaratılış 28:15



2 Musa Peygamber

Mısır'daki iki buçuk milyon İsraili'nin dikkat çekmemesi mümkün değildi. Mısır kralının (firavunun) aklına bir fikir geldi.

Halkına, "Bakın, İsraililer sayıca bizden daha çok" dedi. "Gelin, onlara karşı aklımızı kullanalım, yoksa daha da çoğalırlar; bir savaş çıkarsa, düşmanlarımıza katılıp bize karşı savaşır, ülkeyi terk ederler."

Böylece Mısırlılar İsraililer'in başına onları ağır işlere koşacak angaryacılar atadılar. İsraililer firavun için Pitom ve Ramses adında ambarlı kentler yaptılar.

Ama Mısırlılar baskı yaptıkça İsraililer daha da çoğalarak bölgeye yayıldılar. Mısırlılar korkuya kapılarak İsraililer'i amansızca çalıştırdılar. Her türlü tarla işi, harç ve kerpiç yapımı gibi ağır işlerle yaşamı onlara zehir ettiler ...

Mısır'dan Çıkış 1:9-14

Ancak Tanrı verdiği sözleri unutmamıştı. Kutsal Yazı şöyle der:

Tanrı iniltilerini duydu. İbrahim, İshak ve Yakup'la yaptığı antlaşmayı anımsadı. İsraililer'e baktı ve onlara ilgi gösterdi.

Mısır'dan Çıkış 2:24-25

Tanrı'nın İbrahim'in soyundan gelenleri kölelikten kurtarmak için planları vardı. Tanrı'nın elçisi yerini almıştı. Bu, Musa adında bir İsraili'ydi. Musa Mısır'da İbrahim, İshak ve Yakup'un (İsrail) soyundan gelen bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Musa, doğduğu zaman ölüme mahkum edildi. Tanrı'nın planı uyarınca özenle kurtarıldı ve firavunun ailesinin yanında büyütülüp ülkedeki en iyi eğitimi aldı. Büyüdüğü zaman İsraili bir adamı kurtarmak için bir Mısırlı'yı öldüren Musa, hayatını kurtarmak için çöle kaçtı. Çölde çobanlık yaptı ve kırk yıl boyunca koyun gütmeyi öğrendi. Bu, Tanrı'nın tasarladığı bir eğitimdi.

Musa ... Sürüyü çölün batısına sürdü ve Tanrı Dağı'na, Horev'e vardı.

RAB'in meleği bir çalıdan yükselen alevlerin içinde ona göründü. Musa baktı, çalı yanıyor, ama tükenmiyor.

"Çok garip" diye düşündü, "Gidip bir bakayım, çalı neden tükenmiyor!"

RAB Tanrı Musa'nın yaklaştığını görünce, çalının içinden, "Musa, Musa!" diye seslendi...

... Musa, "Buyur!" diye yanıtladı.

Tanrı, "Fazla yaklaşma" dedi, "Çarıklarını çıkar. Çünkü bastığın yer kutsal topraktır. Ben babanın Tanrısı, İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısıyım."... Mısır'dan Çıkış 3:1-6

Musa'nın kanı çekilmiş olmalı. Yüceler Yücesi sonsuz Tanrı'yı biliyordu. Tanrı'nın tüm canlıların Yaratan-Sahip'i olduğunu biliyordu. Rab'bin insanlığın günahları yüzünden kendini onlardan ayıran Kutsal Tanrı olduğunu biliyordu. Musa da günahkârdı, o bir katildi.

... Musa yüzünü kapadı, çünkü Tanrı'ya bakmaya korkuyordu.

RAB, "Halkımın Mısır'da çektiği sıkıntıyı yakından gördüm" dedi, "Angaryacılar yüzünden ettikleri feryadı duydum. Acılarını biliyorum.

Şimdi gel, halkım İsrail'i Mısır'dan çıkarmak için seni firavuna göndereyim."

Mısır'dan Çıkış 3:6-7,10

Musa rahatlamış olmalı. Tanrı onu yargılamak için değil, ona bir görev vermek için gelmişti. Ancak ortada bir sorun vardı! Musa çobandı ve görev çok zor görünüyordu. O kimdi ki? Bir çalıyla konuştuğunu söyleyen birine insanlar inanmazdı. Musa Tanrı'ya şöyle dedi:

"... İsraililer'e gidip, 'Beni size atalarınızın Tanrısı gönderdi' dersem, 'Adı nedir?' diye sorabilirler. O zaman ne diyeyim?"

Mısır'dan Çıkış 3:13

Tanrı, "Ben Ben'im" dedi, "İsraililer'e de ki, 'Beni size Ben Ben'im diyen gönderdi.'" "

Mısır'dan Çıkış 3:14

Ben Ben'im, kendi gücüyle var olan Tanrı demektir.

"... Sonsuza dek adım bu olacak. Kuşaklar boyunca böyle anılacağım.

Git İsrail ileri gelenlerini topla, onlara şöyle de: 'Atalarınız İbrahim'in, İshak'ın, Yakup'un Tanrısı RAB bana görünerek şunları söyledi: Sizinle ve Mısır'da size yapılanlarla yakından ilgileniyorum. Söz verdim, sizi Mısır'da çektiğiniz sıkıntıdan kurtaracağım ... süt ve bal akan ülkeye götüreceğim.

İsrail ileri gelenleri seni dinleyecekler ...'" Mısır'dan Çıkış 3:15-18

Musa'nın bazı endişeleri olmasına rağmen, Tanrı'nın bir söz verdiği zaman, Sözü'nü her zaman tuttuğunu biliyordu. Böylece Musa eşyalarını toplayıp Mısır'a, Firavun ve İsraili esirlere geri döndü. Yolda Tanrı'nın sözcüsü olarak gönderilen kardeşi Harun'la karşılaştı.

Musa'yla Harun varıp İsrail'in bütün ileri gelenlerini topladılar. Harun RAB'bin Musa'ya söylemiş olduğu her şeyi onlara anlattı... Halk inandı; RAB'bin kendileriyle ilgilendiğini, çektikleri sıkıntıyı görmüş olduğunu duyunca, eğilip tapındılar.
Mısır'dan Çıkış 4:29-31

Her şey Tanrı'nın dediği gibi olmuştu. İnsanlar Rab'be inandı ve tapındı. Tanrı sözünü tutuyordu.

3 Firavun ve Fısıh Bayramı

Musa ve Harun'un, İsrail'in ileri gelenlerini Tanrı'nın konuştuğuna ikna etmesi kolay olmuştu. Ancak firavunu buna ikna etme çabaları kâbusa dönüşecekti.

Sonra Musa'yla Harun firavuna gidip şöyle dediler: "İsrail'in Tanrısı RAB diyor ki, 'Halkımı bırak gitsin...'

Firavun, "RAB kim oluyor ki, O'nun sözünü dinleyip İsrail halkını salıvereyim?" dedi. "RAB'bi tanımıyorum. İsrailîliler'in gitmesine izin vermeyeceğim."
Mısır'dan Çıkış 5:1-2

Firavun bir konuda haklıydı; RAB'bi tanımıyordu. Mısırlılar güneş tanrısı, fırtına tanrısı, Nil tanrısı gibi birçok tanrıya tapınıyordu. Hatta firavun bile tanrı kabul ediliyordu. Her tanrının akbaba, kurbağa ve akrep gibi farklı bir simgesi vardı. Eski Mısırlılar Yaratan'dan çok yaratılana tapınıyordu. Firavunun tek ve gerçek Tanrı'dan haberi yoktu ve O'nu tanımak da istemiyordu. Ona göre Yaratan'a tapınmak ve buyruğuna boyun eğmek, büyük ölçüde güç ve statü kaybı demektir. İsrailîliler'in gitmesine izin vermek, bedava iş gücü kaybı yüzünden ekonomiye darbe olurdu. Firavun bu fikre dik başlılıkla karşı çıktı.

RAB Musa'ya, "Firavuna ne yapacağımı şimdi göreceksin..." dedi.

"... Sizi Mısırlılar'ın boyunduruğundan çıkaracak, onların kölesi olmaktan kurtaracağım... kudretli elimle sizi özgür kılacağım."
Mısır'dan Çıkış 6:1,6

Tanrı peygamberi Musa'ya Mısırlılar'ı ağır biçimde cezalandıracağını söyledi. Firavun ancak bu koşullarda İsrailîliler'in gitmesine izin verirdi. Bu durum düzeni bozacaktı. Eğer Tanrı Mısırlılar'ı cezalandırırsa, firavun intikam almak için ne yapacaktı? Rab İsrailîliler'i atalarına verdiği sözü hatırlatarak yüreklendirdi.

"Sizi kendi halkım yapacak ve Tanrınız olacağım... Sizi İbrahim'e, İshak'a ve Yakup'a vereceğime ant içtiğim topraklara götüreceğim. Orayı size mülk olarak vereceğim. Ben RAB'bim."
Mısır'dan Çıkış 6:7-8

Tanrı Halkı

Tanrı İsraililer'e onları kendi halkı yapacağını söyledi. Bu *yalnız* İsraililer'in gerçek Tanrı'ya iman edebileceği anlamına gelmiyordu; Rab, yeryüzündeki farklı ulusların Tanrı'nın nasıl olduğunu anlamasını kolaylaştırıyordu. Tüm dünyanın tek yapması gereken bir ulusu örnek almaktı; böylece Tanrı'nın insanlık için neler yaptığını görebilirlerdi! İsrail'in kendine verilen rolü ne kadar iyi oynadığını daha sonra göreceğiz.

Tanrı İsrail'i kurtarmak için Mısır'ı ağır biçimde cezalandıracağını söylemişti. Bu süreçte, her iki ulusa da kendisi hakkında bazı şeyler öğretecekti.

İsraililer'in alması gereken ders şuydu:

*"...O zaman sizi Mısırlılar'ın boyunduruğundan çıkaran Tanrınız **RAB'bin ben olduğumu bileceksiniz.**"*

Mısır'dan Çıkış 6:7

Mısırlılar'ın alması gereken ders de şuydu:

*"Mısır'a karşı elimi kaldırdığım ve İsrail'leri aralarından çıkardığım zaman Mısırlılar **benim RAB olduğumu anlayacak.**"*

Mısır'dan Çıkış 7:5

Tanrı her iki ulusa da aynı şeyi öğretecekti: Mutlak Tanrı O'ydu. Yine de firavun Musa ve Harun'u dinlemedi. Bunun üzerine Tanrı onlara şöyle dedi:

"Sabah git, firavun Nil'e inerken onu karşılamak için ırmak kıyısında bekle... ona de ki, 'Halkımı saliver, çölde bana tapsınlar, demem için İbraniler'in Tanrısı RAB beni sana gönderdi. Ama sen şu ana kadar kulak asmadın. Benim RAB olduğumu şundan anla, diyor RAB. İşte, elimdeki değneği ırmağın sularına vuracağım, sular kana dönecek. İrmaktaki balıklar ölecek, ırmak leş gibi kokacak, Mısırlılar artık ırmağın suyunu içemeyecekler.'"

Mısır'dan Çıkış 7:15-18

Bütün bunlar gerçekleşti. Rab, tanrılarının biri olan Nil'i kana dönüştürerek, eski Mısır dinini can alıcı yerinden vurdu. Nehri kullanılamaz duruma soktu. Ancak,

... firavun inat etti ve Musa'yla Harun'u dinlemedi. Olanlara aldırmadan sarayına döndü.

Mısır'dan Çıkış 7:22-23

Tanrı İlahlara Karşı

Böylece döngü başladı. Tanrı firavunu İsrail'leri bırakması konusunda uyarak, firavun kabul etmeyecekti, Tanrı da Mısır tanrılarını hedef alacak biçimde belalar verecekti.

Önce Nil *kana* döndüştü.

Sonra Tanrı *kurbağa* belası gönderdi. Yiyecekler, yataklar, her köşe bucak kurbağa doldu.

Bunu *sivrisinek*² belası izledi.

Sivrisineklerin yerini *atsineği* belası aldı.

Sonra salgın yüzünden bütün *sığırlar* öldü.

Daha sonra insanlarda *çıban* belası baş gösterdi.

Bundan sonra *dolu* belası bütün ekinleri mahvetti.

Doludan arta kalanları da *çekirgeler* tüketti.

Nihayet, gerçek Tanrı sahte ilah olan güneşe doğrudan saldırıya geçti. *Karanlık* belasında Mısır'ı iliklere kadar hissedilebilir bir karanlık kapladı.

Tanrı toplam on bela gönderdi. Sonuncu ve en korkuncuysa başlamak üzereydi. Tanrı Musa ve Harun'la konuştu:

RAB Musa'ya, "Fıravunun ve Mısır'ın başına bir bela daha getireceğim" dedi. "O zaman gitmenize izin verecek, sizi buradan adeta kovacak."

"... RAB diyor ki, 'Gece yarısı Mısır'ı boydan boya geçeceğim. Tahtında oturan fıravunun ilk çocuğundan, değirmendeki kadın kölenin ilk çocuğuna kadar, hayvanlar dahil Mısır'daki bütün ilk doğanlar ölecek.'"

Mısır'dan Çıkış 11:1,4-5

Tanrı buyruklarını dinlemezlerse, hem Mısırlılar hem de İsraililer'e gönderilecek olan son bela gerçekten de en kötüsüydü. Adil Tanrı olarak günahı yargılıyordu, sevgi Tanrısı olarak da merhamet dolu bir kurtuluş yolu sunuyordu. İster Mısırlı ister İsraili olsun, Tanrı'nın adaleti ve sevgisi karşısında herkes eşitti. Her ikisi de Tanrı'nın sevgisini *görebilecekleri* halde, buyruğunu dinlemezlerse her ikisi de O'nun yargısına *uğrayabilirdi*. Tanrı şöyle dedi:

Bir kuzu al...

"...Bu ayın onunda herkes ailesine göre kendi ev halkına birer kuzu alacak."

Mısır'dan Çıkış 12:3

Kusursuz ve erkek. Hayvanın kusursuz olması gerekiyordu. Tanrı mükemmel bir kuzu istiyordu.

"Koyun ya da keçilerden seçeceğiniz hayvan kusursuz, erkek ve bir yaşında olmalı."

Mısır'dan Çıkış 12:5

Hayvanı belirtilen zamanda kurban edin.

"Ayın on dördüne kadar ona bakacaksınız. O akşamüstü bütün İsrail topluluğu hayvanları boğazlayacak." Mısır'dan Çıkış 12:6

Kapının yan ve üst sövelerine kan sürün.

"Hayvanın kanını alıp, etin yeneceği evin yan ve üst kapı sövelerine sürecekler." Mısır'dan Çıkış 12:7

Sabaha kadar evden dışarı çıkmayın.

"... Sabaha kadar kimse evinden çıkmasın." Mısır'dan Çıkış 12:22

Kemikleri kırmayın.

"Fısıh eti evde yenmeli, evin dışına çıkarılmamalı. Kemikleri kırmayacaksınız." Mısır'dan Çıkış 12:46

Üzerinizden geçeceğim.

"O gece Mısır'dan geçeceğim. Hem insanların hem de hayvanların bütün ilk doğanlarını öldüreğim. Mısır'ın bütün ilahlarını yargılayacağım. Ben RAB'bim.

Bulunduğunuz evlerin üzerindeki kan sizin için belirti olacak. Kanı görünce üzerinizden geçeceğim. Mısır'ı cezalandırırken ölüm saçan size hiçbir zarar vermeyecek." Mısır'dan Çıkış 12:12-13



Tanrı ilk doğanları öldürmeye geldiğinde, ister İsraili ister Mısırlı olsun, kan sürülmüş bütün evlerin *üzerinden geçecekti*. Kan, o evde yaşayanların Tanrı ve O'nun sözüne güvendiğinin işaretiydi.

İyice Düşünün

Biri kendi kendine, en iyi kuzuyu kesmenin saçmalık olduğunu düşünüp onun yerine sakat kuzuyu kesmeye karar verdiyse, neler olabileceğini bir düşünün.

Ya da başka biri, öyle güzel bir gecede arkadaşlarıyla dışarı çıkıp eğlenmeye karar vermiş olabilir.

Tanrı onları yargılamayıp, üzerlerinden geçip gider miydi? Kesinlikle hayır! Bunu iyi niyetle yapmış olsalar bile, Tanrı buyruğuna karşı geliyorlardı. Aynen Kayın ve Nuh döneminde yaşayan insanlar gibi, *kendi düşünceleri doğrultusunda* hareket ediyorlardı. Rab'be güvenmedikleri için, Tanrı Mısırlılar'la birlikte onları da yargılayacaktı. Hak ettikleri yargıyı alacaklardı.

Diğer taraftan, Tanrı'nın son bir bela göndereceğini duyan bir Mısırlı şöyle düşünseydi ne olacaktı? 'Bizim tanrılarımız sahte. İsraililer tek ve gerçek Tanrı'ya tapınıyor. O Tanrı'nın benim de Tanrım olmasını istiyorum. Tanrı benden ne yapmamı istiyor?' Bu Mısırlı Tanrı'ya iman edip, Fısıh'la ilgili buyrukları yerine getirseydi, Tanrı o gece onun evinin *üzerinden de geçip gider* miydi? Yargıdan kurtulur muydu? Evet, kurtulurdu; çünkü Rab'be iman etmiş ve Tanrı yolunu seçmiş olurdu. İman etmesinden hoşnut olan Tanrı ona lütuf ve merhamet gösterirdi.

Gece yarısı RAB tahtında oturan firavunun ilk çocuğundan zindandaki tutsağın ilk çocuğuna kadar Mısır'daki bütün insanların ve hayvanların ilk doğanlarını öldürdü.

O gece firavunla görevlileri ve bütün Mısırlılar uyandı. Büyük feryat koptu. Çünkü ölüsü olmayan ev yoktu.

Aynı gece firavun Musa'yla Harun'u çağırttı ve, "Kalkın!" dedi, "Siz ve İsraililer halkımın arasından çıkıp gidin, istediğiniz gibi RAB'be tapın. Dediğiniz gibi davarlarınızı, sığırlarınızı da alın götürün. Beni de kutsayın!"

İsraililer'in ülkeyi hemen terk etmesi için Mısırlılar directti. "Yoksa hepimiz öleceğiz!" diyorlardı.

O gün RAB İsraililer'i ordular halinde Mısır'dan çıkardı.

Mısır'dan Çıkış 12:29-33,51

Tanrı Sözü'nü Tutuyor

Tanrı mesajını Musa Peygamber aracılığıyla ileterek firavuna lütufta bulunmuştu. İsrailîliler'i bırakması için ona birçok fırsat tanıdı. Firavun inat etmeye devam edince, Tanrı Mısırlılar'ı aynen söylediği gibi yargıladı. Tanrı bizim gibi değildir. Biz çocuklarımızı terbiye etmek için tehditler savurup, sonra da uygulamayabiliriz. Ancak Tanrı verdiği sözü her zaman tutar.

Diğer taraftan, İsrailîliler Rab'bin sözüne inandığı için, onlara merhamet gösterdi. Yargılamaya geldiğinde, kan sürülmüş kapıların üzerinden geçti. Yerine bir kuzu öldüğü için ilk doğan yaşadı. Durum başından beri aynıydı. Tanrı Habil yerine onun sunduğu hayvan adağını kabul etti. İbrahim oğlunu kurban etmeye hazırlanırken, oğlu yerine koç öldü. Fısıh bayramındaysa, ilk doğan'ın yerine kuzu öldü.

İnsanın kendi günahı için ölmesi yerine, sunulan hayvan adaklar öldü. Bu adaklar, her insanın Kurtarıcı olan Tanrı'ya duyduğu güvenin görsel ifadesiydi. Rab'be inandıkları için O'na itaat ettiler.

Bu ziyafet İsrailîliler'de gelenek halini aldı. Her yıl, Tanrı'nın onları esaretten kurtarması anısına *Fısıh* yemeği yerler.

"Bu gün sizin için anma günü olacak. Bu günü RAB'in bayramı olarak kutlayacaksınız. Gelecek kuşaklarınız boyunca sürekli bir kural olarak bu günü kutlayacaksınız." Mısır'dan Çıkış 12:14

İbrahim ve İsmail'in soyundan gelen birçok insan, günümüzde bile Tanrı'nın onları beladan kurtarmasının simgesi olarak kapılarına kurban kanı sürer. Bu geleneği Tanrı yargısından O'nun buyruklarına itaat ederek kurtulan birinin başlatıp başlatmadığını bilmiyoruz. Ancak Tanrı'nın merhametini O'na iman edenlere etkin biçimde gösterdiğini biliyoruz.

Böylece İsrailîliler boyunduruktan kurtulup, eski efendileri tarafından ülkeden kovuldu. Tanrı verdiği sözü tuttu, her şey aynen O'nun söylediği gibi oldu.

Sekizinci Bölüm

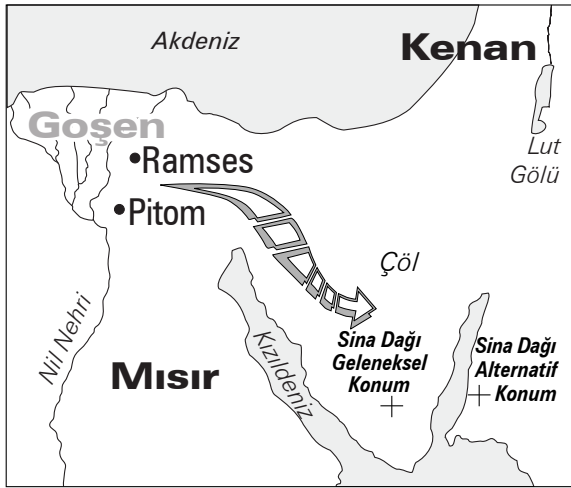
1 Ekmek, Bildircin ve Su

2 On Emir

3 Mahkeme

1 Ekmek, Bildircin ve Su

İsraililer uzun yolculuğa başladığında dağınık bir kalabalık halindeydi. Mısırlılar ülkeden ayrılmalarını hızlandırmak için onlara altın ve gümüş gibi değerli eşyalar verdi. İsraililer'in toplanmaya vakti olmadığından, hayvanlarını önlerine katıp aceleyle yola çıktılar. Bütün bu faktörlerin yanı sıra, sayılarının yaklaşık iki buçuk milyonu bulunduğu düşünülürse, büyük bir karmaşa yaşandığını anlamak kolay. Liderleri Musa'ydı, ama bu kadar dağınık bir kalabalığa, 'Bu tarafa gidiyoruz!' derken sesinizi nasıl duyurabilirdiniz? En dikkatlilerin bile Musa'yı görebilmesi mümkün değildi. Bu sorunu Tanrı çözdü.



Gece gündüz ilerlemeleri için, RAB gündüzün bir bulut sütunu içinde yol göstererek, geceleyin bir ateş sütunu içinde ışık vererek onlara öncülük ediyordu.

Mısır'dan Çıkış 13:21

İşaretin öncülüğünde hemen düzen kurmayı başardılar. Tek yapmaları gereken, Tanrı'nın onlara yol göstereceğine güvenerek bulutu izlemektir. Tanrı'nın ateş sütunu sayesinde, gece bile yolculuk yapabiliyorlardı. Kalabalık tamamen kontrol altına alınmıştı!

Mısır'dan İsrail'e giden en kısa yol üzerinde savaşçı çöl kabileleri yaşıyordu. İki buçuk milyon insanın üzerlerine doğru geldiğini görünce kendilerini savunmak istemeleri doğaldı. Ancak...

Filist yöresi yakın olmasına karşın, Tanrı onları oradan götürmedi. Çünkü, "Halk savaşla karşılaşınca, düşüncelerini değiştirdi Mısır'a geri dönebilir" diye düşündü.

Halkı çöl yolundan Kızıldeniz'e doğru dolaştırdı. İsraililer Mısır'dan silahlı çıkmışlardı.

Mısır'dan Çıkış 13:17-18

Tanrı İsraililer'i kolluyordu. Onları mucizevi bir şekilde Kızıldeniz'den¹ geçirip, neredeyse hiç kimsenin yaşamadığı Sina Çölü'ne götürdü. Bu ıssız bölgede düşman yoktu, ama yiyecek kıttı. Bu yüzden halk yakınmaya başladı.

Çölde hepsi Musa'yla Harun'a yakınmaya başladı. "Keşke RAB bizi Mısır'dayken öldürseydi" dediler, "Hiç değilse orada et kazanlarının başına oturur, doyasya yerdik. Ama siz bütün topluluğu açlıktan öldürmek için bizi bu çöle getirdiniz."

Mısır'dan Çıkış 16:2-3

İnsanlar şikâyet ediyor, hatta köleliğe geri dönmek istiyordu. Tanrı'nın sağlayışına karşı çıkarıcı bir tutum sergilemeleri acıydı; Rab onları sürekli kollamıştı ve terk etmeye de niyetli değildi. Her ihtiyaçlarını karşılamaya hazır olan Tanrı'dan yiyecek istemeliydiler. Oysa bunun yerine yakınıyorlardı.

RAB Musa'ya öyle dedi: "İsraililer'in yakınmalarını duydum. Onlara de ki, 'Akşamüstü et yiyeceksiniz, sabah da ekmekle karnınızı doyuracaksınız. O zaman bileceksiniz ki, Tanrınız RAB benim.'"

Akşam bıldırcınlar geldi, ordugâhı sardı. Sabah ordugâhın çevresini çiy kaplamıştı. Çiy eriyince, toprakta, çölün yüzeyinde kırağıya benzer ince pulcuklar görüldü. Bunu görünce İsraililer birbirlerine, "Bu da ne?" diye sordular. Çünkü ne olduğunu anlayamamışlardı. Musa, "RAB'bin size yemek için verdiği ekmektir bu" dedi.

Mısır'dan Çıkış 16:11-15

Tanrı onlara hiçbir çaba göstermelerine gerek kalmadan et ve ekmek sağladı. Her gün toplayıp yemek üzere ekmek bulabiliyorlardı ve onlara her gün şu hatırlatılıyordu: *O, sağlayan Tanrı'dır.* İlk başta yakındıkları için biraz utanmış olmalılar. Tanrı İsraililer'e bir ders daha veriyordu.

Basit Bir Ders

Ekmek sıradan yiyecekten daha önemli bir amaca hizmet ediyordu. Tanrı şöyle dedi:

"... Böylece onları sınavacağım: Benim yasama göre yaşıyorlar mı, yaşamıyorlar mı göreceğim."

Mısır'dan Çıkış 16:4

Tanrı Musa'dan halka sadece bir günde yiyecekleri kadar ekmek toplamalarını söylemesini istedi. Bu anlaşılması kolay bir buyruktu.

Ama bazıları ona aldırmayıp sabaha bıraktılar. Bıraktıkları kurtlanıp kokmaya başlayınca Musa onlara öfkelenildi.

Mısır'dan Çıkış 16:20

Basit bir dersti ve kimse zarar görmedi. Ancak bu ders sayesinde halk Tanrı'nın buyruklarında ciddi olduğunu ve O'na güvenilmesi gerektiğini öğrendi. İtaat etmemek çok tehlikeli olabilirdi.

Yakınma

RAB'bin buyruğu uyarınca, bütün İsrail topluluğu Sin Çölü'nden ayrıldı, bir yerden öbürüne göçerek Refidim'de konakladı. Ancak orada içecek su yoktu. Musa'ya, "Bize içecek su ver" diye çıktılar... Niçin bizi Mısır'dan çıkardın?" diye Musa'ya söylendiler. "Bizi, çocuklarımızı, hayvanlarımızı susuzluktan öldürmek için mi?"

Musa, "Bu halka ne yapayım?" diye RAB'be feryat etti, "Neredeyse beni taşılayacaklar."

Mısır'dan Çıkış 17:1-4

Geçmişteki hatalardan ders almamışlardı. Halk bu kez de su olmadığı için yakınmaya ve şikâyet etmeye başlamıştı. İsraililer Tanrı buyruklarına boyun eğme ve O'nun halkı olma konusunda pek başarılı değildi.

RAB Musa'ya, "Halkın önüne geç" dedi, "Birkaç İsrail ileri geleni ve Nil'e vurduğun değneği de yanına alıp yürü. Ben Horev Dağı'nda bir kayanın üzerinde, senin önünde duracağım. Kayaya vuracaksın, halk içsin diye su fışkıracak."

Musa İsrail ileri gelenlerinin önünde denileni yaptı.

Mısır'dan Çıkış 17:5-6

Su

Bazı sanatçılar bu mucizeyi resmeder. Resimde Musa elinde asasıyla bir kayanın yanında durur ve musluktan akıyormuşçasına ince bir su yere dökülür. Gerçekteyse su fışkırmış olmalı. Çünkü kalabalık bir insan topluluğu ve hayvanlar su içmek için bekliyordu. Su azar azar gelmiyordu, fışkıırıyordu! Kutsal Kitap şöyle anlatır:

Kayayı yardı, sular fışkırdı, çorak topraklarda bir ırmak gibi aktı.

Mezmur 105:41

Aslında hak etmemelerine rağmen, Tanrı halkının ihtiyaçlarını yine karşılamıştı. Yaratan-Sahip kamçısını şaklatıp buyruklara uymalarını söyleyebilirdi. Çünkü günahın sonuçları vardır; ama Tanrı sabırlı ve ılımlıdır. Onlara lütfunu gösterdi, hak etmedikleri kadar iyi davrandı. Günahkâr olan insan Tanrı lütfunu ve sevgisini hak etmez, ama Tanrı günahlarına rağmen insana önem verir.

2 On Emir

Rab İsrailîliler'in, Tanrı ile insanın birbiriyle olan ilişkisine örnek teşkil edeceğini söyledi. Ancak İsrailîliler'in Tanrı hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. Tanrı'nın Kendini açıklama süreci devam ediyordu ve karakteriyle ilgili diğer önemli bir vahiy de başlamak üzereydi.

İsrailîliler Mısır'dan çıktıktan tam üç ay sonra Sina Çölü'ne vardılar... Orada, Sina Dağı'nın karşısında konakladılar.

*Musa Tanrı'nın huzuruna çıktı. RAB dağdan kendisine seslendi: "... İsrail halkına şöyle diyeceksin: Mısırlılar'a ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz. Şimdi sözümü dikkatle dinler, antlaşmama **uyarsanız**, bütün uluslar içinde öz halkım **olursunuz**. Çünkü yeryüzünün tümü benimdir. Siz benim için kâhinler krallığı, kutsal ulus olacaksınız. İsrailîliler'e böyle söyleyeceksin."* Mısır'dan Çıkış 19:1-6

... Uyarsanız ... Olursunuz

Basit anlatımla Tanrı, "Eğer bana itaat ederseniz, benim tarafımdan kabul edilirsiniz ve diğer bütün uluslara beni anlatırsınız" diyordu. Koşul, yani asıl önemli ifade, "... antlaşmama *uyarsanız* ... öz halkım *olursunuz* ..." şeklindeydi.

O ana kadar İsrailîliler'in sicili kötüydü. Rab açıkça yapmamalarına söylemesine rağmen, ihtiyaçlarından fazla ekmek topladılar. Rab'be güvenmek yerine yakındılar. Tanrı sözlerine içten bir yanıt şöyle olmalıydı: 'Tanrım, senin buyruklarını yerine getirmeyi başaramadık. Sen kutsalsın, oysa biz günahkârız. Eğer kutsal ulus olmamızı bekliyorsan ve eğer bizi sana ne kadar itaat ettiğimizi değerlendirecek kabul edeceksen, o zaman başımız dertte demektir!'

Musa halkı toplayıp Tanrı duyurusu hakkında ne düşündüklerini sorunca, coşkuyla kabullendiklerini gördü.

Bütün halk bir ağızdan, "RAB'bin söylediği her şeyi yapacağız" diye yanıtladılar. Musa halkın yanıtını RAB'be iletti.

Mısır'dan Çıkış 19:8

Hepsi coşkuyla, 'Tanrım, bizden istediğin her şeyi yapacağız. Kutsal kâhinler olacağız. Kutsallık hiç sorun değil. Şimdiye kadar gördüğün en iyi halk olacağız. Bunu yapabiliriz!' dediler. Belki biraz abartılı oldu, ama genel kanıyı anladınız. Gerçek şu ki, o sırada insanın kutsallık ve doğruluğu tamamen anlaması imkânsızdı. Bu yüzden Tanrı ayrıntılı biçimde anlatacaktı.

Görsel Eğitim Araçları

İlk ders bir takım görsel eğitim araçlarıyla başladı.

RAB Musa'ya, "Git, bugün ve yarın halkı arındır" dedi, "Giysilerini yıkasınlar. Üçüncü güne hazır olsunlar. Çünkü üçüncü gün bütün halkın gözü önünde ben, RAB Sina Dağı'na ineceğim."
Mısır'dan Çıkış 19:10-11

Tanrı Musa'ya *arınmalarını* söyledi. Tanrı onlara giysilerini yıkamalarını söyledi. Bu görsel araç İsrail'in, günahattan *arınmanın* gerekliliğini anlamasını sağladı; günahattan arındırmadı. İnsanın *dışının* temiz olması, *içinin* de temiz olduğu anlamına gelmez. *Temiz elle temiz yürek aynı şey değildir.*

İsrailliler'in giysilerini yıkamaları Rab karşısında temizlik ve saflığı simgelemesine rağmen, yıkanmak onları günahlarından arındırmıyordu. Bu hareket insanların, Rab'bin kutsal ve doğru olduğunu ve Rab'bin huzuruna ancak Rab'bin talimatına göre çıkılabildiğini anlamasına yardım ediyordu.

Tanrı'nın görsel araçları henüz bitmemişti. Musa'ya şöyle dedi:

Dağın çevresine sınır çiz ve halka de ki, "Sakin dağa çıkmayın, dağın eteğine de yaklaşmayın! Kim dağa dokunursa kesinlikle öldürülecektir!"
Mısır'dan Çıkış 19:12

Sınır çizgisi, günah sonucunda Tanrı ile insanın ayrılmasının simgesi idi. İnsan Tanrı'ya yaklaşmama konusunda uyarılıyordu; çünkü Tanrı kutsaldır ve günahkâr insan O'nun huzuruna çıkamaz. Böylece günahın sonucunun ölüm olduğu hatırlatılıyordu.

Üçüncü günün sabahı gök gürledi, şimşekler çaktı. Dağın üzerinde koyu bir bulut vardı. Derken, çok güçlü bir boru sesi duyuldu. Ordugâhta herkes titremeye başladı.

Musa halkın Tanrı'yla görüşmek üzere ordugâhtan çıkmasına öncülük etti. Dağın eteğinde durdular.

Sina Dağı'nın her yanından duman tütüyordu. Çünkü RAB dağın üstüne ateş içinde inmişti... Musa konuştu ve Tanrı gök güremleriyle onu yanıtladı.
Mısır'dan Çıkış 19:16-19

Tanrı'nın son eğitim araçları korkunç etkileyiciydi; gök gürültüsü, şimşek, yoğun duman, güçlü bir boru sesi ve ateş. İnsanlar titrediler! Günahkâr insan Kutsal Tanrı huzurunda titremekte haklıydı. Tanrı mesajını iletti.

Sonraki birkaç dakika içinde, insan Tanrı'nın nasıl olduğunu anlama konusunda büyük bir mesafe kaydedecekti. Tanrı, *kutsal* ve *doğru* kelimeleriyle ne demek istediğini anlatmak üzereydi.

Sanki Tanrı şöyle diyordu, “Sizinle ilgilediğimi kendi gözlerinizle gördünüz. Daha önce hiç yapmadığım bir şey yapacağım: Eğer size göndereceğim on buyruğa itaat ederseniz, benimle özel ilişkisi olan kutsal bir halk, özel insanlar olacaksınız.”² Aden bahçesinde Tanrı Adem’e tek buyruk vermişti ama Adem uymadı. Şimdi Tanrı insana on emir vermek üzereydi.

Sonra Tanrı konuştu:



1. Emir

“... Tanrın RAB benim. Benden başka tanrın olmayacak.”

Mısır’dan Çıkış 20:2-3

Rab insana başka hiç kimseye veya hiçbir şeye tapınmamasını söylüyordu. Nedeni açıkça belirtiliyordu:

“RAB benim, başkası yok, benden başka Tanrı yok...”

Yeşaya 45:5

Yüceltilecek yalnızca bir tek Tanrı vardır. Konu herhangi **bir** tanrıya değildir, **tek ve gerçek** Tanrı’ya güvenmektir. Doğru olmak isteyenler sadece Yaradan-Tanrı’ya, İbrahim, İshak ve Yakup’a vaatler vermiş olan Tanrı’ya tapınmalıdır.

İnsanlar *putperest* bir tanrıya tapınmadıkları için, çoğunlukla bu emre itaat ettiklerini düşünürler. Ancak bu emrin açılımı şöyledir: Eğer aile, arkadaşlar, ruhsal önderler, statü, iş, dış görünüş, para, eğlence, emeklilik gibi herhangi bir şey veya biri sizin için Tanrı’dan daha önemliyse, o zaman emre karşı geliyorsunuz demektir.



2. Emir

“Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yer altındaki sulara yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın. Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapınmayacaksın...”

Mısır’dan Çıkış 20:4-5

Birinci emir başka tanrıya tapınmamamızı söylüyordu. İkinci buyruktaysa insana, gerçek veya gerçek dışı *herhangi* bir canlıya benzer puta ya da tanrıya tapınmaması bildiriliyordu. Tanrı insanoğlunun O’nu betimleyen görüntü, put veya resimlere bile tapınmasını istemiyordu. Rab ruh olduğuna göre, O’nun fiziksel görüntüsünün yapılmasına gerek yoktur. Gerçek Tanrı dışında insan yapımı hiçbir görüntü tapınmaya layık değildir.

“Ben RAB’im, adım budur. Onurumu bir başkasına, övgülerimi putlara bırakmam.”

Yeşaya 42:8

Kutsal olmak, yani Yaratan Tanrı tarafından kabul edilmek için Rab'bin diğer bir koşulu, insanın O'nu simgeleyen hiçbir put veya resme ya da O'nun yarattığı bir varlığa tapınmamasıdır.



3. Emir

“Tanrın RAB’bin adını boş yere ağzına almayacaksın. Çünkü RAB, adını boş yere ağzına alanları cezasız bırakmayacaktır.”

Mısır’dan Çıkış 20:7

Tanrı insandan her zaman saygı görmek istediğini söylüyordu. Mutlak Tanrı olarak adı bile boş yere kullanılmamalıdır. Tüm yeryüzünün Yargıcı olarak, mutlak saygıyı hak eder. Kral olarak en büyük onur O’na layıktır. Üçüncü buyruk açıktır. Doğru olmak için kişi En Yüce Tanrı’ya saygı göstermelidir.

Tanrı adını küfür olarak kullanırsanız, bu buyruğa karşı gelirsiniz. Sözüünüzü tutmayı düşünmediğiniz halde, **“Tanrı şahidimdir şunu yapacağım”** dersiniz, Tanrı adına saygısızlık yapmış ve yasaya karşı gelmiş olursunuz. Suçlu olduğunuzu bile bile, **“Tanrı adına yemin ederim ki öyle yapmadım”** dersiniz, o zaman O’nun adını kötüye kullanmış olursunuz.



4. Emir

“Şabat Günü’nü kutsal sayarak anımsa. Altı gün çalışacak, bütün işleri yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrın RAB’be Şabat Günü olarak adanmıştır. O gün... hiçbir iş yapmayacaksınız.”

Mısır’dan Çıkış 20:8-10

Tanrı İsraililer’e yedinci gün, yani cumartesi günü çalışmamalarını söylüyordu. Bu özel gün dünyanın geri kalanına Tanrı’nın İsraililer’le özel bir ilişki kurduğunu gösterecekti. Kutsal Yazı şöyle der:

“İsraililer’e de ki, ‘Şabat günlerimi kesinlikle tutmalısınız. Çünkü o sizinle benim aramda kuşaklar boyu sürecek bir belirtidir. Böylece anlayacaksınız ki, sizi kutsal kılan RAB benim.”

Mısır’dan Çıkış 31:13

Tanrı İsraililer’in kutsal olmak için Şabat Günü’nü özel bir ayrıcalık belirtisi olarak görmesini istiyordu.



5. Emir

“Annene babana saygı göster...”

Mısır’dan Çıkış 20:12

Tanrı bu buyrukta çocukların ebeveynlerine saygı göstermesi gerektiğini söylüyor. Tanrı normal bir ailede düşmanlık değil, barış olması gerektiğini söyler. Çocuklar saygılı ve itaatkâr olmalıdır. Bu koşullarda, ebeveynlerin de ailenin çıkarlarını gözetmesi beklenir.

Tanrı bütün çocuklara kutsal olmak için ebeveynleriyle saygın bir ilişki içinde olmaları gerektiğini söyler. Tanrı ailenin karışıklık ve öfke ortamı değil, düzen ve saygı ortamı olmasını ister.

Ebeveynlere kaba cevap vermek, onları görmezden gelmek, tartışmak, surat asmak, duymazdan gelmek ve eleştirmek saygısızlıktır.



6. Emir

“Adam öldürmeyeceksin.”

Mısır’dan Çıkış 20:13

Yaşamı insana Tanrı verdi. Bu yüzden bir insanın başkasının yaşamına son vermesi yanlıştır. Tanrı bununla sadece adam öldürmeyi kastetmez, aynı zamanda eylemin ardındaki amacı da hedefler. Kutsal Yazı şöyle der:

... yüreğin düşüncelerini, amaçlarını yargılar. Tanrı’nın görmediği hiçbir yaratık yoktur. Kendisine hesap vereceğimiz Tanrı’nın gözü önünde her şey çıplak ve açıktır. İbraniler 4:12-13

Tanrı yüreğe baktığı için, adam öldürmeyi bizden çok daha geniş kapsamlı değerlendirir. Rab bazı öfkeli davranışları cinayet olarak niteler.

Atalarımıza, ‘Adam öldürmeyeceksin. Öldüren yargılanacak’ dediğini duydunuz.

Ama ben size diyorum ki, kardeşine öfkelenen herkes yargılanacaktır... Kim kardeşine ahmak derse, cehennem ateşini hak edecektir. Matta 5:21-22

Tanrı’nın doğruluk standardına erişmek için kişi öfkeye kapılmamalı veya haklı nedeni olmadan öfkelenmemelidir.



7. Emir

“Zina etmeyeceksin.”

Mısır’dan Çıkış 20:14

Tanrı cinsel ilişkinin ancak evlendikten sonra kabul edilebileceğini ve bu özel ilişkiyi paylaşacak doğru kişinin insanın eşi olduğunu söyler.

Ama Tanrı bir adım daha ileri gider. İnsanın yüreğini bildiği için, günahkâr düşüncelerini de bilir.

‘Zina etmeyeceksin’ dediğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, bir kadına şehvetle bakan her adam, yüreğinde o kadına zina etmiş olur. Matta 5:27-28

İnsan evli olmadığı birine şehvetle baktığında bu emre karşı gelir. Kutsal olmak hem aklın hem de davranışların temiz olması demektir.



8. Emir

“Çalmayacaksın.”

Mısır’dan Çıkış 20:15

Tanrı insanın başkalarına ait şeyleri almasını istemez. Her insana mal sahibi olma hakkını veren Tanrı’dır. Çalmak Rab’be itaatsizliktir ve çalan insan doğru kabul edilemez.

İster bir sınavda ister vergi konusunda olsun, hırsızlık aldatmayı içerir.



9. Emir

“Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin.”

Mısır’dan Çıkış 20:16

İnsan her zaman dürüst olmalıdır. Çünkü Tanrı’nın hilekârlıkla hiçbir işi olmaz. Daha önce Şeytan’ın doğası gereği yalancı ve hilekâr olduğunu gördük. Tanrı onun tam tersidir. Doğruluk Tanrı’nın doğasında, özünde vardır. O,

... yalan söylemeyen Tanrı ...’dır.

Titus 1:2

Tanrı bize bir şey söylediği zaman doğru olduğuna inanmalıyız. Çünkü,

... Tanrı’nın yalan söylemesi olanaksız ...’dır. İbraniler 6:18

Tanrı doğru olduğu için, her çeşit yalan, surata atılmış küstah bir tokattır. Şeytan yalanın babasıdır ve yalan söyleyen herkes Şeytan’a ayak uydurmuş olur. Tanrı yasasına göre dedikodu, asılsız suçlamalar, iftira ve yergi günahtır.



10. Emir

“Komşunun evine, karısına, erkek ve kadın kölesine, öküzüne, eşeğine, hiçbir şeyine göz dikmeyeceksin.”

Mısır’dan Çıkış 20:17

İnsan başkasının malını, yeteneğini, görünüşünü ya da sahip olduğu herhangi bir şeyi kıskanmamalıdır.

Şeytan Tanrı’nın konumunu kıskanarak, “Yüceler Yücesi’yle eşit olacağım” demişti. Kıskançlık ve açgözlülük günahtır ve Rab tarafından kesinlikle kabul edilemez. Bu Şeytan’ın yoludur.

Artık Biliyorum

Böylece On Emir tamamlandı. Tanrı belki de yasasının değişmez olduğunu vurgulamak için, buyrukları taş levhalara yazdı. Zaman

içinde insan, yalandan zarar gelmeyeceğine kendini inandırabilir, ancak Kutsal Yasa'ya göre yalan her zaman yanlıştır.

İnsan artık Rab'bin neleri günah saydığını biliyordu. Tanrı yasası bunu açıklıyordu.

...Yasa olmasaydı, günahın ne olduğunu bilemezdim. Yasa, "Göz dikmeyeceksin" demeseydi, başkasının malına göz dikmenin ne olduğunu bilemezdim.

Romalılar 7:7

Ortada hâlâ bazı sorular vardı. Tanrı, buyruklarına uyulması konusunda ne kadar ciddi? Ara sıra birine karşı gelinmesi kabul edilebilir miydi? Tanrı'nın beklentisi neydi?

İçinde bulunduğumuz toplumda, bu buyruğun parametrelerini sürekli zorluyoruz. Her şey çok kurnazca yapılıyor. Çoğu insan sınıf atlamak ve aşık atma çabası içinde. Bunu *hak ettiğimiz* söyleniyor, gururumuz okşanıyor ki bu da başka bir günah.

3 Mahkeme

Kurallara nasıl ve ne zaman uyulması gerektiği bilinmiyorsa, On Emir belirsiz gibi görünebilir.

Hiç istisna var mıdır? Diyelim ki biri geçmişte zina etti. Tanrı bu yüzden onu sonsuza kadar sorumlu tutar mı? Mükemmel bir yasa koyucunun beklentileri nelerdir?



Tanrı öncelikle, O'nun tarafından kabul edilmek için On Emir'in her birine uyulması gerektiğini söyler!

... her adamı bir daha uyarıyorum: **Kutsal Yasa'nın tümünü yerine getirmek zorundadır.**

Galatyalılar 5:3

Dördünü seçip gerisini göz ardı edemeyiz. Yalnızca birine değil, hepsine itaat etmemiz gerekir.

Çünkü Yasa'nın her dediğini yerine getirse de **tek** konuda ondan sapan kişi **bütün** Yasa'ya karşı suçlu olur. Yakup 2:10

Bir buyruğa, sadece birine BİR KEZ itaat etmezsek, hepsine karşı gelmiş gibi oluruz. Artık mükemmel değildir. Tanrı bizi kutsal huzuruna kabul edemez.

Rab'bin kutsallığı mükemmeldir ve ancak doğruluğu mükemmel olanları huzuruna kabul edebilir. İnsanın doğruluğu Tanrı'nın doğruluğuna eşit olmalıdır, yoksa aralarındaki ilişki düzeltilemez.

Kutsal Yasa'nın tamamına itaat ederken, Tanrı'nın bizi farkında olmadığımız günahlardan bile sorumlu tuttuğunu unutmamalıyız.

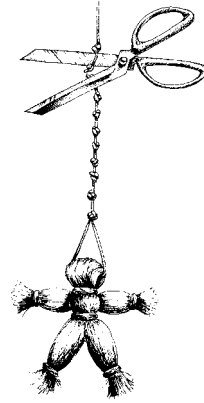
Eğer biri günah işler, RAB'bin buyruklarından birinde yasak olanı yaparsa, bilmeden yapsa bile, suç işlemiş olur; suçunun cezasını çekecektir.

Levililer 5:17

Bu konuyu genç bir çifte öğretiyordum. Konunun bu noktasına geldiğimizde, erkek yumruğunu masaya indirip küfür etti. (Kız arkadaşı Tanrı'nın adını yanlış yerde kullanarak, Tanrı buyruklarından birine karşı geldiğini hatırlattı.) Adam şöyle dedi, "Tanrı adil değil! Tanrı'nın beni kabul etmesi için tek yol buysa, imkânsız. Bütün buyrukları mükemmel şekilde yerine getirmem mümkün değil." Öfkesi çok belirgindi.

Günahın Bilincine Varmak

Tanrı insanın buyruklara tamamen uyamayacağını biliyordu. Bu O'nun için sürpriz değildi. Tanrı'nın On Buyruk'u vermekteki amacı açıktır.



Yasa'ya karşı gelmek, üzerine on düğüm atılmış bir ipi kesmek gibidir. Bir düğümü keserseniz, ipin tamamı kopar. Aynı şekilde, bir yasaya karşı gelirsiniz Tanrı'nın doğru ve yanlışla ilgili tüm standartlarına karşı gelmiş olursunuz.

*Kutsal Yasa'da söylenenlerin, **her ağız kapansın, bütün dünya Tanrı'ya hesap versin** (ya da suçlu bulunsun) diye ... söylendiğini biliyoruz.*

Romalılar 3:19

Bu ayetin iki anlamı var:

1. Yasa, Tanrı tarafından kabul edilecek kadar doğru yaşam sürdüklerini söyleyenlerin ağzını kapatır. On Emir'i içtenlikle okuyan herkes günahkâr olduğunu düşünecektir.

2. On Emir aslında Kutsal Yasa'ya karşı geldiğimizi gösterir. Başlangıçta insanda hiç kötülük yoktu ve insan Tanrı'nın dostuydu. Adem ve Havva, Tanrı buyruğuna karşı gelince Tanrı, dostluğu bir yana bırakıp yargıç cüppesini giydi. Tanrı artık insanın dostu olmak yerine onu mahkemede yargılıyordu. Hiçbir avukat insanı savunmadı. Savunamazdı! Ne kadar zeki olursa olsun, hiçbir avukat mahkemeyi suçlunun masum olduğuna ikna edemezdi. Kararsız bir jüri ve rüşvet olamazdı. Mükemmel yargıç konuştu. Karar verilmişti. İnsan Tanrı Yasası'na karşı geldiği için SUÇLUYDU!

Bu nedenle Yasa'nın gereklerini yapmakla hiç kimse Tanrı katında aklanmayacaktır. Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır.

Romalılar 3:20

On Emir'in amacı, günahkâr olduğumuzun bilincine varmamızı sağlamaktır. Tanrı'nın kutsallığını ve bizim günahkârlığımızı gösterir. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu gösteren basit bir ölçüdür. Yasa termometreye benzer; bize hasta olduğumuzu gösterir, ama iyileşmemize katkı sağlamaz.

Ayna

On Emir birçok bakımdan, aynada kirli bir yüze bakmaya benzer. İnsan yalnızken yüzünün temiz olup olmadığını anlayamaz. Biri, "Yüzün kirli" dese bile, hemen reddedip, "Yüzüm kirli değil. Ben hiçbir şey görmüyorum!" diyebilir ve buna gerçekten inanabilir. Ancak elinize bir ayna verilirse, yüzünüzün gerçekten kirli olduğunu görüp bu gerçeği daha fazla reddedemezsiniz. *Susturulmuş* olursunuz. Yüzünüzdeki kirden dolayı *suçlu* olduğunuzun bilincine varırsınız.

Günah da aynı şekildedir. Tanrı Yasa'yı bildirene kadar günahın ne olduğunu bilmiyorduk. Aynen aynanın kiri göstermesi gibi, On Emir de günahın bilincine varmamızı sağladı.

On Emir Tanrı'nın gözüne girmemizi sağlamak için verilmiş bir kurallar listesi değildir. Yasa'nın amacı bu değildir. Bu aynen aynada gördükten sonra yüzünüzü temizlemeye

benzer. Aynalar temizlemek değil, yansıtmak için vardır. Hatta aynadaki görüntünüzü temizleme çabası içinde camı kirletip, iyi yansıtamamasına bile yol açabilirsiniz. Tanrı tarafından kabul edilmek için On Emir'e uymaya çalışan insanlar, iyi görünebilmek için çoğunlukla buyrukları değiştirir veya aza indirger.

Tanrı'nın Bakış Açısı

Bu konuya farklı bir açıdan da bakabiliriz. Kurtlanmış fare leşine bakış açımızla, Tanrı'nın günaha bakış açısını nasıl karşılaştırdığımızı hatırlıyor musunuz? Rab'bi hoşnut etmek için On Emir'e uymak, fare leşine parfüm sıkmaya benzetilebilir, yani leş daha çekici bir hale gelmez. *O hâlâ bir leştir.* Aynı şekilde, On Emir'e uymak Tanrı tarafından kabul edilmemizi sağlamaz; *çünkü hâlâ günahkârsınız.*

On Emir'in verilme nedenine geri dönersek, Tanrı Yasa'yı,

'...buyruk aracılığıyla günahın ne denli günahlı olduğu anlaşılın.' diye verdi.

Romalılar 7:13

Tanrı küçük büyük bütün günahları aynen O'nun gördüğü gibi tamamen günahlı, tamamen yok edici, çok çirkin, çok itici, korkunç, uğursuz ve pis görmemizi ister. O'nun saflığının bizim ulaşabileceğimiz doğruluklardan çok daha üstün olduğunu algılamamızı bekler. Doğruluğumuz doruk noktasına bile ulaşsa, bizim doğruluğumuzun O'nun kutsallığına eşit olamayacağını, yanına bile yaklaşamayacağımızı anlamamızı ister.

Uçurum

Bir insan diğerlerinden daha iyi olduğunu düşündüğü için, Tanrı'nın onu daha çok sevdiğini söyleyip övünebilirdi. Ancak Tanrı Yasa'yı bildirerek, herkesin bir noktayı anlamasını sağladı:

Nitekim suç içinde doğdum ben, günah içinde annem bana hamile kaldı.

Mezmur 51:5

İnsan artık hem gerçekten günahkâr olduğunu bilebilir, hem de Rab'bin mükemmelliğini görebilirdi. Tanrı'nın kutsallığı, O'nun doğruluğu insanın çok ötesindedir. Günahın neden olduğu uçurum, insanın tahmin ettiğinden çok daha derindir. Hiç kimse Yasa'yı mükemmel biçimde uygulayamayacağından, Yasa bu uçurumu kapatamaz.

İki Grup

On Emir'i ilk duyduklarında İsraililer'in tepkisi, hiç şüphesiz günümüzde çoğu insanın düşüncesini yansıtıyordu. Kutsal Kitap

tüm İsrailîler'in korkudan titrediğini söyler. Büyük olasılıkla çoğu sadece gök gürültüsü ve şimşekten korkmuştu. Bu olağanüstü güç gösterisinden ürkererek olanlar karşısında donakalmışlardı. On Emir'e gelince, asıl önemli noktayı gözden kaçırıp, yerine getirebileceklerini düşündüler. Günümüzde çoğu insan da böyle düşünüyor. Buyruklara itaat etmeye odaklanıp, amacı göz ardı ediyor.

Diğer taraftan, Tanrı doğruluğunu içten kavramaya başlamış İsrailîler de vardı. *Kutsallık eşittir günahattan arınmışlık* kavramıyla Tanrı'nın ne kastettiğini artık biliyorlardı. Onlar da korktular, ama başka bir nedenden. Buyrukları tamamen yerine getiremeyeceklerini biliyorlardı.

Nedeni ne olursa olsun, Kutsal Yazı İsrailîler'in titrediğini söyler.

Musa'ya, "Bizimle sen konuş, dinleyelim" dediler, "Ama Tanrı konuşmasın, yoksa ölürüz."

Mısır'dan Çıkış 20:19

RAB Musa'ya, "Dağa, yanıma gel" dedi, "Burada bekle, halkın öğrenmesi için üzerine yasalarla buyrukları yazdığım taş levhaları sana vereceğim."

Mısır'dan Çıkış 24:12

On Emir artık bildirilmişti ve İsrailîler'in bunları ahlak standardı olarak benimsemesi bekleniyordu. Ancak dürüst olanlar, *Tanrı tarafından kabul edilebilmek için başka bir yol izlemeleri gerektiğini* biliyordu.

On Öneri Mi?

Etikle ilgili olduğundan, On Emir'den bazen Ahlak Yasası olarak da bahsedilir.

Ahlak Yasası'nın Tanrı ile ilişkiyi onaramayacak olması, değersiz olduğu anlamına gelmez. Evrende düzenin fizik yasalarıyla sağlanması gibi, ruhsal yasalar da insanlar arasında düzen sağlar.

Birçok ülke ahlaken tarafsız bir toplum uğruna, Kutsal Kitap'ın bildirilerini reddetti. Böyle bir toplum gerçekte var olamaz. Bu gibi medeniyetler varlıklarını asla sürdüremedi. Tarafsız kalmak aslında taraf olmaktır.

Kutsal Kitap buyruklarına uyulmaması sonucu insanlar yanlışla bağışıklık kazandı ve nesiller gittikçe günaha daha da aldırılmaz oldu. Kutsal Kitap bu durumun kargaşaya yol açacağını bildirir.

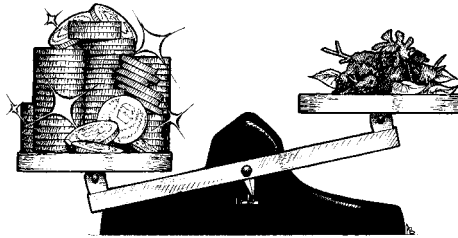
Siz Hangi Gruptansınız?

Çoğu insan *günahkâr* olduğunu kabul eder. Bunun yanında çok az insan *çaresiz günahkâr* olduğunu itiraf eder. Arada büyük bir fark vardır.

❖ *Günahkârlar* Tanrı'nın gözüne girebilmek için yapabilecekleri bazı şeyler olduğuna inanır. Tanrı'nın On Emir'e uymalarını istediğine inanabilirler; veya dini toplantılara katılmanın, dua etmenin, oruç tutmanın, iman yolculuğuna çıkmanın, hayır işleri yapmanın veya komşularına iyi davranmanın Tanrı'yı hoşnut edeceğine inanabilirler.

İnsanın yaptığı *iyiliklerin* *günahlarından* ağır basacağı ve bu sayede Tanrı'nın gözüne gireceği kavramı Kutsal Kitap'a tamamen aykırıdır. *İyilik* yapmak övgüye layıktır. Ancak Kutsal Yazılar bu iyiliklerden hiçbirinin Tanrı ile bozulan ilişkimizi onaramayacağını söyler. Çözemeyeceğimiz büyük bir problemimiz vardır; *günah*.

İYİ



KÖTÜ

TANRI SÖZÜ'NDE BULUNMAYAN BİR KAVRAM

❖ Diğer taraftan *çaresiz günahkâr*, Tanrı tarafından kabul edilmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilir. Hayatını kirleten fare leşi gibi *günah*tan kurtulmanın yolu yoktur. Kutsal Yazılar tamamen *çaresiz* olduğumuzu söyler.

*Hepimiz murdar olanlara benzedik, bütün doğru işlerimiz
kirli adet bezi gibi. Yaprak gibi soluyoruz, suçlarımız
rüzgâr gibi sürükleyip götürüyor bizi.* Yeşaya 64:6

İyiliğimiz bile Tanrı'nın kutsallığı yanında önemsiz kalır. Örnek vermek gerekirse, *bütün doğru hareketlerimizin pis fare leşine benzediği* söylenebilir. Fare leşinin bizi tiksindirmesi gibi, bütün *günahlar* da saf ve kutsal Tanrı'ya itici gelir.

Dokuzuncu Bölüm

1 Buluşma Çadırı

2 İmansızlık

3 Hakimler, Krallar ve
Peygamberler

1 Buluşma Çadırı

Geçen bölümde de söylediğimiz gibi, hiç şüphesiz On Emir'e itaat etmekle Tanrı tarafından kabul edilebileceğini düşünen İsraililer vardı. Ne yazık ki, ruhsal karmaşaya neden olacak bir yol seçmişlerdi. Diğer taraftan, kabul edilebilmek için Tanrı'nın tek yolu göstermesini bekleyenler de vardı.

Kutsal Yazılar'a geniş açıdan bakarak, bir an için tahmin yürütelim. Tanrı insana O'nun gözünde *doğru* olabilmesi için tam olarak ne yapması gerektiğini öğretecek olsa, derse nasıl başladığı? Vurgulayacağı ilk nokta ne olurdu?

Ders Planı – 1. Nokta

Örnek: Nehri yüzerek geçmekte olan bir adam güçlü akıntıya kapılır. Batmamak için çabalarken yardım ister. Kıyıdaki bir grup insan olayı izlemektedir. Ancak iyi bir yüzücü hariç, hiçbiri boğulmakta olan adama yardım edecek durumda değildir.

Kıyadakiler iyi yüzücüyü boğulmakta olan adama yardım etmesi için zorlar, ama adam yanıt vermez. Nehirdeki adam umutsuzca çabalarken, o durup izler. Nihayet, adamın gücü tam tükenmek üzereyken, iyi yüzücü suya atlayıp onu kıyıya çıkarır.

Çevredekiler o kadar uzun beklediği için onu eleştirirken, o şöyle der: “Boğulmakta olan adam gücü tamamen tükenmeden ona yardım etmeme asla izin vermezdi. Onu ancak çabalamaktan vazgeçtiği zaman kurtarabilirdim.”¹

Sonuç: Tanrı'ya yaklaşmak için ilk adım, günahın sonsuz sonuçlarından kurtulamayan *çaresiz* bir günahkâr olduğunuzu kabul etmektir.

Tanrı dersi bu şekilde verseydi, İsraililer'in öfke içinde, “*Ama Tanrım, bunu zaten belirttin! Bunu çoktan biliyoruz!*” diye bağırdığını neredeyse duyabilirdiniz.

Tanrı'nın da, “Evet, biliyorum ama anlamanızı istediğim asıl nokta bu. Benim tarafımdan kabul edilmek için ilk adım çaresiz bir günahkâr olduğunuzu kabul etmektir. Yalnızca, kendini kurtarmaya çalışmaktan vazgeçenleri kurtarabilirim” diye cevapladığını varsayabiliriz.

Yukarıdaki örnek hayali olabilir, ancak uygulama gerçektir. Kutsal Yazılar bunu sürekli tekrarlar. Şimdi bir adım daha ileri gidelim.

RAB Musa'ya şöyle dedi: "İsraililer'e söyle, bana armağan getirsinler. Gönülden veren herkesin armağanını alın."

"Aralarında yaşamam için bana kutsal bir yer yapınlar."

Mısır'dan Çıkış 25:1-2,8

Görsel Eğitim Aracı

İsraililer'in Tanrı'nın aralarında yaşayacağı *kutsal bir yer*, bir *konut* yapması gerekiyordu. Tanrı onlardan bunu bir eve ihtiyacı olduğu için *istemedi*. Aslında Tanrı kapsamlı bir görsel araç oluşturunuyordu. İlerde bunun anlamını daha iyi kavrayacağız. Açıklama birkaç sayfa süreceğinden sabırsızlanıp bir sonraki bölüme geçmeyin. Bu, yapbozun önemli bir parçası.

Tanrı konut projesine gönüllü katkı istemekle işe başladı. İnsanların sadece gönülden katkıda bulunmasını istiyordu. Bu konuda bir talep veya zorlama yoktu. Herkes nasıl bir katkıda bulunacağına kendi karar verecekti. Yine de Tanrı bir şeyi açıkça belirtti:

"Konutu ve eşyalarını sana göstereceğim örneğe tıpatıp uygun yapın."

Mısır'dan Çıkış 25:9

Temel Plan

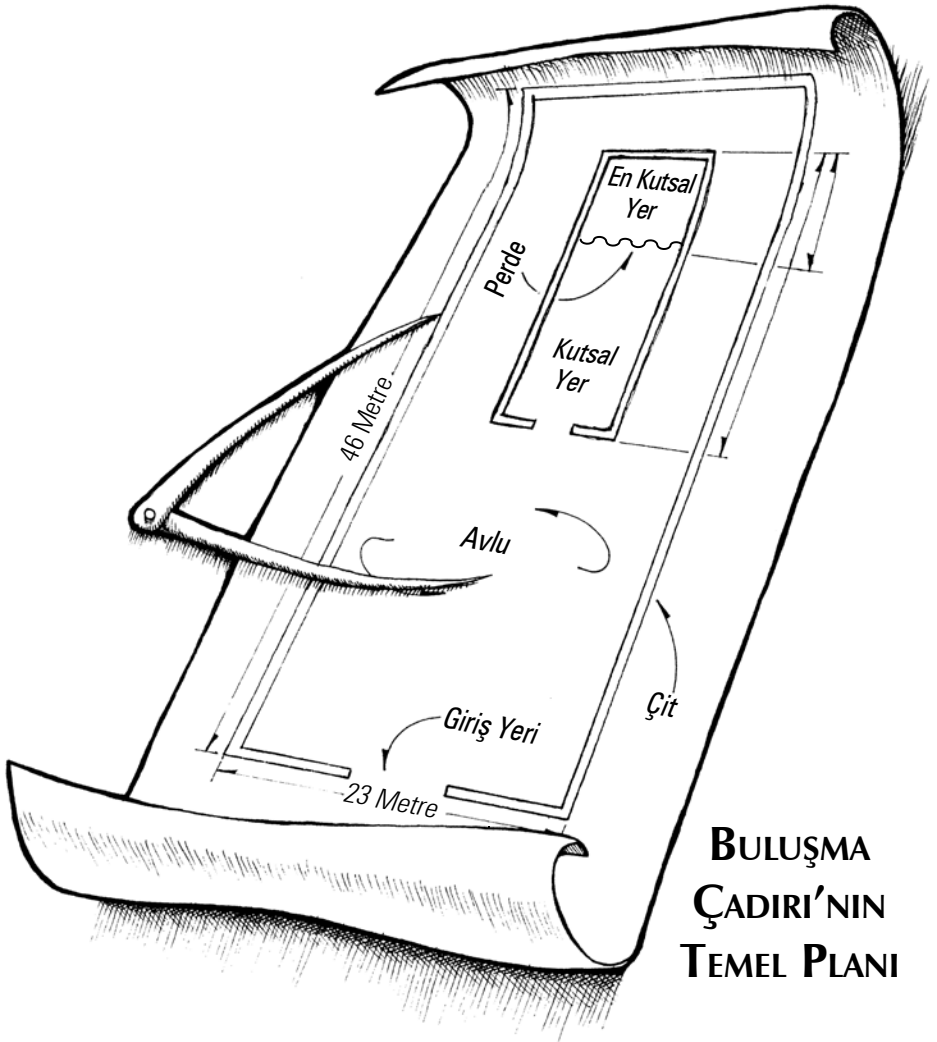
Konut sökölüp taşınabilirdi. Çadıra benzeyen duvarlar sabitti ve üstü halı benzeri örtülerle kapatıldı. İki bölüme ayrılıyordu: Üçte birini oluşturan odanın adı *Kutsallar Kutsalı* veya *En Kutsal Yer*'di; geri kalan üçte ikilik bölüm ise *Kutsal Yer*'di. Bu iki bölümü (*peçe* de denilen) kalın bir perde ayırıyordu.

"... Perde Kutsal Yer'le En Kutsal Yer'i birbirinden ayıracak."

Mısır'dan Çıkış 26:33

Konut çevresindeki avlu yaklaşık iki metre yüksekliğinde çitle çevrildi. Konutun tek bir kapısı vardı.

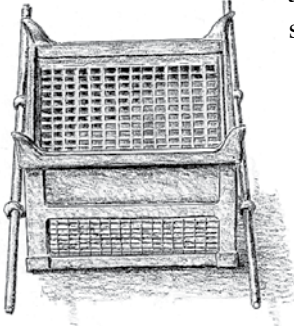
Çadırın içinde ve dışındaki *avluda* başlıca yedi parça eşya bulunuyordu.²



AVLU

❶ Tunç Sunak:

İlk eşya avlu kapısının hemen iç tarafındaydı. Tunç kaplı ahşaptan yapılmıştı ve oldukça büyüktü. Köşelerinde dört boynuz ve taşınabilmesi için her iki tarafında uzun sııklar vardı.



❷ Kazan:

Bu tunç kazan, Tunç Sunak'la Kutsal Yer'in ortasında idi. Su dolu kazan, Buluşma Çadırı'na girmeden önce yıkanmak içindi ve insanın Tanrı'ya yaklaşmak için temiz olması gerektiğini simgeliyordu.



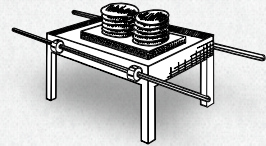
❸ Kandillik:

Tanrı kandillğin büyüklüğünü bildirmedi, ama şeklini biliyoruz. Ana gövde yedi kola ayrılıyordu. Saf altından yapıldığı için fazla büyük olamazdı.



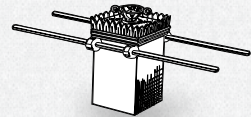
❹ Üzerinde Ekmek Bulunan Masa:

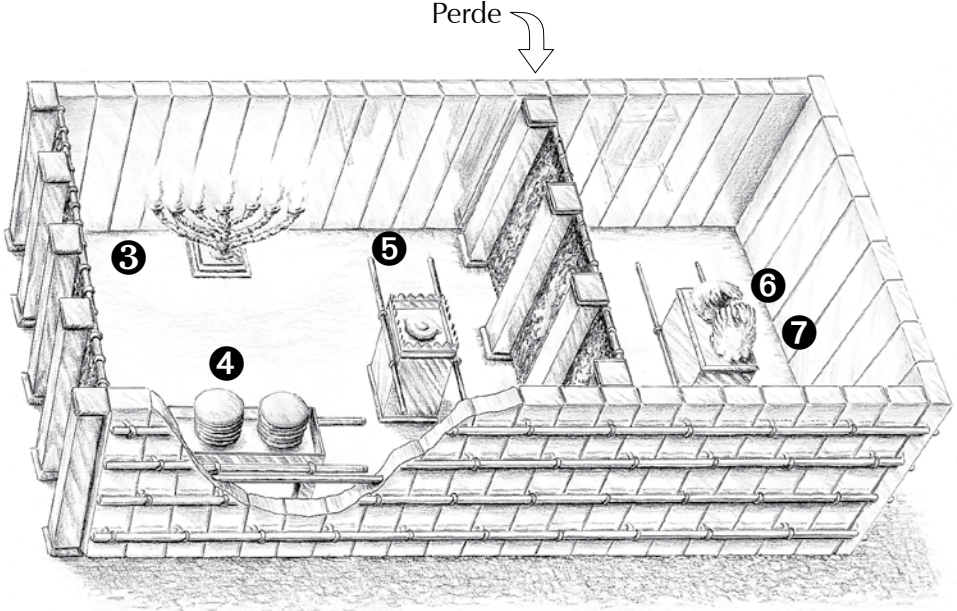
Bu özel masanın üzerinde İsrail oymaklarını simgeleyen on iki somun ekmek bulunuyordu.



❺ Buhur Yakılan Sunak:

Kare biçimindeki bu sunak *En Kutsal Yer*'le *Kutsal Yer*'i birbirinden ayıran perdenin önündeydi. İsraililer dışarıda toplanıp dua ederken, sunak üzerinde buhur yakılıyordu. Yükselen duman, Tanrı'ya ulaşan duaları simgeliyordu.

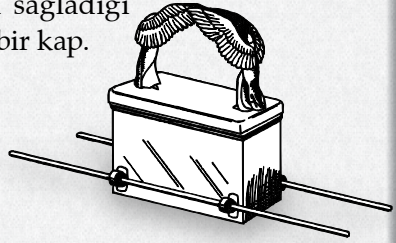


KUTSAL YER**EN KUTSAL YER****6 Levha Sandığı:**

Saf altın kaplama bu ahşap sandık bazı eşyaları saklamak içindi. Bunlardan bazılarını zaten biliyoruz; On Emir'in yazıldığı taş levhalar ve Tanrı'nın çölde onlara sağladığı ekmeğin bir parçasının bulunduğu bir kap.

7 Bağışlanma Kapağı:

Antlaşma Sandığı'nın üzerinde kanatlarını yukarı doğru açmış dövme altından iki meleğin bulunduğu saf altından bir kapak vardı.



En Kutsal Yer'e konulan tek eşya bu sandık ve sandığın Bağışlanma Kapağı'ydı. Tanrı şöyle dedi:

"Seninle orada, Levha Sandığı'nın üstündeki Keruvlar arasında, Bağışlanma Kapağı'nın üzerinde görüşeceğim ve İsraililer için sana buyruklar vereceğim."

Mısır'dan Çıkış 25:22

Kâhinler

“Bana kâhinlik etmeleri için İsraililer arasından ağabeyin Harun’u, oğulları(nı) ... yanına al.”

Mısır’dan Çıkış 28:1

Tanrı, Musa’dan Harun ve oğullarını Buluşma Çadırı’nda kâhin olarak görevlendirmesini istedi. Harun başkâhin olacaktı. Tanrı bu kişileri özel oldukları için değil, halkın Rab’bin kutsallığına saygı göstermesi için seçti. Tanrı Buluşma Çadırı’ndan düzensiz bir kalabalığın sorumlu olmasını istemiyordu. Kâhinler Tanrı buyruklarını yerine getirecek şekilde özel eğitilmişti. Göçebe İsraililer bir yerden diğerine giderken, Buluşma Çadırı’nın bakımından onlar sorumluydu.

Konut Tamamlanıyor

İsraililer Sina Dağı’na geldikten dokuz ay sonra yapı tamamlandı.

Musa baktı, bütün işlerin RAB’bin buyurduğu gibi yapılmış olduğunu görünce onları kutsadı.

Mısır’dan Çıkış 39:43

Böylece ikinci yılın birinci ayının birinci günü konut kuruldu.

Mısır’dan Çıkış 40:17

Buluşma Çadırı tamamlandıktan sonra, İsraililer’e yol gösteren bulut En Kutsal Yer’in üzerindeki yerini aldı. Tanrı’nın, halkı arasında olduğunu simgeliyordu.

O zaman bulut Buluşma Çadırı’nı kapladı ... Musa Buluşma Çadırı’na giremedi; çünkü bulut her yeri kaplamış, RAB’bin görkemi konutu doldurmuştu.

Mısır’dan Çıkış 40:34-35

Görsel Araç Tamamlanıyor

Buluşma Çadırı’nın yapımı bitince, sıra bu büyük görsel aracı tamamlamaya geldi. Tanrı Musa’ya şöyle dedi:

“İsrail halkıyla konuş, onlara de ki, ‘İçinizden biri RAB’be sunu olarak bir hayvan sunacağı zaman, sığır ya da davar sunmalı.’”

Levililer 1:2

Tanrı insana Buluşma Çadırı’na bir sunu getirmesini söylüyordu.

Sunu “... sığır ...” olmalıydı. *Levililer 1:3*

Sunu koyun, keçi veya boğa da olabilirdi ancak domuz, at veya deve gibi başka bir hayvan olamazdı.

Sunu “... erkek olmalı ...” ydı.

Levililer 1:3

Sunu “... kusursuz ...” olmalıydı.

Levililer 1:3



Hasta veya sakat olmamalıydı.

“... RAB’bin sunuyu kabul etmesi için onu Buluşma Çadırı’nın giriş bölümünde sunmalı.”

Levililer 1:3

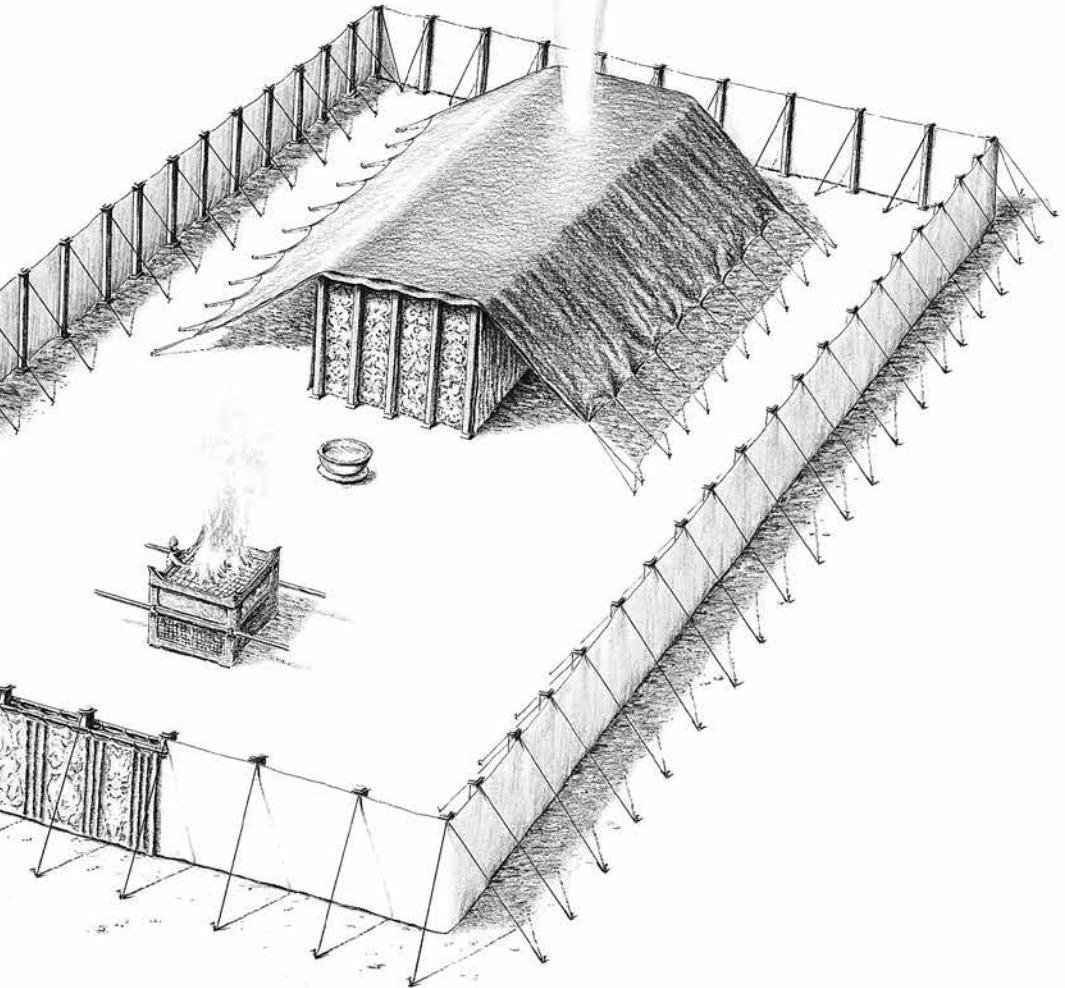
Adak avlu kapısının hemen iç tarafındaki *Tunç Sunak’ta sunulacaktı. Kişinin kendini çaresiz bir günahkâr kabul etmesine ek olarak, bu Tanrı’ya yaklaşmanın ilk adımıydı.

*Kutsal Yazılar’da tunç sık sık günahın yargılanmasıyla bağlantılı olarak kullanılır.

Adağı getiren kişi,

“Elini yakmalık sununun başına koymalı. Sunu kişinin günahlarının bağışlanması için kabul edilecektir.”

Levililer 1:4



Elini sununun başına koyan kişi, kendini sunuyla özdeşleştiriyordu. Başa konulan el, o kişinin suçlarının ve günahlarının hayvana geçtiğini simgeliyordu. İnsanın günahları artık hayvana aktarıldığından, ölmesi gerekiyordu. *Çünkü günahın ücreti ölümdür.* Adağı sunan kişi, hayvanın boğazını kesecekti. Böylece hayvanın *kendi* günahları yüzünden öldüğünü kabulleniyordu. Bu durumda, suçlunun *yerine masum olan hayvan can veriyordu.* Kutsal Kitap Tanrı'nın, suçlunun yerine sunuyu kabul ettiğini söyler.



İsraililer bu duruma alışıkta. Adem, Habil ve Nuh döneminden beri Tanrı'ya yürekten inananlar Tanrı'ya kurban adak sunmuyor muydu? Tabii ki sunuyordu.

Doğru Kurtarıcı

Rab halkına bir kez daha kabul edilmek için tek yolun O'nun,

... adil Tanrı ve Kurtarıcı ...

Yeşaya 45:21

olduğuna inanmaları gerektiğini hatırlatıyordu.

İnsanlar hayvan adak sunarak, Tanrı'ya yürekten güvendiklerini ve iman ettiklerini gösteriyordu. Günahın cezası ölüm olduğundan, sunu günahın bağışlanması için neyin gerekli olduğunu ortaya koyuyordu.

... kan dökülmeden bağışlama olmaz.

İbraniler 9:22

Çünkü canlılara yaşam veren kandır. Ben onu size sunakta kendinizi günden bağışlatmanız için verdim. Kan yaşam karşılığı günah bağışlatır.

Levililer 17:11

Hayvanın öldüğünü gören Tanrı, *günah ve ölüm yasasının* adil biçimde uygulanmasından hoşnut oldu. Günahın *ücreti ölümdü*. Tanrı insanı günah borcundan sorumlu tutmayacaktı, insan yargılanmayacaktı, ebedi sonuçlar artık geçerli değildi. Rab, iman eden birini, aynen İbrahim'e yaptığı gibi, bunu onun doğruluk hanesine yazmakla onurlandıracaktı.

"... İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı."

Romalılar 4:3

Doğruluk Tanrı'dan geldiğinden, insanın O'nun huzurunda yaşaması için gerekli mükemmelliği sağlıyordu.

Bunların hiçbirisi yeni değildi. Habil, Nuh, İbrahim ve diğer bütün doğru insanlar, Tanrı'ya ulaşmak için yüzyıllardır bu yolu izliyordu. Hayvanın kanı (veya ölümü) bir hayvanın yaşamıyla bir insanın yaşamı aynı değerde olmadığından, tabii ki insanın günah borcunu sonsuza kadar silemezdi. Bu yüzden Kutsal Yazı hayvan sunular hakkında şöyle der:

... aslı yoktur, sadece gölgesi vardır... Çünkü boğalarla tekelerin kanı günahları ortadan kaldıramaz.

İbraniler 10:1,4

Günahların Bağışlanma Günü

Buluşma Çadırı'nda görevli kâhinler, biri hariç her yere girmekte serbestti. En Kutsal Yer'e girmeleri kesinlikle yasaktı.

En Kutsal Yer'de Tanrı'nın varlığı simgesel anlamda insanla birlikte yaşıyordu. Günahkâr insanın bu odaya kapıdan bile bakması yasaktı. İki oda arasındaki perde, meraklı bakışları önleyecek biçimde kalındı. En Kutsal Yer'i koruyordu. Başkâhin olan Harun'un bile Günahların Bağışlanma Günü haricinde En Kutsal Yer'e girmesi yasaktı.³

Ama iç bölmeye yılda bir kez yalnız başkâhin girebilir. Üstelik kendisi için ve halkın bilmeden işlediği suçlar için sunacağı kurban kanı olmaksızın giremez.

İbraniler: 9:7

Bu buyruğa karşı gelmenin cezası ölümdü.

... RAB Musa'ya şöyle dedi: "Ağabeyin Harun'a de ki, perdenin arkasındaki En Kutsal Yer'e ikide bir girmesin, Antlaşma Sandığı'nın üzerindeki Bağışlanma Kapağı'na yaklaşmasın. Yoksa ölür. Çünkü ben kapağın üstünde, bulut içinde görüyorum."

Levililer 16:1-2

Günahların Bağışlanma Günü sunusu yılda bir kez uygulanan kutsal bir toplantıydı ve insana günahlarının Tanrı gözünden gizlenmesi gerektiğini sürekli hatırlatıyordu. Tanrı insanın günahlarını insana karşı kullanmamasına, hayvan kanının günah borcunu silmemesine rağmen, toplantı her yıl tekrarlanıyordu. Kan geçici bir çözümdü.

Buluşma Çadırı, eşyalar, kâhinler, sunular ve Günahların Bağışlanma Günü Tanrı'nın kapsamlı görsel aracının bir paçasıydı. *Görsel araçlar Rab'bin insanlık için neler tasarladığını anlatmaya yarıyordu.*

2 İmansızlık

İsraililer Rab hakkında gittikçe daha fazla bilgi ediniyordu. Tanrı sözünü tutmuş, onlara yiyecek ve su sağlamıştı. Kutsal Kitap Tanrı'nın, İsraililer'in çarıklarını bile daha dayanıklı hale getirdiğini ve eskimediklerini anlatır. Artık İsraililer'in uyması gereken bir ahlak yasası vardı. On Emir'e uymak Tanrı tarafından kabul edilmek anlamına gelmemesine rağmen, bir ulus olarak doğru yaşamalarını sağlıyordu. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu biliyorlardı. Tanrı günahlı insanın iman yoluyla kabul edilmesi için kurban kanı aracılığıyla bir yol sağlamakla sevgisini ortaya koymuştu. İsraililer'in Tanrı'nın onlar için yaptıklarına sonsuza kadar minnettar kaldığını düşünebilirsiniz. Böyle düşündülerse bile davranışları farklıydı. Yeniden yakınmaya başladılar.

Kendimizi üstün görüp, sadece İsraililer'in inat ettiğini düşünersek, hepimizin aynı etten ve kandan yapıldığını unutmamamız gerekir.

İsraililer her bakımdan tüm insan ırkını temsil ediyordu. Her yıl Tanrı'yı daha iyi tanıyorlardı, ama edindikleri bilgiler, onlara daha fazla sorumluluk yüklüyordu. Kutsal Yazı şöyle der:

... Kime çok verilmişse, ondan çok istenecek. Kime çok şey emanet edilmişse, kendisinden daha fazlası istenecektir.

Luka 12:48

İsraililer Tanrı hakkında, artık dünyadaki bütün uluslardan daha fazla bilgi sahibiydi.

Edom ülkesinin çevresinden geçmek için Kızıldeniz yoluyla Hor Dağı'ndan ayrıldılar. Ama yolda halk sabırsızlandı. Tanrı'dan ve Musa'dan yakınarak, "Çölde ölelim diye mi bizi Mısır'dan çıkardınız?" dediler, "Burada ne ekmek var, ne de su. Ayrıca bu iğrenç yiyecekten de tiksiniyoruz!"

Çölde Sayım 21:4-5

Suçlamalar doğru değildi. Her şeyi sağlayan Tanrı, ihtiyaçlarını *karşılıyordu*. Ancak onlar ilgisinden dolayı Tanrı'ya şükretmek yerine, O'nu önem vermemekle suçluyordu. Tanrı Yasası'na karşı gelerek yalan söylediler ve O'nun adını yanlış yerde kullandılar.

Daha önce de gördüğümüz gibi, yasaya karşı gelmenin sonuçları vardır. Nasıl ki Tanrı'nın yerçekimi yasasına karşı gelmek kazayla sonuçlanırsa, Tanrı'nın Ahlak Yasası'na karşı gelmenin de bedeli vardır.

Geçmişte Tanrı lütfunu gösterip, günahlarını defalarca *görmezden gelmişti. Ancak İsraililer'in Yaratıcı-Sahip'le ilişkisi yeni değildi. Tanrı hakkında birçok şey öğrenmişlerdi. On Emir'i biliyorlardı ve bu yüzden davranışlarından sorumluydular. Tanrı insanların günahlarını görmezden gelip, *"Aman, unuttun gitsin! Hiç olmamış kabul edelim"* diyemez. Günahın sonuçları vardır. Her zaman da vardı.

*Tanrı günahı sadece bir süre görmezden gelir. Bütün günahları yargılar. Elçilerin İşleri 17:30'la karşılaştırın.

Bunun üzerine RAB halkın arasına zehirli yılanlar gönderdi.

Yılanlar ısırınca İsraililer'den birçok kişi öldü. Çölde Sayım 21:6

Tanrı günahın fiziksel ve sonsuz ölüme yol açacağını en başta söylemişti. Birçok insanın ölmesi bu gerçeği kanıtlıyordu.

Çaresizlik içindeki İsraililer onları bu cezadan yalnızca Tanrı'nın kurtarabileceğini fark etti. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Halk Musa'ya gelip, "RAB'den ve senden yakınmakla günah işledik. Yalvar da, RAB aramızdan yılanları kaldırsın" dedi ...

Çölde Sayım 21:7

Tanrı'nın yargılamadaki amacı davranışları ve düşünce tarzını değiştirmektir. Bu değişim Kutsal Kitap'ta *tövbe* kelimesiyle tanımlanır. İnsan ancak yaşarken tövbe edebilir ve Tanrı tarafından duyulabilir. Fiziksel ölümden sonra, günahkâr kişi Ateş Gölü'nde yargılanırken, fikir değiştirmek için artık çok geçtir.

İsraililer günah işlediklerini fark etti. Böylece tövbe edip Tanrı'dan kendilerini kurtarmasını istediler. Bir kez daha Tanrı'ya güveniyorlardı.

... Bunun üzerine Musa halk için yalvardı.

RAB Musa'ya, "Bir yılan yap ve onu bir direğin üzerine koy. Isırılan herkes ona bakınca yaşayacaktır" dedi.

Böylece Musa tunç bir yılan yaparak direğin üzerine koydu. Yılan tarafından ısırılan kişiler tunç yılanı bakınca yaşadı.

Çölde Sayım 21:7-9

Direkteki yılan bir çeşit *kandırma*ca değildi. Tanrı İsrailîler'e imanlarını göstermeleri için bir fırsat tanıyordu. Isırılan bir İsrailî'nin tek yapması gereken dönüp tunç yılanı bakmaktır; böylece iyileşiyordu. Kişi bu bakışla Rab'be iman ettiğini, ona güvendiğini gösteriyordu.

Diyelim ki biri ısırıldı ve tunç yılanı bakmadı. Bunun yerine yanındakilere dönüp, "Yaşlı Musa iyice delirdi! O aptal yılanı bakmakla zehrin etkisinin yok olacağına inanıyorsa, aklını kaçırmış olmalı! Ben buna inanmıyorum!" dedi. Bu kişi sadece yılan ısırıldığı için değil, Tanrı'ya iman etmediği için de ölecekti.

Tanrı imandan hoşnut olur, imansızlığı da yargılar.

Tanrı'nın bizi O'nunla ilgili bildiklerimizden sorumlu tuttuğunu anlamak önemlidir. Hepimiz öğrendiklerimizden sorumluyuz.



TEKRAR: ÖLÜM

Kutsal Kitap ölümden üç farklı şekilde söz eder:

1. **Beden ölümü:** Ruhun vücuttan ayrılması.
2. **Bir ilişkinin ölümü:** İnsan ruhunun Tanrı'dan uzaklaşması.
3. **Gelecekteki sevinci kaybetmek (ikinci ölüm):** İnsan ruhunun sonsuza kadar Tanrı'dan uzaklaşması.

...günahın ücreti ölümdür ...

Romalılar 6:23

3 Hakimler, Krallar ve Peygamberler

Şimdi sıra, yüzlerce yılda gerçekleşen olayları birkaç sayfaya sığdıran bir derse geldi. Aranızda tarih sevmeyenler varsa kolay olacağından içiniz rahat etsin. Hepsini anlamasanız bile temel bilgiler konusunda gerekli ipuçları elde edeceksiniz. Her bölüm başlığını 156-157'inci sayfalardaki zaman çizelgesiyle karşılaştırmanızın size yardımı olacak.

İsrailliler'in Mısır'dan ayrılıp Kenan topraklarına varması arasında kırk yıllık bir süreç vardır. Musa vaat edilmiş topraklara varmadan öldü ve yerine *Yeşu* adında etkin bir general geçti.

Vaat edilmiş topraklara vardıktan sonra İsrailliler'in tamamen yerleşmesi yıllar sürdü. Topraklar *oymaklara* göre bölündü. Her oymak genelde Yakup'un (ya da İsrail'in) on iki oğlundan birini temsil ediyordu.

Hakimler Dönemi

İsrailliler bir süre Tanrı'ya iman etti, ama sonra gerçeklerden uzaklaşıp putlara tapınmaya başladılar. Rab sahte tanrılara tapınan İsrailliler'i yabancı ulusların işgali ve bu ulusların İsrail halkını köle yapıp haraca bağlamasıyla cezalandırdı. Bir süre sonra, İsrailliler tövbe edip zorbalardan kurtarması için Tanrı'ya yakarmaya başlayacaktı. Tanrı *hakim* denilen bir önder atayacak ve İsrailliler yabancı işgalcilerden kurtulacaktı. Böylece yaklaşık 300 yıl sürecek bir döngü başladı. On beş hakimın görev aldığı bu döngü defalarca tekrarlandı.



Tanrı bazı durumlarda İsrailliler'i cezalandırmak için diğer ulusları kullandı; bazen de putperest ulusları cezalandırmak için İsrailliler'i kullandı. Tanrı tarafsızdır; birini diğerine tercih etmez. Tüm insanların ve tüm ulusların yalnızca O'na iman etmesini ister.

Krallar Dönemi

Dünyadaki tüm uluslar içinde en şanslısı İsrail'di. Çünkü onların Önder'i ve Kral'ı bizzat Tanrı'ydı. Ancak zaman içinde İsrailliler diğer uluslara baktıkça Tanrı'yı istemedi ve insan-kral talebinde

bulundu. Tanrı bu isteklerini yerine getirdi; yine de onların gerçeklerden uzaklaşıp sahte tanrılara inanma eğilimleri devam etti. İsrail'in birçok kralı oldu. Bunlardan sadece birkaç tanesi Rab'be iman ve itaat etti. Bu yüzden ilk baştaki döngü devam etti, ama bu kez başlarında bir *hakim* yerine bir *kral* vardı.

Birkaç kral özellikle ön planda yer alır. İsrail kralları içinde belki de en önemlisi ve en çok tanınanı Davut'tur. İsrail'i yöneten diğer çoğu kralın aksine, Davut Tanrı'ya içten iman ediyordu. Günahın sonuçlarından sadece Tanrı'nın kurtarabileceğine inanıyordu. Davut Rab'be "*Kurtarıcım*" diyordu.

Tanrı tarafından esinlenip Kutsal Yazılar yazan Kral Davut, aynı zamanda önemli bir peygamberdi. Tanrı'yı sevgi ve lütfundan dolayı öven ezgileriyle tanınır. Davut özellikle VAAT EDİLEN KURTARICI hakkında yazdı ve Tanrı ona MESHEDİLMİŞ OLAN'ın onun soyundan geleceğini vaat etti.⁴ Kral Davut'un başlıca amacı geçici Buluşma Çadırı'nın yerine, benzer tasarımda kalıcı bir bina inşa etmektir. Bunun adı *tapınak* olacaktı. Tapınağı krallığı döneminde başkent olan Yeruşalim'de inşa etmek istiyordu. Davut inşaat için gerekli malzemeleri hazırlamasına rağmen, işi asıl tamamlayan oğlu Süleyman oldu.

Kral Süleyman iki özelliğiyle tanınır: Üstün bilgeliği ve yaptırdığı tapınak. Bu görkemli yapı Yeruşalim'deki Moriya dağında, büyük olasılıkla İbrahim'in İshak'ı kurban etmeye hazırlandığı yerde inşa edildi.

Süleyman'ın ölümünden sonra ulus ikiye bölündü: Kuzeydeki on oymak *İsrail* adını korurken, güneydeki iki oymak *Yahuda* ulusu oldu. Bu bölünme İsraililer'in Tanrı'dan uzaklaşmasının ilk adımı gibi göründü. Kuzeydeki oymaklar öncülük ediyordu. İnsanlar Rab'bin buyrukları doğrultusunda yaşamasına rağmen yürekleri Tanrı'dan uzaktı. Dünyaya Tanrı'yı hoşnut edecek şekilde tanıklık etmeyi başaramadılar.

Peygamberler

Tanrı hem yozlaşan ahlak değerleri konusunda vaazlar veren, hem de gelecekteki yargı hakkında uyaran peygamberler gönderdi. Bu peygamberler İsrail'i eleştirerek ulusu Tanrı'nın onları ben merkezci davranışlarından dolayı yargılayacağı konusunda

uyardı. Yabancılar karşı duygusuz, güçsüzlere karşı aldırılmaz davranıyor ve kendilerine ait olmayanları alıyorlardı.

RAB şöyle diyor:

“İsraililer’in cezasını kaldırmayacağım, çünkü günah üstüne günah işlediler, doğruyu para için, yoksulu bir çift çarık için sattılar. Onlar ki, yoksulun başını toz toprak içinde çiğner ve mazlumun hakkını bir yana iterler.

Baba oğul aynı kızla yatarak kutsal adımı kirletirler. Her sunağın yanına, rehin alınan giysilerin üzerine uzanır, Tanrıları’nın Tapınağı’nda ceza karşılığı alınan şarabı içerler.” Amos 2:6-8

Peygamberlerin çoğu Kutsal Yazılar yazmak için Tanrı tarafından yüreklendirildi. Ayrıca, gelecek olan VAAT EDİLEN KURTARICI hakkında da belirleyici bilgiler verdiler.

Peygamberler, İsraililer ve kralları tarafından genellikle iyi karşılanmadı. Bunun bir nedeni vardı. Onlara duymak istemedikleri mesajlar iletiyorlardı. Örneğin, Peygamber Yeşaya şöyle diyordu:

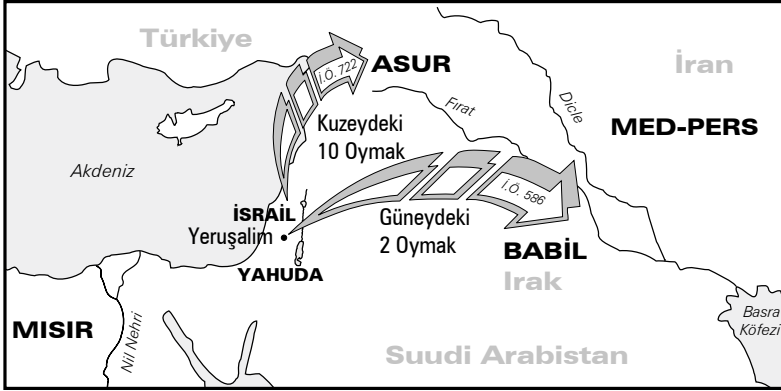
Rab diyor ki, “Bu halk bana yaklaşıp ağızlarıyla, dudaklarıyla beni sayar, ama yürekleri benden uzak. Benden korkmaları da insanlardan öğrendikleri buyrukların sonucudur.”

Yeşaya 29:13

Büyük çoğunluk, peygamber mesajlarını hor görüyor ve Tanrı’ya güvenmeyi reddediyordu. Peygamberlere zulmedip onları öldürüyorlardı. Şeytan’ın esin verdiği sahte peygamberler, ruhsal ortamı daha da karmaşık hale getiriyordu. Tanrı, halkının doğru ile yanlış arasındaki farkı ayırt edebilmesi için belirgin buyruklar verdiği halde, sahte peygamberler daha gözdeydi. Çünkü onlar insanlara duymak istediklerini söylüyordu. Tanrı sahte peygamberler konusunda uyarmak için Peygamber Yerehya’yı gönderdi.

Her Şeye Egemen RAB diyor ki, “Size peygamberlik eden peygamberlerin dediklerine kulak asmayın, onlar sizi aldatıyor. RAB’bin ağzından çıkanları değil, kendi hayal ettikleri görümleri anlatıyorlar. Beni küçümseyenlere sürekli, ‘RAB diyor ki: Size esenlik olacak!’ diyorlar... Bu peygamberleri ben göndermedim, ama çabucak ortaya çıktılar. Onlara hiç seslenmedim, yine de peygamberlik ettiler. Ama meclisimde dursalardı, sözlerimi halkıma bildirir, onları kötü yollarından ve davranışlarından döndürürlerdi.”

Yerehya 23:16-17,21-22



İsrail Dağılıyor

Sonunda Tanrı yargısı gerçekleşti. Asurlular İ.Ö. 722'de kuzeydeki on oymağı işgal edip esir aldı. Kutsal Kitap bu insanların İsrail topraklarına nasıl döndükleri hakkında bilgi vermez.

Yahuda Tutsak Ediliyor

Güneydeki iki oymak İ.Ö. 586'ya kadar politik etkinliklerini sürdürmeye devam etti. Bu tarihte *Babilliler Yeruşalim şehrini ele geçirdi, Süleyman'ın görkemli tapınağını yıktı ve halkı sürgün etti.

*Babil Kulesi'nin inşa edildiği bölgede yaşayan halk.
**Toplantı kelimesinin Grekçesi.

Çoğu Yahuda oymağından olduğu için, sürgündeki halka *Yahudi* denilmeye başlandı. Artık tapınma merkezi olan bir tapınak bulunmadığından, Yahudiler sosyal toplantılar, Kutsal Yazılar'ın öğretimi ve okunması için **sinagogu oluşturdu.

Sürgün 70 yıl sürdü. Ancak İ.Ö. 536 yılında güneydeki iki oymak anavatanlarına dönüp daha önce Yahuda kabilesinin yaşadığı Yeruşalim ve çevresine yerleşmeye başladı. Süleyman dönemindeki kadar görkemli olmasa da, tapınak yeniden inşa edildi ve kurban sistemi yeniden hayata geçirildi.

Grekler'in Etkisi

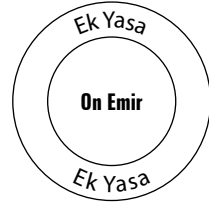
İ.Ö. 400 civarında, Kutsal Kitap yaklaşık dört asır boyunca suskun kalmıştır. Yine de tarih durağan değildir. Ünlü Grek general Büyük İskender, Orta Doğu'ya düzenlediği seferde Yahudi topraklarını ele geçirdi. Gönderdiği temsilciler **Grekçe**'yi güncel bir dil haline getirdi ve sonraki yüzyıllar boyunca Helen kültürü statü sembolü haline geldi.



Bazı Yahudiler Grek kültürünü kendi istekleriyle kabullenip, Tanrı inançlarıyla birleştirdi. Bunlara *Sadukiler* denir. Sayıları az olmasına rağmen varlıklı ve etkin kişilerdi. Artık alınıp satılabilen bir makam haline gelen başkâhinliği kontrol etme eğilimindeydiler.

Yaklaşık iki yüz yıl boyunca Yahudiler işgalci Grek güçlerine boyun eğdi ve İ.Ö. 166 yılında isyan başlattılar. Yahuda Makabeus (Maccabeus) liderliğindeki halk bir süre özerkliğini korudu.

Bu dönemde *Ferisiler* adı verilen bir grup dini fanatik öne çıktı. Ferisiler Grek kültürünün etkisiyle mücadele etti ve Musa'ya bildirilen *Yasa*'ya bağlı kaldı. Bu coşkuyla, *gerçek Yasa*'nın zarar görmemesi için, Musa'nın Yasası çevresinde koruyucu bir halka oluşturdular. *Musa'nın Yasası*'na eşdeğer kabul edilen bu ek yasalar kendi başına bir otorite haline geldi.



Yahudi yaşam tarzının diğer önemli bir unsuru da günümüzdeki fotokopi makinelerinin görevini yapan *yazmanlar*dı. Matbaa icat edilmeden çok önce, *yazmanlar* Tanrı Sözü'nü büyük bir özenle tekrar tekrar kopyaladı. *Yazman* kelimesi eğitim ve dini coşkuyu çağırıyordu. Dini veya politik bir parti teriminden çok, bir iş tanımıydı. Ne yazık ki, gayretlerine çoğunlukla kibir karışıyordu.

Romalılar

Yahudilerin Makabeus önderliğinde başlayan bağımsızlığı ancak yüz yıl kadar sürdü. İ.Ö. 67'de General Pompey'in Yeruşalim'e

girmesiyle, Roma'nın demir yumruğu Yahudiler'in üzerine indi ve bağımsızlıklarını kaybettiler.

Yahudiler vergilerini ödedikleri ve isyan çıkarmadıkları sürece Roma, Yahudi dinine karşı oldukça hoş görülüydü. Dönemin medeni dünyası, tedirgin bir barış sürecine girmişti.

Roma İmparatorluğu, Roma'dan etkin biçimde yönetilemeyecek kadar büyüktü. Bu yüzden, bölgeleri idare etmek için yerel yöneticiler seçiliyordu. Artık bir Roma eyaleti olan Yahuda'da, *Hirodes* adında kukla bir kral iş başına getirildi. Daha sonra *Büyük Hirodes* olarak anılacaktı. Son derece zalim olan Hirodes, Yahudi dinine sözde bir bağlılık gösteriyordu. Roma'nın verdiği yetkiyle, o ve onun soyundan gelenler öfkeli Yahudi alemini yüz yıl boyunca yönetti. Halk kurtuluş bekliyordu; onları kurtaracak birinin özlemi içindeydi.

Tanrı'nın İbrahim'e onun soyundan gelen birinin VAAT EDİLEN KURTARICI olacağına söz vermesinin üzerinden iki bin yıldan uzun süre geçmişti. Yüzyıllar boyunca, bazen sayıları çok az da olsa, Tanrı Sözü'ne iman eden *doğru* insanlar olmuştu. Bu insanlar MESHEDİLMİŞ OLAN'ın gelmesini sabırsızlıkla beklemişti. Roma İmparatorluğu'nun ilk döneminde, Tanrı'nın bu vaadine iman edenler, bunun gerçekleşmesini bekliyordu. Vakit gelmişti, ama onlar farkında değildi. Ortam artık hazırды. Göklerdeki melekler susmuştu. Şeytan korkudan titriyordu. VAAT EDİLEN KURTARICI kim olacaktı?

ADEM
HAVVA

Kayin
HABİL
ŞİT

Enoş
Kenan
Mahalalel
Yeret

HANOK

Metuşelah

Lemek

NUH

Yafet

Ham

SAM

Arpakşat

Şelah

Ever

Pelek

Reu

Seruk

Nahor

Terah

İSMAİL

Hacer
(AVRAM)

İBRAHİM

SARA
(SARAY)

İSHAK

Nahor

YAKUP
(İSRAİL)

ESAV

YAHUDA

Dan

Naftali

Gad

Aşer

İssakar

Zevulun

Yusuf

Benyamin

YAHUDA

Ruben

Şimon

Levi

Harun

Musa

Yeşu

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

Ram

Lut

Haran

Moav

Ben-Ammi

Birçok Ulus

Hesron

Peres

Nahşon

Amminadav

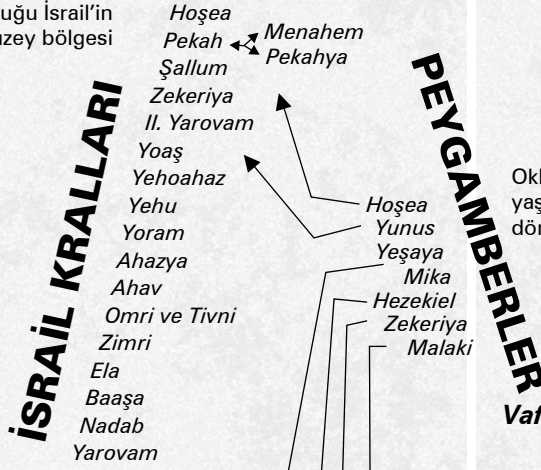
Ram

Lut

Haran

Moav

İsrail: İ.Ö. 722'de Asur tarafından tutsak edilen on oymağın bulunduğu İsrail'in kuzey bölgesi



Salmon
Rahav
Boaz
Rut
Ovet
İşay

DAVUT-SÜLEYMAN

Kesik çizgi önder zincirini gösterir.

Saul

Yeşu (devamı)

Otniel
Ehut
Şamgar
Debora ve Barak
Gidyon
Tola
Yair
Yiftah
İvsan
Elon
Avdon
Şimşon
Eli
Samuel

HAKİMLER

YAHUDA KRALLARI

Rehavam
Aviyam
Asa
Yehoşafat
Yehoram
*Ahazya
*Kraliçe Atalya
*Yehoaş
*Amatsya
Uzziya
Yotam
Ahaz
Hizkiya
Manaşşe
Amon
Yoşiya
Yehoahaz
Yehoyakim
Yehoyakin - Şealtiel
Sidkiya

Yahuda: Babil tarafında İ.Ö. 586'da tutsak edilen Yahuda ve Benyamin oymaklarının bulunduğu güney bölge
**Tapınağın yıkılması

**Yeruşalem'e
dönmeden önceki 70
yıllık tutsaklık**

Vaftizci Yayha

12 Havari

İSA MESİH

**MERYEM
YUSUF**

Yakup
Mattan
Elazar
Elihut
Akim
Sadok
Azor
Elyakim
Avihut
Zerubbabil

**Tapınağın yeniden inşa edilmesi

**Saul
(Pavlus)**

İMPARATORLUĞU: BABİL MED-PERS GREK ROMA

İ.Ö. 1400 İ.Ö. 1000

İ.Ö. 500

İ.Ö. 4

İ.S. 30

İ.S. 50

Onuncu Bölüm

1 Melek Cebrail

2 Mesih

3 Bilgeler Arasında

4 Yahya Peygamber

1 Melek Cebrail

İnsan yüzyıllardır Şeytan'ın pençesindeydi. Dev bir günah yükü altında kıvranırken ufukta bir tek umut vardı: VAAT EDİLEN KURTARICI. Lütuf sayesinde Tanrı'nın insan yerine masum bir hayvanın ölmesine izin verdiği doğruydu; ancak bu günaha karşılık sadece geçici bir ücretti. Genel sonsuzluk kavramı içinde, hayvan kanı günahı ortadan kaldıramaz, sadece bir süre için onu örter. Kutsal Yazı bunu açıkça belirtir:

...boğalarla tekelerin kanı günahları ortadan kaldıramaz.

İbraniler 10:4

Bir çözüm var mıydı? Belki bir insan diğerinin yerine ölmeye razı olabilirdi, ama bu da bir çözüm değildi. Bir günahkâr başka bir günahkârı kurtaramazdı.

Bu durum eski bir maden kuyusuna düşen iki adama benzer. Karanlık ve balçık dolu çukurda debelenirken, biri diğerine şöyle der, "Beni bu iğrenç yerden çıkar. Gittikçe batağa saplanıyorum." Diğeri cevap verir, "Aklını mı kaçırdın? Ben de boğuluyorum. Sana yardım edemem." Aynı şekilde, bir günahkârın başka bir günahkârı günah çukurundan kurtarması imkânsızdır.

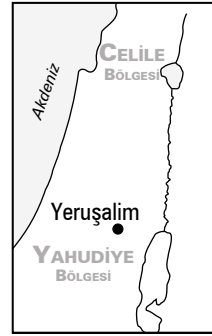
Yardım edebilecek biri olmalıydı; bununla birlikte dünya yüzünde günahsız bir insan bulmak imkânsızdı. İster peygamber ister kâhin olsun, zamanın başlangıcından beri her insan *Adem oğlu* olarak doğmuş, Adem'in günahkâr doğasını almış, günahın kötü kokusu doğuştan hayatının içine işlemişti. Herkes kendi günahlarının bedelini ödemek zorunda olduğundan, hiç kimse KURTARICI olamazdı.

İnsanlığın günahsız, günah borcu olmayan, tüm insanlığı korkunç günah batağından kurtaracak, bu batağın dışından birine ihtiyacı vardı. O zaman da ortaya bazı sorular çıkıyordu. KURTARICI kim olacaktı? Tanrı bu kadar günahsız bir insanı nereden bulacaktı? Tanrı bu görevi bir melek veya bir peygambere mi verecekti? İnsanlar bu soruların yanıtlarını bilmiyordu. Ayrıca Tanrı MESHEDİLMİŞ OLAN'ın kimliğini nasıl açıklayacaktı? Geldiğinde o olduğu nasıl anlaşılacaktı?

Başlangıç olarak Tanrı, yaklaşmakta olan olayı bildirmek için özel bir haberci göndererek dünyayı hazırlayacaktı.

Zekeriya Peygamber

Yahudiye Kralı Hirodes zamanında, Aviya bölüğünden Zekeriya adında bir kâhin vardı. Harun soyundan gelen karısının adı ise Elizabet'ti. Her ikisi de Tanrı'nın gözünde doğru kişilerdi, Rab'bin bütün buyruk ve kurallarına eksiksizce uyarlardı. Elizabet kısır olduğu için çocukları olmuyordu. İkisinin de yaşı ilerlemişti. Zekeriya, hizmet sırasının kendi bölümünde olduğu bir gün, Tanrı'nın önünde kâhinlik görevini yerine getiriyordu. Kâhinlik geleneği uyarınca Rab'bin Tapınağı'na girip buhur yakma görevi kurayla ona verilmişti.



Buhur yakma saatinde bütün halk topluluğu dışarıda dua ediyordu. Bu sırada, Rab'bin bir meleği buhur sunağının sağında durup Zekeriya'ya göründü. Zekeriya onu görünce şaşırıp, korkuya kapıldı. Melek, "Korkma, Zekeriya" dedi, "Duan kabul edildi. Karın Elizabet sana bir oğul doğuracak, adını Yahya koyacaksın. Sevinip coşacaksın. Birçokları da onun doğumuna sevinecek. O Rab'bin gözünde büyük olacak... İsrailoğulları'ndan birçoğunu Tanrıları Rab'be döndürecek. Babalarının yüreklerini çocuklarına döndürmek, söz dinlemeyenleri doğru kişilerin anlayışına yöneltmek ve Rab için hazırlanmış bir halk yetiştirmek üzere... Rab'bin önünden gidecektir."

Luka 1:5-17

Melek Cebrail, Zekeriya'ya, oğlu Yahya'nın Rab'bin yolunu hazırlamak için gönderilecek haberci olacağını bildiriyordu. Evet, bu ilginç bir haberd, ama ortalığı ayağa kaldıran da bu son haber oldu. Dört yüz yıl önce Malaki Peygamber bu olayı yazmıştı:



"İşte habercimi gönderiyorum. **Önümde** yolu hazırlayacak. Aradığınız Rab ansızın tapınağına gelecek; görmeyi özlediğiniz antlaşma habercisi gelecek" **diyor Her Şeye Egemen RAB.**

Malaki 3:1

İşte böyle açıkça bildirilmişti. Zekeriya neden daha önce görmediğini merak etmiş olmalı. Çok açıktı! Her Şeye Egemen RAB, "İşte habercimi gönderiyorum. **Önümde** yolu hazırlayacak" diyordu. Dahası melek, yolu hazırlayacak habercinin Zekeriya'nın oğlu Yahya olacağını söylemişti.

Elizabet

Zekeriya eve döndüğünde şaşkındı. Tanrı sözünde durdu ve her şey meleğin dediği gibi oldu.

Bir süre sonra karısı **Elizabet gebe kaldı** ve beş ay evine kapandı. "Bunu benim için yapan Rab'dir" dedi. "Bu günlerde benimle ilgilenerek insanlar arasında utancımı giderdi." Luka 1:24-25

Zekeriya'nın aklına bir soru takılmış olmalı. Her Şeye Egemen RAB dünyaya nasıl gelecekti? Çevresinde melekleriyle, parlak bir ışık bulutu içinde, yedi beyaz küheylanın çektiği altın arabasıyla mı gelecekti? Romalı yöneticileri azledip, Hirodes'i tahttan mı indirecekti? Melek bir açıklama yapmamıştı.

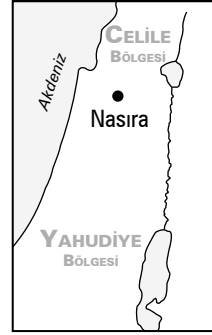
Meryem

Şimdi sahne değişiyor, melek bu kez de Meryem adında genç bir kızı ziyaret ediyordu.

Elizabet'in hamileliğinin altıncı ayında Tanrı, Melek Cebail'i Celile'de bulunan Nasıra adlı kente, Davut'un soyundan Yusuf adındaki adamla nişanlı kızı gönderdi. Kızın adı Meryem'di.

Luka 1:26-27

Yusuf ve Meryem doğu geleneklerine uygun şekilde nişanlıydı. Kutsal Yazılar Yusuf ve Meryem'in bin yıl önce yaşayan Kral Davut'un soyundan geldiğini söyler.



Onun yanına giren melek, "Selam, ey Tanrı'nın lütfuna erişen kız! Rab seninledir" dedi.

Söylenenlere çok şaşırان Meryem, bu selamın ne anlama gelebileceğini düşünmeye başladı. Ama melek ona, "Korkma Meryem" dedi, "Sen Tanrı'nın lütfuna eriştin. Bak, gebe kalıp bir oğul doğuracak, adını İsa koyacaksın."

Luka 1:28-31

Şimdi hayrete düşme sırası Meryem'deydi. Şaşkınlığı biraz yatışınca Meryem çok mantıklı bir soru sordu.

Meryem meleğe, "Bu nasıl olur? Ben erkeğe varmadım ki" dedi.

Melek ona şöyle yanıt verdi: "Kutsal Ruh senin üzerine gelecek, Yüceler Yücesi'nin gücü sana gölge salacak. Bunun için doğacak olana kutsal, Tanrı Oğlu denecek."

Luka 1:34-35

İbrahim ve onun soyundan gelenlere yüzyıllardır vaat edilen KURTARICI'nın annesi Meryem olacaktı.

Artık her şey anlaşılıyordu. Meryem öyküleri biliyordu. Tanrı Aden bahçesinde Havva'ya VAAT EDİLEN KURTARICI'nın onun soyundan geleceğini söylemişti. Hem erkek hem de kadından bahsederek, onların soyundan geleceğini söylememişti. Şimdi vaat gerçekleşmek üzereydi. Çocuk bir bakireden doğacaktı ve sadece onun çocuğu olacaktı. *Çocuğun babası insan olmayacaktı.* Sıradan sözcüklerin seçimi gibi görünen açıklama, artık olağanüstü önem taşıyordu.

Ancak tarihe düşen bu küçük işaretlerin sonuçları çok daha büyük olacaktı. Meryem bir erkekten hamile kalmayacağı için, çocuk Adem'in soyundan gelmeyecekti. Adem'in soyundan gelenler onun *günahkâr doğasına* sahipti.¹ Ancak İsa Adem oğlu değil, *Tanrı Oğlu'ydu. Yüceler Yücesi Tanrı'nın doğasına sahip olacaktı. Bunun için Kutsal Kitap şöyle der:

*Tanrı Oğlu
deyiminin
açıklaması
için bkz. sf.
163-165.

İlk insan [Adem] yerden, yani topraktandır. İkinci insan [İsa] göktendir.

1. Korintliler 15:47

Melek bu yüzden doğacak çocuktan *Kutsal* diye söz etmişti. Çocuk Tanrı gibi günahsız olacaktı. Meryem hamile kaldığı andan itibaren İsa mükemmeldi.

O halde Her Şeye Egemen RAB, göksel ortamdan görkemli bir geliş yapmayacaktı. Dünyaya diğer bütün insanlar gibi, bir bebek olarak gelecekti. Melek Cebrail Meryem'e şöyle dedi:

"Bak, senin akrabalarından Elizabet de yaşlılığında bir oğula gebe kaldı. Kısır bilinen bu kadın şimdi altıncı ayındadır. Tanrı'nın yapamayacağı hiçbir şey yoktur."

"Ben Rab'bin kuluyum" dedi Meryem, "Bana dediğin gibi olsun." Bundan sonra melek onun yanından ayrıldı. Luka 1:36-38

Meryem Elizabet'in hamile kalamayacak kadar yaşlı olduğunu biliyordu. Elizabet'in hamile kalması mümkünse, o zaman bir bakirenin de doğum yapması mümkündü. Meryem Tanrı'ya güvenmeye karar verdi.

Yahya Peygamber

Elizabet'in doğurma vakti geldi ve bir oğul doğurdu. Luka 1:57

Yahya aynen Tanrı'nın vaat ettiği gibi doğdu. Kutsal Yazılar bunun büyük bir olay kabul edildiğini söyler ve öyle de olmalıydı. Çünkü çocuğu olmayanlar hor görülüyordu. Zekeriya öylesine heyecanlandı ki, Tanrı'ya övgüler yağdırmaya başladı. Kutsal Kitap şöyle der:

Çocuğun babası Zekeriya, Kutsal Ruh'la dolarak şu peygamberlikte bulundu: "İsrail'in Tanrısı Rab'be övgüler olsun! ... Eski çağlardan beri Kutsal peygamberlerinin ağzından bildirdiği gibi, Kulu Davut'un soyundan Bizim için güçlü bir kurtarıcı çıkardı... Böylece atalarımıza merhamet ederek Kutsal antlaşmasını anmış oldu... Atamız İbrahim'e ant içerek söz vermişti." Luka 1:67-73

Söyledikleri, Tanrı'nın yüzyıllar içinde bir KURTARICI gönderme vaadini ara sıra tekrarlamasıyla dolu olan dünya tarihinin bir özeti

niteliğindeydi. Yaşlı Zekeriya'nın Yahya'yı havaya kaldırıp, gözlerini bu tatlı bebeğin yüzüne dikerek şöyle dediğini gözümüzün önünde canlandırabiliyoruz:

*Sen de, ey çocuk, Yüceler Yücesi'nin peygamberi diye anılacaksın.
Rab'bin yollarını hazırlamak üzere önünden gidecek(sin)...*

Luka 1:76

VAAT EDİLEN KURTARICI'nın geldiğini dünyaya bildirecek haberci Yahya olacaktı.

Bir İsmi Anlamı

Kutsal Yazılar İsa'nın doğumundan çok önce yaşamış ve O'nun gelişini hatasız bir şekilde yazmış birçok peygamberden bahseder. Yeşaya İsa'nın doğumundan 700 yıl önce şunu bildirmiştir:



*Çünkü bize bir **çocuk** doğacak, bize bir oğul verilecek. Yönetim onun omuzlarında olacak. Onun adı Harika Öğütçü, **Güçlü Tanrı, Ebedi Baba**, Esenlik Önderi olacak.*

Yeşaya 9:6

Çocuktan **Güçlü Tanrı** ve **Ebedi Baba** şeklinde bahsediliyor. Bu iki isim Tanrı'dan başkasına ait olamaz.

Daha önce de gördüğümüz gibi, Tanrı'nın, her biri bir özelliğini belirten birçok ismi vardır. İsa için kullanılan iki isimde ilginç bir zıtlığa rastlıyoruz.

1. Tanrı Oğlu: Bazıları *Tanrı Oğlu* deyimini, Tanrı'nın Meryem'le cinsel ilişkiye girdiği şeklinde yorumladı. Böyle düşünmek sadece yanlış değil, aynı zamanda Tanrı'ya ve kutsallığına küfretmektir. Tanrı Sözü'nün hiçbir yerinde böyle bir öğretisi *yoktur*. Aslında tam tersini söyler; Kutsal Yazılar Meryem'in İsa *doğana kadar* bakire olduğunu açıkça belirtir. Meryem İsa'ya fiziksel birleşme değil, bir mucize sonucu hamile kaldı. Tanrı Meryem'in vücuduna doğal olmayan bir güç, yani hâlâ bakireyken çocuk doğurma yetisi verdi.

O halde bu terim fiziki imalar içermiyorsa, ne anlama geliyor?

Çoğu dilde *oğul* kelimesi sadece fiziksel akrabalık bağlamında kullanılmaz. Örneğin, eğer birinden *rüzgârın oğlu* diye bahsediliyorsa, bu o kişinin çok hızlı *koştugu* anlamına gelir. (Rüzgârın çocuğu olmaz!) Aynı şekilde Kutsal Yazılar da bir kişinin **karakterini** belirtmek için deyim şeklini kullanır. Aşağıdaki örnekleri ele alalım:

... Barnabas (Teselli oğlu anlamına gelmektedir) lakabı ile anılan ... Yusuf'un ... Resullerin İşleri 4:36 (Eski Çeviri)

Bu ayetten Yusuf'un başkalarına teselli ve cesaret veren biri olarak tanındığını anlıyoruz. Yoksa babasının adı "Teselli" veya "Cesaret" değildi.

... itaatsizlik oğulları ... Efesoslulara 5:6 (Eski Çeviri)

Bu, *İtaatsizlik* adında bir adamın birkaç oğlu olduğu anlamına gelmiyor. Doğası isyankâr, söz dinlemez olanlardan bahsediyor.

Ey, İblis'in oğlu! ... doğru olan her şeyin düşmanısın.

Elçilerin İşleri 13:10

Tabii ki Şeytan evli değildi ve bir oğlu yoktu! Bu ayet kötü bir insandan bahsediyor.

Bu yüzden Kutsal Yazılar'da İsa'dan *Tanrı Oğlu* diye bahsedildiğinde, ifade edilmek istenen karakteri anlamalıyız. Tanrı gibi doğası mükemmel ve kutsaldı. Bunun aksine insanın doğası, bir *Adem Oğlu*'ndan beklendiği gibi bozulmuştu.

Oğul, Tanrı yüceliğinin parıltısı, O'nun varlığının **öz görünümüdür**. İbraniler 1:3

2. İnsanoğlu: Bu deyim, İsa'nın babasının bir insan olduğunu belirtmez. (Meryem'in kocası Yusuf İsa'nın babası değildi.) İsa *İnsanoğlu* deyimini sadece kendinden söz ederken kullanır. Bunun iki açıklaması vardır:

a. İnsan olduğunu belirtir: İsa'nın babası bir insan olmadığı halde, insan şekline büründü. Günahsız olmasına rağmen, bir insan gibi yaşadı. Öykümüze devam ettikçe bunun önemini göreceğiz.

b. Gerçek kimliğini belirtir: Kutsal Kitap araştırmacıları yüzyıllar boyunca bu deyimın MESHEDİLMİŞ OLAN'ı kastettiğini kabul etti. İsa, bu peygamberlerden alıntı yaparak, VAAT EDİLEN KURTARICI ile ilgili öğretilerinin gerçekleştiğine dikkat çekti. Peygamber Daniel'in İsa'nın doğumundan yaklaşık 500 yıl önce yazdıklarını düşünün:



Gece görümlerimde **insanoğluna** benzer birinin göğün bulutlarıyla geldiğini gördüm ... Ona egemenlik, yücelik ve krallık verildi. Bütün halklar, uluslar ve her dilden insan ona tapındı ...

Daniel 7:13-14

Kutsal Yazılar'ı irdelemeye devam ederken, bu deyim in ifade etmek istediklerini daha iyi anlayacağız.

İsimlerin Birleşmesi

Tanrı Oğlu ve *İnsanoğlu* İsa için kullanılan birçok isimden sadece ikisidir. İki isim birleşince ortaya şöyle bir gerçek çıkar:

O, bedende göründü ...

1.Timoteos 3:16

Tanrı insan olmasına rağmen, hâlâ Tanrı'ydı. İnsan şekline bürünmesine rağmen hâlâ günahsızdı. Hâlâ belli özelliklerini koruyordu. Hâlâ her şeye egemendi, hâlâ her şeyi biliyordu, hâlâ mükemmel doğruydı. Kendini insan bedeniyle sınırlandırıp, yine de bütün özelliklerini korumasını bizim anlamamız zordur. Ancak Kutsal Yazılar böyle öğretir. **Tanrı yücedir ve kendisiyle ters düşmediği sürece her şeyi yapabilir.** Tanrı peygamberlerine insan şeklinde dünyaya geleceğini yazmalarını esinledi. Bunu nasıl gerçekleştirmezdi? Öykümüze devam ederken, Tanrı'nın neden böyle davranmayı seçtiğini anlayacaksınız.

Son Bir Açıklama

Bazılarının *Tanrı Oğlu* deyimini, Tanrı'nın bir kadından çocuğu olduğu şeklinde yanlış algılaması gibi, bazıları da Meryem, İsa'nın annesi olduğuna göre, bu durumda Tanrı'nın da annesi olduğu sonucunu çıkardı. Tabii bu, Meryem'in bir çeşit Tanrı olduğunu ima eder. Bazıları Meryem'in Gökler Kraliçesi olduğuna ve Tanrı ile evlenmesi sonucu İsa'nın doğduğuna inanıyordu. Kutsal Yazılar bu kavramı da O'na karşı yapılmış bir hakaret kabul eder. *Tanrı Sözü'nün hiçbir yerinde böyle bir öğreti yoktur.* Kutsal Yazılar çok açıktır. Meryem Tanrı'yı seven ve O'nun sözüne sadık bir kadındı, ama sıradan bir insandı. Tanrı veya Tanrı'nın annesi değildi. Evet, Tanrı'nın dünyaya gelmek için kullandığı bir araçtı. Ama hepsi bu kadar. Meryem de bir günahkârdı ve bir KURTARICI'ya ihtiyaç olduğunun farkındaydı.

Meryem de şöyle dedi: "Canım Rab'bi yüceltir; Ruhum, Kurtarıcım Tanrı sayesinde sevinçle coşar." Luka 1:46-47

2 Mesih

İsa Mesih'in doğumu şöyle oldu: Annesi Meryem, Yusuf'la nişanlıydı. Ama birlikte olmalarından önce Meryem'in Kutsal Ruh'tan gebe olduğu anlaşıldı. Nişanlısı Yusuf, doğru bir adam olduğu ve onu herkesin önünde utandırmak istemediği için ondan sessizce ayrılmak niyetindeydi.

Matta 1:18-19

Dönemin geleneklerine göre, nişanı bozmak için boşanmak gerekiyordu. Bir an için Yusuf'un neler hissettiğini düşünün. Kederlenmiş olmalı. Meryem hamileydi ve çocuğun babası o değildi. Gerçeği açıklamak, kendisine bir melek görüldüğü şeklinde inanılmaz bir açıklama yapan Meryem'in toplumda zina ile suçlanmasına yol açardı. (Hayır, bu saçmalıklı! Zavallı kız aklını kaçırıyor olmalıydı! Yusuf onu sevmesine rağmen, ihanet eden ve inanılmaz bir öyküyle durumu örtbas etmeye çalışan bir kızla evlenemezdi.) Aslında Yusuf'un ne düşündüğünü bilmiyoruz; ama acı verecek olsa da, Meryem'den sessizce ayrılmaya karar verdiğini biliyoruz.

Ama böyle düşünmesi üzerine Rab'bin bir meleği rüyada ona görünerek şöyle dedi: "Davut oğlu Yusuf, Meryem'i kendine eş olarak almaktan korkma. Çünkü onun rahminde oluşan, Kutsal Ruh'tandır.

Meryem bir oğul doğuracak. Adını İsa koyacaksın. Çünkü halkını günahlarından O kurtaracak."



Bütün bunlar, Rab'bin peygamber aracılığıyla bildirdiği şu söz yerine gelsin diye oldu: "İşte, kız gebe kalıp bir oğul doğuracak; adını İmmanuel koyacaklar." İmmanuel, Tanrı bizimle demektir.

Matta 1:20-23

Durum Yusuf'a daha açık anlatılamazdı. Meryem hâlâ bakire olmasına rağmen, çocuğu olacaktı! Çocuğun adı *Kurtarıcı* anlamına gelen *İsa* olacaktı! İnsanları günahın sonuçlarından *kurtaracaktı!* Melek, İsa'nın adlarından birinin de *Tanrı bizimle* anlamına gelen *İmmanuel* olacağını söyledi. İsa, Tanrı'nın insanlar arasında beden bulmuş hali olacaktı!

Yeşaya Peygamber olacakları 700 yıl önce yazmıştı:



Bundan ötürü Rab'bin kendisi size bir belirti verecek: İşte, kız gebe kalıp bir oğul doğuracak; adını İmmanuel koyacak.

Yeşaya 7:14

Yusuf sıçrayarak uyanmış olmalı. Demek Yeşaya doğru söylüyordu! Her şey aynen Tanrı'nın dediği gibi oluyordu. Peki ama herkes ne düşünecekti? Önemli değildi! Yusuf'un yapacağı tek bir şey vardı: Tanrı'ya inanıp O'nun dediğine göre davranmak.

Yusuf uyanınca Rab'bin meleğinin buyruğuna uydu ve Meryem'i eş olarak yanına aldı. Ama oğlunu doğuruncaya dek Yusuf ona dokunmadı...

Matta 1:24-25

Doğum

O günlerde Sezar Avgustus bütün Roma dünyasında bir nüfus sayımının yapılması için buyruk çıkardı.

Luka 2:1

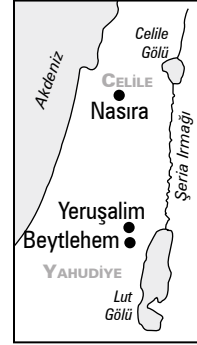
*Sezar Avgustos, Roma İmparatorluğu'nun yöneticisiydi.

Sezar'ın paraya ihtiyacı vardı ve Romalılar nüfus sayımını gerçekleştirirse daha fazla insan vergi ödemek zorunda kalacaktı. Yusuf'un buna pek sevinmediğini söyleyebiliriz. Şimdi, karısını bin yıl önce Kral Davut'un ata diyarı olan Beytlehem'e götürmesi gerekiyordu. Eşek sırtında veya yürüyerek gidilecek 120 kilometrelik bir yolculuğa çıkma fikri pek hoş değildi. Romalılar bu uygulamayı nereden çıkarmıştı? Nüfus sayımında neden Yusuf'un doğduğu yer olan Nasıra'da yazılamıyorlardı? Zor bir durumdaydı. Ancak Romalılar hiç seçenek tanımıyordu. Meryem'i Beytlehem'e götürmek zorundaydı.

Herkes yazılmak için kendi kentine gitti.

Böylece Yusuf da, Davut'un soyundan ve torunlarından olduğu için Celile'nin Nasıra Kenti'nden Yahudiye bölgesine, Davut'un kenti Beytlehem'e gitti. Orada, hamile olan nişanlısı Meryem'le birlikte yazılacaktı. Onlar oradayken, Meryem'in doğurma vakti geldi ve ilk oğlunu doğurdu. Onu kundağa sarıp bir yemliğe yatırdı. Çünkü handa yer yoktu.

Luka 2:3-7



Böylece İsa, Yusuf ve Meryem'in yaşadığı kentten uzak olan Beytlehem'de doğdu. Şehir öylesine kalabalıktı ki, sadece bir ahırda yer bulabildiler. İsa'nın ilk beşiği, sığırların kullandığı bir yemlik oldu. Yusuf karısına bakarak, özenle yaptığı planların yürümediğini düşünmüş olmalı. Ancak çocuğa bakınca, her şeyin mükemmel olduğunu düşünmüş olmalı.

...Doğan çocuğun adını **İsa** koydu.

Matta 1:25

Çobanlar

Aynı yörede, sürülerinin yanında nöbet tutarak geceyi kırlarda geçiren çobanlar vardı. Rab'bin bir meleği onlara göründü ve Rab'bin görkemi çevrelerini aydınlattı. Büyük bir korkuya kapıldılar. Melek onlara, "Korkmayın!" dedi. "Size, bütün halkı çok sevindirecek bir haber müjdeliyorum: **Bugün size, Davut'un kentinde bir Kurtarıcı doğdu.** Bu, Rab olan Mesih'tir.

İşte size bir işaret: Kundağa sarılmış ve yemlikte yatan bir bebek bulacaksınız.”

Birdenbire meleğin yanında, göksel ordulardan oluşan büyük bir topluluk belirdi. Tanrı'yı överek, “En yücelerde Tanrı'ya yücelik olsun, yeryüzünde O'nun hoşnut kaldığı insanlara esenlik olsun!” dediler.

Luka 2:8-14

Çobanlar her zamanki işlerini yapıp koyunlarını güdüyordu. Beytlehem'in birkaç kilometre kuzeyindeki Yeruşalim'de bulunan tapınakta, çoğunlukla onların sürülerindeki koyunlar kurban ediliyordu. Yani hayat her zamanki gibi sürüp gidiyordu. Ancak şimdi melekler gelmiş ve tüm dünyaları alt üst olmuştu. Heyecan içinde birbirlerine, 'Sen de duydun mu? Bu, Rab olan Mesih!' demiş olmalılar.

Hristos / Mesih

Grekçe *Hristos* kelimesi ve İbraniceden gelen *Mesih* kelimesinin ikisi *meshedilmiş olan* anlamına gelir.

Mesih adı yüzyıllar boyunca VAAT EDİLEN KURTARICI ile aynı bağlamda kullanıldı.

Melekler, MESHEDİLMİŞ OLAN'ın –Mesih / Hristos– Rab olduğunu söylüyordu.² Melekler çobanlara,

...bir Kurtarıcı doğdu. Bu Rab olan Mesih'tir

Luka 2:11

mesajını iletmmişti.

Aslında melekler, Tanrı adına duyuruda bulunuyordu...

...Ben RAB, bildirmedim mi?

Benden başka Tanrı yok, adil Tanrı ve Kurtarıcı benim. Yok benden başkası.

Yeşaya 45:21



Bahsedilenin tek ve aynı Tanrı olduğunu anlamak önemlidir; yoksa aklınız karışır. Belki biri büyük diğeri küçük, iki Tanrı olduğunu düşünmeye başlayabilirsiniz. Ancak Kutsal Yazı şöyle der ...

Ben, yalnız ben RAB'bim, benden başka kurtarıcı yoktur.

Yeşaya 43:11

Her zaman sadece bir Kurtarıcı vardı ve öyle de kalacaktır.

Melekler yanlarından ayrılıp göğe çekildikten sonra çobanlar birbirlerine, "Haydi, Beytlehem'e gidelim, Rab'bin bize bildirdiği bu olayı görelim" dediler. Aceleyle gidip Meryem'le Yusuf'u ve yemlikte yatan bebeği buldular. Onları görünce, çocukla ilgili kendilerine anlatılanları bildirdiler.

Luka 2:15-17

Çobanlar yoksul insanlardı. Bir Kral'ın doğumuna davet edilmeleri beklenemezdi. Ayrıca İsa'yı görmeye gelen başkaları da vardı.

Bilgeler

İsa'nın Kral Hirodes devrinde Yahudiye'nin Beytlehem Kenti'nde doğmasından sonra bazı yıldızbilimciler doğudan Yerusâlim'e gelip şöyle dediler: "Yahudiler'in Kralı olarak doğan çocuk nerede? Doğuda O'nun yıldızını gördük ve O'na tapınmaya geldik."

Matta 2:1-2

Bunlar Pers topraklarından (bugünkü İran) gelen ve yıldızları inceleme konusunda uzman yıldızbilimcilerdi. Çocuğu görmek için, geçit vermeyen dağları ve çölleri kendilerini tehlikeye atarak aşkıklarına göre, Tanrı'nın dünyada yaptıklarına önem veren insanlardı. Böylelerinin bir kralı ziyaret etmesi beklenir. Bu önemli konuklar o dönemin Yahudiye kralı olan Hirodes'e hiç şüphesiz haber verilmişti. Yahudiye sınırında nöbet tutan muhafızların dikkatinden kaçmış olamazlar. Arkalarında askerler olmadığı için, ziyaretleri bir tehdit olarak algılanamazdı. Sadece bir tek soru sordular: 'Yeni doğan Kral nerede?'

Kral Hirodes bunu duyunca kendisi de bütün Yerusâlim halkı da tedirgin oldu.

Matta 2:3

Bu soru Hirodes'i çok sarsmıştı. Krallık yetkisine sıkı sıkıya sarılmıştı ve bu yetkiyi ondan almaya çalışacak herkesi yok etmeye hazırdı. Tüm şehrin de biraz sarsılmasına şaşırılmamak gerek. Hirodes, özellikle öfkelenildiğinde halkına zulmediyordu. Neler yapabileceği hiç belli olmazdı. Hirodes dini danışmanlarını topladı.

Bütün başkâhinlerini ve halkın din bilginlerini toplayarak onlara Mesih'in nerede doğacağını sordu.

Matta 2:4

Din bilginlerinin biraz şaşırdığını varsayabiliriz. Hirodes ne zamandan beri dinle ilgileniyordu? Ayrıca Mesih hakkında

sorularla karşılaşmayı da beklemiyorlardı. Yıldızbilimciler dünyada gerçekleşen büyük olayın farkında olduğu halde, bunun Yahudi liderlerin gözünden kaçtığı açıkça anlaşılıyor. Ancak Hiroides dikkat edilmesi gereken bir adamdı. Mesih'in nerede doğacağını sormuştu.

Peygamberlik

Gözünüzün önüne, önündeki elyazmasının tozunu sıkıntıyla üfleyen bir yazman getirin. Yanındaki bilge kişiler, papirüsün üzerine eğilip ıslak gözlerle metne bakıyor. Hepsi biraz şaşkın. Metindeki sözlerin *kendilerine* ait olmadığını Hiroides'in anlamasını istiyorlar. Bunları Mika adında bir peygamber yaklaşık 700 yıl önce yazmış. Titrek bir parmak, belgenin aşınmış bir bölümünü işaret ediyor. Hiroides bakma zahmetine bile katlanmıyor. Yazman boğazını temizleyip okumaya başlıyor:



Ama sen, ey Beytlehem Efrata, Yahuda boyları arasında önemsiz olduğun halde, İsrail'i benim adıma yönetecek olan senden çıkacak. Onun kökeni öncesizliğe, zamanın başlangıcına dayanır.

Mika 5:2

Peygamberlik çok açıktı. Çocuğun Beytlehem Efrata'da doğacağını söylüyordu. Biri Nasıra yakınında, diğeri Yerusolim'in güneyindeki Efrata bölgesinde olmak üzere Beytlehem adında iki kasaba bulunduğundan, bu ayırım çok önemliydi.

Hiroides, Peygamber Mika'nın başka şeyler de yazıp yazmadığını öğrenmek istedi. Yazmıştı! Doğacak olanın kökeninin zamanın başlangıcına dayandığı açıkça belirtilmişti. Hiroides'in rengi solmuş olmalı. Bu imkansızdı! Sadece Tanrı sonsuzdu! Belki de yazman onu kasten korkutup yönlendirmeye çalışıyordu. Onlarla biraz eğlenmekten bir zarar gelmezdi. Yeni krala nasıl tapınılacağını onlara gösterecekti. Kâhinlerin gitmesini istedi.

Bunun üzerine Hiroides yıldızbilimcileri gizlice çağırıp onlardan yıldızın görüldüğü anı tam olarak öğrendi. "Gidin, çocuğu dikkatle arayın, bulunca bana haber verin, ben de gelip O'na tapınayım" diyerek onları Beytlehem'e gönderdi.

Yıldızbilimciler, kralı dinledikten sonra yola çıktılar. Doğuda görmüş oldukları yıldız onlara yol gösteriyordu, çocuğun bulunduğu yerin üzerine varınca durdu. Yıldızı gördüklerinde olağanüstü bir sevinç duyular. Eve girip çocuğu annesi Meryem'le birlikte görünce yere kapanarak O'na tapındılar. Hazinelelerini açıp O'na armağan olarak altın, günnük ve mür³ sundular. *Matta 2:7-11*

Tanrı onlara yol göstermeye devam etti.

Sonra gördükleri bir düşte Hiroides'in yanına dönmemeleri için uyarılınca ülkelerine başka yoldan döndüler.

Yıldızbilimciler gittikten sonra Rab'bin bir meleği Yusuf'a rüyada görünerek, "Kalk!" dedi, "Çocukla annesini al, Mısır'a kaç. Ben sana haber verinceye dek orada kal. Çünkü Hiroides öldürmek için çocuğu aratacak."

Böylece Yusuf kalktı, aynı gece çocukla annesini alıp Mısır'a doğru yola çıktı. Hiroides'in ölümüne dek orada kaldı... Matta 2:12-15

Hiroides'le ilgili tutarlı tarihi kayıtlar da Hiroides'in İsa'yı öldürmek için her tür çabayı gösterdiğini doğrular. Ancak çocuk Mısır'da güvendedi. Eski öykülerde Mısır karanlık bir yerdi. Orada yaşanan zulüm ve şiddetle anılıyordu; ama artık durum farklıydı. Tanrı İsa'nın güvenliğini sağlamak için Meryem ve Yusuf'u oraya göndererek, Mısır'ın onurlu bir yer olarak hatırlanmasını istedi. Mısır bu özel aile için güvenli bir yer haline gelmişti. Oysa Yahudiler'in yaşadığı topraklarda, Hiroides yüzünden zulüm ve adaletsizlik hüküm sürüyor, Tanrı buyruklarına karşı geliniyordu. Durum tersine dönmüştü. Hiroides öldükten sonra Meryem ve Yusuf, Yusuf'un marangozluk yaptığı Nasıra'ya geri döndü.

Çocuk büyüyor, güçleniyor ve bilgelikte yetkinleşiyordu. Tanrı'nın lütfu O'nun üzerindeydi. Luka 2:40

İki Çeşit Yücelik

Bazıları, "İmkansız! Yüceler Yücesi Tanrı asla pis bir ahırda, savunmasız bir bebek olarak dünyaya gelecek kadar küçülmez. Asla insan şekline bürünmez. Tanrı bunu yapmayacak kadar yücedir!" der.

Peki ama bu doğru mu? Belki de *yüceliği* yeniden tanımlamalıyız. Şöyle düşünün:

1. Çevresinde zenginlik, lüks ve her tür rahatını sağlayan köleleriyle, sarayında yaşayan yüce bir kral olduğunu düşünün. Ellerini nadiren kirletiyor. Halkın her gün yüz yüze kaldığı güçlükler ve sorunlardan haberi bile yok.
2. Bir de, yabancı bir ülkede klinik açma uğruna, kendi ülkesinde kârlı bir muayenahaneden vazgeçen yetenekli bir doktorun *yüceliğini* düşünün. Yoksulluk ve hastalıklarla boğuşan ülkenin insanlarına hizmet ve yardım ediyor, onları tedavi ediyor ve sonunda onlar için hayatını ortaya koyuyor.

Sizce bağışlayan merhametli Tanrı'ya hangi tür *yücelik* daha çok yaraşır?

Tanrı Sözü

Hangisiyle daha iyi iletişim kurulur; mektupla mı yoksa mektubu yazan kişiyle mi? Mektup da önemlidir, ama bir insanı gerçekten *tanımak* istiyorsanız, onunla birlikte vakit geçirmeniz, onunla yüz yüze konuşmanız gerekir. Sözel ve yazılı Sözü'ne iman edenleri Tanrı'nın yücelttiğini yüzyıllar boyunca gördük. Ancak Tanrı bize sadece kendini *anlatmakla* kalmadı, bir adım ileri giderek dünyaya geldi ve kendini bize *gösterdi*.

*Başlangıçta **Söz** vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi ... Söz, **insan olup** aramızda yaşadı ...*

Yuhanna 1:1-2,14

Başlangıçta *Tanrı'yla birlikte olup*, sonra da *insan* olan bu Söz neydi? Kutsal Yazılar Söz'ün *İsa Mesih*'ten başkası olmadığını söyler. Sonsuz Söz, insan olarak dünyaya geldikten sonra *İsa* (*Kurtarıcı* anlamında) adını aldı.

İsa'nın *Tanrı'yla birlikte* olması, iki Tanrı olduğu anlamına gelmez. Olaya şöyle bakalım. Konuştuğumuz zaman, sözlerimizi bizden farklı bağlamda düşünmeyiz. İnsanın beyni açılıp, "SÖZLER" yazan bölüm çıkarılamaz. Sözler konuşarak ya da yazarak ifade edilen düşüncelerdir. Gizemli bir şekilde, söylediklerimizle özdeşleşiriz. Biri söylediklerimi veya yazdıklarımı eleştirirse, kağıt üzerindeki veya havadaki harfleri ve heceleri değil, beni eleştiriyor demektir. Sözlerim ister hoşnut etsin, ister karşı çıkılsın, tamamen benimle özdeşleştirilir. Onlar yüzünden suçlanacak veya övgü alacak kişi ben olurum. Sözlerim ve ben bir bütünüzdür. Aynı şekilde, İsa ve Tanrı da öyledir. İsa *Tanrı Sözü'dür*.

Mutlak İletişimci Tanrı'nın en iyi iletişim yöntemini kullanmasına şaşırmamak gerek.

Söz, insan olup aramızda yaşadı ...

Yuhanna 1:14

3 Bilgeler Arasında

İsa'yı büyütmek, Meryem ve Yusuf için büyük bir deneyimdi. O günahsızdı. Mükemmeldi. Çocukluğunda bile asla huysuzluk yapmadı ve büyüklerine karşı gelmedi. İsa'nın Nasıra'daki çocukluk yıllarıyla ilgili öyküler anlatılmasına rağmen, hiçbirinin kaynağı Kutsal Yazılar değildir. Sadece bir yerde İsa on iki yaşındayken yaşanan bir olaydan bahseder.

İsa'nın annesi babası her yıl Fısıh Bayramı'nda Yeruslaim'e giderlerdi. İsa on iki yaşına gelince, bayram geleneğine uyarak yine gittiler.

Luka 2:41-42

Yahudi geleneklerine göre, buluş çağına gelen erkek çocuk topluluğun tam bir üyesi kabul ediliyordu. Böylece genç bir erkekle aynı yetki ve sorumluluklara sahip oluyordu. Yusuf ve Meryem Yeruslaim'e doğru geleneksel yolculuğa çıkarken, İsa'nın *erkekliğe adım atacağını* düşünüyor olmalıydılar.⁴

Eve Dönüş

Ziyafet sona erdikten sonra herkes evine döndü. Yolculukla ilgili bütün ayrıntıları bilmememize rağmen olayların akışını tahmin edebiliyoruz. Nasıra'dan gelenler yol arkadaşlığı ve güvenlik nedenleriyle birlikte yolculuk yapmış olabilirler.

Bayramdan sonra eve dönerlerken küçük İsa Yeruslaim'de kaldı. Bunu fark etmeyen annesiyle babası, çocuğun yol arkadaşlarıyla birlikte olduğunu sanarak bir günlük yol gittiler...

Sonra O'nu akrabalar ve dostlar arasında aramaya başladılar. Bulamayınca O'nu araya araya Yeruslaim'e döndüler.

Luka 2:43-45

Arama

Mutlaka büyük endişe içindeydiler. Normalde bir gencin gidebileceği her yeri aradılar. Pazarda tatlı satılan yerleri iyice araştırdılar. İzlemeye dalmıştır diye inşaat alanlarını dolaştılar. Çaresizlik içindeki Yusuf, daha önce gittikleri yerleri tekrar aramaya başladı. İsa'yı en son tapınakta görmüştü.

Üç gün sonra O'nu tapınakta buldular. Din öğretmenleri arasında oturmuş, onları dinliyor, sorular soruyordu. O'nu dinleyen herkes, zekasına ve verdiği yanıtlara hayran kalıyordu.

Luka 2:46-47

İsa tam olması gereken yerde, Yusuf ve Meryem'in ondan istediklerini yapıyordu. Sadece bir fark vardı. Tapındaki din öğretmenlerinden öğrenmek yerine, İsa onlara öğretiyordu. Onlara

konferans vermiyordu, ama sorduğu akılcı sorular, üstün algılama yeteneği, yanıtlarının derinliği herkesin dikkatini çekiyordu. Tapınaktaki öğretmenler her kelimesini dikkatle dinliyordu. Kutsal Yazılar öğretmenlerin *şaşkına* döndüğünü yazar.

Şaşıran sadece bilgiler değildi. Yusuf ve Meryem de şaşkına dönmüş, ancak hiç şüphesiz rahatlamışlardı; çabucak kendilerini toparladılar.

Annesi babası O'nu görünce şaşırdılar. Annesi, "Çocuğum, bize bunu niçin yaptın? Bak, babanla ben büyük kaygı içinde seni arayıp durduk" dedi.

Luka 2:48

İsa da onlara bir soru sordu:

O da onlara, "Beni niçin arayıp durdunuz?" dedi. "Babam'ın evinde bulunmam gerektiğini bilmiyor muydunuz?"

Luka 2:49

Küçük Bir Hatırlatma

Bu yanıtın amacı küstahlık değildi. İsa sadece olması gerektiği yerde, yani Babası'nın evinde olduğunu söylüyordu. *Peki ama Baba demekle neyi kastediyordu? Bahsettiği bu Baba kimdi?* Bir sonraki bölümde bunu daha kapsamlı inceleyeceğiz. Şimdilik tek bilmeniz gereken, İsa'nın dünyevi ebeveynlerine asıl kimliği konusunda küçük bir hatırlatma yapmak için bu deymi kullandığıdır.

Ne var ki onlar ne demek istediğini anlamadılar. İsa onlarla birlikte yola çıkıp Nasıra'ya döndü. Onların sözünü dinlerdi. Annesi bütün bu olup bitenleri yüreğinde sakladı. İsa bilgeliğe ve boyda geliyor, Tanrı'nın ve insanların beğenisini kazanıyordu.

Luka 2:50-52

4 Yahya Peygamber

İsa hayatını adadığı işe ancak otuz yaş civarında resmen başladı. O zamana kadar, Zekeriya'nın oğlu Yahya onun için yolu hazırlamaya başlamıştı.

O günlerde Vaftizci Yahya Yahudiye Çölü'nde ortaya çıktı. Şu çağırıyor yapıyordu: "Tövbe edin! Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır." Nitekim Peygamber Yeşaya aracılığıyla söz edilen kişi Yahya'dır. Yeşaya şöyle demişti:



"Çölde haykıran, 'Rab'bin yolunu hazırlayın, geçeceği patikaları düzleyin' diye sesleniyor."

... bütün Yahudiye ve Şeria yöresinin halkı ona geliyor...

Matta 3:1-3,5

Yahya Peygamber, 700 yıl önce Yeşaya Peygamber tarafından bildirilen eski bir peygamberliği gerçekleştiriyordu. Rab için yolu hazırlıyordu. Yeşaya aynı ayette şöyle der:



... Ey Yerus alim'e müjde getiren, yükselt sesini, ba ır, sesini yükselt, korkma. Yahuda kentlerine, " şte, Tanrınız!" de.

Yeşaya 40:9

Yahya kendisini dinleyen herkese MESHED LM   OLAN'ın geldiğini haber veriyordu. Bu oldukça büyük heyecan yaratm  tı.

Vaftiz

Yahya insanları vaftiz ettiği için, Vaftizci adı verilmiştir. Vaftiz uygulaması o dönemde Orta Doğu'da yaşayanlara yabancı değildi. Anlam yüklüydü. Ancak günümüzde bu kelimeyle ilgili birçok ikilem var.

Vaftiz, * zde leşmeyi* ima eder. *Baptizo* kelimesinin yaygın kullanımı, Grek tekstil sanayiinde ba lamı tır. Boyanmak istenen kumaş parçası, bir boya fıçısına batırılır ve pigmentin rengini alırdı. Kumaş boyayla  zde leşirdi.

Yahya Yahudiler'in Kutsal Yazılar'dan uzaklaşıp, insanların fikirlerini benimsediklerini düşünüyordu. *Fikirlerini de i tirip* bu gibi yollara sapmaktan vazgeçmeleri, Tanrı'ya dönmeleri gerektiğini, yani kısaca *tövbe* etmeleri gerektiğini söylüyordu. Vaftiz edilen Yahudiler, bu tövbe mesajıyla  zde leştiklerini (ya da şahsen kabul ettiklerini) gösteriyordu.

Yerus alim, bütün Yahudiye ve  eria bölgesinin halkı ona geliyor, günahlarını itiraf ediyor, onun tarafından  eria Irma ı'nda vaftiz ediliyordu.

Ne var ki, birçok Ferisi'yle Saduki'nin vaftiz olmak için kendisine geldiğini gören Yahya onlara şöyle seslendi: "Ey engerekler soyu! Gelecek gazaptan kaçmak için sizi kim uyardı? Bundan böyle tövbeye yara ır meyveler verin."

Matta 3:5-8

Tövbe

Vaftizci Yahya, kendisine gelenler arasında Ferisiler ve Sadukiler olduğunu gördü. Bu iki mezhep birbirinden fazla ho lanmasa da, ortak bir noktada buluşuyordu; her ikisi de sıradan insanlardan   st n olduğunu düşünüyordu. Kibirliydiler. Başkaları için çok katı kurallar koyarken bu öğretilerini kendileri uygulamadıklarından Yahya onlara *engerekler soyu* demişti. Onlara, tövbe etmeleri, yani düşüncelerini de i tirmeleri gerektiğini söylemişti.

İsa'nın Kimliği

Bu sırada İsa, Yahya tarafından vaftiz edilmek üzere Celile'den Şeria Irmağı'na, Yahya'nın yanına geldi. Ne var ki Yahya, "Benim senin tarafından vaftiz edilmem gerekirken sen mi bana geliyorsun?" diyerek O'na engel olmak istedi. Matta 3:13-14

Yahya bir peygamberdi ve İsa'nın peygamberden de üstün olduğunu fark etti. İsa'nın tövbe etmesine gerek yoktu; O kusursuzdu. Yahya günahlarından arınmak için İsa'nın onu vaftiz etmesini istedi, çünkü vaftiz edilmesi gerekenin İsa değil, kendisi olduğunu biliyordu.

İsa ona şu karşılığı verdi: "Şimdilik buna razı ol! Çünkü doğru olan her şeyi bu şekilde yerine getirmemiz gerekir." O zaman Yahya O'nun dediğine razı oldu. Matta 3:15

İsa, Yahya'nın doğru yaşam mesajıyla özdeşleşmek için vaftiz edilmekte ısrar etti. Yahya'nın mesajının gerçekliğini onaylamak istiyordu.

İsa vaftiz olur olmaz sudan çıktı. O anda gökler açıldı ve İsa, Tanrı'nın Ruhu'nun güvercin gibi inip üzerine konduğunu gördü. Göklerden gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" dedi. Matta 3:16-17

Birazdan bu ayeti daha derinlemesine irdelleyeceğiz, ama önce öykümüzü tamamlayalım.

Tanrı Kuzusu

Yahya ertesi gün İsa'nın kendisine doğru geldiğini görünce şöyle dedi: "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu! Kendisi için, 'Benden sonra biri geliyor. O benden üstündür. Çünkü O benden önce vardı' dediğim kişi işte budur." Yuhanna 1:29-30

Yahya İsa'yı, dünyanın günahını ortadan kaldıran VAAT EDİLEN KURTARICI olarak tanımlar. İsa'nın kendinden önce var olduğunu, yani sonsuz olduğunu söyler. Yahya şöyle der:

"Ben de gördüm ve 'Tanrı'nın Oğlu budur' diye tanıklık ettim." Yuhanna 1:34

Bir keresinde, genç bir çifte Kutsal Yazılar'ı öğretiyordum. Bu ayeti okuduktan sonra kadın, "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!" diye bağırdı. Sonra heyecanlı bir sesle devam etti, "Kuzu, Kuzu! Bunun ... bunun Eski Antlaşma'da okuduğumuz kuzularla bir ilgisi var mı!?"

Ben de, "Evet var" dedim. "Zamanı gelince her şey yerine oturacak ve ne kadar mantıklı olduğunu göreceksiniz."

Karmaşık Bir Birlik

Rab, 1000 yıl boyunca İsraililer'i başka tanrılara tapınmayacakları bir noktaya getirmek için onlarla çalıştı. Putperestliği içlerinden söküp atmak için istilalar ve sürgünler gerekmişti. Sonunda İsrail bir tek Tanrı'ya tapınır duruma geldi.

Ama şimdi Rab, Seçilmiş Halkı'nın ve bütün diğer ulusların Kendisi hakkında başka bir şeyi, Tanrı'nın bir olduğunu, öğrenene dek hazır olmadıkları bir şeyi daha anlamalarını istiyordu. O da şuydu:

Bu doğrudur...

... Tanrımız RAB tek RAB'dir.

Yasa'nın Tekrarı 6:4

... ama bu birlik karmaşık bir birliktir.

Bu düşüncüyü her zaman kullanırız. Örneğin bir üniversite ya da bir hastane kompleksinden söz ederiz. Bir tek üniversite olduğunu ama birçok binadan oluştuğunu biliriz. Bir tek hastane olduğunu ama birçok birimi olduğunu biliriz. Aynı şekilde, Tanrı'nın da *karmaşık bir birliğe* sahip olduğundan söz ettiğimizde Tanrı'nın bir olduğunu ama *Baba, Oğul ve Kutsal Ruh* olmak üzere üç kişiden oluştuğunu söylüyoruz. Tanrıbilimsel bakımdan bundan söz ederken üçün bir tek olduğunu bildiren *Üçlü Birlik* terimi kullanılır.

Geçmiş yüzyıllarda peygamberler Tanrı'nın birliğinin çoğulluğunu doğrulamışlardır. Rab sanki kendi kendine konuşuyordu. Musa, Tanrı'nın insanı yarattığı zaman için şöyle demişti:

Tanrı, "İnsanı kendi suretimizde, **kendimize** benzer yaratalım" dedi...

Yaratılış 1:26

Adem günah işlediğinde,

Sonra, "Adem iyiyle kötüyü bilmekle **bizlerden** biri gibi oldu" dedi...

Yaratılış 3:22

Tanrı Babil halkını dağıtırken şöyle der:

"Gelin, aşağı inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar." Böylece RAB onları yeryüzüne dağıtarak...

Yaratılış 11:7-8

Peygamberlerin Tanrı için kullandıkları sözcük olan *Elohim* bile *karmaşık bir birlik* anlamı taşıyordu. İbranice dilbilgisinde, *Elohim*'in *karmaşıklıkla* izin veren çoğul bir biçimi* vardır ama

sözcüğün kendisi *bir tek* anlamına gelen bir şekilde tekildir.

Rab, yeryüzüne Tanrı-adam olarak gelmesiyle *karmaşık birliğini* daha ayrıntılı bir şekilde bildirdi. Cebrail'in Meryem'le konuşurken ona şöyle dediğini okuyoruz:

"Kutsal Ruh senin üzerine gelecek, Yüceler Yücesi'nin gücü sana gölge salacak. Bunun için doğacak olana kutsal, Tanrı Oğlu denecek."

Luka 1:35

Cebrail, bir cümle içinde tek Tanrı'dan üç kişi olarak söz etmişti. Kutsal Yazılar'ın bundan sonraki bölümlerinde bu artık ender görülen bir şey olmamaya başladı. Örneğin, kısa bir süre önce şunu okumuştuk:

İsa vaftiz olur olmaz sudan çıktı. O anda gökler açıldı ve İsa, Tanrı'nın Ruhu'nun güvercin gibi inip üzerine konduğunu gördü. Göklerden gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" dedi. Matta 3:16-17

Burada, İsa, Tanrı'nın Ruhu ve göklerden gelen bir ses olmak üzere üç ilahi varlıktan söz ediliyor. Bunların üçü, bir Üçlü Birlik'i, ismi Yahve, RAB olan bir tek *karmaşık* Tanrı'yı oluşturuyor.

Bir üniversite ya da hastaneden söz ederken *karmaşık bir birliği* anlamak kolaydır ama bu düşünce, Tanrı gibi bir varlığa uyarlandığında kavranması çok zordur! Yıllar içinde, Üçlü Birlik'ü açıklamak için çeşitli çabalar gösterilmiştir:

1. **Su:** Su, sıvı, buhar veya buz olmak üzere üç biçimde var olur. Buna karşın üçü de sudur.
2. **Boyutlar:** Bir kutunun eni, boyu ve yüksekliği vardır. Hepsi birbirinin aynı olmamasına rağmen, birbirlerinden ayrılamazlar.
3. **Çarpma işlemi:** $1 \times 1 \times 1 = 1$
4. **Güneş:** Güneş görünen bir kütle, görünmeyen ışık ve ısıdan oluşur. Üç farklı element olmasına rağmen güneş tektir.

Bu benzetmelerden bazıları yararlı olmasına rağmen, kavramı tam olarak açıklamıyor. Tanrı'yı kendi seviyemize indirip, O'nu bizden biri gibi görmeye çalışma konusunda dikkatli olmalıyız. Tanrı O'nu anlayamama nedenimizin kısmen şu olduğunu söyler:

*Dilimizde tekil ve çoğul biçimler vardır. Ama İbranice'de isimlerin tekil, ikili (sadece iki) ve çoğul (üç ya da daha fazla) biçimleri vardır. Elohim çoğuldur.

... Beni kendin gibi sandın ...

Mezmur 50:21

Çocukken anlamadığımız bir sürü şey vardı; yine de hepsini olduğu gibi kabul ettik. “Elektrik nedir? Fişi prizden çekince, neden yere dökülmüyor? Onu göremiyorum. Prize cımbız sokarsam neden canım acır?” Elektriği anlamıyor olmamız, onun gerçekliğini değiştirmiyordu.

Yetişkinler olarak, çevremizdeki dünyayı algılama yeteneğimizle övünüyoruz. Yüzyıllar boyunca eski insanları şaşırtan şeyler, bizim için sıradan olgular haline geldi. Yine de alçakgönüllü olmalıyız. Evrenin büyük bölümü hâlâ büyük sırlar içeriyor. Bundan yüz yıl sonra insanlar, onlar için sıradan olan şeyler konusunda, bizim kör olduğumuzu düşünebilir. Bir gün *üçlük* kavramı çok kolay algılanabilir.

O gün gelse bile, sınırlı algılama yeteneğimizin, sonsuz bir Tanrı’yı sınırlı beynimize sığdıramayacağını kabul etmeliyiz. Tanrı’nın Kutsal Yazılar’da bildirilişini doğru bir şekilde anladığımızda bu bizi şaşırtır. Rab hakkında mantığımızın ötesinde olan, aklımızın alması zor olan büyük karmaşıklıklar vardır. Sonsuz bir Tanrı kavramını anlamak da kolay değildir. Aynı anda her yerde birden var olan bir Tanrı’yı aklımızda canlandırmak zordur. Fani akıllarımızın sadece bu iki gerçeği bile iyice kavraması imkânsızdır. Tanrı’nın *karmaşık birliği* konusunda da durum aynıdır.

Gizlilik Tanrımız RAB’be özgüdür. Ama bu yasanın bütün sözlerine uymamız için açığa çıkarılanlar sonsuza dek bize ve çocuklarımıza aittir.

Yasa’nın Tekrarı 29:29

Kutsal Kitap neleri öğretmez:

❖ **Üç tanrıçılık:** Bu, eski Mısırlılar’ın inandığı bir düşünceydi. Tanrıların üçer üçer grupluyorlardı. Genelde bunlar, baba *Osiris*, anne *İsis* ve oğul *Horus* şeklinde bir aile oluşturuyordu. Günümüzde Üçlü Birlik’in kötü bir yanlış bir yorumu, Tanrı’yı Baba, Göklerin Kraliçesi Meryem’i anne ve İsa’yı da oğul olarak betimler. Tanrı Sözü’nde böyle bir düşünce öğretilmemektedir.

❖ **Modalizm:** (Şekilci Monarkiyancılık): Bir adamın, oğul, koca ve baba oluşu gibi bir tek kişinin oynadığı üç rol.

On Birinci Bölüm

- 1** Ayartma
- 2** Güç Ve Şöhret
- 3** Nikodim
- 4** Ret
- 5** Yaşam Ekmeği

1 Ayartma

Yaratılışın başında, Parlak Yıldız Tanrı'nın makamını ele geçirmek için O'na küstahça karşı çıkar. Oysa Oğul Tanrı,* hâlâ tamamen Tanrı olmasına rağmen, görkemini ve ihtişamını bırakarak, insan olarak dünyaya gelir. Şeytan İsa'yı savunmasız sanmış olmalı. Eğer İsa'yı kandırıp kendi yanına çekebilirse, onun için büyük bir zafer olacaktı. Tanrı kendisi hakkında yeni bir açıklama yapma vakti geldiğine artık karar vermişti.

Bundan sonra İsa, İblis tarafından denenmek üzere Ruh aracılığıyla çöle götürüldü. İsa kırk gün kırk gece oruç tuttuktan sonra acıktı.*

Matta 4:1-2

*Tanrı Oğlu
deyiminin
açıklaması için
bkz. 163-165
*İblis, iftiracı
anlamındadır.

İsa yemek yemeden uzun bir süre geçirmiştir.

O zaman Ayartıcı yaklaşıp, "Tanrı'nın Oğlu'ysan, söyle şu taşlar ekmek olsun" dedi.

Matta 4:3

Bir Öneri

Şeytan, İsa'nın herkes tarafından anlaşılabilecek bir şey yapmasını, yani fiziksel bir ihtiyacını gidermesini istiyordu. Bu aynı zamanda İsa'nın gerçek kimliğini kanıtlaması için de iyi bir fırsattı. Eğer Tanrı'ysa, zaten sadece buyurarak dünyayı yaratmıştı. Taşları ekmeğe dönüştürmek çok daha kolay bir işti. Gerçekte bu bir tuzaktı. İsa bunu gerçekleştirirse, Şeytan'ın sözünü dinlemiş olacaktı.

İsa ona şu karşılığı verdi: "İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar" diye yazılmıştır."

Matta 4:4

İsa Kutsal Yazılar'dan Alıntı Yapar

İsa Şeytan'a Kutsal Yazılar'dan, Tanrı'nın yazılı Sözü'nden alıntı yaparak karşılık verir. Tanrı Sözü'ne uymanın, fiziksel ihtiyaçları gidermekten daha önemli olduğunu söyler. Birçok insan yaşamın fiziksel yanlarıyla ilgilenip ruhsal ihtiyaçları unuttuğundan, bu önemli bir açıklamadır.

İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?

Markos 8:36

Şeytan "Alıntı Yapar"

Sonra İblis O'nu kutsal kente götürdü. Tapınağın tepesine çıkarp, "Tanrı'nın Oğlu'ysan, kendini aşağı at" dedi, "Çünkü şöyle yazılmıştır:

'Tanrı, senin için meleklerine buyruk verecek.'

'Ayağın bir taşla çarpmasın diye seni elleri üzerinde taşıyacaklar.'

Matta 4:5-6

Artık meydan okuma küstahlığa dönmüştü! ‘Kanıtla! Tanrı Oğlu olduğunu kanıtla! Eğer Tanrı gerçekten Baban ise seni koruyacaktır!’

Şeytan Mezmurlar kitabındaki bir bölümden alıntı yapıyordu. Şeytan dini kullanmayı sever ve Kutsal Yazılar’dan alıntı yapmak başlıca numarasıdır. Aslında Şeytan Kutsal Yazılar’dan doğru alıntı yapmıyordu. Sadece amacına hizmet eden bölümü seçmişti. Bunu Aden bahçesinde Adem ve Havva’ya yapmıştı, şimdi de İsa’da denemeye çalışıyordu.

İsa Kutsal Yazılar’dan Alıntı Yapar

İsa Şeytan’ın meydan okumasını bir kez daha Kutsal Yazılar’dan alıntı yaparak yanıtladı; ancak O doğru alıntı yaptı:

İsa İblis’e şu karşılığı verdi: “Tanrın Rab’bi denemeyeceksin” diye de yazılmıştır.

Matta 4:7

Reddedilen Öneri

İblis bu kez İsa’yı çok yüksek bir dağa çıkardı. O’na bütün gökleriyle dünya ülkelerini göstererek, “Yere kapanıp bana taparsan, bütün bunları sana vereceğim” dedi.

Matta 4:8-9

Şeytan İsa’ya kendine tapınması karşılığında dünyanın bütün ülkelerini sunuyordu. Zaten İsa’nın istediği de insanların O’nun peşinden gelmesi değil miydi? Şeytan’ın söz etmediği konu ise İsa ona taparsa, onun hizmetkârı olacaktı. Tapınma ve hizmet her zaman birlikte yürür. İkisi birbirinden ayrılmaz. Ancak Şeytan’ın hilesi işe yaramadı. İsa yine Kutsal Yazılar’dan alıntı yaptı:

İsa ona şöyle karşılık verdi: “Çekil git, Şeytan! ‘Tanrın Rab’be tapacak, yalnız O’na kulluk edeceksin’ diye yazılmıştır.” Bunun üzerine İblis İsa’yı bırakıp gitti. Melekler gelip İsa’ya hizmet ettiler.

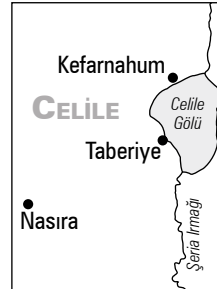
Matta 4:10-11

Şeytan İsa’yı ağına düşürmeyi başaramadı. İsa baştan çıkarılamaz ve ayartılamazdı. Hâlâ İsa’yı yok etmekte kararlı olan Şeytan geçici olarak geri çekildi.

Şeytan kendi açısından küçük bir başarı elde etmişti: Vaftizci Yahya tutuklanmıştı.¹

İsa, Yahya’nın tutuklandığını duyunca Celile’ye döndü. Nasıra’dan ayrılarak Zevulun ve Naftali yöresinde, Celile Gölü kıyısında bulunan Kefarnahum’a yerleşti.

Matta 4:12-13



Günahsız

İyi ile kötü arasındaki mücadele eşit koşullarda yapılmaz. Yaratan Tanrı İsa, yaratılmış bir varlık olan Şeytan'dan çok daha güçlüdür. İsa meydan okuma karşısında ayırtılmadı. O kusursuzdu.

Birçok gerçek ve sahte peygamber gelip geçti ve hiçbirisi günahsız olduğunu iddia etmedi. Kutsal Yazılar, günahkâr olduğu açıklanan veya günahkâr olduğunu itiraf eden birçok insandan söz eder. Ancak İsa asla günahkâr olduğunu söylemedi. Kutsal Yazılar'ı baştan sona arasanız bile, İsa'nın günah işlediğine veya bağışlanmak istediğine dair bir tek satır bulamazsınız. O'na olası hatalarını bilecek kadar yakın olanlar bile, İsa hakkında şöyle yazmıştır:

O günah işlemedi, ağzından hileli söz çıkmadı. 1.Petrus 2:22

İsa'nın günaha teşvik edilmesi, insanlıkla özdeşleşmesinin başka bir göstergesidir. Tanrı tüm insanları yargılamak için, hiç kimse O'nun karşısında şöyle diyemeyecektir: *"Rabbim hiç anlamıyorsun! Sen bir sarayda, bense tozun toprağın içinde doğdum. Sen hiç günaha teşvik edilmedin, bense edildim. Benim yaşadıklarımla hiç karşılaşmadığın halde beni nasıl yargılayabilirsin?"* Kutsal Kitap Tanrı'yı şöyle anlatır:

... zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine, her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir.

İbraniler 4:15

2 Güç Ve Şöhret

Yahya'nın tutuklanmasından sonra İsa, Tanrı'nın Müjdesi'ni duyura duyura Celile'ye gitti. "Zaman doldu" diyordu, "Tanrı'nın Egemenliği yaklaştı. Tövbe edin, Müjde'ye inanın!"

Markos 1:14-15

İsrail ulusu Tanrı'nın insanoğluyla ilişkisine önderlik yapamadığından, İsa yeni bir egemenlik sunmak için geldi. Taşa yazılmış, gerçekleştirilmesi imkânsız yasalardan oluşan politik bir krallık değil, Tanrı gücüyle insanların yüreğine yazılmış, herkese açık ruhsal bir krallık sunuyordu.

Tövbe edin, diyordu. Tövbe etmek –insanın düşüncesini değiştirmesi– insanın içinde olan bir şeydi ve İsa egemenliğini yürekten başlatmayı amaçlıyordu.

İsa, Celile Gölü'nün kıyısından geçerken, göle ağ atmakta olan Simun ve kardeşi Andreas'ı gördü. Bu adamlar balıkçıydı. İsa onlara, "Ardımdan gelin" dedi, "Sizleri insan tutan balıkçılar yapacağım."

Onlar da hemen ağlarını bırakıp O'nun ardından gittiler. İsa biraz ileri gidince Zebedi'nin oğulları Yakup'la Yuhanna'yı gördü. Teknede ağlarını onarıyorlardı. Hemen onları çağırdı. Onlar da babaları Zebedi'yi işçilerle birlikte teknede bırakıp İsa'nın yanına gittiler.

Markos 1:16-20

Yetki

Kefarnahum'a gittiler. Şabat Günü İsa havraya gidip öğretmeye başladı. Halk O'nun öğretisine şaşıp kaldı. Çünkü onlara din bilginleri gibi değil, yetkili biri gibi öğretiyordu. Markos 1:21-22

İsa'yı dinleyenler O'nda sıra dışı bir şey olduğunu anlıyordu. Herkesin dikkatle dinlemesine şaşırmamak gerek. Çünkü bizzat Tanrı'yı dinliyorlardı. İsa sadece yetkin konuşmakla kalmadı, aynı zamanda bunu gösterdi de.

Tam o sırada havrada bulunan ve kötü ruha tutulmuş bir adam, "Ey Nasıralı İsa, bizden ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Bizi mahvetmeye mi geldin? Senin kim olduğunu biliyorum, Tanrı'nın Kutsalı'sın sen!"

Markos 1:23-24

Adamın içinde cin vardı. Şeytan'ın meleklerinden biri, adamın rızasıyla onun içine girmişti. Cin, İsa'nın kim olduğunu bildiğinden, O'na Tanrı'nın Kutsalı diyordu.

İsa, "Sus, çık adamdan!" diyerek kötü ruhu azarladı. Markos 1:25

Cinler gerçeği her zaman kendi amaçları doğrultusunda çarpıttığından, İsa kimliğinin diğerlerine onlar tarafından açıklanmasını istemiyordu. İsa cine dışarı çıkmasını emrederek VAAT EDİLEN KURTARICI olduğunu doğruluyordu.

Kötü ruh adamı sarstı ve büyük bir çığlık atarak içinden çıktı.

Herkes şaşırp kaldı. Birbirlerine, "Bu nasıl şey?" diye sormaya başladılar. "Yepyeni bir öğreti! Kötü ruhlara bile yetkiyle buyruk veriyor, onlar da sözünü dinliyor." Böylece İsa'yla ilgili haber, Celile bölgesinin her yerine hızla yayıldı.

Markos 1:26-28

Artık herkes farklı konuşuyordu. İsa'nın inanılmaz gücü dedikodularda ön sıraya geçmiş olmalı; üstelik bu daha başlangıçtı!

İsa'ya cüzamlı biri geldi, diz çökerek, "İstersen beni temiz kılabilirsin" diye yalvardı.

İsa'nın yüreği sızladı, elini uzatıp adama dokundu, "İsterim, temiz ol!" dedi. Adam anında cüzamdan kurtulup tertemiz oldu.

Markos 1:40-42

Eski zamanlarda cüzam, insanı yavaş yavaş öldüren korkunç bir hastalıktı. Kutsal Yazılar İsa'nın, insanları ciddi biçimde etkileyen veya sakat bırakan birçok kötü hastalığı iyileştirdiğini söyler. Hastalığı tedavi edilemez diye hiç kimseyi geri çevirmiyor, hatta ölüleri bile diriltiyordu!

İsa'nın halkı eğlendirmek amacıyla gösteri yapmadığını anlamak çok önemlidir. İsa yardım ettiği insanlara hem gerçekten merhamet duyuyor, hem de kendisinin ve mesajının göksel ortamdan geldiğini gösteriyordu. O'nun ata, arabaya veya bir orduya ihtiyacı yoktu. Tek yapması gereken *konusmaktı*. Hatırlayın, O Tanrı Sözü'ydü ... bütün peygamberlerin yazdığı VAAT EDİLEN KURTARICI'ydı.

Cinler

Ruhlar da dahil bütün yaratıklar İsa'nın kontrolü altındaydı. Kutsal Yazı şöyle der:

... yerde ve gökte, görünen ve görünmeyen her şey –tahtlar, egemenlikler, yönetimler, hükümler– O'nda yaratıldı. Her şeyden önce var olan O'dur... Koloseliler 1:16-17

Bir insan cinlerden korkuyorsa, İsa Mesih'in onu bu korkudan kurtarmak için geldiğini bilmelidir. İsa'nın bunu nasıl yaptığını kitabın ilerleyen bölümlerinde göreceğiz.

3 Nikodim

Yahudiler'in Nikodim adlı bir önderi vardı. Ferisiler'den olan bu adam bir gece İsa'ya gelerek, "Rabbi, senin Tanrı'dan gelmiş bir öğretmen olduğunu biliyoruz. Çünkü Tanrı kendisiyle olmadıkça kimse senin yaptığın bu mucizeleri yapamaz" dedi.

İsa ona şu karşılığı verdi: "Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ni göremez."

*Rabbi, Yahudi din öğretmenlerine verilen isimdir. Birine saygı ifade etmek için de Rabbi denilir.

Yuhanna 3:1-3

Nikodim mevki sahibi bir adamdı. Romalılara danışmanlık yapan Yahudi konseyi Sanhedrin'in (Yüksek Kurul) üyesiydi. Bir Ferisi olarak Musa'nın Yasası'na sadıktı. İbrahim soyundan gelen Yahudi asıllı Nikodim, kendini seçilmiş ırktan sayıyordu. Nikodim'in ataları saygındı, doğru aileden geliyordu. Ancak İsa bunu yeterli bulmamış ve "Yeniden doğmalısın" demişti. İsa'nın müjde vermesi gerekiyordu, ama bu kötü haberdi. Ayrıca, insan yeniden nasıl doğabilirdi?

Nikodim, “Yaşlanmış bir adam nasıl doğabilir? Annesinin rahmine ikinci kez girip doğabilir mi?” diye sordu.

İsa şöyle yanıt verdi: “Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sudan ve Ruh’tan doğmadıkça Tanrı’nın Egemenliği’ne giremez. Bedenden doğan bedendir, Ruh’tan doğan ruhtur. Sana, ‘Yeniden doğmalısınız’ dediğime şaşma.” Yuhanna 3:4-7

İşte durum böyleydi. İsa Nikodim’in bebekken *bedenden* veya *sudan* doğuşundan söz etmiyordu. İkinci doğuş, ruhsal bir doğuş, ruhsal bir başlangıçtı. Yeterince açık bir cevaptı. Tanrı’nın Egemenliği’ne girebilmek için hem fiziksel anlamda doğmak, hem de ikinci kez ruhsal anlamda doğmak gerekir. Peki ama insan ruhsal anlamda nasıl doğabilirdi? İsa devam etti:

“Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırdıysa, İnsanoğlu’nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki, O’na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun.” Yuhanna 3:14-15

İsa, yeniden doğmak için Nikodim’in Musa dönemindeki insanlar gibi olması gerektiğini söylüyordu. Önce günahkâr olduğunu kabul etmeliydi. Sonra, ailesi ve mevkii sayesinde Tanrı tarafından kabul edileceği yolundaki *düşüncesini değiştirip*, Tanrı’nın Egemenliği’ne girmenin yolunu göstermek için göksel ortamdan gelen İsa’ya güvenmeliydi. İsa, eğer kendisine iman ederse Nikodim’e sonsuz yaşam vaat ediyordu.

İman Ve Güven

İnanmak kelimesi bu kitapta sadece entelektüel bağlamda kullanılmıyor. Bir İsraili, Musa’nın tunç yılanına bakarsa iyileşeceğini, ancak sadece sopaya *bakmakla* Tanrı’ya imanını göstermemiş olursa öleceğini düşünebilirdi. Bu kelimenin Kutsal Kitap’taki anlamı bir eylemi belirtir ve iman ve güvenle eş anlamlıdır.

Kişinin *neye* iman ettiği de önemli ve kritiktir! Birkaç yıl önce, kötü niyetli biri ağrı kesici ilaç kapsüllerine ölümcül bir zehir doldurdu. Bunun sonucunda, ilacın tanıtımındaki amaca hizmet ettiğine inanan birkaç kişi ilacı kullandı ve öldü. Bu insanlar gerçekten güvenmişti, ama istemeden yanlış şeye güvenmişlerdi.

Bir insan günahlarından herhangi bir ilah sayesinde kurtulabileceğine içten inanabilir. Ancak temelinde yanlış inanç bulunan içtenlik anlamsızdır. Bununla birlikte imanı Yüce Tanrı’ya yönelikse, bu güvenin etkisi de çok farklı olur. Tanrı’nın verdiği Sözü tuttuğunu daha önce gördük.

Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.

Yuhanna 3:16

Sonsuz Yaşam

İsa yalnızca Nikodim'e değil, kendisine *inanın herkese* sonsuz yaşam vaat ediyordu! Melek, Meryem ve Yusuf'a oğullarına İsa adını koymalarını söylemişti, çünkü bu adın anlamı KURTARICI'ydı. Şimdiyse İsa insanları günahın sonuçlarından, Ateş Gölü'nde sonsuza dek yargılanmaktan kurtaracağını söylüyordu.

Tanrı, Oğlu'nu dünyayı yargılamak için göndermedi, dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi.

Yuhanna 3:17

İsa dünyayı yargılamak için gelmedi. Dünyayı günah, Şeytan ve ölümün yol açtığı trajedilerden kurtarmak için geldi.

O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır. Çünkü Tanrı'nın biricik Oğlu'nun adına iman etmemiştir.

Yuhanna 3:18

Orta Yol Yok

İsa, O'na iman edenlerin günahkâr olarak yargılanmayacağını söyledi. Ancak O'na *güvenmeyenler* zaten yargılanmıştır. İman etme ile etmeme ortasındaki bir yol yoktur. Bir insan, *"Bunu düşüneneğim"* deyip, ortada kalamaz. Seçiminizi yapmak zorundasınızdır, yoksa inanmamayı seçiyorsunuz demektir. Seçim yapmamak, aslında bir seçim yapmaktır.

Ayrıca, sonsuz kaderi öğrenmek için ölümü beklemek zorunda değilsiniz! İsa her şeyi açıkça anlatmıştı. Bir insan İsa'nın onu kurtaracağına güvenmediği sürece kendisinin yargı ve Ateş Gölü'nden kaçması imkânsızdı. Yalnızca o zaman sonsuz yaşama kavuşabilirdi. İsa'nın vaadi buydu.

"Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir."

Yuhanna 5:24

İsa günahın yargılanacağını saklamıyordu. Herkesin O'na iman etmeyeceğini biliyordu.

Yargı da şudur: Dünyaya ışık geldi, ama insanlar ışık yerine karanlığı sevdiler. Çünkü yaptıkları işler kötüydü. Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları açığa çıkmasını diye ışığa yaklaşmaz.

Yuhanna 3:19-20

İsa ruhsal ışığa karşılık ruhsal karanlıktan söz ediyordu. Işık günahları ortaya çıkardığı için, birçok insanın ışıktan nefret ettiğini

söylüyordu. İnsanlar günahkâr olduklarının anlaşılmasından hoşlanmaz. Gizlenmeyi veya Adem ile Havva'nın yaptığı gibi, günahları için başkasını suçlamayı tercih ederler. Kutsal Yazılar bu gibi insanların karanlığı tercih ettiğini söyler. Peki ama ıstık nedir?

İsa yine halka seslenip şöyle dedi: “Ben dünyanın ışığıyım...”
Yuhanna 8:12

Yaratılış sırasında Tanrı, yolumuzu görebilmemiz için ışığı yarattı. Şimdiyse ruhsal yolumuzu aydınlatmak için dünyaya gelmişti.

“... Benim ardımdan gelen, yaşam ışığına sahip olur.”
Yuhanna 8:12

4 Ret

Birkaç gün sonra İsa tekrar Kefarnahum'a geldiğinde, evde olduğu duyuldu. O kadar çok insan toplandı ki, artık kapının önünde bile duracak yer kalmamıştı. Bu arada O'na dört kişinin taşıdığı felçli bir adamı getirdiler.

Markos 2:1-3

Bu, İsa'nın gittiği her yerde karşılaştığı bir sahneydi. Gelir gelmez hasta ve sakatlar toplanmaya başlıyordu. Bu kez de dört kişi felçli bir adam getirmişti.

Kalabalıktan O'na yaklaşamadıkları için, bulunduğu yerin üzerindeki damı delip açarak felçliyi üstünde yattığı şilteyle birlikte aşağı indirdiler.

Markos 2:4

Dam bütün evlerdeki gibi düzdü. Akşamları serinlemek için merdivenle yukarı çıkılıyordu. Dört adam İsa'ya yaklaşamayınca, hemen dama çıkıp bir delik açtılar ve felçli adamı İsa'nın yanına indirdiler. *Hemen* derken sadece dama çıkmalarını kastediyordum. Damı delmek kolay olmamıştır. İçerdekilerin üstüne dökülen toz ve kerpiç parçalarını düşünün. Tabii ki İsa derse ara vermek zorunda kaldı. Herkes neler olduğunu anlamak için merakla tavana bakıyordu. Dört adamın kararlı yüzü ortaya çıktığında, İsa'yı dinleyenler, *“Bunu nasıl yaparsınız? Nerede kaldı sizin saygınız!? Toz içinde kaldık! Evi yıktınız!”* diye bağırıp çağırış olabilirler. Ancak İsa farklı bir şey görüyordu.

İsa onların imanını görünce felçliye, “Oğlum, günahların bağışlandı” dedi.

Markos 2:5

Yürek

İsa öncelikle insanların yüreğiyle ilgileniyordu. Günahı bağışlamak O'nun için sorun değildi, ama dinleyenlerden bazıları bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Açıkça bir şey söylememelerine rağmen, düşmanca duygular besliyorlardı.

*Orada oturan bazı din bilginleri ise içlerinden şöyle düşündüler:
“Bu adam neden böyle konuşuyor? Tanrı’ya küfrediyor!
Tanrı’dan başka kim günahları bağışlayabilir?”* Markos 2:6-7

Haklıydılar. Sadece Tanrı günahları bağışlayabilirdi!

*Akıllarından geçeni (yüreklerinden) hemen ruhunda sezen
İsa onlara, “Aklinizden (yüreğinizden) neden böyle şeyler
geçiriyorsunuz?” dedi.* Markos 2:8

İsa ne düşündüklerini anlayıp, bunu onlara da söylemişti. Din bilginlerinin nasıl utandığını tahmin edebilirsiniz. Belki de son on dakika içinde neler düşündüklerini anımsamaya çalışmışlardır. Kesin olan bir şey vardı. İsa yüreklerinden geçenleri okuyabiliyordu! Ancak İsa onları etkilemeye çalışmıyordu. Onlara bir soru sordu:

*“Hangisi daha kolay, felçliye, ‘Günahların bağışlandı’ demek
mi, yoksa, ‘Kalk, şilteni topl, yürü’ demek mi?”* Markos 2:9

Bir avukat bile daha zor bir soru soramazdı. Din bilginlerinin neler düşündüğünü tahmin edebilirsiniz. “Adamın felçli olduğu belliydi. Felçli bacakların iyileştirilmesi imkânsızdı. Böyle bir hastalığı sadece Tanrı iyileştirebilirdi. İsa felçli bacaklara hayat verebiliyorsa, o zaman ... hayır, bu imkânsızdı! Tanrı asla yeryüzüne gelip İsa gibi bir yaşam sürmezdi! O, imparatorluğun kenar mahallelerinde yaşayan bir hiçti! Böyle şaşırtıcı bir soru sormaya nasıl cüret edebiliyordu? Kendini kim sanıyordu? Tanrı mı?” İsa onlar sormadan meraklarını giderdi.

*“Ne var ki, İnsanoğlu’nun yeryüzünde günahları bağışlama
yetkisine sahip olduğunu bilirsiniz diye...”* Sonra felçliye,
“Sana söylüyorum, kalk, şilteni topl, evine git!” dedi. Adam
kalktı, hemen şiltesini topladı, hepsinin gözü önünde çıkıp
gitti. Herkes şaşakalmıştı. Tanrı’yı övüyorlar, “Böylesini hiç
görmemiştik” diyorlardı. Markos 2:10-12

Mucizelerin amacı, bir güldürü veya sirkteki gibi gösteri yapmak değildi. Mucizeler İsa’nın Kendi kimliği konusundaki sözlerini doğruluyordu.

Çaresiz Günahkârlar

*İsa yine çıkıp göl kıyısına gitti ... Yoldan geçerken, vergi toplama
yerinde oturan Alfay oğlu Levi’yi gördü. Ona, “Ardımdan gel”
dedi. Levi de kalkıp İsa’nın ardından gitti.* Markos 2:13-14

Levi Yahudi olduğu halde, Romalılar adına vergi topluyordu. Bu soyguncular vergileri gizlice artırarak para kazanıyor, kendi ceplerini doldurmak için çoğunlukla insanlardan fazla para alıyorlardı. Güçlerini kötüye kullandıkları ve kendi istekleriyle Romalılar’ın kötü amaçlarına hizmet ettikleri için halk onlardan

nefret ediyordu. İsa bütün bunlara rağmen, vergi toplama yerinden geçerken Levi'den kendisini izlemesini istedi.

Sonra İsa, Levi'nin evinde yemek yerken, birçok vergi görevlisiyle günahkâr O'nunla ve öğrencileriyle birlikte sofraya oturmuştu. O'nu izleyen böyle birçok kişi vardı.

Ferisiler'den bazı din bilginleri, O'nu günahkârlar ve vergi görevlileriyle birlikte yemekte görünce öğrencilerine, "Niçin vergi görevlileri ve günahkârlarla birlikte yemek yiyor?" diye sordular.

Bunu duyan İsa onlara, "Sağlamların değil, hastaların hekime ihtiyacı var" dedi. "Ben doğru kişileri değil, günahkârları çağırıyordum." Markos 2:15-17

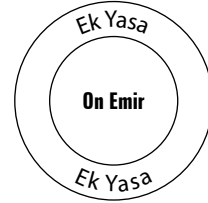
İsa sadece günahkâr olduğunu kabul edenlere yardım edebilirdi. Tanrı tarafından kabul edilmenin ilk adımı her zaman budur.

Şabat Günü Çalışmak

İsa'nın sürekli azarlaması, Ferisiler'i incitmiş olmalı. İtibarlarını yitiriyorlardı. İsa'yı açıkça günah işlerken yakalamak için onu yakından izlemeye başladılar.

İsa yine havraya girdi. Orada eli sakat bir adam vardı. Bazıları İsa'yı suçlamak amacıyla, Şabat Günü hastayı iyileştirecek mi diye O'nu gözlüyorlardı. Markos 3:1-2

Kutsal Yasa'ya göre Şabat Günü çalışmak yasaktı. Çalışmak Tanrı Yasası'na karşı gelmek ve günah işlemek demektir. Ferisiler'e göre, bir doktorun hastalarla ilgilenmesi bile *çalışma* kapsamına giriyordu. Yasa o gün hastaları tedavi etmenin yanlış olduğunu söylemiyordu. Ferisiler On Emir'i kendi kurallarıyla donatmış ve bu kurallar Kutsal Yazılar'dan daha yetkin hale gelmişti. Bu yüzden İsa'nın Şabat Günü çalışıp, adamı iyileştirip iyileştirmeyeceğini gözlüyorlardı. Ancak İsa, Tanrı'nın Yasa'yı gönderme amacını çok iyi biliyordu. Ferisiler'in O'nu tuzağa düşürmek istediğini bildiğinden, İsa onlarla yüzleşmekten kaçınabilirdi, ama geri adım atmadı.



İsa, eli sakat adama, "Kalk, öne çık!" dedi. Markos 3:3

İsa'nın yavaşça dönüp, kendisine tuzak kuranlara baktığını gözünüzde canlandırın. Zaman durmuş gibiydi...

Sonra havradakilere, "Kutsal Yasa'ya göre Şabat Günü iyilik yapmak mı doğru, kötülük yapmak mı?" ... diye sordu... Markos 3:4

İşte yine şaşırtıcı sorular soruyordu! Buna içerleyen Ferisiler öfke içindeydi. Din bilginleri olarak, güvenilirliklerini yitiriyorlardı.

... Onlardan ses çıkmadı.

İsa, çevresindekilere öfkeyle baktı. Yüreklerinin duygusuzluğu O'nu kederlendirmişti. Adama, "Elini uzat!" dedi. Adam elini uzattı, eli yine sapasağlam oluverdi. Markos 3:4-5

İşte yapmıştı; İsa Şabat Günü çalışmıştı! Ferisiler O'nu suçüstü yakalamıştı!

Bunun üzerine Ferisiler dışarı çıktılar, İsa'yı yok etmek için Hirodes yanlılarıyla hemen görüşmeye başladılar. Markos 3:6

Normalde böyle bir iş birliği düşünülemezdi bile. Hirodes yanlıları, Hirodes ve Romalılar'ı destekleyen politik bir gruptu. Diğer taraftan, Ferisiler Romalılar'ı sevmiyor, ama İsa'dan daha çok nefret ediyorlardı. Eğer O'nu yok edeceklerse, Romalılar'dan yardım almalıydılar.

Dini liderler İsa'yı reddetti. Onlara göre İsa VAAT EDİLEN KURTARICI olamazdı.

On İki Havari

İsa, öğrencileriyle birlikte göl kıyısına çekildi. Celile'den büyük bir kalabalık O'nun ardından geldi. Ayrıca, bütün yaptıklarını duyan büyük kalabalıklar... kendisine akın etti.

İsa dağa çıkarak istediği kişileri yanına çağırdı. Onlar da yanına gittiler. İsa bunlardan on iki kişiyi ... yetkili kılmak üzere seçti. Seçtiği bu on iki kişi şunlardır:

Petrus adını verdiği Simun ... Zebedi'nin oğulları Yakup ve Yuhanna, Andreas, Filipus, Bartalmay, Matta, Tomas, Alfay oğlu Yakup, Taday, Yurtsever Simun ve İsa'ya ihanet eden Yahuda İskariot. Markos 3:7-8,13-19

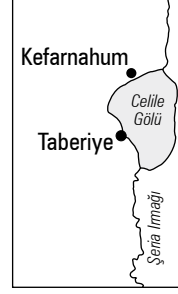
İsa ardından gelenlerin arasından, birlikte daha çok vakit geçireceği on iki kişi seçti. Bunlar, Romalılar için çalışan bir vergi görevlisiyle, Romalılar'dan kurtulmaya yemin etmiş bir yurtseveri de içeren çeşitli kesimlerden karışık bir gruptu. Aralarında balıkçılar vardı. Bu kaba adamlar arasında ancak Tanrı barış sağlayabilirdi! Farklılıklarına rağmen, on ikisi de her tür koşulda İsa'nın ardından gitmeye hazırды. Biri hariç hepsi!

5 Yaşam Ekmeği

Bundan sonra İsa, Celile –Taberiye– Gölü'nün karşı yakasına geçti. Ardından büyük bir kalabalık gidiyordu. Çünkü hastalar üzerinde yaptığı mucizeleri görmüşlerdi. İsa dağa çıkıp orada öğrencileriyle birlikte oturdu. Yahudiler'in Fışh Bayramı yakındı.

İsa başını kaldırıp büyük bir kalabalığın kendisine doğru geldiğini görünce Filipus'a, "Bunları doyurmak için nereden ekmek alalım?" diye sordu.

Yuhanna 6:1-5



İsa yine sorular soruyordu.

Bu sözü onu denemek için söyledi, aslında kendisi ne yapacağını biliyordu.

Filipus O'na şu yanıtı verdi: "Her birinin bir lokma yiyebilmesi için iki yüz dinarlık [sekiz aylık maaş] ekmek bile yetmez."

Öğrencilerinden biri, Simun Petrus'un kardeşi Andreas, İsa'ya dedi ki, "Burada beş arpa ekmeğiyle iki balığı olan bir çocuk var. Ama bu kadar adam için bunlar nedir ki?" Yuhanna 6:6-9

Andreas'ın, babasına bir şey ima etmeye çalışan küçük bir çocuk gibi, İsa'nın bir şeyler yapmasını umduğunu düşünebiliriz.

İsa, "Halkı yere oturtun" dedi. Orası çayırlıktı. Böylece halk yere oturdu. Yaklaşık beş bin erkek vardı. İsa ekmekleri aldı, şükrettikten sonra oturanlara dağıttı. Balıklardan da istedikleri kadar verdi.

Yuhanna 6:10-11

Kutsal Kitap'ta olanlardan sıradan bir durummuş gibi söz edildiği için, gerçeği gözden kaçırmak mümkün. İsa büyük bir kalabalığı, bir çocuğun öğle yemeğiyle doyurmuştu. Bu üslû sayılarla ilgili matematiksel bir işlem değildi. İsa ekmeği ve balığı on iki öğrencisine dağıttı, onlar da beş bin erkeğin yanı sıra kadın ve çocuklara bölüştürdü! Bu boyutta bir çoğaltma duyulmamıştır. Üstelik İsa'nın eli görülebilir şekilde açtı. Geriye, öğrencilerin sepetlere doldurup eve götüreceği kadar yiyecek arttı.

Halk, İsa'nın yaptığı mucizeyi görünce, "Gerçekten dünyaya gelecek olan peygamber budur" dedi.

Yuhanna 6:14

Bu mucizeye tanık olanlar öylesine etkilendi ki, İsa'yı zorla kral yapmaya karar verdiler. Ancak İsa dünyevi bir krallıkla ilgilenmiyordu. Bu gelecekte olacaktı. Şimdilik amacı, insanların yüreklerine egemen olmaktı.

İsa onların gelip kendisini kral yapmak üzere zorla götüreceklerini bildiğinden tek başına yine dağa çekildi.

O'nu gölün karşı yakasında buldukları zaman, "Rabbi, buraya ne zaman geldin?" diye sordular.

İsa şöyle yanıt verdi: "Size doğrusunu söyleyeyim, doğaüstü belirtiler gördüğünüz için değil, ekmeklerden yiyip doyduğunuz için beni arıyorsunuz."

Yuhanna 6:15,25-26

İşte görüyorsunuz. İsa, insanların O'nu kral yapmak istemesinin tek nedeninin, bedava yiyecek almak olduğunu anlamıştı. Bu mucizelerin O'nun VAAT EDİLEN KURTARICI olduğunu kanıtlamasıyla ilgilenmiyorlardı. İsa şöyle dedi:

“Geçici yiyecek için değil, sonsuz yaşam boyunca kalıcı yiyecek için çalışın. Bunu size İnsanoğlu verecek. Çünkü Baba Tanrı O'na bu onayı vermiştir.”
Yuhanna 6:27

Yedikleri yiyecekler geçici olarak hayatta kalmalarını sağlayacaktı. Eninde sonunda hepsi ölecekti. Bu yüzden İsa, hayattaki başlıca amaçlarının sonsuz yaşama ulaşmak olması gerektiğini söylüyordu.

Onlar da şunu sordular: “Tanrı’nın istediği işleri yapmak için ne yapmalıyız?”

İsa, “Tanrı’nın işi O’nun gönderdiği kişiye iman etmenizdir” diye yanıt verdi.
Yuhanna 6: 28-29

İnsanlar, sonsuz yaşamı hak etmek için ne çeşit işler yapmaları gerektiğini bilmek istiyordu. İsa, *iman etmelerinin*, kendisinin Kurtarıcı olduğuna *inanmalarının* yeterli olduğunu söyledi. Hepsi buydu. Çok basit görünüyordu.

Bunun üzerine, “Görüp sana iman etmemiz için nasıl bir belirti gerçekleştireceksin? Ne yapacaksın?” dediler.
Yuhanna 6:30

Neler oluyordu? Bir çocuğun öğle yemeğiyle beş bin kişiyi doyurması yetmezmiş gibi, MESHEDİLEN olduğunu kanıtlaması için İsa’dan bir belirti göstermesini istiyorlardı. Asıl istedikleriyse bedava bir somun ekmek, bedava bir yemek dahaydı.

“Atalarımız çölde man yediler. Yazılmış olduğu gibi, ‘Yemeleri için onlara gökten ekmek verdi.’”
Yuhanna 6:31

Yani, “İsa, neden sen de aynı şeyi yapmıyorsun?” Kendilerine bu ıssız yerde ekmek sağlayan Kişinin, ataları için de çölde ekmek sağlayan Kişi olduğunu anlamayı reddettiler. İsa’nın onlara sonsuz yaşam verme arzusu onların kolay bir yemek arzusunda kaybolmuştu. Ne yazık ki, ruhsal gerçekle ilgilenmiyorlardı.

İsa onlara dedi ki, “Size doğrusunu söyleyeyim ... gökten size gerçek ekmeği Babam verir. Çünkü Tanrı’nın ekmeği, gökten inen ve dünyaya yaşam verendir.

Onlar da, “Efendimiz, bizlere her zaman bu ekmeği ver!” dediler.

İsa, “Yaşam ekmeği Ben’im. Bana gelen asla acıkamaz, bana iman eden hiçbir zaman susamaz” dedi.
Yuhanna 6:32-35

On İkinci Bölüm

- 1** Paçavralar
- 2** Yol
- 3** Plan
- 4** Lazar
- 5** Ölüler Diyarı
- 6** Kabul ve İhanet

1 Paçavralar

İsa, çok iyi öykü anlatıyor, konuyu açıklamak için çoğunlukla benzetmeler kullanıyordu. Benzetme, ders içeren öykü demektir. Buradaki öykü, özgüvenleri sayesinde Tanrı gözünde *doğru* kabul edildiklerini düşünenlere yöneliktir.

Kendi doğruluklarına güvenip başkalarına tepeden bakan bazı kişilere İsa şu benzetmeyi anlattı: “Biri Ferisi, öbürü vergi görevlisi iki kişi dua etmek üzere tapınağa çıktı.” Luka 18:9-10

Dönemin Yahudi kültürüne göre Ferisiler, Musa’nın Yasası’nın mutlak uygulayıcıları kabul ediliyordu. Buna karşılık vergi görevlileri soyguncu olarak görülüyordu. Yani ahlak yelpazesinin zıt uçlarından iki kişi, aynı yerde dua ediyordu.

Ferisi

*“Ferisi ayakta kendi kendine şöyle dua etti: ‘Tanrım, öbür insanlara –soygunculara, hak yiyenlere, zina edenlere ya da şu vergi görevlisine benzemediğim için sana şükrederim. Haftada iki gün *oruç tutuyor, bütün kazancımın ondalığını veriyorum.’”*

Luka 18:11-12

*Büyük olasılıkla ibadete vakit ayırmak için oruç tutuyordu. Ayrıca gelirinin onda birini sadaka olarak veriyordu.

Kendini öven Ferisi, yaptığı ya da yapmadığı birkaç şey sıralamıştı. Liste daha uzun olabilirdi, ama bu önemli değil. İbadet *biçimi* yüreğinin tutumunu gösteriyordu. Tanrı gözünde *doğru* kabul edilebilmek için, *doğru* yaşamasına (veya yaptığı iyiliklere) güveniyordu.

Vergi Görevlisi

“Vergi görevlisi ise uzakta durdu, gözlerini göğe kaldırmak bile istemiyordu, ancak göğsünü döverek, ‘Tanrım, ben günahkâr merhamet et’ diyordu.”

Luka 18:13

Günahkâr olduğu bilincinin altında ezilen vergi görevlisi, Tanrı’dan umutsuzca yardım istiyordu. Tanrı’dan merhamet dileniyor, günahın cezasından kurtulmak için yol göstermesini istiyordu. İsa devam etti:

*“Size şunu söyleyeyim, Ferisi değil, bu adam *aklanmış olarak evine döndü. Çünkü kendini yücelten herkes alçaltılacak, kendini alçaltan ise yüceltilecektir.”*

Luka 18:14

*Aklanmak, doğruluğun onaylanması demektir.

Tövbe

İsa’nın tövbeyi kendini alçaltmayla bağlaması ilginçtir. Kutsal Yazılar Şeytan’ın kibir yüzünden gökten düştüğünü açıkça belirtir. Kibir aynı zamanda insanın günahkâr olduğunu ve

Tanrıya güvenmesi gerektiğini itiraf etmesini de engeller. Ferisi yasayı uygulamaya gayret ettiği ve iyilik yaptığı için Tanrı'yı hoşnut edeceğini düşünüyordu. Kibir yüzünden kendi ihtiyacını göremeyecek kadar kör olmuştu. İsa şöyle der:

"...Yeşaya'nın siz ikiyüzlülerle ilgili peygamberlik sözü ne kadar yerindedir! Yazmış olduğu gibi, 'Bu halk, dudaklarıyla beni sayar, ama yürekleri benden uzak. Bana boşuna taparlar. Çünkü öğrettikleri, sadece insan buyruqlarıdır.' Siz Tanrı buyruğunu bir yana bırakmış, insan töresine uyuyorsunuz." Markos 7:6-8

Ferisiler dıştan doğru gibi görünmesine rağmen, içten günahkârdılar. Ayrıca, kendi törelerini ekleyerek On Buyruk'un amacına karşı geliyorlardı. İsa şöyle der:

Böylece kuşaktan kuşağa aktardığınız törelerle Tanrı'nın sözünü geçersiz kılıyorsunuz ... Markos 7:13

Ferisiler dini uygulamaları, doğru işler ve doğuştan Yahudi olmaları sayesinde Tanrı gözünde doğru kabul edileceklerine inanıyordu.

İsa insanın bu özellikler sayesinde kabul edilemeyeceğini söyler. Çünkü kötülükler,

"... içten kaynaklanır ve insanı kirletir." Markos 7:23

Kutsal Yazılar bu noktayı açıkça belirtir: Doğru işler Tanrı gözünde doğru kabul edilmek için yeterli değildir. Sonra şöyle devam eder:

... Bütün doğru işlerimiz kirli adet bezi gibidir ... Yeşaya 64:6

Bazen insan kendini mükemmellik örneği olarak görür. Ancak Kutsal Yazılar bunun tam tersini söyler. Kutsal Yazı'ya göre bütün insanlar,

... ölüme götüren günahın ... köleleri(dir). Romalılar 6:16

Günah zinciri bütün insanların yaşamını bağlar.

"... Size doğrusunu söyleyeyim, günah işleyen herkes günahın kölesidir..." Yuhanna 8:34

Çoğu zaman, doğru işler yapmaya çabaladıkça başaramadığımızı görüp sinirleniriz. Tam hayatın bir alanında kontrol sağlamışken, başka bir alanda yetersiz kalırız. Günahın doğası doğru yaşama çabalarımıza her açıdan karşı çıkar.

Buna ek olarak, Tanrı Sözü Şeytan'ın insanı kendine KÖLE yaptığını söyler. Bu, bir insanın gizli işler çevirdiği anlamına gelmez. Şeytan amacına ulaşmak için insanın kibrinden yararlanıp onu baştan çıkarır. İnsanı, doğasının iyi olduğuna ikna etmek için büyük çaba harcar. Kutsal Yazı insanların ne yapması gerektiğini şöyle anlatır:

Böylelikle aylabilir, isteğini yerine getirmeleri için kendilerini tutsak eden İblis'in tuzağından kurtulabilirler. 2.Timoteos 2:26

İnsanın, günah ve Şeytan'ın kölesi olduğu için günahkâr bir yaşam sürmesi kabul edilemez. Tanrı herkesi yaptığı seçimlerden sorumlu tutar. Ancak köle olmak bir ikilem yaratır. İnsan, mükemmel Tanrı'nın huzuruna çıkabilmek için gerekli mükemmelliğe ulaşma yeteneğine sahip değildir.

Eyüp Peygamber'in çok eskiden sorduğu bir soru hâlâ güncelliğini koruyor.

*...Tanrı'nın önünde insan nasıl haklı (ya da doğru) çıkabilir?
Eyüp 9:2*

Tanrı huzuruna kabul edilebilmek için günahlarımızdan arınıp, O'nun doğruluğuna eşit bir doğruluğa nasıl erişebiliriz?

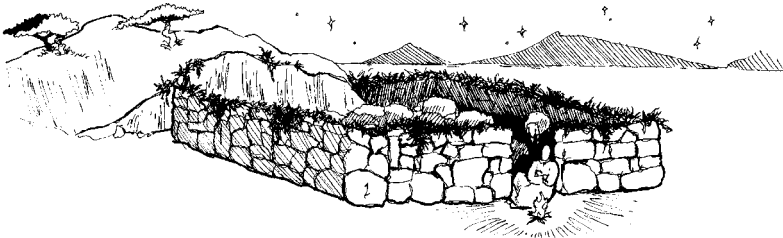
Hristiyan Olarak Doğdum...

Hristiyan, Mesih'e ait veya Mesih'in ailesinden olmak anlamına gelir. Kutsal Kitap'taki anlamı, inanılmaz derecede değiştirilmiş ve karıştırılmıştır. Ancak kelimenin asıl anlamı, yani Hristiyan olarak doğdum demek bile tam doğru değildir. Hastanede doğmakla insan doktor olmayacağı gibi, Hristiyan bir ailede doğmakla da Hristiyan olunmaz. Fiziksel doğumun Tanrı ile ilişkimiz veya kaderimizle hiçbir ilgisi yoktur.

Bu terim ulusların tamamı için kullanıldığı halde, doğru bağlamda sadece bireyden bahseder. Sözde *Hristiyan* bazı uluslar, İsa adına korkunç suçlar işledi. Diğerleriyse ahlaki çöküntü içinde.

2 Yol

İsa ruhsal gerçeği açıklamak için çoğunlukla sıradan günlük deneyimlerden yararlanıyordu. İsa bu öyküye, O'nu dinleyenlere bir koyun ağılını anımsatarak başladı. Taşla inşa edilen ağılın duvarları dikenli sarmaşıkla kaplanır. Dikenlerin amacı vahşi



hayvanların veya hırsızların duvara tırmanmasını önlemektir. Ağılın sadece bir girişi vardır.

Çoban gündüzleri sürüsünü otlağa götürür. Sürü gece ağıla döner ve çoban da kapıda uyur. Bekçiye uyandırmadan hiç kimse ağıla giremez, koyunlar da dışarı çıkamaz. Çobanın vücudu kelimenin tam anlamıyla kapı olmuştur.

Bunun için İsa yine, "Size doğruyu söyleyeyim" dedi, "Ben koyunların kapısıyım."

Yuhanna 10:7

İsa, O'na güvenenleri ağılda güven içinde yaşayan koyunlara benzetir.

"Kapı Ben'im. Bir kimse benim aracılığım ile içeri girse kurtulur..."

Yuhanna 10:9

İsa tek kapının *kendi* olduğunu söyler. Başka kapı yoktur. Günahın korkunç sonuçlarından ancak O'nun aracılığıyla *kurtulmak* mümkündür. İnsan sonsuz yaşama sadece O'nun aracılığıyla kavuşabilir.

"Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim."

Yuhanna 10:10



Hırsızlar koyunların iyiliğini düşünmez. Kutsal Yazılar onlardan sahte öğretmenler diye bahseder. Güç ve para kazanmak için çoğu zaman Tanrı Sözü'nü yanlış kullanırlar. Bu gibi *hırsızlar* sonsuz yaşama ulaşmak için bir yol uydurur. Bu yol güzel görünmesine rağmen yine de ölümle sonuçlanır.

Öyle bir yol var ki, insana düz gibi görünür, ama sonu ölümdür.

Süleyman'ın Özdeyişleri 14:12

Diğer taraftan İsa, O'na iman edenlere dopdolu ve coşkulu bir yaşam sunmak için geldi. İsa şöyle der:

... Yol, gerçek ve yaşam Ben'im ... Benim aracılığım olmadan

Baba'ya kimse gelemmez.

Yuhanna 14:6

İsa şöyle der: Tanrı'ya ulaşan **tek yol** O'dur.

O'nun Sözü **tek gerçektir**.

Sonsuz **yaşama** *sadece* O'nunla ulaşılabilir.

İsa Tanrı'ya başka yoldan gelinemeyeceğini vurgular. Çobanın ağılın tek kapısı olması gibi, Tanrı'ya ulaşan tek yol da İsa'dır.

3 Plan

İsa'nın hayatını incelediğinizde, öğrencilerine yavaş yavaş dünyaya gelme plan ve amacını açıkladığını görürsünüz.

Bundan sonra İsa, kendisinin Yeruşalim'e gitmesi, ileri gelenler, başkâhinler ve din bilginlerinin elinden çok acı çekmesi, öldürülmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini öğrencilerine anlatmaya başladı.

Matta 16:21

İsa bir insan için imkânsız olan bir şey yapar. Tam olarak nasıl öldürüleceğini önceden bildirir. Sadece bununla da kalmaz, ölümüne yol açacak bazı olayları da anlatır. Öğrencilerinden biri olan Petrus, duyduklarından hoşlanmaz.

Bunun üzerine Petrus O'nu bir kenara çekip azarlamaya başladı. "Tanrı korusun, ya Rab! Senin başına asla böyle bir şey gelmeyecek" dedi.

Matta 16:22

Petrus birçok bakımdan günümüzdeki insanlara benziyordu. İsa eğer gerçekten Tanrı'ysa, böyle bir olayın O'nun başına gelebileceğini kabul etmezler. Ancak İsa'nın Petrus'a söyleyeceği önemli şeyler vardır.

Ama İsa Petrus'a dönüp, "Çekil önümden, Şeytan!" dedi. "Bana engel oluyorsun. Düşüncelerin Tanrı'ya değil, insana özgüdür."

Matta 16:23

İsa, Petrus'a Şeytan'ın oyununa geldiğini ve Tanrı'nın planını anlamadığını söyler. Plana göre,

... öldürülmesi ve üçüncü gün dirilmesi ... gerekmektedir.

Matta 16:21

Peki ama İsa bunu neden söylüyordu? Bunu ilerleyen bölümlerde daha iyi anlayacağız.

Suret Değiştirme

İsa öğrencilerine planını açıkladıktan bir hafta sonra, aralarından üçünü bir dağa çıkarıp gerçek kimliğini gösterir.

Altı gün sonra İsa, yanına yalnız Petrus, Yakup ve Yakup'un kardeşi Yuhanna'yı alarak yüksek bir dağa çıktı. Onların gözü önünde İsa'nın görünümü değişti. Yüzü güneş gibi parladı, giysileri ışık gibi bembeyaz oldu.

Matta 17:1-2

İsa'nın dış görünüşü değişir. Yüzü güneş gibi parlar, giysilerinden parlak beyaz bir ışık yayılır. Öğrencilere, Buluşma Çadırı'nın En Kutsal Yer'ini dolduran Tanrı varlığının göz kamaştırıcı parlak ışığı gösterilmiştir. Aslında ışık her zaman oradadır, sadece insanlar görememiştir.

O anda görkem içinde beliren iki kişi İsa'yla konuşmaya başladılar. Bunlar Musa ile İlyas'tı. İsa'nın yakında Yeruşalim'de gerçekleşecek olan ayrılışını konuşuyorlardı.

Luka 9:30-31

Petrus gördükleri karşısında şaşkına döner. Aklından geçenleri aceleyle kelimelere dökmeye başlar.

Petrus İsa'ya, "Ya Rab" dedi, "Burada bulunmamız ne iyi oldu! İstersen burada üç çardak kurayım: Biri sana, biri Musa'ya, biri de İlyas'a."

Petrus daha konuşurken parlak bir bulut onlara gölge saldı. Buluttan gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum. O'nu dinleyin!" dedi.

Matta 17:4-5

Baba Tanrı göksel ortamdan konuşuyordu.

Öğrenciler bunu işitince, dehşet içinde yüzüstü yere kapandılar. İsa gelip onlara dokundu, "Kalkın, korkmayın!" dedi. Başlarını kaldırdınca İsa'dan başka kimseyi göremediler.

Dağdan inerlerken İsa onlara, "İnsanoğlu ölümünden dirilmeden, gördüklerinizi kimseye söylemeyin" diye buyurdu.

Matta 17:6-9

Ne harikulade bir olaydı! Öğrenciler o anda tam olarak kavrayamamışlardı, ama Petrus daha sonra şöyle yazacaktı:

Rabbimiz İsa Mesih'in kudretini ve gelişini size bildirirken uydurma masallara başvurmamak. O'nun görkemini gözlerimizle gördük. Mesih, yüce ve görkemli Olan'dan kendisine ulaşan sesle, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" diyen sesle Baba Tanrı'dan onur ve yücelik aldı. Kutsal dağda O'nunla birlikte bulunduğumuz için gökten gelen bu sesi biz de işittik.

2.Petrus 1:16-18

4 Lazar

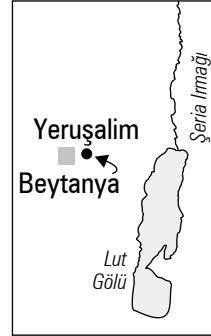
Meryem ile kız kardeşi Marta'nın köyü olan Beytanya'dan Lazar adında bir adam hastalanmıştı. İki kız kardeş İsa'ya, "Rab, sevdiğin kişi hasta" diye haber gönderdiler. Yuhanna 11:1,3

Lazar, Meryem ve Marta Yeruslaim'den birkaç kilometre uzakta yaşayan İsa'nın yakın arkadaşısıdır. Bu olay sırasında İsa, Beytanya'dan bir günlük yol uzakta, Şeria Irmağı'nın diğer yakasındadır.

İsa Marta'yı, kız kardeşini ve Lazar'ı severdi. Bu nedenle, Lazar'ın hasta olduğunu duyunca bulunduğu yerde iki gün daha kaldıktan sonra...

Yuhanna 11:5-6

Bu hiç mantıklı değildi! Acil yardım ekiplerinin hemen harekete geçtiği günümüzde, ağır hasta biri varsa oyalanmamak gerektiğini herkes bilir. Ancak İsa bulunduğu yerde iki gün daha kaldı! Aklından neler geçiyordu?



...öğrencilere, "Yahudiye'ye dönelim" dedi.

Öğrenciler, "Rabbi" dediler, "Yahudi yetkililer demin seni taşlamaya kalkıştılar. Yine oraya mı gidiyorsun?"

Bunun üzerine İsa açıkça, "Lazar öldü" dedi "İman edesiniz diye, orada bulunmadığıma sizin için seviniyorum. Şimdi onun yanına gidelim."

Yuhanna 11:7-8,14-15

Dört Gündür Mezarda

İsa Beytanya'ya yaklaşınca Lazar'ın dört gündür mezarda olduğunu öğrendi. Beytanya, Yeruslaim'e on beş ok atımı kadar uzaklıktaydı. Birçok Yahudi, kardeşlerini yitiren Marta'yla Meryem'i avutmaya gelmişti. Marta İsa'nın geldiğini duyunca O'nu karşılamaya çıktı, Meryem ise evde kaldı.

Marta İsa'ya, "Ya Rab" dedi, "Burada olsaydın, kardeşim ölmezdi. Şimdi bile, Tanrı'dan ne dilersem Tanrı'nın onu sana vereceğini biliyorum."

Yuhanna 11:17-22

Marta'nın İsa'nın Tanrı'dan ne dilemesini istediği belirtilmemiş. Ancak bir şey çok açık: Marta O'na iman ediyordu.

İsa, "Kardeşin dirilecektir" dedi.

Marta, "Son gün, diriliş günü onun dirileceğini biliyorum" dedi.

Yuhanna 11:23-24

Marta İsa'nın ifadelerine şaşırmaz. Kutsal Yazılar'ın herkesin dirileceğini söylediğini bilir, ama bu, dünyanın sonu geldiğinde, herkesin Tanrı tarafından yargılanacağı zaman olacaktır. O zamana kadar herkes sadece bir kez ölür.

İsa ona, "Diriliş ve yaşam Ben'im" dedi. "Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecek. Buna iman ediyor musun?"

Yuhanna 11:25-26

Bunlar güçlü kelimelerdi. İsa Marta'ya, Lazar'ın dirilmek için yargı gününe kadar beklemesi gerekmediğini söylüyordu. Yaşam veren İsa'ydı; bu yüzden Lazar'ı anında yaşama döndürme gücüne sahipti. Marta O'na iman ediyor muydu?

Marta, "Evet, ya Rab" dedi. "Senin, dünyaya gelecek olan Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman ettim."

Yuhanna 11:27

Marta yalnızca İsa'ya iman etmekle kalmıyor, aynı zamanda O'nun Mesih olduğunu da onaylıyordu.

"Onu nereye koydunuz?" diye sordu.

O'na, "Ya Rab, gel gör" dediler.

İsa ağladı.

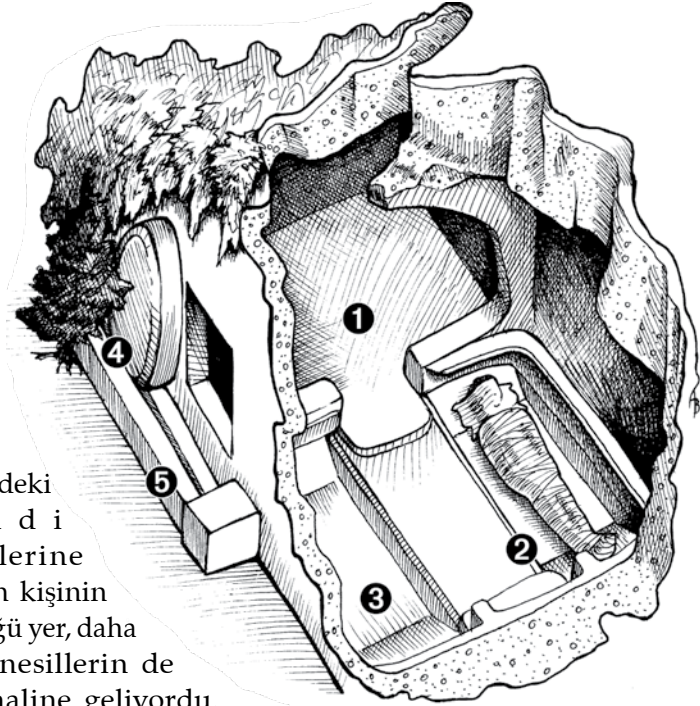
Yuhanna 11:34-35

İsa'nın neden ağladığı konusunda çeşitli tahminler yapıldı. Belki de sadece etrafındaki insanların üzüntüsünü hissettiği içindi. Belki günahın, yaratmış olduğu dünyaya getirdiği yıkıma tanık olduğu için ağlıyordu. Bazıları İsa'nın, Lazar'ın Cennet'in sevinç ve mükemmelliğinden dünyadaki günah ve acılara geri dönmesine ağladığını ileri sürer. Belki bütün bu nedenler, hatta daha fazlası için ağlamıştı. Kutsal Yazılar bize bunun nedenini açıklamaz, ancak ağlaması, günahsız Rab İsa'nın insani duyguları yaşadığını gösterir.

Yahudiler, "Bakın, onu ne kadar seviyormuş!" dediler.

Ama içlerinden bazıları, "Körün gözlerini açan bu kişi, Lazar'ın ölümünü de önleyemez miydi?" dediler.

İsa yine derinden hüznlenerek mezara vardı. Mezar bir mağaradaydı, girişinde de bir taş duruyordu. Yuhanna 11:36-38



O dönemdeki
Y a h u d i
geleneklerine
göre, ölen kişinin
gömüldüğü yer, daha
sonraki nesillerin de
mezarı haline geliyordu.

Genelde doğal bir mağaradan yararlanılıyor, bazen de kayalar oyularak mezar haline getiriliyordu. Bu mezarlar büyüktü. **1** Ağlama odasında ayakta durulabiliyordu. İçinde, **2** ölülerin konulduğu kayaya oyulmuş **3** raflar vardı. Birkaç ton ağırlığında, **4** tekerlek biçimindeki bir taş, girişi sıkıca kapatıyordu. Bir **5** oyuğa yerleştirilen bu taş, ileri geri kaydırılabiliyordu. Kapatıldığında, girişin önündeki küçük bir oyuğa oturduğundan, taş devrilip açılmıyordu.

İsa, “Taşı çekin!” dedi. Ölenin kızkardeşi Marta, “Rab, o artık kokmuştur, öleli dört gün oldu” dedi.

İsa ona, “Ben sana, ‘İman edersen Tanrı’nın yüceliğini göreceksin’ demedim mi?” dedi.

Bunun üzerine taşı çektiler. İsa gözlerini gökyüzüne kaldırarak şöyle dedi: “Baba, beni işittiğin için sana şükrediyorum. Beni her zaman işittiğini biliyordum. Ama bunu, çevrede duran halk için, beni senin gönderdiğine iman etsinler diye söyledim.”

Bunları söyledikten sonra yüksek sesle, “Lazar, dışarı çık!” diye bağırdı. Ölü, elleri ayakları sargılarla bağlı, yüzü peşkirle sarılmış olarak dışarı çıktı. İsa oradakilere, “Onu çözün, bırakın gitsin” dedi.

İsa iyi ki 'Lazar ...' demişti. Sadece 'Dışarı çıkın!' deseydi mezardaki bütün ölümler çıkabilirdi. Lazar yaşıyordu! Arkadaşları Lazar'ın yürüyebilmesi için sargılarını çözmek zorunda kaldılar. İsa'nın harika bir mucize gerçekleştirdiğine hiç şüphe yoktu.

O zaman, Meryem'e gelen ve İsa'nın yaptıklarını gören Yahudiler'in birçoğu İsa'ya iman etti. Ama içlerinden bazıları Ferisiler'e giderek İsa'nın yaptıklarını onlara bildirdiler.

Bunun üzerine başkâhinler ve Ferisiler, Yüksek Kurul'u¹ toplayıp dediler ki, "Ne yapacağız? Bu adam birçok doğaüstü belirti gerçekleştiriyor. Böyle devam etmesine izin verirsek, herkes O'na iman edecek. Romalılar da gelip kutsal yerimizi ve ulusumuzu ortadan kaldıracaklar."

Böylece o günden itibaren İsa'yı öldürmek için düzen kurmaya başladılar.

Yuhanna 11:45-48,53

Bazıları iman ediyor, diğerleriye düzen kuruyordu. Bir insanın diriltilmesi bile başkâhinlerle Ferisiler'i ikna etmeye yetmemişti. Güçleri ve onurları tehlikedeydi.

Bu Nasıl Bir Adam?

İsa kim olduğuna dair şüpheye yer bırakmamıştı. Bir keresinde öğrencileri denizde fırtınaya yakalandı. İsa da teknede olmasına rağmen uyuyordu. Uyandırılıp tehlikenin haber verilmesi üzerine İsa,

... kalkıp rüzgarı ve gölü azarladı. Ortalık sülman oldu.

Hepsi hayret içinde kaldı. "Bu nasıl bir adam ki, rüzgar da göl de O'nun sözünü dinliyor?" dediler.

Matta 8:26-27

Yaratılış sırasında Tanrı'nın sözüyle suları var etmesi gibi, İsa da onları sözünü kullanarak sakinleştirdi. Tanrı'nın başlangıçta sözüyle yaşamı var etmesi gibi, İsa da buyruğuyla yeniden yaşam verebiliyordu. İsa der ki,

"... Diriliş ve yaşam Ben'im ..."

Yuhanna 11:25

5 Ölümler Diyarı

İsa üç yıl boyunca O'nu dinleyen herkese öğretilerini anlattı. Bütün olanları düşünürsek, son derece kısa bir süreç. Öğretileri teselliden teşvike, benzetmelerden gerçek insanların başına gelenlere kadar değişiyordu. Bir keresinde İsa, aşağıdaki gerçek öyküyü anlatır:

“Zengin bir adam vardı. Mor, ince keten giysiler giyer, bolluk içinde her gün eğlenirdi. Her tarafı yara içinde olan Lazar adında yoksul bir adam bu zengin kapısının önüne bırakıldı; zengin sofrasından düşen kırıntılarla karnını doyurmaya can atardı. Bir yandan da köpekler gelip onun yaralarını yalardı.” Luka 16:19-20

Yoksul Adam Ölür

“Bir gün yoksul adam öldü, melekler onu alıp İbrahim’in yanına götürdüler...” Luka 16:22

Bu öykü, İbrahim’in yanının bazen *cennet* olarak da anılan göksel ortama eşdeğer olduğuna dikkat çekiyor. Lazar yoksul olduğu için değil, Rab’be iman ettiği için *cennete* gitmiştir. Bu arada sözü edilen kişi, bir önceki öyküdeki dirilen Lazar değildir.

Zengin Adam Ölür

“... Sonra zengin adam da öldü ve gömüldü. Ölüler diyarında ıstırap çeken zengin adam başını kaldırıp uzakta İbrahim’i ve onun yanında Lazar’ı gördü. ‘Ey babamız İbrahim, acı bana!’ diye seslendi. ‘Lazar’ı gönder de parmağının ucunu suya batırıp dilimi serinletsin. Bu alevlerin içinde azap çekiyorum.’” Luka 16:22-24

Zengin adam ölüler diyarına varlıklı olduğu için değil, dünyadayken Tanrı Sözü’nü göz ardı edip kendi isteği doğrultusunda yaşadığı için gitmiştir. İbrahim’den yardım dilenir.

“İbrahim, ‘Oğlum’ dedi, ‘Yaşamın boyunca senin iyilik payını, Lazar’ın da kötülük payını aldığını unutma. Şimdiyse o burada teselli ediliyor, sen de azap çekiyorsun. Üstelik, aramıza öyle bir uçurum kondu ki, ne buradan size gelmek isteyenler gelebilir, ne de oradan kimse bize gelebilir.’” Luka 16:25-26

Mutlak Son

Tanrı Sözü, insanın sadece yaşarken tövbe edebileceğini, fikrini değiştirebileceğini açıkça belirtir. Kişi öldükten sonra ikinci bir şans, ölüler diyarından göksel ortama kaçma fırsatı yoktur. Tanrı ile doğru ilişki içinde olmayanlar öldükten sonra, sonsuza kadar O’ndan ayrı kalır. Kutsal Yazılar’ın hiçbir yerinde, azap çekilen bu yerden kurtulabileceğine dair bir ima yoktur. Zengin adam azap ve işkenceden biraz olsun kurtulmak için yardım istediği halde bu gerçekleşmez. Lütuf ancak yaşarken elde edilir. Zengin adam devam eder...

“... Öyleyse baba, sana rica ederim, Lazar’ı babamın evine gönder. Çünkü beş kardeşim var. Lazar onları uyarsın ki, onlar da bu ıstırap yerine düşmesinler.” Luka 16:27-28

Adam büyük acılar içinde kıvrılırken bile, dünyadaki yaşamını hatırlar. Beş kardeşinin de Tanrı gözünde doğru olmadıklarını bildiğinden, onların uyarılmasını ister.

“İbrahim, ‘Onlarda Musa’nın ve peygamberlerin sözleri var, onları dinlesinler’ dedi.

Zengin adam, ‘Hayır, İbrahim baba, dinlemezler!’ dedi. ‘Ancak ölümler arasından biri onlara giderse, tövbe ederler.’ İbrahim ona, ‘Eğer Musa ile peygamberleri dinlemezlerse, ölümler arasından biri dirilse bile ikna olmazlar’ dedi.” Luka 16:29-31

Daha önce, İsa’nın bir ölüyü dirilttiğini gördük. Ancak, bu inanılmaz güç gösterisine rağmen, çoğu hâlâ İsa’yı Kurtarıcı ve Kral olarak kabul etmiyordu. Aksine, onu öldürmek için plan yapıyorlardı. Kutsal Yazı, Tanrı’nın peygamberlerinin kurtuluşla ilgili mesajlarına inanmayı kabul etmeyenlerin,

...ölüler arasından biri dirilse bile ... ikna olmayacaklarını söyler.

Luka 16:31

Ölümler diyarının tanımı, neredeyse Ateş Gölü¹yle eş anlamlıdır. Kutsal Kitap ölümler diyarına gidenlerin, sonsuza kadar cezalandırılacağını söyler.

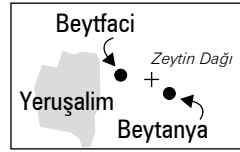
6 Kabul ve İhanet

Yeruşalim’e yaklaşıp Zeytin Dağı’nın yamacındaki Beytfaci ile Beytanya’ya geldiklerinde İsa iki öğrencisini önden gönderdi. Onlara, “Karşınızdaki köye gidin” dedi, “Köye girer girmez, üzerine daha hiç kimsenin binmediği, bağlı duran bir sığa bulacaksınız. Onu çözüp bana getirin.”

Markos 11:1-2

Sıpayı İsa’ya getirip üzerine kendi giysilerini yaydılar. İsa sıpayı bindi. Birçokları giysilerini, bazıları da çevredeki ağaçlardan kestikleri dalları yola serdiler. Önden gidenler ve arkadan gelenler şöyle bağırıyorlardı: “Hozana! Rab’bin adıyla gelene övgüler olsun! Atamız Davut’un yaklaşan egemenliği kutlu olsun! En yücelerde hozana!”

Markos 11:7-10



Hozana, şimdi kurtar anlamına gelir. Kalabalık, normalde Romalılar’ın zaferle dönen bir fatih için düzenlediği karşılama töreninin bir benzerini, İsa için doğaçlama yapıyordu. Onları Romalı zalimlerden kurtarması umuduyla el çırpıp övgüler yağıdırıyorlardı.

500 yıllık bir peygamberliği gerçekleştirdiklerinden habersizdiler. Zekeriya Peygamber İsa'nın böyle karşılanacağını yazmıştı.



Ey Siyon kızı, sevinçle coş! Sevinç çılgınları at, ey Yerusâlim kızı! İşte kralın! O adil kurtarıcı ve alçakgönüllüdür. Eşeğe, evet, sıpayâ, eşek yavrusuna binmiş sana geliyor! Zekeriya 9:9

İsa kendisi için bu kadar görkemli bir karşılama töreni düzenlenmesine sadece bir kez izin verir. Bunun bir nedeni vardı; İsa O'nu öldürmek isteyenleri hızlandırıyordu. Vakit geçirmeden hemen harekete geçmelerini istiyordu.

Fısıh ve Mayasız Ekmek Bayramı'na iki gün kalmıştı. Başkâhinlerle din bilginleri İsa'yı hileyle tutuklayıp öldürmenin bir yolunu arıyorlardı. "Bayramda olmasın, yoksa halk arasında kargaşalık çıkar" diyorlardı.

Markos 14:1-2

Tezahürat yapan halk açısından, İsa'nın İsrail'in gerçek Kralı olduğunu açıklamasının vakti gelmişti. O'nu öldürmeyi planlayan din bilginleri ise zor durumdaydı. İsa ortadan kaldırılacaksa, şimdi tam sırasıydı, ama halkın tepkisinden korkuyorlardı. İsa'nın çok sevildiği ortadaydı.

Şehir Fısıh Bayramı için gelen insanlarla doluydu. Çoğu, onları Romalılar'dan kurtarması umuduyla İsa'yı izliyordu. Ancak saatler geçip, kral olduğu resmen ilan edilmeyince, kahraman sıfatına gölge düşmeye başlamıştı.

Fısıh Yemeği

İsa iki öğrencisinden Fısıh Bayramı için bir oda hazırlamasını ister.

Akşam olunca İsa Onikiler'le birlikte geldi. Sofraya oturmuş yemek yerlerken İsa, "Size doğrusunu söyleyeyim" dedi, "Sizden biri, benimle yemek yiyen biri bana ihanet edecek."

Onlar da kederlenerek birer birer kendisine, "Beni demek istemedin ya?" diye sormaya başladılar.

İsa onlara, "Onikiler'den biridir, ekmeğini benimle birlikte sahana batırandır" dedi.

Markos 14:17-20

İsa üç yıl önce on iki öğrencisini seçerken, birinin hain olduğunu biliyordu.

Davut Peygamber bin yıl önce bu ihanetten bahsederken, KURTARICI'nın ağzından şöyle yazmıştı:



Ekmeğimi yiyen, güvendiğim yakın dostum bile ihanet etti bana.

Mezmun 41:9

İhanet

Hain, Yahuda İskariot'tu. Onikiler'in veznedarı olmasına rağmen, aynı zamanda hırsızdı. Anlaşılan o ki, hırsı yüzünden Onikiler'in haberi olmadan kesesini dolduruyordu. Ancak İsa biliyordu ve tabii ki Şeytan da. VAAT EDİLEN KURTARICI'yı sonsuza kadar ortadan kaldırmak için, İsa'nın zayıf bir anını kolluyordu. Şeytan bu fırsattan yararlandı. Yahuda işbirliği yaptı. Fısıh ekmeği dağıtılırken İblis harekete geçti.

Yahuda lokmayı alır almaz Şeytan onun içine girdi.

İsa da ona, "Yapacağını tez yap!" dedi. Sofrada oturanların hiçbiri, İsa'nın ona bu sözleri neden söylediğini anlamadı.

Yuhanna 13:27-28

Yahuda gitti, başkâhinler ve tapınak koruyucularının komutanlarıyla İsa'yı nasıl ele verebileceğini gördü. Onlar buna sevindiler ve kendisine para vermeye razı oldular.

Luka 22:4-5

O sırada Onikiler'den biri –adı Yahuda İskariot olanı– başkâhinlere giderek, "O'nu ele veririm bana ne verirsiniz?" dedi. Otuz gümüş tartıp ona verdiler. Yahuda o andan itibaren İsa'yı ele vermek için fırsat kollamaya başladı.

Matta 26:14-16

Bundan beş yüz yıl önce, bir peygamber, Mesih'in aynen bu miktarda paraya satılacağını yazmıştı:

"... otuz gümüş".

Zekeriya 11:12; ayrıca bkz: Matta 27:3-10

Bölünen Ekmek ve Kâse

Yahuda olayı, yemeğin tam ortasında yaşanmıştı. Hain şeytani planını uygulamaya çalışırken, İsa yemeğe devam etti. Az sonra yaşanacaklar çok büyük bir önem taşımaktadır:

İsa yemek sırasında eline ekmek aldı, şükredip ekmeği böldü ve, "Alın, bu benim bedenimdir" diyerek öğrencilerine verdi.

Markos 14:22

Tabii ki yedikleri İsa'nın eti değildi; İsa, bölünen Fısıh ekmeğinin bedenini simgelediğini söylüyordu. Öğrenciler şaşırmış olmalı. Bunun, İsa'nın daha önce kendinden Yaşam Ekmeği olarak bahsetmesiyle bir ilgisi var mıydı?

Sonra bir kase alıp şükretti ve bunu öğrencilerine verdi. Hepsini bundan içti.

"Bu benim kanım" dedi İsa, "Birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır."

Markos 14:23-24

Yine simgesel bir olay ve olayın anlatımı söz konusu. Kısa süre sonra, *birçokları* uğruna İsa'nın kanı akıtılacaktı. Bunun önemini daha sonra göreceğiz.

**İlahi söyledikten sonra dışarı çıkıp Zeytin Dağı'na doğru gittiler.*

Markos 14:26

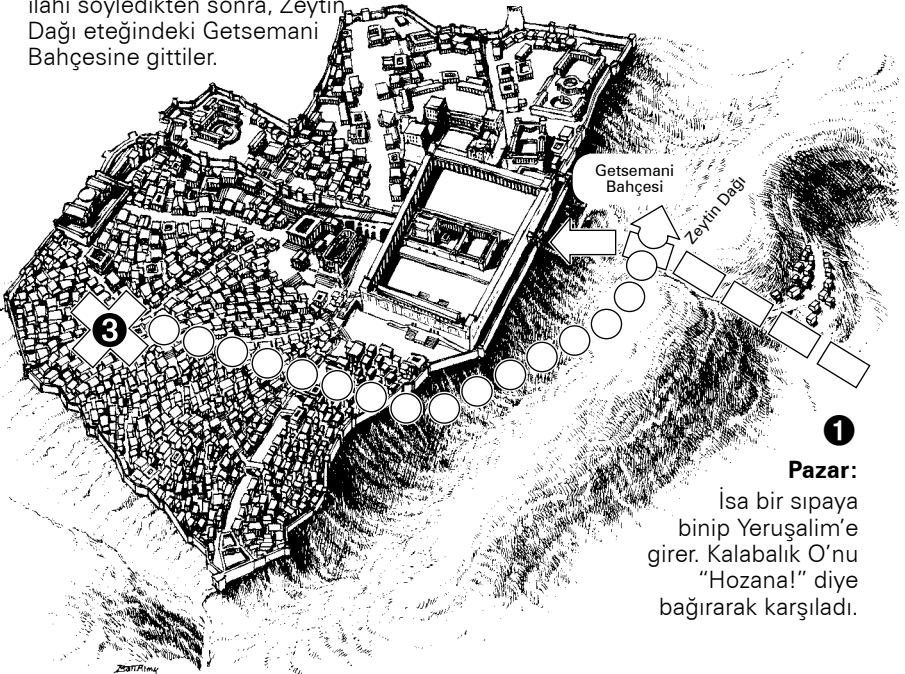
**Tanrı'ya övgü olarak söylenen şarkı.*

③ Perşembe Gecesi:

İsa ve havarileri Fısıh Bayramı'nı birlikte kutladı. Bir ilahi söyledikten sonra, Zeytin Dağı eteğindeki Getsemani Bahçesine gittiler.

② Pazartesi'den Çarşamba'ya:

İsa ile on iki havarisi Yeruslaim ve Beytanya civarında zaman geçirdi.



① Pazar:

İsa bir sıpaya binip Yeruslaim'e girer. Kalabalık O'nu "Hozana!" diye bağırarak karşıladı.

On Üçüncü Bölüm

1 Bahçe

2 Kafatası Denilen Yer

3 Boş Mezar

1 Bahçe

Sonra Getsemani denilen yere geldiler. İsa öğrencilerine, “Ben dua ederken siz burada oturun” dedi.

Petrus’u, Yakup’u ve Yuhanna’yı yanına aldı. Hüzünlenmeye ve ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı. Onlara, “Ölesiye kederliyim” dedi. “Burada kalın, uyanık durun.”

Biraz ilerledi, yüzüstü yere kapanıp dua etmeye başladı. “Mümkünse o saati yaşamayayım” dedi. “*Abba, Baba, senin için her şey mümkün, bu kaseyi benden uzaklaştır. Ama benim değil, senin istediğin olsun.”

Markos 14:32-36

*Baba anlamında sevgi belirten bir sözcük

İsa, yalnızca bir oğlun sevgili babasıyla konuşmasında kullanılacak kadar sevecen bir dille, ‘Abba, Baba, başka bir yol bul’ diye yazarır. Ama sonra göklerdeki Babası’na boyun eğip, ‘Senin istediğin olsun’ diye dua eder.

Tam o anda, İsa daha konuşurken, Onikiler’den biri olan Yahuda çıkageldi. Yanında başkâhinler, din bilginleri ve ileri gelenler tarafından gönderilmiş kılıçlı sopalı bir kalabalık vardı.

İsa’ya ihanet eden Yahuda, “Kimi öpersem, İsa O’dur. O’nu tutuklayın, güvenlik altına alıp götürün” diye onlarla sözleşmişti.

Markos 14:43-44

İsa, başına geleceklerin hepsini biliyordu. Öne çıkıp onlara, “Kimi arıyorsunuz?” diye sordu.

“Nasırallı İsa’yı” diye karşılık verdiler.

Yuhanna 18:4-5

O Der Ki

...İsa onlara, “Benim” dedi. O’na ihanet eden Yahuda da onlarla birlikte duruyordu.

Yuhanna 18:5

İsa, aranan kişinin kendisi olduğunu “Ben’im!” sözcüğünü vurgulayarak yanıtlar. Daha önce de gördüğümüz gibi Ben’im, Tanrı’nın adıdır ve kendi gücüyle var olan anlamına gelir. Bunu söyleyen sıradan biri değil, bizzat Tanrı’nın kendisidir. Yarattığı etki dikkate değerdir.

İsa, “Benim” deyince gerileyip yere düştüler.

Yuhanna 18:6

Sadece yere düşmediler, gerileyip sonra yere düştüler. İsa, görkemiyle onların ayaklarını yerden kesti. Şaşkın durumdaki kalabalık ayağa kalkıp kendine çeki düzen verir.

Bunun üzerine İsa onlara yine, “Kimi arıyorsunuz?” diye sordu.

“Nasırallı İsa’yı” dediler.

Yuhanna 18:7

Kalabalığın korku ve saygı içinde olduğunu tahmin edebiliyoruz. İsa hepsini tedirgin etmiştir. Bunun sıradan bir tutuklama olmayacağı bellidir. İsa, ihanet antlaşmasını bildiğini söyleyince, özgüvenleri daha da sarsılır.

... İsa, "Yahuda" dedi, "İnsanoğlu'na bir öpücükle mi ihanet ediyorsun?"

Luka 22:48

Gelir gelmez İsa'ya yaklaştı (Yahuda), "Rabbi" diyerek O'nu öptü.

Markos 14:45

Diğer on bir öğrenci harekete geçer. Simun Petrus'un kılıcı vardır.

İsa'yla birlikte olanlardan biri, ani bir hareketle kılıcını çekti, başkâhinin kölesine vurup kulağını uçurdu.

Matta 26:51

Ama İsa, "Bırakın, yeter!" dedi, sonra kölenin kulağına dokunarak onu iyileştirdi.

Luka 22:51

Ne denilebilir ki? Onca gerginliğin ortasında bile, İsa başkalarını düşünüyor, başkâhinin kölesini iyileştiriyordu. Petrus'un çabası düşünülmenden yapılmış fevri bir hareketti. Öğrenciler sayıca çok azdı. Petrus'un çabalarını takdir etmek gerek. En azından denemişti! Petrus'un kılıcı ağ kadar iyi kullanamadığı anlaşılıyor. Bunu, kafaya nişan alıp kulağa vurmasından anlıyoruz.

Sorular, Sorular

Sonra İsa, düşündürücü bir soru sorar.

Bundan sonra İsa kalabalığa dönüp şöyle seslendi: "Niçin bir haydutmuşum gibi beni kılıç ve sopalarla yakalamaya geldiniz? Her gün tapınakta oturup öğretiyordum, beni tutuklamadınız. Ama bütün bunlar, peygamberlerin yazdıkları yerine gelsin diye oldu."

Matta 26:55-56

Tanrı'nın soruları her zaman insanın gerçek düşüncelerini ortaya çıkarır. Kalabalık biraz düşünseydi, hareketlerindeki tutarsızlığı fark ederdi. Ancak İsa'yı yok etmek onlarda öylesine saplantı halini almıştı ki, O'nun mucizevi gücüne bir kez daha tanık olmak bile tutumlarını değiştirmede. İsa'nın, peygamberlerin sözlerinin yerine gelmesiyle ilgili söyledikleri bile, korkunç amaçlarını gerçekleştirmelerini engelleyemezdi.

Kendi hayatları için endişelenen öğrenciler korkup kaçtı.

O zaman öğrencilerinin hepsi O'nu bırakıp kaçtı ...

Markos 14:50

Bunun üzerine komutanla buyruğundaki asker bölüğü ve Yahudi görevliler İsa'yı tutup bağladılar.

Yuhanna 18:12

İnsan bunları okurken, bir tutarsızlık olduğunu hissediyor. İsa sadece bir kişiydi. O'nu tutuklamaya gönderilen kalabalık

300'le 600 arası askerden oluşuyordu. Ayrıca, Yahudi yetkililer, başkâhinler ve hizmetkârlar vardı. Sayıca çok üstün olsalar da insan, yüreklerinde kendilerini güçsüz hissedip hissetmediklerini merak ediyor.

Yüksek Kurul

İsa'yı görevli başkâhine götürdüler. Bütün başkâhinler, ileri gelenler ve din bilginleri de orada toplandı. Markos 14:53

Tapınakta gece yargılama yapılmıyordu. Yetmiş bir kişiden oluşan Yüksek Kurul'un bu kadar çabuk toplanabilmesinden gizli bir plan olduğu anlaşılıyor. Gece toplanma isteğiyle işin içinde başka şeyler olduğunu düşündürüyor. Yaptıkları iş, kendi yasalarına kesinlikle karşıydı. Mahkemedeki olağandışı durum, dönemin yasal sistemini bilmeyenler için bile fazlasıyla aşıkardı, ama önemli değildi. Yasalara aldırın yoktu. İsa'nın ölmesini istiyorlardı.

Başkâhinler ve Yüksek Kurul'un öteki üyeleri, İsa'yı ölüm cezasına çarptırmak için kendisine karşı tanık arıyor, ama bulamıyorlardı. Birçok kişi O'na karşı yalan yere tanıklık ettiyse de, tanıklıkları birbirini tutmadı.

Sonra başkâhin topluluğun ortasında ayağa kalkarak İsa'ya, "Hiç yanıt vermeyecek misin? Nedir bunların sana karşı ettiği bu tanıklıklar?" diye sordu. Ne var ki, İsa susmaya devam etti, hiç yanıt vermedi.

Başkâhin O'na yeniden, "Yüce Olan'ın Oğlu Mesih sen misin?" diye sordu. Markos 14:55-56,60-61

Soru çok açıktı: 'Göksel ortamdan gelen VAAT EDİLEN MESİH sen misin, değil misin?'

İsa, "Benim" dedi. "Ve sizler, İnsanoğlu'nun Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutlarıyla geldiğini göreceksiniz."

Başkâhin giysilerini yırtarak, "Artık tanıklara ne ihtiyacımız var?" dedi. "Küfürü işittiniz. Buna ne diyorsunuz?"

Hepsi İsa'nın ölüm cezasını hak ettiğine karar verdiler.

Markos 14:62-64

Başkâhin Kayafa İsa'nın dediklerini çok iyi anlamıştı. İsa Yüce Tanrı'yla eşdeğer olduğunu iddia ediyordu. Sıradan bir insanın Tanrı'nın Sonsuz Oğlu olduğunu iddia etmesi, kutsal değerlere karşı saygısızlıktı. Ancak İsa sıradan biri değildi; O, Sonsuz Tanrı Sözü ve bütün peygamberlerin bildirdiği VAAT EDİLEN KURTARICI'ydı! Kayafa ve diğer Yahudi önderler O'na inanmadı. Böylece O'nu ölüme mahkum ettiler! Ayrıca bir sorun vardı. Ölüm cezası verme yetkisi Yüksek Kurul'a değil, sadece Romalılar'a aitti.

2 Kafatası Denilen Yer

Gece yargılamak yasadışı olduğundan, Yüksek Kurul İsa'yı yargılamak için güneş doğduktan sonra yeniden toplandı. İsa bitkin durumda olmalıydı. Bütün gece uyumamıştı. Kimin yetkin olduğunu göstermek için O'nu acımasızca dövmüşlerdi.

Sonra bütün kurul üyeleri kalkıp İsa'yı Pilatus'a götürdüler.

Luka 23:1

Pontius Pilatus

Yahudiye valisi Pontius Pilatus, Roma İmparatorluğu'nu temsil etme yetkisine sahipti. Yahudi mahkemeler çoğu davada ölüm cezası veremediğinden, Roma'nın onayı gerekiyordu. Aradıkları adam Pilatus'tu. Kurul üyeleri onun ne kadar yüreksiz olduğunu bildiklerinden, ikna etmeleri zor olmayacaktı.

O'nu şöyle suçlamaya başladılar: "Bu adamın ulusumuzu yoldan saptırdığını gördük. Sezar'a vergi ödenmesine engel oluyor, kendisinin de Mesih, yani bir kral olduğunu söylüyor." Luka 23:2

İsa yandaşlarına vergi ödemelerini yasaklamamıştı, üstelik de tam tersini söylemişti. Bu kasıtlı bir yalandı. Zaten o kadar çok yasa çiğnenmişti ki, artık kimin umurundaydı? Diğer taraftan, İsa'nın Mesih olduğunu iddia ettiği doğrudu!

Pilatus İsa'ya, "Sen Yahudiler'in Kralı mısın?" diye sordu.

Luka 23:3

İsa, "Benim krallığım bu dünyadan değildir" diye karşılık verdi. "Krallığım bu dünyadan olsaydı, yandaşlarım, Yahudi yetkililere teslim edilmemem için savaşırlardı. Oysa benim krallığım buradan değildir."

Yuhanna 18:36

İsa'nın krallığı yüreklerdeydi. Politik hırsları yoktu.

Pilatus, "Demek sen bir kralısın, öyle mi?" dedi.

İsa, "Kral olduğumu sen söylüyorsun" karşılığını verdi. "Ben gerçeğe tanıklık etmek için doğdum, bunun için dünyaya geldim. Gerçekten yana olan herkes benim sesimi işitir."

Pilatus O'na, "Gerçek nedir?" diye sordu ... Yuhanna 18:37-38

İnsanlar günümüzde de hâlâ aynı soruyu soruyor. Ancak Pilatus'un amacı dinlemek olmadığından, yanıtını beklemedi bile.

... Bunu söyledikten sonra Pilatus yine dışarıya, Yahudiler'in yanına çıktı. Onlara, "Ben O'nda hiçbir suç görmüyorum" dedi.

Yuhanna 18:38

Pilatus kurul üyelerine güvenmiyordu. Roma valisi olduğu için Yahudiler'in kendisinden nefret ettiğini biliyor ve başkâhinlerin aslında Sezar'ın çıkarlarını düşünmediğine inanıyordu. Yüksek Kurul (Sanhedrin) İsa'nın ölümünü başka bir nedenle istiyor olmalıydı.

Pilatus, başkâhinlerle halka, "Bu adamda hiçbir suç görmüyorum" dedi.

Ama onlar üstelediler: "Yahudiye'nin her tarafında öğretisini yayarak halkı kıskırtıyor; Celile'den başlayıp ta buraya kadar geldi" dediler.

Pilatus bunu duyunca, "Bu adam Celileli mi?" diye sordu. İsa'nın, Hirodes'in yönetimindeki bölgeden geldiğini öğrenince, kendisini o sırada Yerusâlim'de bulunan Hirodes'e gönderdi.

Luka 23:4-7

Pilatus İsa'yı yargılama yetkisine sahipti, ama durum gittikçe rahatsız edici bir hal almaya başlıyordu. İsa halkı ayaklanmaya teşvik etmekle suçlanıyordu. Peki gerçekten de bir isyan başlatırsa, bunu Roma'daki üslerine nasıl açıklardı? Bu karmaşık olayı Hirodes'e devretmek daha kolaydı. Ayrıca Hirodes'le pek de dost olmadığından Pilatus sorumluluğu ona attı.

Hirodes Antipa

Hirodes Antipa, Büyük Hirodes'in oğluydu. Roma'nın kuklası olan Hirodes'e, İsa'nın yaşadığı bölge olan Celile'nin yönetimi verilmişti. Her yıl düzenlenen Fısıh Bayramı kutlamaları için Yerusâlim'de bulunuyordu.

Hirodes İsa'yı görünce çok sevindi. O'na ilişkin haberleri duyduğu için çoktandır O'nu görmek istiyor, gerçekleştireceği bir belirtiye tanık olmayı umuyordu. O'na birçok soru sordu, ama O hiç karşılık vermedi.

Luka 23:8-9

Sessizlik

İsa, Hirodes'in gerçeklerle ilgilenmediğini biliyordu. Yalnızca bir belirti görmek istemesi, İsa'ya karşı belirgin bir saygısızlıktı. Hirodes'in istediğini yapmayarak sessiz kaldı.

Orada duran başkâhinlerle din bilginleri, İsa'yı ağır bir dille suçladılar. Hirodes de askerleriyle birlikte O'nu aşağılayıp alay etti. O'na gösterişli bir kaftan giydirip Pilatus'a geri gönderdi. Bu olaydan önce birbirine düşman olan Hirodes'le Pilatus, o gün dost oldular.

Luka 23:10-12

Çarmıha Gerin!

İsa tutuklandıktan sonra, üç kez Yahudiler, iki kez Romalılar tarafından olmak üzere beş defa yargılandı. Altıncı yargılama sonuncu olacaktı.

Bu arada haber bütün şehirde duyulmuştu. Artık İsa'yı suçlayanlar sadece başkâhin ve Yüksek Kurul (Sanhedrin) değildi. Daha birkaç gün önce 'Hozana' diye bağırıırken, şimdi 'Çarmıha gerin!' çığlıkları atan döneke kalabalık da onlara katılmıştı. Pilatus bir ikilemle karşı karşıyaydı. İsa'yla konuştuğunda, O'nun sıradan biri olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Pilatus, başkâhinleri, yöneticileri ve halkı toplayarak onlara, "Siz bu adamı bana, halkı saptırıyor diye getirdiniz" dedi. "Oysa ben bu adamı sizin önünüzde sorguya çektim ve kendisinde öne sürdüğünüz suçlardan hiçbirini bulmadım. Hirodes de bulmamış olmalı ki, O'nu bize geri gönderdi. Görüyorsunuz, ölüm cezasını gerektiren hiçbir şey yapmadı. Bu nedenle ben O'nu dövdürüp salıvereceğim."

Luka 23:13-16

3 4

Cuma, sabahın erken saatleri:

İsa, Pontius Pilatus'un karşısına çıkarılmak üzere vali konağına götürüldü.

4 5 4

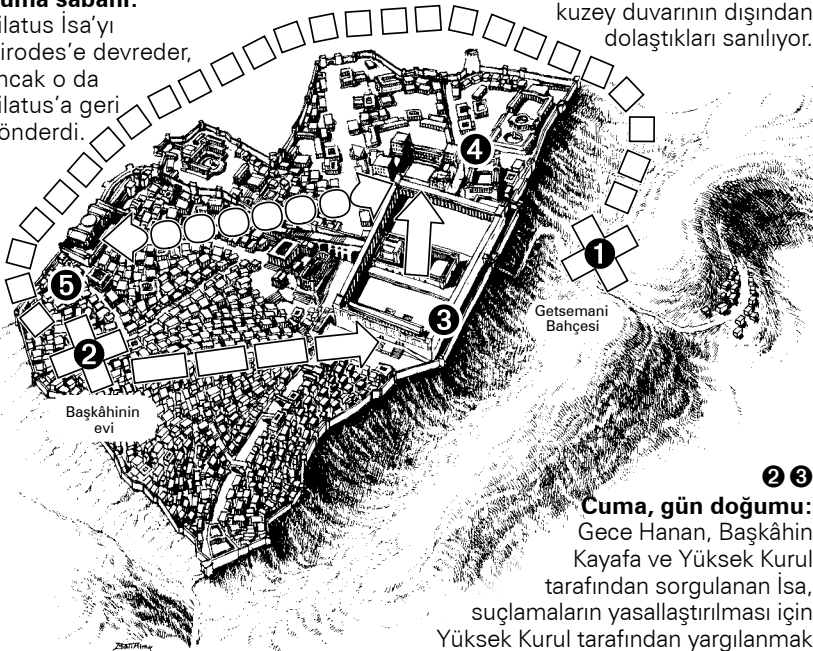
Cuma sabahı:

Pilatus İsa'yı Hirodes'e devreder, ancak o da Pilatus'a geri gönderdi.

1 2

Perşembe gecesi:

İsa Getsemani bahçesinde tutuklanarak başkâhinin evine götürüldü. Tapınağın yoğun kalabalığına yakalanmamak için kuzey duvarının dışından dolaştıkları sanılıyor.



2 3

Cuma, gün doğumu:

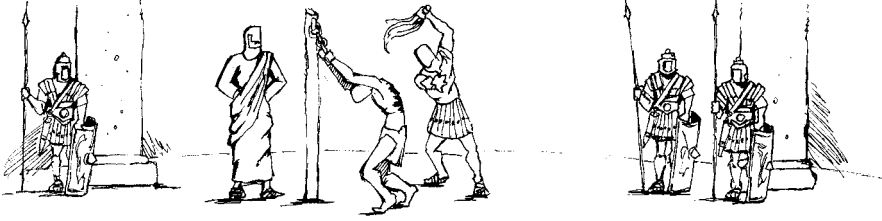
Gece Hanan, Başkâhin Kayafa ve Yüksek Kurul tarafından sorgulanan İsa, suçlamaların yasallaştırılması için Yüksek Kurul tarafından yargılanmak üzere tapınağa götürüldü.

Hirodes de Pilatus da İsa'nın ölüm cezasını hak edecek bir suç işlemediğini düşünüyordu. Aslında, hiç kimse O'nu herhangi bir şeyle suçlayamıyordu. Pilatus yüreksiz bir uzlaşma önerdi. Bu iki kısımdan oluşuyordu:

1. İsa'yı dövdürecekti:

Bu sıradan bir dayak değildi. Kamçı, ucuna deri şeritler bağlanmış bir sopadan oluşuyordu. Her şeridin ucunda, kelebek şeklinde kemik ve metal parçalar vardı. Cezaya çarptırılan kişinin kolları yukarı kaldırılıp, ellerinden bir sırığa bağlanıyor ve sırtı kamçılanıyordu. Her kamçı darbesinde, kemik ve metal parçaları ete saplanıyor, kamçı geri çekildiğinde, sırtındaki etler kopuyordu. Bu öylesine korkunç bir cezaydı ki, kurban bazen ölüyordu.

Yasaya göre kamçı cezasına ancak mahkum edilmiş tutuklular çarptırılabilirdi. Pilatus İsa'nın masum olduğunu bizzat söylemişti. Romalılar'ın kamçı cezası öylesine korkunçtu ki, Pilatus İsa'yı suçlayanları, bir sonraki önerisini kabul etmeleri için sakinleştirmek istemiş olabilir.



2. İsa'yı serbest bırakacaktı:

Romalılar Fısıh Bayramı'nda iyi niyet göstergesi olarak o bölgedeki bir mahkumu serbest bırakmayı gelenek haline getirmişti. Pilatus İsa'nın dövüldükten sonra serbest bırakılmasını önerdi. Orada bulunan kalabalık, Hep bir ağızdan,

"Yok et bu adamı..." diye bağırdılar. İsa'yı salıvermek isteyen Pilatus onlara yeniden seslendi. Onlar ise, "O'nu çarmıha ger, çarmıha ger!" diye bağıışıp durdular.

Pilatus üçüncü kez, "Bu adam ne kötülük yaptı ki?" dedi. "Ölüm cezasını gerektirecek hiçbir suç bulamadım O'nda. Bu nedenle O'nu dövdürüp salıvereceğim." Luka 23:18,20-22

O zaman Pilatus İsa'yı tutup kamçılattı.

Yuhanna 19:1

Bu olaydan 700 yıl önce, Peygamber Yeşaya Mesih'in acılara boyun eğeceğini bildirip şöyle yazmıştı:



Bana vuranlara sırtımı açtım, yanaklarımı uzattım sakalımı yolanlara. Aşağılamalardan, tükürükten yüzümü gizlemedim.

Yeşaya 50:6

Korkunç kamçı cezasıyla yetinmeyen askerler, eğlenceye küçük bir katkıda bulunmaya karar verdiler.

Askerler de dikenlerden bir taç örüp O'nun başına geçirdiler. Sonra O'na mor bir kaftan giydirdiler. Önüne geliyor, "Selam, ey Yahudiler'in Kralı!" diyor, yüzüne tokat atıyorlardı.

Yuhanna 19:2-3

Başına bir kamyşla vuruyor, üzerine tükürüyor(ları)...

Markos 15:19

Pilatus'un verdiği ceza aşağılama içermiyordu, ama onlar bu cezayı aşağılamaya çevirdiler. Mor kaftan normalde soylular tarafından giyilirdi. Dikenler kral tacının alaycı bir taklidiydi. Zalimce alay ediliyordu. Yine 700 yıl önce Peygamber Yeşaya şöyle yazmıştı:



İnsanlarca hor görüldü, yapayalnız bırakıldı... Ona değer vermedik.

Yeşaya 53:3

Pilatus yine dışarı çıktı. Yahudiler'e, "İşte, O'nu dışarıya, size getiriyorum. O'nda hiçbir suç bulmadığımı bilersiniz" dedi. Böylece İsa, başındaki dikenli taç ve üzerindeki mor kaftanla dışarı çıktı. Pilatus onlara, "İşte o adam!" dedi. Yuhanna 19:4-5

Pilatus yüreğinin derinlerinde adalete karşı geldiğini biliyor olmalıydı. Başında dikenli taç, vücudu yara ve kan içindeki adamın, biraz merhamet uyandıracağını umduğundan şüphe yok.

Başkâhinler ve görevliler İsa'yı görünce, "Çarmıha ger, çarmıha ger!" diye bağıştılar. Pilatus, "O'nu siz alıp çarmıha gerin!" dedi. "Ben O'nda bir suç bulamıyorum!"

Yuhanna 19:6

Pilatus bunu yapamayacaklarını çok iyi biliyordu. Yahudi mahkemeleri ölüm cezasını infaz edemezdi.

Tanrı Oğlu

Yahudiler şu karşılığı verdiler: "Bizim bir yasamız var, bu yasaya göre O'nun ölmesi gerekir. Çünkü kendisinin Tanrı Oğlu olduğunu ileri sürüyor."

Pilatus bu sözü işitince daha çok korktu. Yine vali konağına girip İsa'ya, "Sen nereden geliyorsun?" diye sordu...

Yuhanna 19:7-9



Pilatus İsa'nın sadece Celile'den olduğunu duymuş ve bu yüzden O'nu Hirodes'e göndermişti. İsa'ya tekrar nereden geldiğini soruyordu. Hiç şüphesiz, göksel ortamdan geldiğini ve Tanrı Oğlu olduğunu iddia eden biri karşısında biraz tedirgindi. Grekler'in inancına göre, tanrılar Olimpos Dağı'ndan inip insanlarla arkadaşlık ediyordu. Belki de Pilatus, İsa'nın da bu kategoriye girip girmediği merak ediyordu. Sıradan bir suçlu olmadığı kesindi. Mahkemedeki davranışı, şaşırtıcı biçimde huzurlu ve özgüvenliydi. İsa, sen gerçekten neredensin?

... İsa ona yanıt vermedi. Pilatus, "Benimle konuşmayacak mısın?" dedi. "Seni salıvermeye de, çarmıha germeye de yetkim olduğunu bilmiyor musun?"

İsa, "Sana gökten verilmeseydi, benim üzerimde hiçbir yetkin olmazdı" diye karşılık verdi...

Bunun üzerine Pilatus İsa'yı salıvermek istedi. Ama Yahudiler, "Bu adamı salıverirsen, Sezar'ın dostu değilsin!" diye bağırdılar. "Kral olduğunu ileri süren herkes Sezar'a karşı gelmiş olur."

Pilatus bu sözleri işitince İsa'yı dışarı çıkardı. Taş Döşeme – İbranice'de Gabbata– denilen yerde yargı kürsüsüne oturdu. Fısıh Bayramı'na Hazırlık Günü'ydü... Yuhanna 19:9-14

Hazırlık Günü'nde Fısıh kuzusu kesilirdi.

... Pilatus Yahudiler'e, "İşte, sizin Kralınız!" dedi.

Onlar, "Yok et O'nu! Yok et, çarmıha ger!" diye bağırdılar.

Pilatus, "Kralınızı mı çarmıha gereyim?" diye sordu.

Başkâhinler, "Sezar'dan başka kralımız yok!" karşılığını verdiler. Yuhanna 19:14-15

İsrail, İsa'nın kralları olduğunu son kez reddediyordu. Tanrı'nın gönderdiği kral yerine, Romalı Sezar'ı seçtiler.

Bunun üzerine Pilatus İsa'yı, çarmıha gerilmek üzere onlara teslim etti.

Askerler İsa'yı alıp götürdüler. İsa çarmihini kendisi taşıyıp Kafatası –İbranice'de Golgota–denilen yere çıktı.¹ Orada O'nu ve iki kişiyi daha çarmıha gerdiler. Biri bir yanda, öbürü öteki yanda, İsa ise ortadaydı. Yuhanna 19:16-18

Çarmıh, Romalılar tarafından sadece köleler ve adi suçlulara uygulanan bir ölüm cezasıydı. Yaygın bir infaz yöntemi ve tarihi kayıtlarda yüzlerce kişinin aynı anda çarmıha gerildiği belirtilir.

Araştırmalar birkaç değişik çarmıh şekli olduğunu gösteriyor:



Ağaç şekli: Kurban ağaca yaslanıp, dalların şekline göre çivileniyordu. Birinci yüzyılda yaşamış Yahudi tarihçi Josephus, Romalı askerlerin tutsakları ilginç biçimlerde çarmıha gererek eğlendiklerini yazar.²



I şekli: Yere bir kazık çakılıp, eller başın üzerinde çivileniyordu.



X şekli: Yere çapraz biçimde iki kazık çakılıp, eller ve ayaklar dört köşesine çivileniyordu.



T şekli: Yere çakılan kazığın üzerine, T şeklinde bir başka kazık yerleştiriliyordu. Ağaçla birlikte belki de en yaygın yöntem buydu. Kollar üstteki kazığa uzatılıyordu.



t şekli: Çoğunlukla en ağır suçlar için kullanılıyordu. Haçın en tepesine, kişinin suçunu bildiren bir belge çivileniyordu. Büyük olasılıkla İsa da böyle bir çarmıha gerildi.

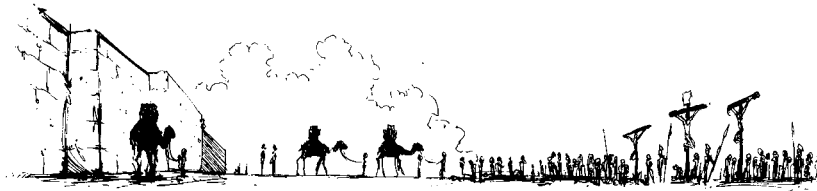
Kurban çoğunlukla çıplak oluyordu. Eller ve ayaklar, bileklere çakılan çivilerle sabitleniyordu.

Bin yıl önce, Tanrı Davut Peygamber'e İsa'nın nasıl öleceğini anlatan bir mezmur yazmasını bildirmişti. Kutsal Yazı, İsa'nın şöyle dediğini bildirir:



...ellerimi, ayaklarımı deliyorlar. Bütün kemiklerimi sayar oldum, gözlerini dikmiş, bana bakıyorlar. *Mezmun 22:16-17*

Bu Mezmur, Roma İmparatorluğu kurulmadan çok önce ve Romalılar çarmıha germeyi resmi ölüm cezası olarak benimsemeden yaklaşık 800 yıl önce yazılmıştır.



Çarmıha germe, tüm zamanların en acımasız infaz şeklidir. Ölüm yavaş oluyor, bazen günler sürüyordu. Sonunda kişi boğularak (asfeksi) ölüyordu. Kollarından asılı olduğundan, diyafram üzerindeki basınç yüzünden soluk alamıyordu. Soluk alabilmek için, kendini kollarından yukarı çekip, ayaklarıyla iterek diyaframı

rahatlatmak zorundaydı. Tabii bu çekme ve itme hareketleri, çiviler korkunç ızdırıp verdiği halde yapılıyordu. Aşırı yorgunluk ve şok sonucu kendini kaldıramayacak hale gelince de ölüyordu.

Tek acı kaynağı, soluk alma çabası ve çiviler değildi. Kişi aynı zamanda susuzluk ve teşhire de maruz kalıyordu. İnsanlar seyretmeye, İsa'nın durumundaysa alay etmeye geliyordu.

Pilatus bir de yafta yazıp çarmıhın üzerine astırdı. Yaftada şöyle yazılıydı: NASIRALI İSA – YAHUDİLER'İN KRALI. İsa'nın çarmıha gerildiği yer kente yakındı. Böylece İbranice, Latince ve Grekçe yazılan bu yaftayı Yahudiler'in birçoğu okudu. Yuhanna 19:19-20

Askerler İsa'yı çarmıha gerdikten sonra giysilerini alıp her birine birer pay düşecek biçimde dört parçaya böldüler. Mintanını da aldılar. Mintan boydan boya tek parça dikişsiz bir dokumaydı. Birbirlerine, "Bunu yırtmayalım" dediler, "Kime düşecek diye kura çekelim."

Yuhanna 19:23-24

Bu kanlı görevi kura çekmekle eğlenceli hale getirmeye çalışıyorlardı. Askerler İsa'nın çarmıhı altında oturup, belki de bir miğferin içine zar atarken, çok eski bir peygamberliği gerçekleştirdiklerinden habersizdiler.



... Bu olay, şu Kutsal Yazı yerine gelsin diye oldu: "Giysilerimi aralarında paylaştılar, elbisem üzerine kura çektiler." Bunları askerler yaptı.

Yuhanna 19:24 (Karşılaştır - Mezmur 22:18)

Halk orada durmuş, olanları seyreliyordu. Yöneticiler İsa'yla alay ederek, "Başkalarını kurtardı; eğer Tanrı'nın Mesihi, Tanrı'nın seçtiği O ise, kendini de kurtarsın" diyorlardı.

Luka 23:35

Tam on asır önce, Tanrı Kral Davut aracılığıyla *Vaat Edilen Kurtarıcı*'yla alay edileceğini söylemişti.



Ama ben insan değil, toprak kurduyum, insanlar beni küçümsüyor, halk hor görüyor. Beni gören herkes alay ediyor, sırtıp baş sallayarak diyorlar ki ...

Mezmur 22:6-7

Davut Peygamber alay ederken neler söyleyeceklerini bile bildirmişti.



"Sırtını RAB'be dayadı, kurtarsın bakalım onu, madem onu seviyor, yardım etsin!"

Mezmur 22:8

Askerler de yaklaşp İsa'yla eğlendiler. O'na ekşi şarap sunarak, "Sen Yahudiler'in Kralı'ysan, kurtar kendini!" dediler.

Çarmıha asılan suçlulardan biri, "Sen Mesih değil misin? Haydi, kendini de bizi de kurtar!" diye küfür etti.

Ne var ki, öbür suçlu onu azarladı, “Sende Tanrı korkusu da mı yok?” diye karşılık verdi. “Sen de aynı cezayı çekiyorsun. Nitekim bizi haklı olarak cezalandırılıyor, yaptıklarımızın karşılığını alıyoruz. Oysa bu adam hiçbir kötülük yapmadı.”

Sonra, “Ey İsa, kendi egemenliğine girdiğinde beni an” dedi.

İsa ona, “Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın” dedi. Luka 23:36-37,39-43

İsa hırsıza, öldükleri anda ruhlarının cennette buluşacağına dair güvence verir. İsa’nın bunu söyleyebilmesinin nedeni, günahın sonuçlarından, yani sonsuz yargıdan kurtulmak için adamın O’na güvendiğini bilmesidir.

Öğleyin on iki sularında güneş karardı, üçe kadar bütün ülkenin üzerine karanlık çöktü ... Luka 23:44

Saat üçte İsa yüksek sesle, “Elohi, Elohi, lema şevaktani” yani, “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?” diye bağırdı.

Markos 15:34

Yine bin yıl önce Tanrı, Kral Davut aracılığıyla, Mesih’in böyle söyleyeceğini de bildirmişti.



Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?

Mezmun 22:1

İsa’nın böyle bağırmasının nedeni vardı. Sonraki bölümlerde bunun nedenini göreceğiz.

İsa’nın çarmıhtaki son anlarını, ne kadar vurgulasak azdır. Kutsal Yazı şöyle der:

İsa yüksek sesle, “Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum!” diye seslendi ... “Tamamlandı!” dedi. Bunu söyledikten sonra son nefesini verdi ... başını eğerek ruhunu teslim etti.

Luka 23:46 ve Yuhanna 19:30

O anda tapındaki perde yukarıdan aşağıya yırtılarak ikiye bölündü. Markos 15:38

İsa ölmüştü. Peki ama, Şeytan ve cinleri Tanrı karşısında zafer mi kazanmıştı? Asıl soru buydu. Yanıtlanması gereken bazı sorular vardı. Tapınak perdesi neden yukarıdan aşağıya yırtılmıştı? İsa neden “Tamamlandı!” demişti?

Yırtılan Perde

Tapınak, taşınabilen Buluşma Çadırı’nın birebir kopyası olan bir binaydı. Bu yüzden Kutsal Yer’le En Kutsal Yer’i birbirinden ayıran perdenin yırtılması küçümsenecek bir olay değildir.

Birincisi, Kutsal Yazılar perdenin, En Kutsal Yer'i insanlardan gizlediğini söyler. Perdenin arkasına bakmak ölüm demektir. Tanrı yüzyıllar önce Musa'ya şöyle demişti:

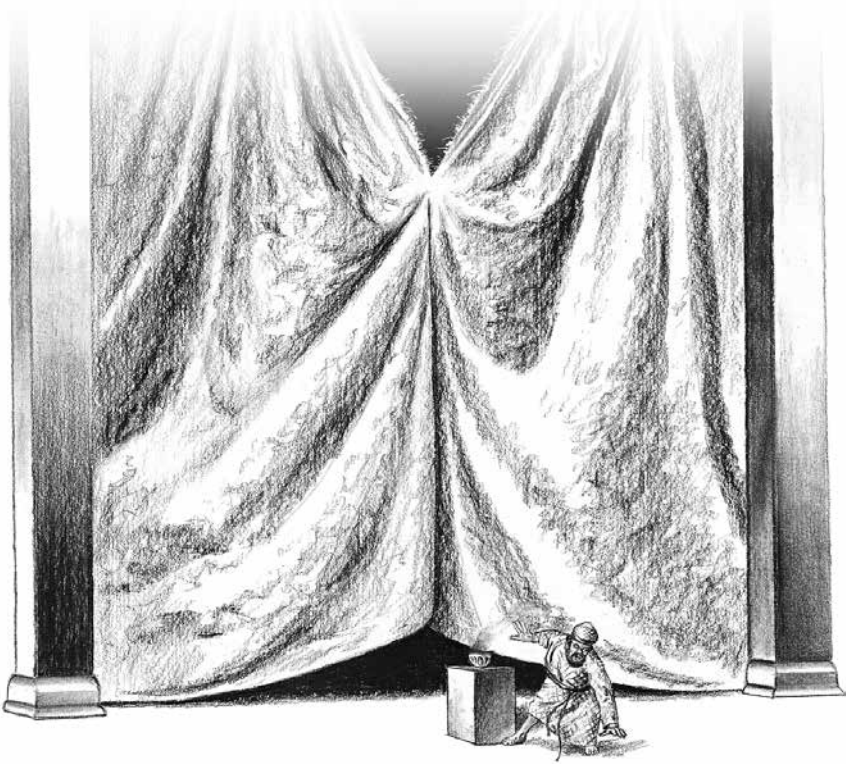
"Ağabeyin Harun'a de ki, perdenin arkasındaki En Kutsal Yer'e ikide bir girmesin, Antlaşma Sandığı'nın üzerindeki Bağışlanma Kapağı'na yaklaşmasın. Yoksa ölür. Çünkü ben kapağın üstünde, bulut içinde görünüyorum." Levililer 16:2

İkincisi, perdeyi yırtmak hiç de kolay bir iş değildi. Perdenin 18 metre yüksekliğinde, 9 metre genişliğinde ve bir karış, yani yaklaşık on santim kalınlığında olduğu söylenir.³

Üçüncüsü, perdenin yukarıdan aşağı yırtılması bir tek anlama gelebilir: Perdeyi insanlar değil, Tanrı yırtmıştı.

Yahudiler'e göre İsa dokuzuncu saatte, yani öğleden sonra üçte öldü. O saatte tapınak, kutsal görevlerini yerine getiren başkâhinlerle dolu olur, akşam adağı olarak bir kuzu kesilirdi. Ayrıca Fısıh Bayramı haftasıydı. Perdenin yırtıldığı insanlardan gizlenemezdi. Çok sayıda insan vardı ve bu unutulmayacak kadar sarsıcı bir olaydı.

Tüm olayın önemi, birazdan açıklanacak.



Zafer Çılgılığı!

‘Tamamlandı’ terimi, Grekçe *tetelestai* kelimesinin tercümesidir. *Tetelestai* çeşitli şekillerde kullanılıyordu. Ancak aşağıdaki üç kullanım, öykümüz açısından önem taşıyor:⁴

1. *Tetelestai*, bir hizmetkârın, efendisinin kendisine verdiği işi tamamlandığını bildirmesi için kullanılıyordu: “Verdiğiniz işi bitirdim.”
2. *Tetelestai*, Grekler’in ticaret hayatında da yaygın biçimde kullanılırdı. Borç ödeme işleminin tamamlandığını belirtirdi. Son taksit ödendiğinde, “*tetelestai*”, yani “Borç bitti” denilirdi. Üzerinde *tetelestai*, yani “borcun tamamı ödendi” yazan eski vergi makbuzları bulunmuştur.
3. Tapınakta kurban edilecek kuzunun seçimi her zaman önemliydi. Sürü araştırılır ve kusursuz bir kuzu bulununca *tetelestai*, yani “iş tamamlandı” denilirdi.

İsa kelimenin tam anlamıyla şöyle bağıırıyordu: “Bana verdiğin görev tamamlandı, borç ödendi, adak kuzusu bulundu.” İsa’nın, “Tamamlandı!” diye bağırdığı söylenir.

Olanları gören yüzbaşı, “Bu adam gerçekten doğru biriydi” diyerek Tanrı’yı yüceltmeye başladı.

Luka 23:47

İsa’nın çılgılığına, yüz askere komuta eden bir yüzbaşının hemen tepki vermesi dikkat çekicidir. Yüzbaşı bir askerdi ve yenilginin kabulüyle zafer çılgılığı arasındaki farkı mutlaka biliyordu.

Yahudi yetkililer Pilatus’tan çarmıha gerilenlerin bacaklarının kırılmasını ve cesetlerin kaldırılmasını istediler. Hazırlık Günü olduğundan, cesetlerin Şabat Günü çarmıhta kalmasını istemiyorlardı. Çünkü o Şabat Günü büyük bayramdı.

Yuhanna 19:31

Bacakları Kırılsın

Fısıh Bayramı haftasıydı ve kuzunun kurban edileceği gün, kutlamaların doruk noktasıydı. Başkâhin, ziyafetin kirlenmemesi için, çarmıha gerilenlerden kurtulmak istiyordu. İsa’nın bacaklarının kırılmasını istediler. Böylece, çarmıha gerilen kişi soluk almak için artık kendini yukarı kaldıramayacak ve bacaklarının kırılma şokundan ölmezse, boğularak ölecekti.

*Bunun üzerine askerler gidip birinci adamın, sonra da İsa’yla birlikte çarmıha gerilen öteki adamın bacaklarını kırdılar. İsa’ya gelince O’nun ölmüş olduğunu gördüler. Bu yüzden **bacaklarını***

kırmadılar. Ama askerlerden biri O'nun böğrünü mızrakla deldi. Böğründen hemen kan ve su aktı. Yuhanna 19:32-34

Öldürme sanatında eğitim almış Romalı bir asker, İsa'nın kalbine mızrak saplar. Halka açık bir infazda acemilik düşünülemez bile. Asker O'nun öldüğünden emin olmak için mızrağı tam olarak nereye saplayacağını biliyordu. Kutsal Yazılar, kan ve su aktığını söyler. Tıp uzmanları bunun, ölümün daha önce gerçekleştiğinin kesin işareti olduğunu söylüyor. İsa kesinlikle ölmüştü.



Bunu gören adam tanıklık etmiştir ve tanıklığı doğrudur. Doğruyu söylediğini bilir. Siz de iman edersiniz diye tanıklık etmiştir. **Bunlar,** “O'nun bir tek kemiği kırılmayacak” diyen **Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi için oldu.** Yine başka bir Yazı'da, “Bedenini destiklerine bakacaklar” deniyor. Yuhanna 19:35-37

3 Boş Mezar

Cuma: Akşamüstü

Bundan sonra Aramatyalı Yusuf, İsa'nın cesedini kaldırmak için Pilatus'a başvurdu. Yusuf, İsa'nın öğrencisiydi, ama Yahudi yetkililerden korktuğundan bunu gizli tutuyordu. Pilatus izin verince, Yusuf gelip İsa'nın cesedini kaldırdı. Daha önce geceleyin İsa'nın yanına gelen Nikodim de otuz litre kadar karışık mür ve sarısabır özü alarak geldi. İkisi, İsa'nın cesedini alıp Yahudiler'in gömme geleneğine uygun olarak onu baharatla keten bezlere sardılar. İsa'nın çarmıha gerildiği yerde bir bahçe, bu bahçenin içinde de henüz hiç kimsenin konulmadığı yeni bir mezar vardı. O gün Yahudiler'in Hazırlık Günü'ydü. Mezar da yakın olduğundan İsa'yı oraya koydular. Yuhanna 19:38-42

İsa'yla birlikte Celile'den gelen kadınlar da Yusuf'un ardından giderek mezarı ve İsa'nın cesedinin oraya nasıl konulduğunu gördüler. Evlerine dönerek baharat ve güzel kokulu yağlar hazırladılar. Ama Şabat Günü, Tanrı'nın buyruğu uyarınca dinlendiler. Luka 23:55-56

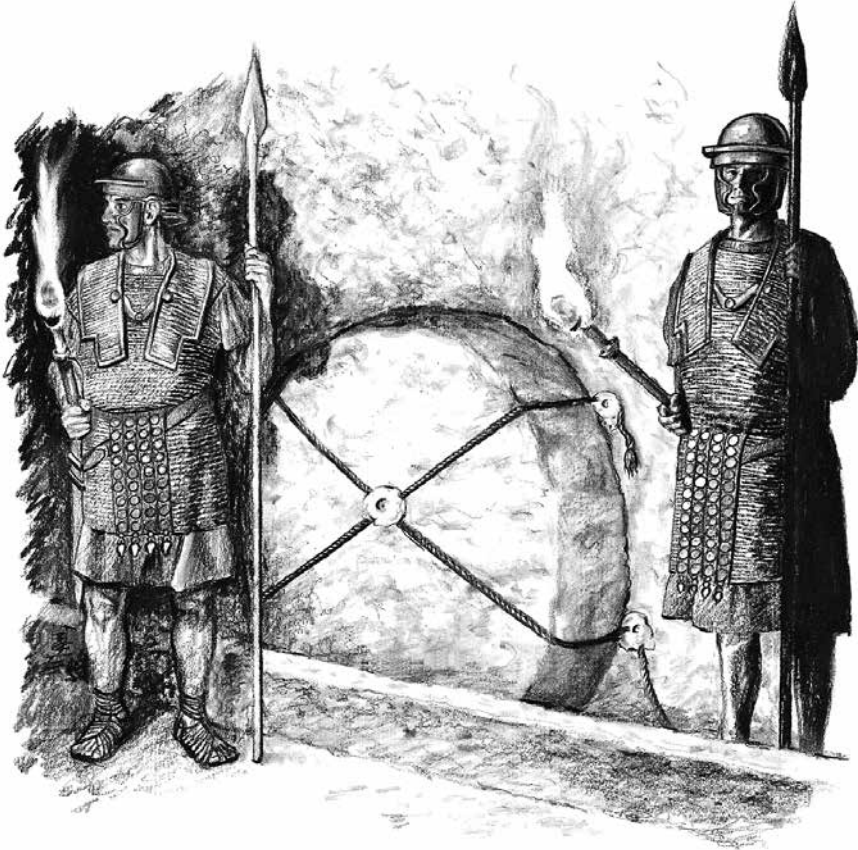
Yusuf ve Nikodim'in Yüksek Kurul'un üyeleri olmalarına rağmen, İsa'nın gizli yandaşları olduğu anlaşılıyor. İsa'yı gelenekleri doğrultusunda otuz dört kilo kokulu karışık baharatla ketene sarıp, bir mezara yerleştirdiler. Mezarın girişi, tekerlek biçiminde ve yaklaşık iki ton ağırlığında bir taşla kapatıldı. Kadınlar bunu izledikten sonra, son gömme töreni için başka baharatlar hazırlamak üzere evlerine gitti. Artık cuma akşamı olmuştu.

Cumartesi

Ertesi gün, yani Hazırlık Günü'nden sonraki gün, başkâhinlerle Ferisiler Pilatus'un önünde toplanarak, "Efendimiz" dediler, "O aldaticının, daha yaşarken, 'Ben öldükten üç gün sonra dirileceğim' dediğini hatırlıyoruz. Onun için buyruk ver de üçüncü güne dek mezarı güvenlik altına alsınlar. Yoksa öğrencileri gelir, cesedini çalar ve halka, 'Ölümden dirildi' derler. Son aldatmaca ilkinden beter olur."

Pilatus onlara, "Yanınıza asker alın, gidip mezarı dilediğiniz gibi güvenlik altına alın" dedi. Onlar da askerlerle birlikte gittiler, taşı mühürleyip mezarı güvenlik altına aldılar. Matta 27:62-66

Mezarı güvenlik altına almak için gönderilen askerler, başı bozuk bir kalabalık değildi. Bir Roma muhafız birliği, her biri iki metre karelik alanı savunacak şekilde eğitilmiş dört ila on altı askerden oluşuyordu. Hep birlikte, tüm bir tabura karşı kendilerini savunabilirlerdi.⁵



Pilatus başkâhinlere ve Ferisiler'e, mezarı mühürlemelerini emretti. Büyük taş kapının üzerinden geçirilen ipler, ıslak kille sabitlendi, daha sonra kil, mühür yüzüğüyle damgalandı. Böylece, taş yerinden oynatılırsa, hemen belli olacaktı.

Pazar

Yahudiler'in Şabat Günü olan cumartesi, kapıya nöbetçi dikildi. Pazar günü henüz gün ağarmadan...

Ansızın büyük bir deprem oldu. Rab'bin bir meleği gökten indi ve mezara gidip taşı bir yana yuvarlayarak üzerine oturdu.

Görünüşü şimşek gibi, giysileri ise kar gibi bembeyazdı. Nöbetçiler korkudan titremeye başladılar, sonra ölü gibi yere yıkıldılar.

Matta 28:2-4

Sert ve acımasız askerler, daha ilk bakışta meleklerle başa çıkamayacaklarını anlamışlardı. Yukarıdaki bölümün son cümlesi, birinci yüzyıl deyimiyile korkudan bayıldıklarını anlatıyor! Büyük bir şoktu! Mezarın boş olacağı kimin aklına gelirdi. Belli ki İsa dirilmişti. Bu imkansızdı!

Bu Arada...

Şabat Günü geçince, Mecdelli Meryem, Yakup'un annesi Meryem ve Salome gidip İsa'nın cesedine sürmek için baharat satın aldılar. Haftanın ilk günü sabah çok erkenden, güneşin doğuşuyla birlikte mezara gittiler. Aralarında, "Mezarın girişindeki taşı bizim için kim yana yuvarlayacak?" diye konuşuyorlardı.

Başlarını kaldırıp bakınca, o kocaman taşın yana yuvarlanmış olduğunu gördüler.

Markos 16:1-4

Mecdelli Meryem, mezarı açık görünce şok ve korkudan geri döndü. Büyük olasılıkla İsa'nın mezarının yağmalandığını düşündü. Ağlayarak, öğrencilere haber vermek için koştu. Ancak Meryem ve Salome mezara girdi.

Mezara girip sağ tarafta, beyaz kaftan giyinmiş genç bir adamın oturduğunu görünce çok şaşırdılar.

Adam onlara, "Şaşırmayın!" dedi. "Çarmıha gerilen Nasıralı İsa'yı arıyorsunuz. O dirildi, burada yok. İşte O'nu yatırdıkları yer. Şimdi öğrencilerine ve Petrus'a gidip şöyle deyin: 'İsa sizden önce Celile'ye gidiyor. Size bildirdiği gibi, kendisini orada göreceksiniz.'"

Markos 16:5-7

Kadınlar korku ve büyük sevinç içinde hemen mezardan uzaklaştılar; koşarak İsa'nın öğrencilerine haber vermeye gittiler.

İsa ansızın karşılırlarına çıktı, "Selam!" dedi. Yaklaşıp İsa'nın ayaklarına sarılarak O'na tapındılar. O zaman İsa, "Korkmayın!"

dedi. "Gidip kardeşlerime haber verin, Celile'ye gitsinler, beni orada görecekler."

Matta 28:8-10

Yazılanları okuyunca⁶, sabahın erken saatlerinde duyulan haberin neden olduğu karışıklık ve heyecanı tahmin edersiniz. İsa'nın ölümüne tanık olanlar, kadınların coşkusuyla anlattıklarını büyük bir şüpheyile karşıladı. İlk başta,

... bu sözler elçilere saçma geldi ve kadınlara inanmadılar.

Luka 24:11

Petrus hemen mezarı kontrol etmeye koştu. Yuhanna da koştu ve yolda Petrus'u geçti; ama girişte bekledi.

Ardından Simun Petrus geldi ve mezara girdi. Orada serili duran bezleri ve İsa'nın başına sarılmış olan peşkiri gördü. Peşkir keten bezlerle birlikte değildi, ayrı bir yerde dürülmüş duruyordu.

Yuhanna 20:6-7

Mezarın yağmalanmadığı açıldı. Cesede sarılan keten bezler hâlâ olduğu gibi duruyordu, ama içleri boştu! Ceset, sanki bezlerin içinden sıyrılıp çıkmıştı. Başına sarılan peşkir, sanki biri gitmeden ortalığı toplamış gibi katlanıp bırakılmıştı. Yuhanna'ya göre, İsa'nın yaşadığından hiç kuşku yoktu! Petrus'un başı dönüyordu. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.



Mecdelli Meryem, sabahın erken saatlerinde geri dönmüş olmalı.

Meryem ise mezarın dışında durmuş ağlıyordu. Ağlarken eğilip mezarın içine baktı. Beyazlara bürünmüş iki melek gördü; biri İsa'nın cesedinin yattığı yerin başucunda, öteki ayakucunda oturuyordu.

Meryem'e, "Kadın, niçin ağlıyorsun?" diye sordular.

Meryem, "Rabbim'i almışlar" dedi. "O'nu nereye koyduklarını bilmiyorum."

Yuhanna 20:11-13

Mezar bahçe içinde olduğundan, melekleri bahçıvan sanmış olabilir. Meryem öylesine üzgündü ki, adamları tanımaya çalışmadı bile. Meryem'in acı içinde olduğunu ve tüm konuşma boyunca ağladığını unutmamalıyız.

Bunları söyledikten sonra arkasını döndü, İsa'nın orada ayakta durduğunu gördü. Ama O'nun İsa olduğunu anlamadı.

İsa, "Kadın, niçin ağlıyorsun?" dedi. "Kimi arıyorsun?"

Meryem O'nu bahçıvan sanarak, "Efendim" dedi, "Eğer O'nu sen götürdünse, nereye koyduğunu söyle de gidip O'nu alayım!"

İsa ona, "Meryem!" dedi...

Yuhanna 20:14-16

İsa onun adını, sevilen bir kişiyle ilgili tüm anıları canlandıracak şekilde söylemişti. Meryem sesi hemen tanıdı.

... O da döndü, İsa'ya İbranice, "Rabbuni!" dedi. Rabbuni, öğretmenim demektir.

Yuhanna 20:16

Artık farklı bir nedenden dolayı ağlıyordu. Belki de kollarını açıp, o dönemin gelenekleri doğrultusunda İsa'nın ayaklarına sarılmıştır. İsa Meryem'in gidip havarilere yaşamakta olduğunu bildirmesini söyledi.

Mecdelli Meryem öğrencilerin yanına gitti. Onlara, "Rab'bi gördüm!" dedi...

Yuhanna 20:17-18

Nöbetçiler

Bütün bunlar olurken nöbetçiler başkâhinleri arıyordu. Geri dönüp Pilatus'la yüzleşmeye niyetleri yoktu.

Kadınlar daha yoldayken nöbetçi askerlerden bazıları kente giderek olup bitenleri başkâhinlere bildirdiler.

Matta 28:11

Mezarın boş olduğu İsa'nın düşmanlar tarafından bile kabul edildi.

Başkâhinler ileri gelenlerle birlikte toplanıp birbirlerine danıştıktan sonra askerlere yüklü para vererek dediler ki, "Siz şöyle diyeceksiniz: 'Öğrencileri geceleyin geldi, biz uyurken

O'nun cesedini çalıp götürdüler. 'Eğer bu haber valinin kulağına gidecek olursa biz onu yatıştırır, size bir zarar gelmesini önleriz.' Böylece askerler parayı aldılar ve kendilerine söylendiği gibi yaptılar. Bu söylenti Yahudiler arasında bugün de yaygındır.
Matta 28:12-15

Gururlu askerleri uyuduklarını söylemeye ikna etmek için çok para ödemeleri gerekirdi. Ancak bu doğru değildi. Bir kez daha, bu işin ardında da Şeytan'ın olduğunu, etrafta dolaşıp hasar kontrolü yaptığını görüyoruz. Çünkü o bütün yalanların babasıdır. Görüntüyü kurtarmak için boşa çaba harcıyordu. Hiç şüphesiz Şeytan yenildiğinin farkındaydı. İsa, yani MESHEDİLMİŞ OLAN, aynen Tanrı'nın Aden bahçesinde vaat ettiği gibi Şeytan'ın başını ezmişti.

O Yaşıyor!

İsa dirilmişti! Fiziksel anlamda yaşıyordu! Üç gün boyunca cansız bedeni, ruhundan ayrı olarak mezarda yattı. Ama sonra, doğaüstü gücün heyecan verici gösterisiyle, İsa yeni bir bedenle dirildi.

İsa öğretilerinde kendi ölümünü önceden bildirmişti.

Canımı, tekrar geri almak üzere veririm. Bunun için Baba beni sever. Canımı kimse benden alamaz; ben onu kendiliğimden veririm. Onu vermeye de tekrar geri almaya da yetkim var...
Yuhanna 10:17-18

İsa'nın Ölmesi Neden Gerekliydi?

İsa'nunki sıradan bir ölüm değildi. İnsanoğlu için ölüm, Tanrı yasasına karşı gelmenin, yani günahın sonucudur. Ancak İsa On Emir'e mükemmel derecede uymuştu. O günahsızdı, bu yüzden de ölmesi gerekmiyordu. Günah ve ölüm yasasına göre İsa sonsuza kadar yaşayabilirdi. O halde neden öldü? İsa izin vermeseydi, Şeytan, Yahudiler veya Romalılar O'nu öldüremezdi. İsa ölümü kendi seçti. Peki ama neden? Bu sorunun yanıtını gelecek bölümde göreceğiz.

O sabahki olaylar daha yeni başlıyordu. Sonraki kırk gün boyunca İsa, O'nu tanıyan bir çok insana göründü. Ancak diriliş gününü bitirmeden önce, paylaşmamız gereken çok önemli bir bilgi daha var.

TARİHİ DEĞİŞTİREN 72 SAAT

*Yahudi takvimine göre Cuma	PER	Öğrenciler Fısıh Bayramı'na hazırlandı. Fısıh Yemeği Getsemani bahçesine gidildi. İsa bahçede tutuklandı; öğrenciler kaçtı.
	CUM	1. yargılama – Başkâhinin kayınpederi Hanan tarafından 2. yargılama – Başkâhin ve Yüksek Kurul (Sanhedrin) tarafından 3. yargılama – Yüksek Kurul tarafından (yasallaştırmak için) Saat 06:30 4. yargılama – Pilatus tarafından 5. yargılama – Hirodes tarafından (İsa alay edildi). 6. yargılama – Pilatus tarafından (İsa kamçılandı). Saat 09:00 İsa çarmıha gerildi. ÖĞLE VAKTİ Saat 15:00 İsa, 'Tamamlandı!' diye bağırdı; tapınağın perdesi yırtıldı. İki hırsızın bacakları kırıldı; İsa'nın böğrüne mızrak saplandı. Aramatyalı Yusuf, İsa'nın cesedini gömmek için izin istedi. İsa mezara gömüldü.
	CTİ	İstek üzerine mezara Romalı nöbetçiler dikildi. Mezar mühürlendi.
*Yahudi takvimine göre Pazar	PAZ	Deprem - melekler taşı yuvarladı, nöbetçiler kaçtı. Kadınlar mezara gitti. İsa, Meryem ve Salome'ye göründü. İsa, Mecdelli Meryem'e göründü. İsa, Petrus'a göründü.

*Yahudi takvimine göre gün, güneşin batışıyla başlar, gece boyunca devam edip ertesi gün, gün batımına kadar devam eder.

On Dördüncü Bölüm

1 Yabancı

2 Yasa ve Peygamberler
— Adem'den Nuh'a —

3 Yasa ve Peygamberler
— İbrahim'den Yasa'ya —

4 Yasa ve Peygamberler
— Çadırdan Tunç Yılana —

5 Yasa ve Peygamberler
— Yahya'dan Dirilişe —

1 Yabancı

Aynı gün öğrencilerden ikisi, Yerusâlim'den altm   ok atımı uzaklıkta bulunan ve Emmaus denilen bir köye gitmekteydiler. Bütün bu olup bitenleri kendi aralarında konuşuyorlardı. Bunları konu up tarti ırlarken İsa yanlarına geldi ve onlarla birlikte yürümeye başladı. Ama onların gözleri O'nu tanıma gücünden yoksun bırakılmıştı.

İsa, "Yolda birbirinizle ne tarti ıp duruyorsunuz?" dedi.

 zg n bir halde, oldukları yerde durdular. Luka 24:13-17

Bu  ğrenciler İsa'ya en yakın havarilerden değildi, ama İsa'nın izleyicileri arasındaydılar.

Bunlardan adı Kleopas olan O'na, "Yerusâlim'de bulunup da bu günlerde orada olup bitenleri bilmeyen tek yabancı sen misin?" diye karşılık verdi.

İsa onlara, "Hangi olup bitenleri?" dedi.

O'na, "Nasır lı İsa'yla ilgili olayları" dediler. "O adam Tanrı'nın ve bütün halkın önünde gerek söz, gerek eylemde g c l  bir peygamberdi. Ba k hinlerle yöneticilerimiz O'nu, ölüm cezasına  arttırmak için valiye teslim ederek çarmıha gerdirdiler; oysa biz O'nun, İsrail'i kurtaracak kişi olduğunu ummu tuk. Dahası var, bu olaylar olalı    gün oldu ve aramızdan bazı kadınlar bizi  a kına çevirdiler. Bu sabah erkenden mezara gittiklerinde, O'nun cesedini bulamamı lar. Sonra geldiler, bir g r mde, İsa'nın yaşamakta olduğunu bildiren melekler gördüklerini söylediler. Bizimle birlikte olanlardan bazıları mezara gitmiş ve durumu, tam kadınların anlatmış olduğu gibi bulmuşlar. Ama O'nu g rmemi ler." Luka 24:18-24

İki  ğrenci günün kısa bir özetini yapar. Tabii ki bunlar İsa için yeni bir haber değildi, ama sessizce bitirmelerini bekledi. İsa'nın da onlara vereceği bir haber vardı:

İsa onlara, "**Sizi akılsızlar! Peygamberlerin bütün söylediklerine inanmakta ağır davranan kişiler!** Mesih'in bu acıları çekmesi ve y celi ine kavuşması gerekli değil miydi?" dedi. Sonra Musa'nın ve bütün peygamberlerin yazılarından ba layarak, Kutsal Yazılar'ın hepsinde kendisiyle ilgili olanları onlara açıkladı. Luka 24:25-27

İsa onlara MESİH'in acı çekmesi, ölmesi ve sonra dirilmesi gerektiğini anlatır. Bu kadarla kalmaz, Kutsal Yazılar'ı anımsatıp baştan ba layarak kendisiyle ilgili bildirilenleri  ğretir. Sonra, Eski Antlaşma'yı adım adım irdeler. Çok etkileyici bir ders olmalı.

Gitmekte oldukları köye yaklaştıkları sırada İsa, yoluna devam edecekmış gibi davrandı. Ama onlar, “Bizimle kal. Neredeyse akşam olacak, gün batmak üzere” diyerek O’nu zorladılar. Böylece İsa onlarla birlikte kalmak üzere içeri girdi.

Onlarla sofrada otururken İsa ekmek aldı, şükretti ve ekmeği bölüp onlara verdi. O zaman onların gözleri açıldı ve kendisini tanıdılar. İsa ise gözlerinin önünden kayboldu.

Onlar birbirlerine, “Yolda kendisi bizimle konuşurken ve Kutsal Yazılar’ı bize açıklarken yüreklerimiz nasıl da sevinçle çarpıyordu, değil mi?” dediler.

Luka 24:28-32

Tanrı, beyinlerinde anlayışlarını artıran bir şimşek çaktırmıştı. Çok heyecanlanmışlardı!

Kalkıp hemen Yeruşalim’e döndüler.

Luka 24:33

Coşku içinde geri dönerken, on bir* öğrenciye ne söyleyeceklerini tartıştıklarını az çok tahmin edebilirsiniz. Çetin bir yolculuktu, ama kendilerini zorlamış olmalılar. Çünkü büyük bir müjdeleri vardı!

*Yahuda İskariot
intihar etmişti.

... Onbirler’i ve onlarla birlikte olanları toplanmış buldular. Bunlar, “Rab gerçekten dirildi, Simun’a görünmüş!” diyorlardı.

Kendileri de yolda olup bitenleri ve ekmeği böldüğü zaman İsa’yı nasıl tanıdıklarını anlattılar.

Bunları anlatırlarken İsa gelip aralarında durdu. Onlara, “Size esenlik olsun!” dedi.

Ürktüler, bir hayalet gördüklerini sanarak korkuya kapıldılar. İsa onlara, “Neden telaşlanıyorsunuz? Neden kuşkular doğuyor içinizde?” dedi. “Ellerime, ayaklarıma bakın; işte benim! Dokunun da görün. Hayaletin eti kemiği olmaz, ama görüyorsunuz, benim var.”

Bunu söyledikten sonra onlara ellerini ve ayaklarını gösterdi. Sevinçten hâlâ inanamayan, şaşkınlık içindeki öğrencilerine, “Sizde yiyecek bir şey var mı?” diye sordu. Kendisine bir parça kızarmış balık verdiler. İsa onu alıp gözlerinin önünde yedi.

Sonra onlara şöyle dedi: “Daha sizlerle birlikteyken, ‘Musa’nın Yasası’nda, peygamberlerin yazılarında ve Mezmurlar’da benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerekir’ demiştik.”

Luka 24:33-44

Ölümü, gömülmesi ve dirilişiyle ilgili olayları açıklamak için İsa, daha önce Emmaus yolunda yaptığı gibi, peygamberlerin yazılarından yararlanır. İsa öğrencilerine, Eski Antlaşma Kutsal

Yazılar'ın her birinin –Yasa, peygamberlik kitapları ve Mezmurlar– kendisiyle nasıl örtüştüğünü anlatır.

Bundan sonra Kutsal Yazılar'ı anlayabilmeleri için zihinlerini açtı. Onlara dedi ki, "Şöyle yazılmıştır: Mesih acı çekecek ve üçüncü gün ölümden dirilecek; günahların bağışlanması için tövbe çağrısı da Yerusâlim'den başlayarak bütün uluslara O'nun adıyla duyurulacak. Sizler bu olayların tanıklarısınız."

Luka 24:45-48

İsa ölümünün, gömülmesinin ve dirilişinin, Kutsal Yazılar'ın gerçekleşmesi için **mutlaka olması** gerektiğini söyler. Sonra da bunun, Yerusâlim'den başlayarak bütün uluslara duyurulması gereken bir müjde olduğunu belirtir.

Öykümüze devam etmeden önce, İsa'nın öğrencileriyle yaptığı gibi başa dönmek istiyoruz. İsa'nın Yasa, peygamberlik kitapları ve Mezmurlar'da kendisiyle ilgili söylediklerini göreceğiz.

İsa'nın dünyaya gelmesinin gerçek nedeni neydi? Başından beri dirilmeyi planlıyorsa, neden acı çekmesi ve ölmesi *gerekliydi*?

Neden çarmıh olayını atlayarak herkese sadece kendisine iman etmelerini söylemekle yetinmedi?

Ölümü, gömülmesi ve dirilişiyle ilgili olaylar nelerdi? Yasa ve peygamberler ne diyordu?

Yapbozun son parçası da yerine oturmak üzere. Bunu da anlayınca, resmin tamamını kavrayacaksınız.

2 Yasa ve Peygamberler — Adem'den Nuh'a —

İsa'nın neden ölmesi gerekiyordu? Bu soruyu yanıtlamak için, zamanda yolculuk yapıp en başa döneceğiz.

Adem ve Havva

Yaratılışın başında, Tanrı ile insan arasındaki eşsiz ilişkiyi hatırlıyor musunuz? Rab insanı robot gibi yaratmadı. Tıpkı itaatkar oğulların babalarını onurlandırması gibi, doğru seçimler yaparak Tanrı'yı onurlandırması için onu özgür bir iradeyle yarattı.

İtaat eden insanın bu ilişkiden büyük yararlar sağladığını anımsayacaksınız. Çünkü evrenin Rab'bi Adem ve Havva'yla yakından ilgileniyordu. Tanrı ve insan arkadaştı.

Ancak Adem ve Havva, Tanrı buyruklarına bilerek karşı gelerek yasak olanı seçtiler. Bu konuyla ilgili olaylar yapbozun kritik

parçalarını içerdüğinden, neler olduğunu anlayabilmemiz için Kutsal Yazılar güçlü ifadeler kullanır.

Tanrı Sözü, insanın doğru olanı *Rab'den daha iyi bildiğini* sandığını söyler. İnsan istediğini yapmak için kendi yolunu seçti, ama bu yol onu ruhsal boşluğa götürdü. İnsan KAYBOLMUŞTU.

İnsan, Tanrı'yı dinlemek yerine, Şeytan'a güvendi ve inandı. Şeytan'ın yandaşları arasına katılan insan, Tanrı'nın DÜŞMANI olmuştu.

Ne var ki, bu seçimin bazı sonuçları vardır. Kutsal Yazılar, günahın sonuçlarının ağır olduğunu öğretir.

Güven olmadığı için, ilişki de olamazdı. Tanrı ile insan arasındaki eşsiz ilişki derhal sona erdi. İnsan günahları yüzünden mükemmel ve kutsal Yaratan-Sahip'e YABANCILAŞTI. Tanrı artık yakın değil, uzak ve ulaşılmazdı.

Şeytan, Tanrı gibi yardımsever bir arkadaş değildi. İblis, şeytani planları için insanı yalanlarıyla yönlendirdi. İnsan Şeytan'ın ve günahın KÖLESİ haline geldi.

Kendi yolunu seçen insan, Tanrı buyruğuna karşı gelmişti. Bu cezasız kalmayacaktı; çünkü bir yasaya karşı geldiğinizde, onun sonuçlarına da katlanmak zorundasınızdır.

Tanrı arkadaşlık küppesini çıkarıp, yargıç küppesini giydi. İnsanın yargıcı olarak Tanrı, onu yasaya karşı gelmek ve kutsal Tanrı'ya karşı günah işlemekten SUÇLU buldu.

Tanrı, insanı mahkum ederek sanki bir *borç senedi* hazırladı. İnsan artık BORÇLUYDU ve ödemesi gereken bir bedel vardı. Günahın cezası ölümdü.

Artık bütün insanlar fiziksel olarak ÖLECEKTİ. Ruh bedenden ayrılacaktı; yaşam, ailesinden ve arkadaşlarından *ayrı kalacaktı*.

Tiksindirici günah insanın tüm doğasını etkilediğinden, Tanrı kendini insandan *ayırdı*. İnsanın Tanrı ile ilişkisi sona ermişti, ÖLMÜŞTÜ.

Fiziksel ölümden sonra, İKİNCİ ÖLÜM gerçekleşecekti. İnsan sonsuza kadar Tanrı'dan ve O'nun sevgisinden *ayrı kalacak*, Şeytan ve cinleri için hazırlanan Ateş Gölü'ne atılacaktı.

Ölüm üç koldan insanın yaşamına hükmediyordu ve insanın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. İnsan, ölmeyi istemek veya istememek gibi bir seçeneğe sahip değildi. Bu, akılcı düşünen

herkesin korktuğu, paylaştığı ve karşı karşıya kaldığı güçlü ve acı bir gerçektir. Kutsal Yazılar bunu kesin bir dille bildirir:

... Herkes kendi günahı için öldürülecek... 2. Tarihler 25:4

Bu güçlü ifadeler, Adem ve Havva'nın günahı yüzünden insanın Tanrı'dan ne kadar uzaklaştırıldığını anlamamızı sağlar. İnsan eskiden beri süregelen bir soruyla karşı karşıyaydı: **Tanrı huzuruna yeniden kabul edilebilmek için, günahın sonuçlarından nasıl kurtulabilir ve Tanrı'nın doğruluğuna eşit bir doğruluğa kavuşabilirdi?**

Umutsuz Bir Çaba

Adem'le Havva'nın işledikleri günahı saklamaya çalışırken, incir yapraklarını kullandıklarını hatırlıyor musunuz? Rab'bin bu çabayı reddetmesine rağmen, onları zor durumda bırakmadığını gördük. Ancak Tanrı...

... sürgüne gönderilen kişi kendisinden uzak kalmasın (ya da kendisine yabancılaşmasın) diye çözüm yolları düşünür.

2. Samuel 14:14

Rab, tüm insanlık için geçerli evrensel ilkeleri hem Adem'le Havva'ya hem de bize öğretmek için bu olaylardan yararlandı.

Kabul

Nasıl ki Adem'le Havva, dış görünüşlerini değiştirdikleri halde Tanrı tarafından kabul edilmedilerse, biz de dış görünüşümüzden dolayı kabul edilemeyiz. Dış görünüşümüzle başkalarını etkileyebiliriz. Ancak Tanrı gerçekte ne ve nasıl olduğumuzu bilir.

Adem'le Havva'nın kabul edilmesi için Tanrı'nın farklı koşullarla bir yol gösterdiğini biliyoruz. Kutsal Yazı şöyle der:

RAB Tanrı Adem'le karısı için deriden giysiler yaptı, onları giydirdi.

Yaratılış 3:21

Kutsal Yazılar'ın diğer bölümlerinde açıklanmasaydı, bu kısa ayetin önemi gözden kaçabilirdi. Peki, bu ne anlama geliyor? İsa öğrencilerine ne söylemiş olabilirdi? Kısaca şöyle: Adem'le Havva'nın kabul edilebilir biçimde giyinmesi için nasıl ki bir hayvanın ölmesi gerektiyse, *Tanrı huzuruna kabul edilebilmemiz için de İsa'nın ölmesi gerekiyordu*. Bu fikir Tanrı'ya aittir. Tanrı'nın bizi kabul etme şekli budur.

Öğrenciler İsa'nın söylediklerini kavramaya çalışırken, O'na sayısız soru sormuş olmalıdır.

Tanrı neden Adem’le Havva için bir hayvanın ölmesini istedi? Tanrı onlara neden kendi seçtiği yapraklardan giysi yapmadı? İsa’nın neden bizim için ölmesi gerekiyordu? Başka bir yol yok muydu? İsa’nın konuşmasına aşağıdaki öyküyle devam ettiğini varsayabiliriz.

Kayin ve Habil

Adem’le Havva’nın çocuklarının Tanrı’ya adaklar sunduklarını hatırlıyorsunuz değil mi? Bunu neden yaptılar? Tanrı’nın tasarladığı çıkış yolunun iki boyutu olduğunu gördük:

İçsel bir boyutu vardı — Kayin ve Habil yüreklerinde kendi seçimlerini yapacaktı.

Dışsal bir boyutu vardı — Günahtan nasıl arınacaklarını anlayabilmeleri için görsel yardım sunuldu.

Kayin ve Habil Tanrı’ya adaklar sunduğunda, Kayin’in bahçesinde yetiştirdiği sebzelerden getirdiğini, ancak Habil’in sürüsünde ilk doğan kuzuyu sunduğunu hatırlayın. Tanrı Kayin’in sunusu reddeder, ama Habil’in sunusunu kabul eder. Neden?

Kayin

İçsel boyut: Kayin Tanrı’ya inanmadı. Tanrı’nın *varlığına inanıyordu* ama Tanrı’nın *söylediklerine güvenmiyordu*.

Günahtan arınmak ve Tanrı gözünde doğru olmak için kendine göre fikirleri vardı.

Aynı şekilde, günümüzde de Tanrı’nın kimliği ve Tanrı’yı hoşnut etme konusunda kendi görüşleri olan birçok insan var. Herkesin kendine özgü bir teorisi olması moda haline geldi. Sipariş üzerine hazırlanan bir Tanrı çok revaçta. Bu tam Kayin’e göre bir durum.

Dışsal boyut: Kayin kendi düşünceleri doğrultusunda hareket etti. Tanrı’nın günah sorununa verdiği çözümü yansıtmayan bir adak sundu. Sebzeler kan akıtmaz. Kayin şu gerçeği göz ardı etti:

... kan dökülmeden başlama olmaz. İbraniler 9:22

Sunduğu adak *günahın kefareti-örtüsü* değildi. Kutsal Yazı şöyle der:

Şeytan’a ait olup kardeşini öldüren Kayin gibi olmayalım ... Kendi yaptıkları kötü, kardeşinin yaptıkları doğru olduğu için öldürdü.
1.Yuhanna 3:12

Habil

Oysa Tanrı Habil’in sunusunu kabul eder.

İçsel boyut: Habil Tanrı’nın Kurtarıcı olduğuna iman ediyordu. Tanrı’nın istediği de buydu. Tanrı hâlâ insanların kendisine iman

etmesini istiyor. Rab İsa Mesih'in Kurtarıcımız olduğuna iman etmemiz gerektiği Kutsal Yazılar'da defalarca tekrarlanır.

Dışsal boyut: Tanrı Habil'in sunusunu, İsa'nın çarmıhta tamamladığı olguyu yansıttığı için kabul etti.

- ❖ **Başkasının yerine** ölmeyi ifade ediyordu: Tıpkı masum bir hayvanın Habil'in yerine ölmesi gibi, tamamen günahsız olan İsa da bizim yerimize ölerək ölüm cezasının bedelini ödedi.

Nitekim Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü ...
1.Petrus 3:18

- ❖ **Örtmeyi** ifade ediyordu: Zamanın başlangıcından beri, adak kanı akıtma, birçok toplumda gerekli kabul edilmiştir. Artık nedenini biliyoruz. Hayvan kanının akmasıyla, Habil'in günahı örtülüyordu. Aynı şekilde, bizim günahlarımızın bağışlanması için, İsa da kendini son kurban kanı olarak sundu. Kutsal Yazılar, itaatsizlik yüzünden bozulan ilişkinin, İsa'nın çarmıhta ölmesiyle onarıldığını söyler.

...bir zamanlar düşüncelerinizde Tanrı'ya yabancı ve düşmandınız. Şimdiyse Mesih... öz bedeninin ölümü sayesinde sizi Tanrı'yla barıştırdı.
Kolosaliler 1:21-22

Adem ve Havva'nın çocukları olarak, doğuştan Tanrı **düşmanınız**. Ancak İsa'nın çarmıhta fiziksel ölümü sayesinde, artık Tanrı ile **barıştık**. Yeniden arkadaş olabiliriz. Bozulan ilişki onarıldı.

Bazıları şöyle diyebilir: "İsa'nın ölümünün günah sorununu nasıl çözdüğünü anlıyorum. Ancak, Tanrı huzuruna tekrar kabul edilebilmek için, *Tanrı'nın doğruluğuna eşit bir doğruluğa* nasıl erişebiliriz?"

Birkaç bölüm önce açıkladığımız gibi, bu sorunun iki yönü var; tıpkı paranın iki yüzü gibi. Tanrı günah sorunumuzu çözerken, yeterince doğru olamayacağımızı da bildirir. Birkaç sayfa sonra bunu daha iyi anlayacağız.

Nuh

Nuh döneminde, insanlar Tanrı Sözü'nü gözardı ediyordu. Belki de yaşlı adamın deli olduğunu düşünüyorlardı. Durumu tam olarak bilmesek de, bu dünyadaki yaşamdan öte bir şeye inanmadıkları ve günlerini gün ettikleri anlaşılıyor. Yaşam felsefelerinin yanlış olması, Tanrı'nın onları yargılamasını engellemedi. Akılsızlıkları içinde yok oldular.

Tanrı şöyle diyordu: Nuh dönemindeki insanların günahlarından dolayı yargılanması gibi, düşünceleri ne olursa olsun Tanrı bütün insanları yargılayacaktır.

Akılsız içinden, "Tanrı yok!" der...

Mezmurlar 53:1, 14:1

Kendine güvenen akılsızdır...

Süleyman'ın Özdeyişleri 28:26

Tanrı O'nu gözardı etmeye, hatta sunduğu çıkış yolunu bir süre reddetmeye karar vermemiz hakkında bizi özgür bırakmıştır. Ancak kaçınılmaz sonla yüzleşmek zorundayız: Günah borcumuzu sonsuz ölümle ödemeliyiz.

Nuh ve oğullarının gemide nasıl güvende olduklarını hatırlayın. Sadece bir gemi ve selden kurtulmak için girilecek sadece bir kapı vardı. Başka seçenek yoktu.

Aynı şekilde, sonsuz yaşama açılan tek kapı da İsa Mesih'tir.

İsa, "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im" dedi. "Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez."

Yuhanna 14:6

Nasıl ki sığınacak tek yer Nuh'un Gemisi'ydi, sonsuz ceza karşısında sığınacak tek yer de İsa'dır.

Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur.

Romalılar 8:1

Tanrı'ya ulaşan bir tek yol var. Bu *yolu* reddedenler, Nuh'un yaklaşmakta olan selle ilgili uyarılarını gözardı edenlerle aynı kaderi paylaşır: Sonsuz ölüm. Kutsal Yazılar çok açıktır. Tanrı'ya ulaşan tek yol, İsa'dır.

Babil

Hatırlayacağınız gibi, Babil'deki olayın Kutsal Yazılar'daki örgütlü ilk *dinsel* hareket olduğunu görmüştük. İnsanlar göklere ulaşmak için bir kule inşa etmeye çalışırlar. Din kelimesini *insanın Tanrı'ya ulaşma çabası* olarak tanımlamıştık. Babil'deki insanlar tuğla ve zift kullanarak köle gibi çalıştılar. Aynı şekilde din de, sürekli çaba gerektiren bir uğraştır. Tanrı'yı, tanrıları, ruhları veya putları hoşnut etmek için hiç bitmeyen bir çaba gerekir.

Dinin aksine Kutsal Yazılar, Tanrı'ya ulaşmanın tek ve gerçek yolunu bizzat Rab'bin sunduğunu söyler. Tanrı merhametiyle, İsa Mesih'in şahsında *insana el uzattı*. Bozulan ilişkiyi yeniden düzeltmek için gerekli çabanın tümünü İsa çarmıhta gerçekleştirdi.

Tanrı'nın binlerce yıllık tarih sürecinde İsa'da gerçekleşen planını dinlerken, öğrencilerin gözlerindeki heyecan pırıltısını tahmin

edebiliriz. İnsan yüzyıllar boyunca günah yargısından kurtarılacağı günü bekledi. Artık o gün gelmişti. Ancak İsa'nın açıklamaları bitmemişti. Hiç şüphesiz İbrahim'in öyküsüyle devam etti.

3 Yasa ve Peygamberler — İbrahim'den Yasa'ya —

İsa İbrahim'in öyküsünü anlatmaya başlayınca, öğrencileri dikkat kesilmiş olmalı.

Tanrı'nın İbrahim'den, oğlunu Moriya dağlarında kurban etmesini istediğini hatırlayın. Tanrı, İbrahim'in oğlunun ölmesini buyurmuştu. Günahkâr olduğu için, gerçekte de ölmeyi hak ediyordu. İbrahim oğlunu bağlayıp, çaresizce sunağa yatırdı.

Çaresiz Günahkâr

Tanrı şöyle demek istiyordu: Nasıl ki İbrahim'in oğlu çaresizdi ve kendini kurtarmak için hiçbir şey yapamazdı, bizim de günah yüzünden elimiz ayakımız bağlıdır ve onun sonuçlarından kurtulamayız.

İbrahim'in bıçağı alıp oğlunu kesmeye hazırlandığını hatırlayın. İbrahim, Tanrı'nın iyiliği sayesinde ölüme bir çözüm bulacağına inanıyordu. Tanrı son anda göklerden seslenip onu durdurdu. İbrahim'in imanı sayesinde Tanrı, oğlu yerine başka bir sunu verdi.

Bizim Yerimize Geçen Yeterli Bir Bedel

Kutsal Yazı, İbrahim'in dağa *“Rab sağlar”* adını verdiğini söyler. *“Rab sağladı”* adını vermesi gerektiğini düşünebilirsiniz, ama o, *“Rab sağlar”* adını verir. İbrahim sanki başka bir zamanda başka bir adaktan, tüm dünyayı kurtaracak bir adaktan bahseder. İki bin yıl sonra, İsa Mesih aynı dağlarda İbrahim'in peygamberliğini gerçekleştirerek, kusursuz adak olarak hayatını sunmuştur

Koçun İbrahim'in oğlu yerine ölmesi gibi, *İsa da bizim yerimize öldü*. Bizim ölüp günahlarımız için yargılanmamız gerekirken, bizim yerimize İsa çarmıhta cezalandırıldı. *Bizim yerimizi O aldı*.

Koç ölmeseydi, İbrahim oğlunu kaybedecekti. İsa ölmeseydi, *günah borcumuzu* kendimiz ödemek zorunda kalacaktık.

Tarih boyunca bütün insanların bir *borç senedi*, herkesin ödemesi gereken büyük bir borç yükü oldu. Bu borcu ödemenin tek yolu sonsuz ölümdü.

Ama sonra İsa geldi. O'nun ölümü, insanın geçmiş, gelecek ve şimdiki bütün günah borçlarını ödedi. İsa bu yüzden, "Tamamlandı!" dedi. *Borç ödenmişti!*

Ancak İsa'nın ödediği borç, sadece kişi iman ederse geçerlidir.

Kişisel İman

Kutsal Yazı, Tanrı'nın, İbrahim'in imanını onurlandırıldığını söyler.

"... İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı."

Romalılar 4:3

Tanrı İbrahim için bunu yaptı, çünkü İsa'nın çarmıhta yapacaklarını biliyordu. Kutsal Kitap şöyle der:

"Aklanmış sayıldı" sözü, **yalnız onun (İbrahim) için değil**, aklanmış sayılacak olan **bizler**—Rabbimiz İsa'yı ölümden diriltten Tanrı'ya iman eden bizler— **için de** yazıldı. Romalılar 4:23-24



İman etme deyiminin Kutsal Yazılar'da bazen bizim algıladığımızdan daha derin bir anlamı olduğunu unutmayın.

- ❖ İman, inanç ve güven kelimeleri aynı anlama gelir.
- ❖ İçten imanın temelinde gerçek vardır (örneğin, "İsa bizim yerimize, günahlarımıza karşı öldü"). İman, *bağışlanma duygusu* üzerine kurulu değildir.
- ❖ Gerçek Kutsal Kitap inancı anlamlı iman gerçeğine razı olmakla kalmaz. Bu aynı zamanda özgür iradenin de dahil

olduğu *yürekten güveni* içerir. İnanmayı seçeriz (yani, “**Ben** İsa’nın **benim** günah borcumu ödediğine inanıyorum”).

Bütün bunlar, öğrenciler için müjdeydi. Bizim için de müjde olmalıdır. Tanrı Sözü şöyle der:

Önceden ne yazıldıysa, bize öğretmek için, sabırla ve Kutsal Yazılar’ın verdiği cesaretle umudumuz olsun diye yazıldı.

Romalılar 15:4

Öğrenciler, İbrahim’in imanı ve adağıyla ilgili öyküleri iyi biliyordu. Bunları çocukluklarından beri dinlemelerine rağmen, resmin tamamını ilk kez görüyorlardı. İsa konuşurken tam bir sessizlik hakimdi. Bütün gözler, ortalarında duran VAAT EDİLEN KURTARICI’daydı. İsa devam etti.

Fısıh Bayramı

İsrailoğulları Mısır’da köleyken, Tanrı’nın onları büyük belalarla firavundan kurtardığını hatırlayın. Son bela, ilk doğan çocuğun ölümüydü. Tanrı, İsraililer O’nun Sözü’nü dinlerse, bu beladan kurtulacaklarını söylemişti.

İsraililer’in kuzu kurban etmesi gerektiğini hatırlıyor musunuz? Kutsal Yazılar bizim Kuzumuz’un da İsa olduğunu söyler.

Doğumundan itibaren İsa’nın bu masum yaratıkla özdeşleştirilmesi rastlantı olamaz. Kuzuların barındığı bir ahırda doğdu. İlk ziyaretçileri, kuzulara bakan ve onları koruyan çobanlardı. Doğduğu şehir olan Beytlehem’in başkâhinler tarafından tapınakta kurban edilecek kuzuların yetiştirildiği yer olarak seçildiğini biliyoruz. Vaftizci Yahya İsa’dan şöyle bahseder:

“... İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!”

Yuhanna 1:29

Bu yüzden, İsa’nın Fısıh kuzusuyla özdeşleştirilmesine şaşırılmamalıyız. Aradaki paralellikleri düşünelim.

Fısıh kuzusunun *kusursuz* olması gerektiğini hatırlıyor musunuz?

İsa *günahsızdı*.

Kuzu *erkek* olmalıydı.

İsa *erkekti*.

Fısıh kuzusu, ilk doğanın *yerine* ölüyordu.

İsa bizim *yerimize* öldü.

Kuzunun kanı evin yan ve üst kapı sövelerine sürülüyordu.

Nasıl ki sadece evin içindekiler kurtulduysa, İsa'nın çarımıta bizim için yaptıklarına iman etmek de bizi sonsuz ölümden kurtarır.

Ölüm meleği geldiğinde, kan gördüğü evin *üzerinden geçip gidiyordu*.

Aynı şekilde, Tanrı yargısının bizim *üzerimizden geçip gideceği* bir yol gösterdi. Böylece, bizim hak ettiğimiz yargı İsa'ya uygulandı.

Tanrı İsraililer'e, Fısıh kuzusunu yerken kemiklerini kırmamalarını açıkça bildirdi. Çünkü kuzu İsa'nın *yansıması* ve habercisiydi. İsa'nın da kemikleri kırılmadı. Romalı askerler geldiğinde ...

... *O'nun ölmüş olduğunu gördüler. Bu yüzden bacıklarını kırmadılar.*

uhanna 19:33

Öğrenciler orada oturmuş, can kulağıyla İsa'nın Fısıh Bayramı'nın önemini açıklamasını dinlerken, yılın hangi zamanı olduğunu düşünmeden edemediler. İsa, Fısıh kuzusunun öldüğü gün çarımıha gerilmişti! Öğrencilerin, başkâhinlerin İsa'yı Fısıh



yemeğinden sonra öldürmeyi planladıklarını bilmeleri imkansızdı. Ancak Tanrı'nın planının değişmez olduğunu biliyorlardı. İsa hem doğru gün, hem de doğru saatte ölmüştü. Dokuzuncu saat (15:00), tapınakta akşam adağı için kuzunun sunulduğu saatti. **Peygamberlerin bildirdiği gibi**¹, tam vaktinde öldü. Kutsal Yazı şöyle der:

... Fısıh kuzumuz Mesih kurban edildi.

1.Korintliler 5:7

Yasa

On Emir'i hatırlıyor musunuz? İsraililer On Emir'i uymanın kolay olacağını düşünmüştü. Bugün insanların çoğu da On Buyruk'a veya onların günümüze uyarlanmış şekline uymanın, Tanrı'yı hoşnut edeceğine inanıyor. Ancak 8. bölümde, Tanrı'nın kusursuz itaatten başkasını kabul etmeyeceğini gördük.

Çünkü Yasa'nın her dediğini yerine getirse de tek konuda ondan sapan kişi bütün Yasa'ya karşı suçlu olur. Yakup 2:10

Size şunu söyleyeyim: Doğruluğunuz din bilgilerinizle Ferisiler'ininki aşmadıkça, Göklerin Egemenliği'ne asla giremezsiniz! Matta 5:20

On Emir'i yerine getirmeye çalışmak, Tanrı'yla bozulan ilişkiyi düzeltmez.

Bu nedenle Yasa'nın gereklerini yapmakla hiç kimse Tanrı katında aklanmayacaktır. Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır. Romalılar 3:20

Yasa bize eskiden beri süre gelen ikilemi, madalyonun iki yüzünü anımsatır. İstemediğimiz bir şeye sahibiz – **günah**; ve sahip olmadığımız bir şeyi istiyoruz – **doğruluk**. On Buyruk'u tamamen uygulamak Tanrı'nın doğruluğuna eşit bir doğruluğa ulaşmamızı sağlayamaz. Ama İsa Yasa'yı göz ardı etmedi. Şöyle dedi:

"Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim." Matta 5:17

İsa bizim yapamadığımız bir şeyi yaptı. Kutsal Yasa'ya eksiksiz bir şekilde uydu. Sonra insanlığa yasaya hiç bağlı olmayan bir doğruluğun varlığını, doğrudan Tanrı'dan kaynaklanan bir iyiliğin varlığını vahiy etti.

Ama şimdi Yasa'dan bağımsız olarak Tanrı'nın insanı nasıl aklayacağı açıklandı. Yasa ve peygamberler buna tanıklık ediyor. Tanrı insanları İsa Mesih'e olan imanlarıyla aklar. Bunu, iman eden herkes için yapar. Hiç ayırım yoktur. Romalılar 3:21-22

Kutsal Yazılar böyle bir doğruluğa ulaşmak için, sadece *iman etmek* gerektiğini söyler. İşte, bu kadar basit. Evet, bizim için basittir, ama Tanrı için daha sonuçlanmamış bazı konular vardır.

Tanrı, doğası gereği günahı görmezden gelemez veya olmamış gibi davranamaz. Günah mutlaka cezalandırılmadır ve günahın cezası ölümdür. O zamana kadar insanlar ölümün bedeli olarak hayvan kurban ediyordu, ama görüldüğü gibi bu geçici bir çözümdü. Çünkü ...

...boğalarla tekelerin kanı günahları ortadan kaldıramaz.

İbraniler 10:4

Peki, bir çözüm var mı? Evet, var! Olağandışı, inanılmaz bir sevgiyle...

Tanrı Mesih'i, kaniyla günahları bağışlatan ve imanla benimseyen kurban olarak sundu. Böylece adaletini gösterdi. Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı... Romalılar 3:25

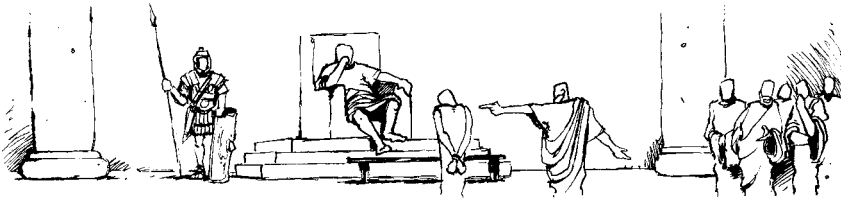
Tanrı'nın adil doğası, İsa'nın bizim günahlarımızın bedeli olarak ölmesini yeterli buldu. Tanrı daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Çünkü İsa'nın bir gün bütün günahların bedeli olarak ölüp, günahın cezasını ödeyeceğini biliyordu. İsa öldü, çünkü Tanrı...

Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı.

Romalılar 3:26

Aklanmış

Aklamak, İsa Mesih'in yaşadığı dönemde mahkemelerde kullanılan hukuki bir terimdi. İnsan Aden bahçesinde günah işleyince olanları anımsayın. Tanrı arkadaşlık çüppesini çıkarıp, yargıç çüppesini giyer. Adil bir yargıç olan Tanrı, insanı Tanrı'nın kusursuz yasasını ihlal edip, kutsal Tanrı'ya karşı günah işlemekten SUÇLU bulur. Kaşlarını çatan Tanrı, insanın yasaya sürekli karşı geldiğine ve düzelmeyeceğine karar verip onu mahkum eder. Karar ölümdür; sonsuz ölüm!



Sonra Tanrı, yargıç kürsüsünden kalkar, çüppesini çıkarıp yeniden arkadaş çüppesini giyer. Sonsuz Söz olan Oğul Tanrı, bizimle

birlikte kürsünün önünde durmak üzere Tanrı-insan olarak göksel ortamdaki ineri. Bir tek amacı vardır; bizim ölüm cezamızı üstlenip, bizim yerimize ölmek. Kendisi günahsız olduğundan, ölmesi gerekmez. Bu yüzden, başkalarının günahlarına karşılık ölebilir.² O bizim yerimize öldü. Tüm zamanların günah cezasını, tüm insanlık için ödedi.

Günahtan kurtuluş sağlanmıştı, ama hâlâ doğruluğa gereksinim vardı. Doğruluğun bize, aynen İbrahim'e olduğu gibi imanla geldiğini daha önce gördük. Ancak aklanmayı sağlamak için, Tanrı'nın mahkeme salonunda bir şeyler olması gerekiyordu. İsa üzerimizdeki kokuşmuş günah paçavralarını çıkarmakla kalmadı. En büyük mucizeyi gerçekleştirerek, bizi kendi doğruluk cüppesiyle sarıp sarmaladı. *Bu, O'nun kutsal mükemmelliğine tamamen eşit bir doğruluktur.*

Tanrı yargıç kürsüsünden insanlığın yüzüne bakarken, Mesih'in doğruluğuna bürünmüş birini görürse haklı olarak şöyle diyecektir: *"Göksel mahkememde, karşımda duran bu insan kusursuzdur."* Göklerin Yüce Yargıcı, tokmağını indirip bizi *"Doğru!"* ilan edecek.

Doğru Sayılmış

AKLANMA kelimesinin anlamı, *Tanrı gözündeki doğru kabul edilmektir.* Ancak unutmayın ki, bu sadece İsa'nın kendileri için öldüğüne iman edenler için geçerlidir. Kutsal Yazı şöyle der:

...insanın... iman ederek amlandığı kanısında. Romalılar 3:28

Böylece imanla amlandığımızı göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde...
Romalılar 5:1

On Emir insanı doğru yapamaz.

Tanrı katında hiç kimsenin Yasa'yla aklanmadığı açıktır...
Galatyalılar 3:11

Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı.
Romalılar 3:23

Ancak Yasa'nın bir amacı vardır. Kutsal Yazılar, On Buyruk'un bizi elimizden tutup çarmıha götüren ve bir Kurtarıcı'ya olan ihtiyacımızı gösteren öğretmene benzediğini söyler.

Yani imanla aklanalım diye Mesih'in gelişine dek Yasa eğitmenimiz oldu.
Galatyalılar 3:24

Herkesin bir Kurtarıcı'ya ihtiyacı vardır. Tanrı tarafından kabul edilmemizin tek yolu, Mesih'in doğruluğuna bürünmektir.

SEVGİ VE ADALET

İsa, Emmaus yolunda öğrencilerine ölmesi gerektiğini söyler. İsa'nın *ölmesi gerektiği* düşüncesi rahatsız edicidir. Böyle bir sevgiyi hak etmedik. Neden böyle söylemişti? Ölümü sadece şu açıdan gerekliydi:

Tanrı sadece adil doğasına göre bir yargıya varsaydı, o zaman günahlarımız için ölmemiz gerekirdi. Böyle bir karar adil olurdu, ama O'nun *sevgisi* buna izin vermezdi.

Diğer taraftan, sadece *sevgiyle* hareket etseydi, o zaman günahı sonsuza dek gözardı etmesi gerekirdi. Ancak *adil* doğası yüzünden böyle bir seçenek olamazdı. Günahın cezalandırılması şarttı.

Mesih'in ölümü sayesinde her iki özellik de mükemmel bir dengeyle sağlanmış oldu: Hem sonsuz *sevgisini* gösterdi hem de sonsuz *adalet* yerine geldi. Tanrı açısından, *sevgi* ve *adalet* çarmıhı gerekli kılıyordu.

Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur.

Yuhanna 15:13

Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkarken, Mesih bizim için öldü.

Romalılar 5:8

Böylece Tanrı bizim algılama yeteneğimizin tamamen dışında davrandı. Yaratan'ın Tanrı olmaya devam etmesi, ancak yarattıklarına olan sevgisi yüzünden insan bedenine bürünüp ölmesi, bizim algılama yeteneğimizi aşar. İnanılmaz! Tanrı bizim gibi davranmaz. Tek yapmamız gereken, Tanrı Sözü'ne iman etmek ve Meryem gibi, *"Bu nasıl olabilir?"* ama *"Tanrı için imkansız bir şey yoktur"* demektir. Tanrı Sözü'ne ve buyruğuna boyun eğmeliyiz.

4 Yasa ve Peygamberler

— Çadırdan Tunç Yılana —

Tanrı'nın Musa'ya konut inşa etmesini buyurduğunu hatırlayacaksınız. Bu, Rab'bin O'nunla bozulan ilişkimizi onarmak için neler yaptığını anlamamızı sağlayan kapsamlı bir görsel yardımdı. Tanrı'nın İsrailîliler'e varlığını, gündüz bulut sütunu şeklinde, geceyse bir ateş sütunu şeklinde gösterdiğini hatırlayın. *Sütun* En Kutsal Yer'deki Antlaşma Sandığı'nın üzerinde asılı duruyordu.

Kutsal Yazılar İsa'nın buluşma çadırının ve görkemli bulutun saklı simgelerini yerine getirdiğini öğretir. Gördüğümüz gibi, İsa'nın unvanlarından birisi ...

'İmmanuel'dir. ("Tanrı bizimle" demektir). Yeşaya 7:14; Matta 1:23

Tıpkı Tanrı'nın yüceliği En Kutsal Yeri doldurduğu gibi, Tanrı'nın yüceliği İsa'da da bulunuyordu. İsa'nın bir dağın tepesinde üç havarisine yüceliğini nasıl gösterdiğini hatırlıyor musunuz? Buna tanık olan birisi şöyle yazmıştır:

Söz, insan olup aramızda yaşadı (kelimesi kelimesine, "Çadırını kurdu"). O'nun yüceliğini –Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu biricik Oğul'un yüceliğini– gördük. Yuhanna 1:14

Tek Kapı

Buluşma Çadırı'nda Tanrı'ya yaklaşmak isteyen birinin ilk gördüğü şey, etrafı duvarla çevrili, tek kapısı olan avluydu. Bu, sadece bir tek Tanrı olduğunu hatırlatıyordu.

İsa, "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im" dedi. "Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez." Yuhanna 14:6

Tunç Sunak

Buluşma Çadırı'na giren birinin gördüğü ilk eşya Tunç Sunak'tı. Bu, Tanrı'yla doğru ilişki kurmak için ilk adımın, kan dökülmesi olduğunu hatırlatıyordu. Aynı durum bizim için de geçerlidir. Tanrı'yla doğru ilişki kurmanın ilk ve tek yolu, bizim yerimize kendi hayatını feda eden İsa'dan geçer.

Bu iki ölüm yeri, yani Tunç Sunak'la çarmıh arasındaki basit bir karşılaştırma bile, İsa'nın Buluşma Çadırı'nda yapılan sunuların yansıttığı tabloyu nasıl gerçekleştirdiğini gösterir.

Tunç Sunak	Çarmıh
Hayvan sunacağı zaman, ... sığır ya da davar sunmalı erkek ... kusursuz ... Elini yakmalık sununun başına koymalı ... günahlarının bağışlanması [ya da örtünmesi] için ... kanını ... dökecekler <i>Levililer 1:2-5</i>	İsa Tanrı Kuzusu ... erkek ... günahsız ... bizim yerimize ölen. ... günahlarımızı bağışlatma yolumuzdur. ... bizim yerimize kanını dökendir.

Kandillik

Tanrı'nın Musa'ya, Kutsal Yer'i aydınlatmak için dövme altından bir kandillik yapılmasını buyurduğunu anımsayın. Bu aynen İsa'nın sözlerini yansıtır:

"...Ben dünyanın ışığıyım. Benim ardımdan gelen, asla karanlıkta yürümez, yaşam ışığına sahip olur." Yuhanna 8:12

İsa insanları günahın karanlığından kurtarıp sonsuz yaşam ışığına kavuşturmak ister.

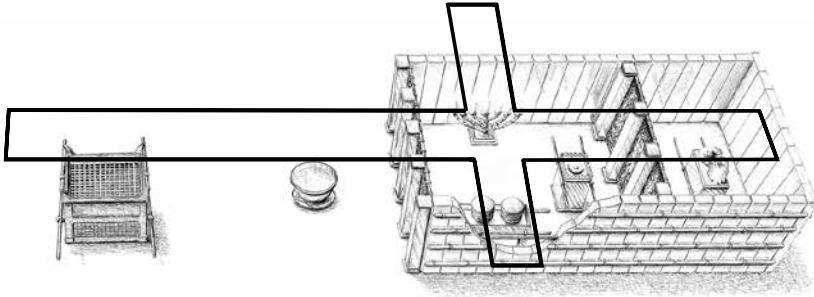
Üzerinde Ekmek Sunulan Masa

Tanrı'nın Musa'ya bir masa yapmasını ve üzerine on iki İsrail oymağını simgeleyen on iki ekmek dizmesini buyurduğunu hatırlayın. Bu da İsa'nın sözlerini yansıtır:

"...Yaşam ekmeği Ben'im. Bana gelen asla acıkmaz, bana iman eden hiçbir zaman susamaz..." Yuhanna 6:35

Nasıl ki on iki ekmek, İsrail'deki herkes için yeterli ekmeği simgeliyorsa, İsa da tüm dünyanın günahları için öldü. Aynen yaşam ekmeği gibi, bize sonsuz yaşam sundu.

"Size doğrusunu söyleyeyim, iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Yaşam ekmeği Ben'im." Yuhanna 6:47-48



Perde

Tanrı'nın Musa'ya, Kutsal Yer'le En Kutsal Yer arasına kalın bir perde asmasını buyurduğunu anımsayın. Günahkâr insanın Tanrı'nın kutsal huzuruna girmesi yasaklanıyordu.

Kutsal Yazılar Tanrı'dan uzaklaştırıldığımızı ve günahlarımız yüzünden O'nun huzuruna çıkamadığımızı söyler. Tanrı'ya ve O'nun sevgisine YABANCILAŞTIRILDIK!

Ancak sonra İsa geldi. Kutsal Yazılar Buluşma Çadırı'ndaki perdenin O'nun fiziksel bedenini simgelediğini söyler. İsa çarmıhta ölünce, perde yukarıdan aşağıya yırtılmıştı. Perdeyi hiçbir insan yırtamazdı. Tanrı, İsa'nın bedeninin bizler için kurban

edildiğini göstermek için yırttı. Kutsal Yazılar O'na iman edersek, günahlarımızın bağışlanacağını ve Tanrı huzuruna cesaretle girebileceğimizi söyler. Tanrı'yla ilişkimiz onarıldı.

Bu nedenle, ey kardeşler, İsa'nın kanı sayesinde perdede, yani kendi bedeninde bize açtığı yeni ve diri yoldan kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır... imanın verdiği tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım. İbraniler 10:19-20,22

Ama bir zamanlar uzak olan sizler, şimdi Mesih İsa'da Mesih'in kanı sayesinde yakın kıldınız. Efesliler 2:13

İnsan yeniden sadece arkadaş olarak kabul edilmedi. Kutsal Yazılar insanın Tanrı'nın ailesine kabul edildiğini, *evlat edinildiğini* söyler.

İsa'nın yaşadığı dönemde Roma İmparatorluğu'nda evlat edinme, *oğulluk sıfatının resmen kabul edilmesiydi*. Modern toplumdaysa, aile doğan çocuğun o ailedeki bütün hak ve yetkilere doğrudan sahip olduğunu kabul eder. Ancak erkeklerin eşlerinin yanı sıra cariyeleriyle metresleri olduğu ve kölelerinden de çocuk sahibi oldukları bir toplumda, bir çocuk ancak resmi oğulluk sıfatı sayesinde mirasçı olabiliyordu. Evlat edinilen oğul, artık ailenin tam üyesi kabul ediliyordu.

Bizim durumumuz da aynıdır. Bir zamanlar Tanrı sevgisine YABANCILAŞTIRILAN bizler, artık Tanrı ailesinin bireyleri, OĞULLARI olduk.

Oğullar olduğunuz için Tanrı öz Oğlu'nun "Abba! Baba!" diye seslenen Ruh'u'nu yüreklerinize gönderdi. Bu nedenle artık köle değil, oğullarsınız. Oğullar olduğunuz için de Tanrı sizi aynı zamanda mirasçı yaptı. Galatyalılar 4:6-7

Bağışlanma Kapağı

Bağışlanma Kapağı, En Kutsal Yer'deki Antlaşma Sandığı'nın üzerinde bulunan özel kapaktı. Başkâhin yılda bir kez, Bağışlanma Günü kanı buraya getiriyordu. Tanrı İsraililer'e masum bir kuzunun kanını akıtarak, günahlarının yargılanmasından kurtulmanın yolunu açmıştı. Aynı şekilde İsa da bizim Bağışlanma Kapağımız'dır. O'nun kanı sayesinde sonsuz ölümden kurtulduk. İnsanın artık kuzuları adak olarak sunmasına gerek yoktu. İsa son sunudur. Tanrı şöyle der:

"... Onların günahlarını ve suçlarını artık anmayacağım." Bunların bağışlanması durumunda artık günah için sunuya gerek yoktur. İbraniler 10:17-18

İsa'nın çarmıhta ölmesiyle, son Kuzu da ölmüş oldu. Tarihin başlangıcından beri, Tanrı'nın planına göre İsa kurtuluş yolu

olacaktı. Hayvan sunuları sadece geleceğin habercisiydi. Onların bir özelliği yoktu; günahı silemezlerdi. Ancak artık sunuya gerek kalmamıştı. İsa'nın kanı günah borcunu ilk ve son kez ödemişti.

... İsa Mesih'in bedeninin **ilk ve son kez** sunulmasıyla kutsal kılındık.

Her kâhin her gün ayakta durup görevini yapar ve günahları asla ortadan kaldıramayan aynı kurbanları tekrar tekrar sunar. Oysa Mesih günahlar için **sonsuz dek geçerli** tek bir kurban sunduktan sonra Tanrı'nın sağında oturdu. İbraniler 10:10-12

Tanrı, gelecekte olacakları bildiği için, İsa'nın son sunu olarak öleceği tarihe kadar hayvan sunularını kabul etti. İsa sadece bir yıllık günah borcu için ölmedi. Günah lekesini Tanrı'nın gözünden sonsuza kadar sildi. Çarmıhta, "Tamamlandı!" dedi. Son Kuzu bulunmuştu.

İleriye bakmak ...

Kuzu
Geçici sunu
Günahın kefareti ya da örtüsü
Tekrarlanan birçok sunu



... geçmişe bakmak

İsa
Kalıcı sunu
Günah lekesi tamamen silindi
İlk ve son kez tek bir sunu

İsa öğrencilerine, inanılmaz ayrıntı ve karşılaştırmayla dolu görsel araç olan Buluşma Çadırı'nın kendisini nasıl yansıttığı hakkında daha birçok şey anlatmış olabilir. İsa'nın anlattıklarının unutulmadığından emin olabilirsiniz.

Musa ve Tunç Yılan

İsrailliler günah işleyince Tanrı'nın gönderdiği yılanları anımsayın. Bu beladan kurtulmak için yakardıklarında, Tanrı Musa'ya tunç bir yılan yapıp, kalabalığın ortasında yukarı kaldırmasını söyledi. İyileşmek için tek yapmaları gereken yılanı BAKMAKTI. Yapabilecekleri başka bir şey yoktu.

Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırıdıysa, İnsanoğlu'nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki, O'na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun.

Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbir mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. Tanrı, Oğlu'nu dünyayı yargılamak için göndermedi, dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi. O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise **zaten yargılanmıştır**. Çünkü Tanrı'nın biricik Oğlu'nun adına iman etmemiştir.

Yuhanna 3:14-18

İnsan, *yargıya uğramış* olarak doğar. Yılanlar tarafından ısırılan İsraililer gibiyiz. Zaten ÖLMÜŞ sayılırız. Tanrı'yla hiçbir ilişkimiz yoktur. Bedenlerimiz sonunda ölecek ve ölümden sonra Ateş Gölü'nde ikinci ölümle cezalandırılacaktır.

Ancak burada devreye İsa girer. O, kendi ölümüyle günah borcunu ödedi. Ancak İsa ölü olarak kalmadı; yaşama geri döndü. Tıpkı İsraililer'in yılanı baktığı gibi, biz de ona imanla bakarsak, bize ruhsal yaşam sunar. Aynen O'nun dirilmesi gibi, biz de hem şimdi hem de sonsuza kadar ruhsal YAŞAMA kavuşuruz. Kutsal Yazılar bundan *yeniden doğmak* olarak bahseder.

*Sizler suçlarsınız... yüzünden **ölü**ken, Tanrı sizi Mesih'le birlikte **yaşama** kavuşturdu. Bütün suçlarımızı O bağışlattı. Koloseliler 2:13*

*Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü **ölü** olduğumuz halde, bizi Mesih'le birlikte **yaşama** kavuşturdu...* Efesliler 2:4-5

Eskiden ÖLÜYKEN, şimdi YAŞAMA KAVUŞTUK ve Yaratanımız'la birlikte sonsuza kadar göksel ortamda yaşayacağız.

5 Yasa ve Peygamberler — Yahya'dan Dirilişe —

İsa öğrencilerine Kutsal Yazılar'da anlatılanların önemini açıklarken, büyük olasılıkla konuyu bizim burada yaptığımızdan daha ayrıntılı irdeledi. Öğrencilerin ilk elden yaşadıkları deneyimlere büyük ilgi duyduklarından şüphe yok.

İyi Çoban

Kutsal Yazı şöyle der:

Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, her birimiz kendi yoluna döndü... Yeşaya 53:6

İnsan *kendi yolunu* seçip ruhsal boşluğa sürüklenir. Kutsal Yazılar insanın KAYBOLDUĞUNU söyler.

Ancak sonra İsa bizi aramaya gelir. Dünyadayken, Tanrı'nın ilgisini dile getiren bir benzetme yapar.

"...Sizlerden birinin yüz koyunu olsa ve bunlardan bir tanesini kaybetse, doksan dokuzu bozkırda bırakarak kaybolanı bulana dek onun ardına düşmez mi? Onu bulunca da sevinç içinde



omuzlarına alır, evine döner; arkadaşlarını, komşularını çağırıp onlara, 'Benimle birlikte sevinin, kaybolan koyunumu buldum!' der. Size şunu söyleyeyim, aynı şekilde gökte, tövbe eden tek bir günahkâr için, tövbeyi gereksinmeyen doksan dokuz doğru kişi için duyulandan daha büyük sevinç duyulacaktır." Luka 15:4-7

Tanrı göksel ortamda kalıp, insana sonsuza dek arkasını dönebilirdi; ama öyle olmadı. Kutsal Yazılar, İsa'nın inisiyatifi eline alıp bizi aradığını, sonra da iyi bir çoban olarak daha fazlasını yaptığını söyler.

"Ben iyi bir çobanım. İyi çoban koyunları uğruna canını verir."

Yuhanna 10:11

İsa da tam olarak böyle yaptı. *Günah borcumuzu ödemek için, bizim yerimize öldü.* Bu kusursuz bir sevgidir. Evet, Tanrı sevgidir, ama büyük bir bedeli vardır. İsa çarmıhta şöyle bağındı:

"... Tanrım, Tanrım beni neden terk ettin? ..." Markos 15:34

İsa yalnızca fiziksel anlamda ölmedi. Bunun bir de ruhsal boyutu vardır. *Günah Tanrı'dan uzaklaştırır.* Çarmıhtaki keder dolu süreçte, dünyanın günahlarını üstlenen İsa, Baba Tanrı'dan korkunç bir şekilde uzaklaştığını hissetti.

Kutsal Yazılar, gün ortası olduğu halde göklerin karardığını söyler. İsa bizim günahlarımızı üstlenip, bizim yerimize Kuzu olarak ölürken, sanki Tanrı dünyanın Oğlu'nun çektiği acıyı görmesini istemez. Tanrı buna izin verir, hatta O planlar. Tıpkı İbrahim Peygamber'in sevgili oğlunu kurban etmek için acı içinde bıçağını kaldırmaması gibi, Tanrı da bizim günahlarımız için Oğlu'nu cezalandırır. İbrahim'in oğlunun ölmesine izin verilmez, ancak Tanrı'nın Sonsuz Oğlu ölür. O, son ve kusursuz sunudur.

Büyük Takas

Kutsal Yazı şöyle der:

Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı ...

2. Korintliler 5:21

Bu ayet İsa'nın günahkâr olduğu anlamına gelmez. Tanrı günahsız Mesih'i günah sunusu yapar. İsa günahlarımızı üstlendiğinde, Tanrı günaha duyduğu haklı öfkenin tümünü O'na yöneltir. Sonra İsa bizim yapamadığımız bir şey yaptı ve *"Tamamlandı!"* dedi. Günah borcumuzu kendimiz ödeyecek olsaydık, bu sonsuza dek sürerdi. Asla, *"Tamamlandı"* diyemezdik. Ancak İsa hepsini ödedi. Ayetin geri kalanı şöyle devam eder:

... Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım.

2. Korintliler 5:21

Doğruluğu ancak O'nda buluruz! Biz doğru değiliz. *Tanrı bize kendi doğruluğunu verir.* Bu, tüm zamanların en büyük takasıdır. İsa çarmıhta bizim yanlışlarımızı ve günahlarımızı üstlendi. O'na iman ettiğimizde bize kusursuz doğruluk verir. Günahlarımıza karşılık, artık bir kuzunun kanına ihtiyacımız yoktur. Çok daha iyi bir cüppeye, İsa'nın doğruluğuna bürünürüz. Eyüp Peygamber'in sorduğu soruyu hatırlayalım.

... Tanrı'nın önünde insan nasıl haklı çıkabilir? Eyüp 9:2

Tanrı'nın huzuruna kabul edilmek için, insan günahlarından nasıl arınıp, Tanrı'nın doğruluğuna eşit bir doğruluğa kavuşabilir?
Bu sorunun tam yanıtı aşağıdaki ayettedir. Tekrar okuyun:

*Tanrı günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı.
Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım.*

2.Korintliler 5:21

Diriliş

Evet, İsa ölür, ancak kendinden önceki peygamberler gibi ölü kalmaz. Ölümün O'nun üzerinde hiçbir gücü olmadığını kanıtlamak için İsa yaşama geri döner. İsa şöyle dedi:

"Canımı, tekrar geri almak üzere veririm. Bunun için Baba beni sever. Canımı kimse benden alamaz; ben onu kendiliğimden veririm. Onu vermeye de tekrar geri almaya da yetkim var..."

Yuhanna 10:17-18

İsa'nın öldürülmesinden Romalılar ve onlara baskı yapan din önderleri sorumlu tutulmuştur. Olayın *baş sorumlusu* olarak görülen Yahudiler, yüzyıllar boyunca büyük zulüm gördü. Bu düşünce tamamen yanlıştır. Kutsal Yazılar, İsa'nın ölümü kendi isteğiyle seçtiğini açıkça belirtir. Hiç kimse O'nu zorlamamıştır. Bize olan sevgisinden dolayı bu yolu seçmiştir. Asıl gerçek, İsa'nın tüm dünyanın günahları yüzünden çarmıha gerildiğidir.

Diriliş, Tanrı'nın *adil* doğasının, İsa'nın bizim yerimize ölmesiyle tatmin olduğunun etkin bir göstergesidir. Ölüm cezasının ücreti ödenmiş ve yeterli görülmüştür! Mezar O'nu pençesinde tutamaz. O, ölüm karşısında zafer kazanmıştır. İsa günah çemberini kırmış, Şeytan'ın gücünü yenmiş ve ölümün korkunç sonucunu ortadan kaldırmıştır.

Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı. Bunu, ölüm korkusu yüzünden yaşamları boyunca köle olanların hepsini özgür kılmak için yaptı.

İbraniler 2:14-15

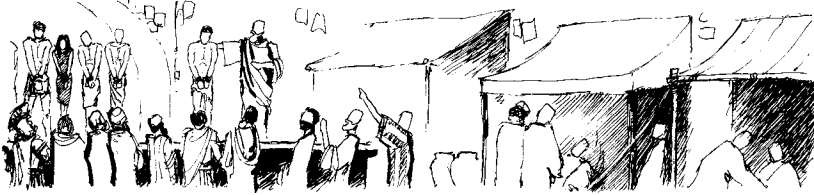
Satın Alınarak Sağlanan Kurtuluş

İnsan yüzyıllardır Şeytan'ın KÖLESİYDİ. Şeytan bariz yalanlar söyleyerek, gerçeği saptırarak, hatta kendi varlığını bile inkâr ederek, insanoğlunu kendi amaçları doğrultusunda yönlendirdi. Ancak insan Şeytan'ın etkisinde kalmasa bile artık kusursuz bir yaşam süremezdi. İnsan günahın KÖLESİYDİ.

Sonra İsa geldi ve bizi KURTARDI. Bu kelimenin eski çağlardaki kölelikle bağlantısını anlamazsak, içerdiği derin önemi kavramamız zor olur.

Zengin bir adam köle satın almak için esir pazarına giderdi. Orada, zincire vurulmuş, aşağılanmış, zayıf düşmüş ve belli bir para karşılığı satılan tutsakları görürdü. Adam istenen bedeli öderse, köle onun olurdu.

Şimdiye kadar alışılmadık bir durum yok, ama bundan sonra öykünün akışı değişiyor. Nadiren, yeni sahibi köleyi esir pazarından çıkarıp, zincirlerini çözer ve onu serbest bırakırdı. Bu durumda, kölenin KURTULDUĞU söylenirdi.



İsa da bizim için bunu yaptı. Yaşamın esir pazarında, günah ve Şeytan'ın zincirleriyle bağlıydık. Kendimizi kurtarmamız mümkün değildi; ama İsa geldi ve bedeli kendi kanıyla ödeyerek bizi satın aldı. Bizi esir pazarından çıkardı, zincirlerimizi kırdı ve serbest bıraktı.

*Biliyorsunuz ki, atalarınızdan kalma boş yaşayışınızdan altın ya da gümüş gibi geçici şeylerle değil, kusursuz ve lekesiz kuzuyu andıran Mesih'in değerli kanının fidyesiyle **kurtuldunuz**.*

1.Petrus 1:18-19

*... (Tanrı) lütfunun zenginliği sayesinde, Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te **kurtuluşa**, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk.*

Efesliler 1:7-8

Koyun Ağılı

İsa'nın bizi koyun olarak tanımladığı benzetmeyle devam edelim. İyi bir çobanın sürüsünü korumak için gece ağılın kapısında uyuduğunu hatırlayın. İsa şöyle der:

Kapı Ben'im. Bir kimse benim aracılığımla içeri girerse kurtulur...

Yuhanna 10:9

Ağılın bir tek kapısı vardır. Aynı şekilde, sonsuz yaşama açılan tek kapı, İsa'dır. Günahın sonuçlarından kurtulmanın başka yolu yoktur.

... Tıpkı Kayın ve Habil'in Tanrı'ya yaklaşabileceği tek yol olması gibi;
 ... tıpkı Nuh'un Gemisi'nde çıkılabilecek tek kapı olması gibi;
 ... tıpkı Buluşma Çadırı'nın tek girişi olması gibi;
 ... ve tıpkı koyun ağılının tek kapısı olması gibi, Tanrı'ya ulaşan tek yol da İsa'dır.

Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur.

Elçilerin İşleri 4:12

Öğrenciler İsa'nın Yasa ve peygamberlerle ilgili öğretilerini dinlerken, bu mesajın sonuçlarına yönelik mutlaka bazı önsezileri vardı. Roma İmparatorluğu'nda yaşıyorlardı. Romalılar başka dinlere bir ölçüye kadar hoşgörü göstermelerine rağmen, Sezar'ın bir tanrı olduğuna inanmaya başlamışlardı. İsa'nın Tanrıya ulaşmanın *bir başka yolu* olarak sunulmasına karşı çıkmazlardı. Ancak İsa'nın *tek yol* olduğunun öğretilmesi, insanların hayatını tehlikeye atabilirdi. Kutsal Kitap dışı kaynaklara göre, on bir öğrenciden biri hariç hepsi, bu mesaj yüzünden ölüme mahkum edildi. Doğru olduğunu bildikleri şey uğruna öldüler. On birinciye sürgün edildi.

Ferisiler

Ferisiler diğer insanlara göre dindarlıkta en katı olanlardı. Yasaklardan oluşan uzun bir listeleri vardı.

Günümüzde yaşamla ilgili en yaygın yanılgılardan biri, insanların kötülükten çok iyilik yaparak göksel ortama kabul edilebilecekleri inancıdır.

Ferisiler çok dindardı, ama İsa, insanları yanlış yönlendiren yaşam tarzlarını ve öğretilerini reddetti. İsa, Tanrı'ya ulaşan tek gerçek yolun O'na iman etmek olduğunu söylemiştir.

İmanımızı günlük yaşamımıza uygularız. Büyük olasılıkla şu anda bile böyle bir olgu yaşıyorsunuz. İskemlede oturuyorsanız, iskemlenin kırılmadan sizi taşıyacağına inanıyorsunuz. Eminim otururken, *"Bu iskemlenin sağlam olduğuna güveniyorum"* diye düşünmediniz, ama yine de iskemleye güvendiniz. İman tek başıyken belirsizlik içerir.

Önemli olan neye veya kime inandığınızdır. İskemle kırılabilir, yine de o sadece bir iskemleydi. Ancak İsa'nın sizin günah borcunuzu ödediğine iman ediyorsanız, o zaman bunu yaptığından kesinlikle emin olabilirsiniz. O bunu vaat etti.

İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir.

Efesliler 2:8-9

Kutsal Yazılar, İsa Mesih'e iman ederek günahın sonuçlarından kurtarıldığımızı söyler. Bu *kurtuluş* bir Tanrı *armağanı*dır. Bunu herhangi bir dini uygulama veya iyilik yaparak kazanmadık.

Armağanlar parasızdır, karşılıksızdır. Bir *armağanı* kazanmak için çalışırsanız, o artık armağan değildir. **Armağanlar tam anlamıyla hak edilmemiş şeylerdir.**

Onu hak ettiğimizi hissediyorsak, *armağan* olmaktan çıkıp *ödül* durumuna girer. Tanrı'nın bize verdiği sonsuz yaşam gerçekten bir armağandır; çünkü onu hiçbir şekilde hak etmiyoruz.

Ferisiler yaptıkları iyiliklerin Tanrı'yı hoşnut edeceğine inanıyordu. Ancak Tanrı, insanları kendi yaptıklarıyla değerlendirirse, insanların yaptıkları iyiliklerle *övüneceğini* söyler. Bizi yargıdan yaptığımız iyiliklere bakarak değil, *imanımızı* temel alarak kurtarır.

Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır.

Romalılar 6:23

Yalnızca İman

Tanrı'nın armağanını nasıl kabul ediyoruz? Kutsal Kitap'ta kim olduğu anlatılan Tanrı'nın kimliğine ve bizim için tamamladığı işe iman ederek kabul ediyoruz. Kişisel bir şekilde bu gerçeklerin doğruluğuna inanıyoruz.

İman sayesinde, İsa'nın bizim günahlarımız için bizim yerimize öldüğüne inanırız.

İman sayesinde, bu ölümle Tanrı'nın adaletinin yerine geldiğine inanırız.

İman sayesinde, Tanrı bize baktığı zaman, günahlarımızı değil, İsa'nın doğruluğuna kavuşmuş bizleri gördüğüne inanırız.

İman sayesinde, Tanrı bize sonsuz yaşam armağan ettiğine inanırız.

Bunların hepsi iman sayesinde; bu körü körüne bir iman değildir. Bu, Kutsal Yazılar'da bulduğumuz gerçekler üzerine kurulmuş bir *imandır*.

Bazı insanlar imana ruhsal bir hava verir. Böylece imanın bir ölçüsü olur. Oysa çok ya da az iman olmaz. Bu düşünce konuyu karmaşık bir hale getirir. İsa'nın çarmıhta bizim için yaptıklarına iman etmek, boğulmak üzere olan adamın, onu kurtarmaya gelen kişinin, "Seni kurtaracağıma inanıyor musun?" sorusu üzerine hararetle *başını sallamasına* benzer. Başını ne ölçüde *salladığı* önemli değildir. Zaten önemli olan *başını sallaması* *değildir*. Önemli olan, boğulmak üzere olan adamın, kendisini kurtarmaya geleni kabullenip ona güvenmesidir. Boğulmakta olan adamın sonradan, hayatının kurtulmasının iyice *başını sallaması* sayesinde olduğunu söylemesi gülünç olur. Aynı durum bizim için de geçerlidir. Bizi günahlarımızdan kurtarması için İsa'ya iman etmeliyiz. Ancak bizi kurtaran imanın miktarı değil, İsa'nın bizim için çarmıhta ölererek yaptıklarıdır.

Tanrı'nın insanı akladığı, Müjde'de açıklanır. Aklanma yalnız imanla olur... "İmanla aklanan yaşayacaktır." Romalılar 1:17

Boğulmakta olan adam benzetmesine göre devam edersek, boğulmak üzere olduğunuzu *bilmeniz* çok önemlidir. Eğer suyun üstünde durabildiğinizi düşünürseniz, bütün yardımları geri çevirirsiniz. Ancak boğulduğunuzu *bildiğiniz* halde gururunuz yüzünden yardımı geri çevirirseniz, yine boğulursunuz. Başkaları çırpındığınızı fark edebilir, ama siz izin vermezseniz yardım edemezler. Ruhsal açıdan da böyledir. Günah borcundan kurtulabilmek için önce çaresiz bir günahkâr olduğunuzu kabul etmelisiniz. Başlangıç noktası budur.

Kutsal Yazılar, İsa Mesih'in kimliği ve yaptıkları konusunda benzetmelerle doludur. İsa'nın öğrencilerine yönelik öğretilerinde, bu benzetmelerden hangilerini kullandığını sadece tahmin edebiliriz. Hiç şüphesiz, burada değindiklerimizin çoğunu veya hepsini, hatta belki daha fazlasını kullandı. Öğretileri sona erdiğinde, odaya sessizlik çökmüş olmalı. İsa'nın öğrencilerine kalan soru, bugün bizim için de geçerlidir. Neye iman ediyorsunuz? Dininize, kendi düşüncelerinize mi, **yoksa** günah borcunuzu ödemek için İsa'nın sizin yerinize öldüğü gerçeğine mi? Doğruluğunuzu kimde buluyorsunuz? Kendinizde ve sevaplarınızda mı, yoksa Rab İsa Mesih'te mi?

On Beşinci Bölüm

- 1 Peygamberlerin Bütün Söyledikleri**
- 2 İsa Göksel Ortama Döner**
- 3 Peygamberlerin Söylediklerine
İnanıyor Musunuz?**

1 Peygamberlerin Bütün Söyledikleri

İsa'nın doğumundan yedi yüz yıl önce, Tanrı Peygamber Yeşaya'ya şu sözleri yazdırdı. Dikkatlice okuyun ve Kutsal Yazılardaki bu peygamberliği yorumlamaya çalışın.

Verdiğimiz habere kim inandı? RAB'bin gücü kime açıklandı? O RAB'bin önünde bir fidan gibi, kurak yerdeki kök gibi büyüdü. Bakılacak biçimden, güzellikten yoksundu. Gönlümüzü çeken bir görünüşü de yoktu. İnsanlarca hor görüldü. Yapayalnız bırakıldı. Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı. İnsanların yüz çevirdiği biri gibi hor görüldü, ona değer vermedik.

Aslında hastalıklarımızı o üstlendi, acılarımızı o yükledi. Bizse Tanrı tarafından cezalandırıldığını, vurulup ezildiğini sandık. Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk. Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi.

O baskı görüp eziyet çektiyse de ağzını açmadı. Kesime götürülen kuzu gibi, kırkıcıların önünde sessizce duran koyun gibi açmadı ağzını. Acımasızca yargılanıp ölüme götürüldü. Halkımın isyanı ve hak ettiği ceza yüzünden yaşayanlar diyarından atıldı. Onun kuşağından bunu düşünen oldu mu? Şiddete başvurmadiği, ağzından hileli söz çıkmadığı halde, ona kötülerin yanında bir mezar verildi, ama öldüğünde zenginin yanında idi.

Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü, acı çekmesini istedi. Canını suç sunusu olarak sunarsa soyundan gelenleri görecektir ve günleri uzayacak. RAB'bin istemi onun aracılığıyla gerçekleşecek. Canını feda ettiği için gördükleriyle hoşnut olacak. RAB'bin doğru kulu, kendisini kabul eden birçoklarını aklayacak. Çünkü onların suçlarını o üstlendi. Bundan dolayı ona ünlüler arasında bir pay vereceğim, ganimeti güçlülerle paylaşacak. Çünkü canını feda etti, başkaldıranlarla bir sayıldı. Pek çoklarının günahını o üzerine aldı, başkaldıranlar için de yalvardı.

Yeşaya 53

Bu, Mesih'in gelişiyile ilgili belirgin bilgiler veren sayısız peygamberlik sözünden biridir. İki öğrencisiyle konuşurken İsa'nın şöyle demesine şaşırarak gerekir:

“Sizi akılsızlar! Peygamberlerin bütün söylediklerine inanmakta ağır davranan kişiler! Mesih'in bu acıları çekmesi ve yüceliğine kavuşması gerekli değil miydi?” Luka 24:25-26

Belki aynı şeyi bize de söylerdi.

2 İsa Göksel Ortama Döner

Dirilişini izleyen günlerde, İsa havarileriyle birlikte olup onlara ...

... birçok inandırıcı kanıtlarla elçilere dirilmiş olduğunu gösterdi. Kırk gün süreyle onlara görünerek Tanrı'nın Egemenliği hakkında konuştu.

Elçilerin İşleri 1:3

İsa tam kırk gün sonra onları, Yerus alim'in     kilometre uzağındaki bildik bir yere g  t rd .

İsa onları kentin dışına, Beytanya'nın yakınlarına kadar g  t rd . Ellerini kaldırarak onları kutsadı. Ve onları kutsarken yanlarından ayrıldı, g  ge alındı.

Luka 24:50-51

İsa giderken onlar g  zlerini g  ge dikmiş bakıyorlardı. Tam o sırada, beyaz giysiler içinde iki adam yanlarında belir-di. "Ey Celileliler, neden g  ge bakıp duruyorsunuz?" diye sordular. "Aranızdan g  ge alınan İsa, g  ge çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir."

Elçilerin İşleri 1:10-11

Melekler İsa'nın geri geleceğini söyledi. Kutsal Kitap'ı incelersek, gelecekteki bu olaydan sıkça söz edildiğini görürüz. Nasıl ki Tanrı O'nun ilk gelişiyle ilgili peygamberlikleri ger ekleştirdiyse, ikinci gelişiyle ilgili sözünü tutacağından da emin olabiliriz. Tanrı verdiğı sözü her zaman tutar.

Kutsal Kitap'ın geri kalanında, sonradan elçiler olarak bilinen havarilerin yaşamlarından olaylar aktarılır. İsa'nın bu izleyicileri, herkese O'nu anlatmaya başladılar.

Böylece Tanrı'nın sözü yayılıyor, Yerus alim'deki öğrencilerin sayısı arttıkça artıyor, k hinlerden birçoğu da iman  ağırsına uyuyordu.

Elçilerin İşleri 6:7

İsa'nın ölümüne aracı olan k hinlerden bile iman edenler oldu. Ancak herkes ikna olmamıştır. Aynen  ğrencilerin beklediğı gibi tepkiler oluştu. En ateşli İsa karşıtlarından biri *Saul* adında genç bir Ferisi'ydi. Saul kendi dininin yasa ve geleneklerinin coşkulu bir yandaşıydı. Peygamberlere inandığını *düşünür*, oysa onların mesajını *hiçbir zaman anlamamıştı*. İsa'nın  ğrencilerinin susturulması gerektiğine karar verdi.

Saul ise Rab'bin öğrencilerine karşı hâlâ tehdit ve ölüm soluyordu. Başkâhin'e gitti, çam'daki havralara verilmek üzere mektuplar yazmasını istedi. Orada İsa'nın yolunda yürüyen kadın erkek, kimi bulsa tutuklayıp Yerus alim'e getirmek niyetindeydi. Yol alıp çam'a yaklaştığı sırada, birdenbire gökten gelen bir ışık çevresini aydınlattı. Yere yıkılan Saul, bir sesin kendisine, "Saul, Saul, neden bana zulmediyorsun?" dediğini işitti.

Saul, "Ey Efendim, sen kimsin?" dedi.

"Ben senin zulmettiğin İsa'yım" diye yanıt geldi.

Elçilerin İşleri 9:1-5

Bu, olağanüstü bir yaşamın başlangıcı olur. Saul iman edenleri öldürmekten vazgeçip, kendi de iman etti. Durum tersine dönmüş, zulmeden zulüm gören olmuştur. Bir keresinde taşlanıp ölüme terk edildi. Üç kez sopayla dövüldü, beş kez kamçılandı, üç kez de deniz kazası geçirdi (birinde yirmi dört saat boyunca denizde kaldı). Bütün bunlar, peygamberlerin yazdığı *Vaat Edilen Kurtarıcı'nın* İsa olduğuna iman ettiğini insanlara anlatmaya çalışırken gerçekleşti.

3 Peygamberlerin Söylediklerine İnaniyor Musunuz?

Bazıları Kutsal Kitap'ı okuduktan ve içeriğini anladıktan sonra riske girip iman etmemeye karar verirler.

Kutsal Kitap'ın mesajını göz ardı etmeyi...
onu doğrudan reddetmeyi...
günlük yaşama dalıp, böylece unutmayı...
verdiği mesajı yok saymayı...
tercih edip,

... Kutsal Yazılar'ın yanıldığını umarlar.

Hirodes Agrippa da bu riske girmişti. Büyük Hirodes'in torunu ve Hirodes Antipa'nın kuzeni olarak, kraliyet ailesinde İsa ile ilgili söylentilerden haberdardı. Muhbirlerin, Nasıralı peygamberin söylediği her sözü bildirdiğinden hiç şüphe yok. Ancak Hirodes mevki sahibi önemli biriydi. Krallar Kralı karşısında alçak gönüllü davranmak yerine, kendi seçtiği yaşamı sürdürmeye devam etti. Hatta İsa'nın havarilerinden birinin başını kestirerek daha da göze girmeyi bile başardı. Ama sonra...

Belirlenen günde krallık giysilerini giyen Hirodes tahtına oturarak halka bir konuşma yaptı. Halk, "Bu bir insanın sesi değil, bir ilahın sesidir!" diye bağırıyordu. O anda Rab'bin bir meleği Hirodes'i vurdu. Çünkü Tanrı'ya ait olan yüceliği kendine mal etmişti. İçi kurtlarca kemirilerek can verdi. Elçilerin İşleri 12:21-23

Tanrı, lütfu sayesinde günahı bir süre görmezlikten gelir, ama sonra adil doğasından dolayı yargılar. Yargı bu yaşamda gerçekleşir veya ölümden sonraya bırakılır. Her durumda kaçınılmazdır.

Hirodes sonsuza kadar Ateş Gölü'nde kalmak üzere öldü. Bir sonraki ayet dikkat çekicidir:

Tanrı'nın sözü ise yayılıyor, etkisini artırıyordu.

Elçilerin İşleri 12:24

II. Hirodes Agrippa da İsa'yla aynı dönemde yaşadı. Büyük Hirodes'in büyük torunu ve Hirodes Agrippa'nın oğlu olduğundan, İsa hakkında bilgisi vardı. Kutsal Kitap Kral Agrippa'nın İsa hakkında kapsamlı bilgi sahibi olduğunu söyler. Artık elçi Pavlus olarak tanınan Saul tutuklanıp onun karşısında yargılandı. Pavlus Agrippa'nın karşısında savunmasını yaparken, ona İsa'dan bahsederek şöyle dedi:

*"... Bu sayede burada duruyor, büyük küçük herkese tanıklık ediyorum. Benim söylediklerim, peygamberlerin ve Musa'nın önceden haber verdiği olaylardan başka bir şey değildir. Onlar, Mesih'in acı çekeceğini ve ölümden dirilenlerin ilki olarak gerek kendi halkına, gerek öteki uluslara ışığın doğuşunu ilan edeceğini bildirmişlerdi... Kral bu konularda bilgili olduğu için kendisiyle çekinmeden konuşuyorum. Bu olaylardan hiçbirinin onun dikkatinden kaçmadığı kanısındayım. Çünkü bunlar ücra bir köşede yapılmış işler değildir. Kral Agrippa, **sen peygamberlerin sözlerine inanıyor musun? ...**"*

Agrippa Pavlus'a şöyle dedi: "Bu kadar kısa bir sürede beni ikna edip Mesihçi mi yapacaksın?" İya da, "Kısa bir sürede beni Mesihçi olmayı ikna ediyorsun."

Elçilerin İşleri 26:22-23,26-28

Kral Agrippa Pavlus'u oldukça iyi anlamış olmalı. Öyle ki, neredeyse Pavlus'un kendisini iman etmeye ikna ettiğini söyledi. Yine de Agrippa riske girdi ve iman etmedi. Karar vermekten kaçınmak için, peygamberlerin mesajlarını göz ardı etti. Bildiğimiz kadarıyla Agrippa asla iman etmedi. Mezarına bunu anlayarak, ama buna inanmayarak gitti. Bu kendi seçimiydi.

Pavlus Roma valisi Feliks karşısında da savunma yaptı. Pavlus bu fırsatlardan yararlanıp, İsa'nın kim olduğunu ve neler yaptığını uzun uzun anlattı.

Birkaç gün sonra Feliks, Yahudi olan karısı Drusilla ile birlikte geldi, Pavlus'u çağırarak Mesih İsa'ya olan inancı konusunda onu dinledi. Pavlus doğruluk, özdenetim ve gelecek olan yargı gününden söz edince Feliks korkuya kapıldı. "Şimdilik gidebilirsin" dedi, "Fırsat bulunca seni yine çağırırım."

Elçilerin İşleri 24:24-25

Feliks karar vermeyi erteledi ve daha uygun bir zamanı bekledi. Bunu yapmak kolaydır. Ancak Kutsal Kitap, karar verme zamanının *şimdi* olduğunu hatırlatır.

... *Uygun zaman işte şimdidir, kurtuluş günü işte şimdidir.*

2.Korintliler 6:2

Kutsal Kitap'a ve elimizdeki diğer tarihi kayıtlara göre, Feliks'e ne olduğu kesin olarak bilinmiyor, ancak tahmin ettiğimiz kadarıyla, iman etmek için asla uygun bir zaman bulamadı.

Saul, Hirodes Agrippa, II.Agrippa, Feliks... Bütün bu adamlar bir seçim yaptı. Biz de aynı seçimle karşı karşıyayız.

... ***peygamberlerin sözlerine inanıyor musun(uz)?***

Elçilerin İşleri 26:27

Ekler

Sözlük
Kaynakça
Son Notlar

Sözlük

Abba: Aramice'de 'Baba' anlamına gelir.

Aklama: Tanrı'nın kendi gözünde birini doğru sayması veya temize çıkarması.

Amin: İbranice ve Grekçe'de 'Öyle olsun' anlamına gelir. Onaylama sözü, bir şeyi kabul etme biçimi.

Antlaşma Sandığı: Önceleri İsrailîler'in Tapınma Çadırı'nda, daha sonraları tapınağın En Kutsal Yeri'nde bulunan, On Buyruk'un yazılı olduğu taş levhalarla çeşitli kutsal eşyaların içinde korunduğu sandık. Sandık, Bağışlanma Kapağı'yla örtülürdü.

Antlaşma: Bir vaat, sözleşme.

Ben'im: 'Kendi kendine var olan' veya 'kendi gücüyle var olan' anlamındaki Tanrı'nın ismi.

Benzetme: Bir ders içeren kısa hikaye.

Bereketleme: Tanrı'nın iyiliğini alma veya verme eylemi.

Cin: Bağlılığını Şeytan'a sunan kötü ruhsal varlık.

Doğruluk: Tanrı'nın gözünde doğru sayılma. Bu ifade kişinin günahsız olduğu anlamına gelmemektedir. İyi ve doğru bir yaşam tarzının nasıl olduğunu anlatmak için de kullanılır.

Elçi: Grekçe'de 'Gönderilmiş olan' anlamına gelir; genellikle İsa'nın on iki havarisinden veya Pavlus'tan bahsedilirken kullanılır.

Evlat Edinme: Birine yasal olarak yükümlülükleri ve ayrıcalıklarıyla oğulluk sıfatının verildiği tören.

Ferisiler: İsa Mesih döneminde dindar bir Yahudi mezhebi. Bu mezhep Kutsal Yasa'ya ve yüzyıllar boyu Yasa'ya dayandırılan dinsel kurallara sıkı sıkıya bağlıydı.

Görkem: Değer bakımından bir yüceliğe, ağırlığa sahip olma.

Günah: Tanrı'nın kutsallığını hedef olarak atılan okun ıskalması fikrine sahiptir. O'na karşı gelmekle yozlaşma, düşme; Tanrı'yı ve O'nun Sözü'nü hor görme, aşağılama; Tanrı'nın isteğine göre yaşamayı reddetme.

Günahkâr doğa: İnsan doğası veya Adem'in doğası olarak da bilinen durum.

Günahkârı Kurtarmak / Satın Almak: Günahın bedelini ödeyerek günah kölesini köle pazarından satın almak.

Havari: İzleyici

İblis: Grekçe'deki 'Suçlayıcı, iftiracı' sözcüğünden türemiştir; kötü ruhsal varlıkların en güçlüsü, Şeytan'ın diğer ismi.

İman: İtimat etmek, güvenmek. (bkz. 96-98)

İmmanuel: İbranice ve Grekçe'de 'Tanrı bizimle' anlamına gelir.

İnsanoğlu: İncil'de İsa Mesih'in kendisi için kullandığı unvan; eski din bilginlerinin algıladığı Mesih'i ifade eden bir terim (bkz. 163-165).

İsa: 'Rab kurtarır' anlamına gelen bu isim Grekçe ve İbranice'den türemiştir.

İtiraf: Başkalarının bilinmesi sakıncalı görülen bir gerçeği saklamaktan vazgeçip açıklama, bildirme.

Kâhin: Buluşma Çadırında veya Tapınakta Tanrı ile insanlar arasında aracılık yapan ve Tanrı'ya kurban sunmak gibi atanmış dinsel işlerle uğraşan erkek. Kâhinin büyücülük, falcılık, sihirbazlık, gaipten haber vermek gibi işlerle uğraşması söz konusu değildi. Bu uygulamalar yasaklanmıştır.

Kurtarıcı: Birini bir durumdan veya kişiden koruyan, kurtaran.

Kutsal Ruh: Bir insanın veya meleğin değil, Tanrı'nın kendi Ruhü.

Lanet: İyilikten mahrum olma veya bırakma.

Lütuf: Tanrı'nın iyiliği hak etmemiş günahkârlara bağışlaması.

Melek: Grekçe'de 'Haberci' anlamına gelir; ruhsal varlıklar olarak yaratılmışlardır.

Merhamet: Tanrı'nın hak etmeyen günahkârlara gösterdiği sevgi, acıma.

Meshetmek: Eski Antlaşma'da kutsal bir amaçla kullanılacak bir eşyanın üzerine ya da yeni göreve atanacak birinin başına zeytinyağı sürmek. Yeni Antlaşma'da 'mesh' sözcüğü Tanrı'nın, Kutsal Ruh'u'nu inanlılara verişini de kapsıyor.

Mesih: İbranicede 'meshedilmiş olan' anlamına gelen, Grekçe İncil'in 'Hristos' sözcüğünün karşılığı.

Mezmur: 'Ezgi' anlamına gelir.

Müjde: Tanrı'nın egemenliği ile ilgili iyi haber.

Peygamber: Tanrı'nın Sözü'nü ileten kişi, haberci.

Rabbi: Kutsal Yasa uzmanlarına verilen ve 'Öğretmenim' anlamına gelen Aramice bir unvan.

Şabat Günü: İsrailîler'in cuma günbatımından cumartesi gün batımına dek süren tapınma ve dinlenme günü, yedinci gün.

Sanhedrin: (Grekçe) Yetmiş bir adamdan oluşan Yahudi Yüksek Kurulu

Şeytan: Grekçe'de 'düşman' anlamına gelir; isyancı meleklerin, kötü ruhların başı; Tanrı'nın en büyük düşmanı.

Sinagog: Grekçe'de 'Topluluk' anlamına gelir; genellikle Yahudilerin içinde ibadet ettiği binayı ifade eder; havra.

Sunak: Üzerinde kurbanların Tanrı'ya veya sahte ilahlara sunulduğu toprak veya taştan yapılan yüksekçe bir yapı.

Tanrı Oğlu: Aynı doğal özellikleri belirtmek için kullanılan fiziksel bir anlam ifade etmeyen deyimse terim (bkz. 163-165).

Tapınma: Tanrı'nın değerini ilan etme.

Tövbe: Düşüncelerinde değişme (bkz. sayfa 147, 175).

Yazman: Eskiden Kutsal Yazılar'ı harfi harfine kopyalayarak çoğaltan kişi.

Yüzbaşı: Yüz kişiden sorumlu Romalı bir ordu subayı.

Kutsal Kitap'ın Bir Tercümesinin Seçilmesi

Kutsal Yazılar her neslin ortak diliyle yazılmıştır; İbranice, Aramice ve Grekçe. Tanrı Kutsal Yazılar'ın, geçmişleri ve sosyal konumları ne olursa olsun her erkek, her kadın ve her çocuk için anlaşılabilir olmasını amaçlamıştır. Eski Yunan (Grek) medeniyeti döneminden beri diğer dillere çevirileri yapılmıştır.

Bir iletiyi ne zaman diğer bir dile çevirseniz, doğruluk derecesinin ve okunaklılığının hem güçlü hem de zayıf noktaları olacaktır. Neyse ki bugün doğru çevirilere sahip olalım diye, Kutsal Kitap çevirileri genellikle titizlikle yapılır.

Çevirilerin çoğu, Tanrı Sözü'nü daha detaylı açıklayabilmek için göndermelerden, geleneklerden, haritalardan ve daha birçok kaynaktan yararlanılarak hazırlanmıştır. Bunlar oldukça yararlı kaynaklar olmakla birlikte unutmamak gerekir ki, Tanrı'nın kendi sözü değil, sadece metinlerin insan tarafından yorumlanmış halidirler.

Yaygın Bir Soru

İnsanların çoğu şunu sorar: *"Eğer biri İsa Mesih'i Kurtarıcısı olarak kabul ettiği halde, bu o kişinin kötü işlerini sürdürerek istediği gibi yaşayıp öldüğünde yine de cennete gidebileceği anlamına gelir mi?"* Kutsal Yazı'nın bu soruya bir cevabı vardır:

Öyleyse ne diyelim? Lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam mı edelim? Kesinlikle hayır! Günah karısında ölmüş olan bizler artık nasıl günah içinde yaşarız?

Mesih'in ölümü ve dirilişinin anlamı, Tanrı'nın kendi doğruluğu uyarınca günahkârları gûnahtan kurtarma planıdır. Eğer içten bir imanla O'na güvenirsiniz, Tanrı'nın Sözü size iki olağanüstü vaatle bulunur:

1. Günahın **Ücretinden** kurtuluş: Tanrı İsa'nın çarmıhta günahları tamamen ödemesiyle bütün günahlarınızı bağışlamıştır.

2. Günahın **Gücünden** kurtuluş: Tanrı'nın Kutsal Ruhunu içinizde yaşamaktadır. Kutsal Ruh yüreğinizi yenileyerek, hayata kötülükten nefret eden ve doğruluğu seven yeni bir bakış açısıyla bakmanızı sağlar.

Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur.

2.Korintliler 5:17

Ruh'un ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir. Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur.

Galatyalılar 5:22-23

Mesih bizi her suçtan kurtarmak, arıtır kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti.

Titus 2:14

Kaynakça

Kaynakçada bulunan kitaplar, videolar, web siteleri ve dergilerin konuları çok kapsamlı olduğundan dolayı GOODSEED, ilke olarak özel onaylar vermemektedir. Yine de, yazım sırasında aşağıda kaynaklar yaratılış/evrim ve Kutsal Kitap/bilim hakkında yararlı bilgiler sunmaktaydılar.

Web Siteleri: www.AnswersInGenesis.org / www.creation.com / www.icr.org
Dergiler (İngilizce): "Creation" www.creation.com sitesinden ulaşılabilir.
 "Answers" www.AnswersInGenesis.org sitesinden ulaşılabilir.

Kitaplar:

An Ice Age Caused by the Genesis Flood, Michael J. Oard, ICR, El Cajon, CA, 243 sayfa.

Bones of Contention: A Creationist Assessment of Human Fossils, Marvin L. Lubenow, Baker Book House, Grand Rapids, MI, 295 sayfa.

Creation and Change: Genesis 1:1-2:4 in the light of changing scientific paradigms (Yaratılış ve Değişim: Yaratılış 1:1-2:4 değişken bilimsel örnekler ışığında) – Douglas F. Kelly, Christian Focus Pub., Ross-shire, GB, 272 sayfa.

Creation: Facts of Life (Yaratılış: Hayatın Gerçekleri) – Gary Parker, Master Bks, Green Forest, AR, 215 sayfa.

Darwin's Black Box (Darwin'in Kara Kutusu) – Michael J. Behe, Touchstone, Simon and Schuster, NY, NY, 307 sayfa.

Darwin's Enigma: Ebing the Tide of Naturalism (Darwin'in Muamması: Naturalizmin Gelgitinin Çekilme Zamanı) – L. Sunderland, Master Books, Green Forest, AR, 192 sayfa.

Evolution: A Theory in Crisis, New Developments in Science are Challenging Orthodox Darwinism—by Michael Denton, Adler & Adler, Pub., Inc., Bethesda, MD, 368 sayfa.

Evrım: Fosiller Hâlâ HAYIR Diyor!, Duane T. Gish, Gerçeğe Doğru Kitapları, İstanbul, 461 sayfa.

Genesis Record (Yaratılış Kaydı) – Henry M. Morris, Baker Bk House, Grand Rapids, MI, 716 sayfa.

Ice Cores and the Age of the Earth, Larry Vardiman, Ph.D., ICR, www.icr.org, 72 sayfa.

In the Minds of Men: Darwin & the New World Order, I. Taylor, TFE Pub., Minn., MN, 498 sayfa.

Noah's Ark: A Feasibility Study, John Woodmorappe, ICR, www.icr.org, 306 sayfa.

Refuting Evolution: A Response to the National Acad. of Sciences' Teaching About Evolution & the Nature of Sciences, J. Sarfati, Ph.D., Master Books, Green Forest, AR, 143 sayfa.

The Age of the Earth's Atmosphere: A Study of the Helium Flux through the Atmosphere, Larry Vardiman, Ph.D., ICR, www.icr.org, 32 sayfa.

The Controversy: Roots of the Creat.-Evol. Conflict—by D. Chittick, Creation Cps, 280 sayfa.

The Long War Against God: The History and Impact of the Creation/Evolution Conflict, by Henry M. Morris, Baker Bk House, Grand Rapids, MI, 344 sayfa.

The Modern Creation Trilogy: Scripture & Creation (Three Volume Series), Henry M. Morris and John D. Morris, Master Bks, Inc, Green Forest, AR, 228 sf.

The Mythology of Modern Dating Methods: Why million/billion-year results are not credible, John Woodmorappe, M.A. Geology, B.A. Biology, 118 sayfa. www.creation.com

The Revised & Expanded Answers Book: The 20 Most-Asked Questions about Creation, Evolution, and the Book of Genesis, Answered!, by Ken Ham, Jonathan Sarfati, Carl Wieland, edited by Don Batten, Ph.D, Master Books, Green Forest, AR, 274 pp.

Videolar:

Evidences: The Record and the Flood—Geoscience Rsch. Inst., LL, CA, Rev & Hld Pub. Assoc.

From a Frog to a Prince—Co-prod. by Keziah, Inst. for Creation Research & Answers in Genesis.

Mount St. Helens: Explosive Evidence for Catastrophe—Steve Austin, Ph.D., ICR, www.icr.org

The Genesis Solution—Ken Ham, Films for Christ, Mesa, AZ

The Grand Canyon Catastrophe: New Evidence of the Genesis Flood—Prod. by Keziah & distrib. by American Portrait Films, Cleveland, OH

The Young Age of the Earth—American Portrait Films, Cleveland, OH

Journeys to the Edge of Creation: (2 Vol.)—Moody Inst. of Science, Chicago IL

The Wonders of God's Creation: (3 Vol.)—Moody Inst. of Science, Chicago, IL

Son Notlar

Birinci Bölüm

1. *A READY DEFENSE* adlı eser, yazar: Josh McDowell, derleyen: Bill Wilson, yayıncı: Thomas Nelson Publishers, ©1993 sayfa 27-28. İzin alınarak kullanılmıştır.
2. “Kutsal Yazılar’ın tümü Tanrı nefesindendir...” şeklindeki bir tercüme İncil’in aslına uygundur.
3. Bu arada O’na dört kişinin taşıdığı felçli bir adamı getirdiler. *Markos 2:3*
4. *ILLUSTRATED BIBLE DICTIONARY* 3. Cilt, IVP ©The Universities and Colleges Christian Fellowship 1980, sf. 1538.
5. Philip W. Comfort, *THE ORIGIN OF THE BIBLE*, Mark R. Norton, Texts & Manuscripts of the Old Testament, ©1992 Tyndale House Pub., Inc, sf. 151-.
6. Çevirmen William Whiston, *THE WORKS OF JOSEPHUS*, ©1987 Hendrickson Publishers, Inc., sf. 776.

İkinci Bölüm

1. Resimde görülen galaksi, fotoğrafının çekilmesi mümkün olmadığından, Samanyolu değildir. Samanyolu yerine benzeri olan Andromeda kullanılmıştır.
2. İstatistiksel veriler: *THE WORLD BOOK ENCYCLOPEDIA; NIGHTWATCH, A Practical Guide to Viewing the Universe* by Terence Dickinson, pub. Firefly Books, April 1999. Hesaplanan galaksi sayısı gün gittikçe artmaktadır.
3. Bu arada O’na dört kişinin taşıdığı felçli bir adamı getirdiler. *Markos 2:3*.
4. *ILLUSTRATED BIBLE DICTIONARY*, 3. Cilt, IVP © The Universities and Colleges Christian Fellowship 1980, sf. 1538.
5. Philip W.Comfort, *THE ORIGIN OF THE BIBLE (İNCİL’İN KAYNAĞI)*, Mark R.Norton, Texts & Mscripts of the Old Testament (Eski Antlaşma’nın Metinleri ve Elyazmaları), sf. 151, © 1992 Tyndale House.
6. Çevirmen William Whiston, *THE WORKS OF JOSEPHUS (JOSEPHUS’UN ÇALIŞMALARI)*, © 1987 Hendrickson Publishers, Inc, sf. 776.

Üçüncü Bölüm

1. Yaratılmış ilk türler, sonradan ayrı türler olarak sınıflandırılacak gruplara yol açmış olabilir (Avustralya kökenli yabani bir köpek türü olan dingoların, ABD’de bulunan bir çeşit çakal ve kurtların hepsi büyük olasılıkla *tek bir köpek* türünden gelmektedir). Bu evrimsel bir oluşum değildir; çünkü ilk ataya ait olmayan, sonradan eklenmiş hiçbir yeni genetik bilgi yoktur.
2. “Mükemmel insan” ahlaki mükemmellik anlamındadır.
3. Örnek için bkz. Dr. Michael J. Behe, *DARWIN’S BLACK BOX (DARWIN’İN KARA KUTUSU)*, Simon ve Schuster Touchstone, NY, NY 307 sayfa.
4. Jeokronoloji oldukça geniş bir alandır. İnternette yapılacak bir araştırmayla çeşitli saat modellerinin görülebileceği sayfalar bulunabilir.

Dördüncü Bölüm

1. Vahiy 12:3-9; Üçüncü ve dördüncü ayetlerin genellikle Şeytan’ın düşüşünden bahsettiği kabul edilir. Yedinci ayetten dokuzuncu ayete kadar olan kısım birçok bilimciye göre gelecekte yaşanacakların bir tarifidir. Sonraki ayetleri açıklayan üçüncü ve dördüncü ayetten alıntı yaptım, çünkü burada o kişinin *kim* olduğu açıklanıyor.

2. Bu ayetler Adem ve Havva'nın seçimini yansıtır.
3. Daha çok detay için Romalılar 5:12-14'e bakınız. Ayrıca onuncu bölüme ait dipnotların ilkinde bakınız. Adem tüm insan ırkının atasıydı; o günah işlediğinde biz *ondaydık*.
4. NEWSWEEK, 11 Ocak 1988, sf. 46-52
5. TIME, 4 Aralık 1995, ABD Baskısı, sf. 29

Beşinci Bölüm

1. Kayin'in sunusunun kabul edilmemesinin kendi tutumundan kaynaklandığı hakkında bazı fikirler vardır. Kayin'in tutumunun Tanrı'dan bağımsız olduğuna hiç şüphe yok ancak Kutsal Kitap şunu açıkça belirtmiştir: "*Habil'in Tanrı'ya Kayin'den daha iyi bir kurban sunması iman sayesinde oldu...*" Kutsal Kitap "*daha iyi bir tutum*" dememiştir. Kayin, yanlış sunu sunmakla Tanrı'ya itaatsizlik etmiştir. Bkz. İbraniler 11:4. Kayin'in konuyu kendine mal etmesiyle ilgili davranışı hakkında daha kapsamlı bilgi isteyenler kitabın arkasında yazılı olan GOODSEED bürosuna başvurabilirler.
2. Luka 17:27; Matta 24:38
3. Romalılar 1:21-32; Bu ayetler doğrudan Nuh'un zamanındaki insanlardan bahsetmediğine karşın, yaptıkları seçimlerini ve sonuçlarını yansıtmaktadır.
4. Büyük olasılıkla odun kömüründe pişirilmiş çam ağacı reçinesinden yapılmıştı. Ziftli katran tufandan sonra oluşmuş olmalıdır.
5. Yaratılış 6:3
6. 2.Petrus 2:5
7. Bazı bilim adamları "Nuh'un gemisinin iç hacmi"nin hesaplarına sahiptir. Bu konuda yardımcı bir kitap: John Woodmorappe'nin *NOAH'S ARK: A FEASIBILITY STUDY (NUH'UN GEMİSİ: FİZİBİLİTE ÇALIŞMASI)* adlı kitabı, ICR, El Cajon, CA 306 sayfa.
8. Eyüp 40:15-24; 41:1-34
9. "RAB... aşağıya indi." Eğer Tanrı aynı anda her yerdeyse neden 'aşağı in'meliydi? Kutsal Kitap Tanrı'yla insanın ilişkisinden bahsederken o parçanın anlamını zenginleştirmek için genellikle bu deymi kullanır. Örneğin, Tanrı Ruh olduğu halde "gördüğünden" bahseder; O'nun fiziksel gözleri yoktur.

Altıncı Bölüm

1. Tufandan sonra insan ömrünün ne kadar kısaldığına dikkat edin. İbrahim daha yetmiş beş yaşındayken yaşlı sayılmıştı.
2. İbrahim büyük bir ulus oluyor; hem Arap hem de Yahudi ulusunun ortak atasıdır.
3. İbrahim'in ünü büyüyor; hem Araplar hem de Yahudiler tarafından sevgi ve saygıyla anıldı. Babil'deki insanlar kendileri için ün salmaya gayret ederlerken Tanrı'nın İbrahim'in adına büyük ün kazandırması dikkate değerdir.
4. Yuhanna 8:56
5. Matta 17:20
6. "*Çünkü günahın ücreti ölüm...*" Romalılar 6:23. Bkz. Dördüncü bölüm, Ölüm, sf.70.

Yedinci Bölüm

1. İsrail'in on iki oymağı Yakup'un on iki oğludur. İstisnalar: Ulusların dini liderleri olana kadar Levi'nin oymağı yoktu. Yusuf'un da oymağı yoktu – farkı onun iki oğlu Efrayim ve Manaşşe yarattı.
2. Bu sözcüğün çevirisi “*bitler*” de olabilir.

Sekizinci Bölüm

1. Mısır'dan Çıkış 14:1 – 15:21
2. Bu paragraf Mısır'dan Çıkış 19:5 ayetinin açıklamasıdır.

Dokuzuncu Bölüm

1. Ben boğulmakta olan biri bu şekilde kurtarılmalı diye savunmuyorum.
2. (1) Tunç Sunak: Mısır'dan Çıkış 27:1-2
(2) Kazan: Mısır'dan Çıkış 30:18
(3) Kandillik: Mısır'dan Çıkış 25:31
(4) Üzerinde Ekmek Bulunan Masa: Mısır'dan Çıkış 25:23,30
(5) Buhur Yakılan Sunak: Mısır'dan Çıkış 30:1,3
(6) Levha Sandığı: Mısır'dan Çıkış 25:10-11
(7) Bağışlanma Kapağı: Mısır'dan Çıkış 25:17-21
3. Kâhinler, bulut her yeri kapladığında En Kutsal Yer'e giremezlerdi; bu, Tanrı'nın orada olduğunu işaretliydi. Bulut onlara bir yere doğru yol göstermek üzere konutun üstünden kalkınca çadıra girip onu toplayabilirlerdi ve ondan sonra göç ederlerdi.
4. Bkz: 2. Samuel 7:12-17
5. Bilginlerin, yaratılış, Nuh Tufanı ve Babil ile ilgili kesin tarihler konusunda bazı anlaşmazlıkları vardır. Kutsal Kitap'tan çıkarılan normal bir anlam milyonlarca veya milyarlarca yılı içeren zaman dönemlerini dışlamaktadır. Bu olayların üçü de birkaç bin yıldan uzun olmayan bir dönemde gerçekleşmiş olmalıdır.

Onuncu Bölüm

1. Bu, günahkâr doğanın DNA genetik dizininde bulunabileceği şeklinde bir çeşit genetik bağlantı düşüncesi olmamalı. Anlatmak istediği tamamen ruhsal anlamda. Tanrı, Aden bahçesindeki isyanın sorumluluğunu insana yükledi ve bu yüzden “*Günah bir insan aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi*” (Romalılar 5:12). Hepimiz insan babalardan geldiğimiz için hepimiz günahlıyız. İsa'nın babası Tanrı, Kutsal Ruh olduğundan Tanrı'nın doğasına sahip.
2. *Rab* deyiimi, eski peygamberler tarafından Mesih'i tanımlamak için kullanılıyordu (Mezmun 110:1). *Rab* lakabı Mesih'in yetkisini ve hükmetme hakkını vurgular. J. Dwight Pentecost, *The Words and Works of Jesus Christ*, ©1981 The Zondervan Corporation, s. 61
3. Güzel kokulu bir parfüm.
4. Büyük olasılıkla İsa'nın on iki yaş töreninin zamanıydı. Talmud bunun “*ergenlik çağında*” olduğunu söyler. Bazı yerlerde bir sonraki yıl yapıldığı yazılır.

On Birinci Bölüm

1. Yahya, Büyük Hirodes'in oğlu Hirodes Antipa tarafından hapse atılmıştı. Yahya, Hirodes'e üvey kardeşinin karısıyla yaşamasının günah olduğunu söylemişti.

On İkinci Bölüm

1. Burada bir ayırım var: "Ölüm ve ölümler diyarı ateş gölüne atıldı. İşte bu ateş gölü ikinci ölümdür." Vahiy 20:14

On Üçüncü Bölüm

1. İsa'nın duruşması ve çarmıha gerilerek öldürülmesi hakkındaki bütün detayları dahil etmedim. Buradaki önemli nokta şu ayettedir: "Askerler İsa'yı götürürken, kırdan gelmekte olan Simun adında Kireneli bir adamı yakaladılar, çarmıhı sırtına yükleyip İsa'nın arkasından yürüttüler." Luka 23:26
2. Whiston, *THE WORKS OF JOSEPHUS* sf. 720
3. J. W. Shepard, *The Christ of the Gospels* (Eerdmans, Grand Rapids © 1964) sf. 604, Pentecost'tan alıntı yapılan *The Words and Works of Jesus Christ*, sf. 487.
4. John F. Walvoord, Roy B. Zuck, *The Bible Knowledge Commentary* ©1983, SP Publications, Inc. sf. 340 Pentecost, *The Words and works of Jesus Christ*, sf. 487 Warren W. Wiersbe, *The Bible Exposition Commentary*, Vol. 1, ©1989, SP Publications, Inc. sf. 384
5. Tabur, 300 ila 1000 kişiden oluşan ordu birliğidir.
6. İsa'nın dirilişinin sabahında gerçekleştirmiş zincirleme olayların kesin bir kaydı yoktur. En mantıklı senaryolardan birini yazdım.

On Dördüncü Bölüm

1. İsa çarmıha sabah saat dokuzda çivilendi; tam sabah sunu kuzusu sunma zamanında. Öğleden sonra saat üçte öldü; tam akşam sunu kuzusu sunma zamanında.
2. İsa'nın kusursuz yaşamını uygun bir kurban niteliğindeydi; ama günahın bedelini ödeyen O'nun ölümüydü. Sadece O'nun ölümüyle Yasa'nın tamamlandığı söylenebilirdi. Matta 5:17-18

GoodSeed® International, bu kitabın içeriğini değişik dillerde yaymayı amaç edinmiş, kâr amacı gütmeyen bir kuruluştur. Bu ve benzeri tercüme projeleriyle ilgileniyorsanız bizimle temasa geçmenizi öneririz.

GoodSeed® International

P. O. Box 3704
Olds, AB T4H 1P5
CANADA

İş: 001 403 556 9955
Faks: 001 403 556 9950

E-posta:
info@goodseed.com (for English correspondence)
info.tr@goodseed.com (Türkçe yazışmalar için)

GoodSeed Avustralya
1800 897-333
info.au@goodseed.com

GoodSeed Kanada
800 442-7333
info.ca@goodseed.com

BonneSemence Kanada
Service en français
888 314-3623
info.qc@goodseed.com

GoodSeed Avrupa
0049 (0)5231 - 94 35 144
info.eu@goodseed.com

GoodSeed UK ve İrlanda
0800 073-6340
info.uk@goodseed.com

GoodSeed Amerika
888 654-7333
info.us@goodseed.com



‘GoodSeed’ ve yapraklı kitap logosu, GoodSeed International’ın ticaret markalarıdır.

**“Bu, bilmeniz gereken çok
ilginç bir öyküdür.”**

**Peygamberler
konuşmuşlardır.**

**Onların ne
dediklerini bilmek
istemeyen misiniz?**

Tarih, din yüzünden çıkan savaşlarla ve kavgalarla doludur. Çağımızda yeryüzünün küresel bir köye dönüşmesiyle birlikte, farklı inançlara sahip insanların bir arada ve yoğun bir şekilde yaşamak zorunda kalmalarından dolayı aralarında büyük çatışmaların çıkma olasılığı son derece artmıştır.

Komşularımızın neye ve niçin inandıklarını bilmek zorundayız. Hiç bir zaman aynı düşüncede olmasak da, onların neye inandıklarını bildiğimizde, en azından neden onlarla aynı fikirde olmadığımızı daha iyi anlarız.

Bu kitap, tarihte en çok insana ulaşmış ve üzerinde en hararetli tartışmaların yapıldığı Kutsal Kitap hakkındadır. Eğer siz de peygamberlerin bildirmiş olduğu her şeyi esaslı bir şekilde anlamak isteyenlerden biriyseniz, o zaman bu kitap tam size göredir.

Uzun yıllar seyahat etmiş ve yabancı ülkelerde yaşamış biri olan John R. Cross, hayatı boyunca Kutsal Yazıları inceleyerek elde etmiş olduğu bilgileri bu kitaba aktarmıştır.

ISBN 978-605-4684-72-4



9 786054 684724
ATP—Turkish Edition 2


goodseed
see · hear · understand